

הוֹנָגָה

וקריית עזם החול

אַלְיעָזֵר יִדְקִיטֶוק
פְּתִיכָה אֲלֵי פְּתִיכָה אֲלֵי
גְּרִיבָה. קְרִיבָה.

כָּלִיל גִּיל

ינְאַמֵּךְ כְּדַאֲיִירְךָ

מְאַמֵּךְ
אַלְמַזֵּל יַלְקִיטָּה
LESS WRONG

מְאַמֵּךְ וְתִיעַנְךָ
גּוֹפָרִתִּי אֶלְךָ אַלְמַזֵּל יַלְקִיטָּה קַרְבָּן

מְאַמֵּךְ אֶלְךָ אַלְמַזֵּל יַלְקִיטָּה אֶלְךָ
גּוֹפָרִתִּי אַלְמַזֵּל יַלְקִיטָּה

Eliezer Yudkowsky
Harry Potter and the Methods of Rationality

**אליעזר יודקובסקי
הארי פוטר והשיטה הרציונלית**

ספר זה תורגם ונערך על ידי קהילת הרציונליות בישראל,
אנשים רבים עבדו על התרגומים וההגה.
תודה מיוחדת ליוניון קלה, יותם פרדרמן, נועם ימייני, איל וולך, ציון
אליאש, גולן נחלאל, שני גת, אלקנה ברודזג, יאיר פרבר, משגב יוסף
כוסף, חיים לב, יבגני רזניקוב, מודה ניסים אהרוןסון, היל אלשלם, רועי
שורץ תיכון, חיים לב ועמוס רום.
רשימה מלאה של העוסקים במלאה מופיעה באתר שלנו.

תמונה של יודקובסקי על הכריכה : null רישיון : CC BY-SA 2.0

עריכה והגשה : כרמל הדו ויידידה שיר
עורך ראשי : אחיה מייזליש
הציר על העטיפה בכרך זה : u/phaedrus2000

זהו מיזם ללא מטרות רווח, כל האנשים הנ"ל עבדו על הספר בהתנדבות.
הם אינם אחראים לעיצוב של הספר, להדפסתו, לאופן הפצתו או לכל
שימוש שיעשה בו, והם מבקשים לעשות בספר זה שימוש חוקי בלבד.

**ספר זה אינו ספר מקורי מסדרת ספרי הארי פוטר
והוא לא נכתב בידי ג'י. קי. רולינג**

הספר בעברית זמין בחינוך בכתובות : <https://rationality.co.il>
הספר באנגלית זמין בחינוך בכתובות : <http://www.hpmor.com>
**אין למוכר ספר זה
אין לעשות בספר כל שימוש מסחרי**

ג'י. קי. רולינג היא הבעלים של הארי פוטר
ואיש אינו הבעלים של השיטה הרציונלית

הדפסה ראשונה של כל שתי הכרכימ
נדפס בישראל 2020
הביא לדפוס : נדב כהן

תיכל כתינייתך

פרק 5 6

舍�רים מדברים · 1

פרק 6 6

מיושם עצמי, חלק א' · 17

פרק 7 6

מיושם עצמי, חלק ב' · 23

פרק 8 6

מיושם עצמי, חלק ג' · 36

פרק 9 6

מיושם עצמי, חלק ד' · 52

פרק 10 6

מיושם עצמי, חלק ה' · 64

פרק 11 6

מיושם עצמי, חלק ו' · 83

פרק 12 6

ט"ע, יכולת הבדיקה, חלק ז' · 99

פרק 13 6

ט"ע, המ Kodsh והיום יומי, חלק ח' · 128

פודק 4 7

מ"ע, הסלמת עיתותים, חלק ט' • 146

פודק 5 7

משמעות עצמי, אחרון, אחריות • 178

פודק 6 7

אייטרלווד עם המודה: עלויות שקוות • 198

פודק 7 7

מ"ע, אחריות דבר: הופעות חייזריות • 208

פודק 8 7

חילופי טאבו, הקדמה: רמות • 241

פודק 9 7

חילופי טאבו, חלק א' • 292

פודק 0 8

חילופי טאבו, חלק ב', אפקט הקרים • 319

פודק 1 8

חילופי טאבו, חלק ג' • 338

פודק 2 8

חילופי טאבו, אחרון • 356

פודק 3 8

חילופי טאבו, אחרית דבר א' • 369

פוך 4

חילופי טאבו, אחריות דבר ב' · 372

פוך 5

חילופי טאבו, אחריות דבר ג', מרחק · 407

כָּלְכִילַתִי אֶלְקִינִיתִי
וְקִדְמַתִּי כִּי בְּכָלֵבֶן

פרק 5

שקייהם כדקין

הרמיוני גרייניגר קראה פעם איפשהו, שאחד מהדברים שחייב
לעשות כדי להישאר רזה הוא לשים לב לאוכל שהיא אוכלת, לשים
לב שהיא אוכلت אותו, כדי שתהייה מרווחה. הבוקר היא
הכינה לעצמה טוסט, מרחה עלייו חמאה, ומעליה פיזורה קינמון, זה
אמור היה להיות מספיק כדי לגרום לה לשים לב, הפעם, לטוב
הנמצא לפניה...

ambilי להבחן בקינמון או בחמאה,ambilי להבחן באוכל או בכך
שאכלת בכלל, הרמיוני בלעה פיסת טוסט נוספת ושאלה, "אתה
יכול לנסות להסביר את זה שוב? אני עדין מבולבלת לغمרי".

"זה די ברור, אם את חושבת כמו סלית'רין מהצד המואר", אמר
הילד שככל ביתהספר למעט שנייהם האמין בעת שהוא אהבת האמת
שללה. הCPF של הארי פוטר ערובהambilי משים את דגני הבוקר
שלו; למיטב ראייתה של הרמיוני הוא לא אכל הרבה מהם הבוקר.
כל דבר טוב בעולם הזה מביא לכדי קיום את האופוזיציה שלו.

עופותיחול אינם יוצאים מן הכלל."

הרמיוני נגסה שובambilי משים בטוסט עם החמאה והקינמון
ושאלת, "איך מישחו יכול שלא להבין שפוקס חושב שאתה אדם
מספיק טוב כדי לעמוד על הכתף שלך? הוא לא יעשה את זה עם
קוסם אופל! הוא פשוט לא!"

היא לא צעה לאף אחד שפוקס נגע בלחיה שלה, משום שידעה

שאין לעשות זאת – אם עופת־חול נגע בך, אתה לא-Amor להתרברב, לא לשם כך נועדו עופות־חול.

אבל היא ממש קיומה שזה ימחץ את השמועות שהארי פוטר הופך למושע והרמיוני גרייניג'ר הולכת בעקבותיו. וזה לא.

והיא באמת לא הבינה למה לא.

הארי אכל כף נוספת מדגני הבוקר שלו, עיניו מרוחקות כעת, איןנן נפגשות בשלה. "חשבי על זה כך: יום אחד את מבריזה מבית הספר, ואת משקרת ואומרת למורה שלך שהיה חולה. המורה אומרת לך להביא פתק מהרופא, אז את מזיפת פתק. המורה אומרת שהיא עומדת לתקשר לרופא, אז את חיבת תחת לה מספר מזיף של רופא, ולשכנע חבר שיעמיד פנים שהוא הרופא כשהיא מתקשרת –"

"אתה עשית מה?"

הארי הרים את מבטו מדגני הבוקר שלו וחיך כעת. "אני לא אומר שבאמת עשית זאת, הרמיוני..." ואז ירדו עיניו בחודות לדגני הבוקר שלו. "לא. זה הרי רק דוגמה. שקרים מפתשים, זה מה שאנו אומרים. את חיבת לספר עוד שקר כדי להסתיר אותך, לשקר בנוגע לכל עובדה שקשורה לשקר הראשון. ואם את ממשיכה לשקר, וממשיכה, לנסota להסתיר זאת, במוקדם או לאחר מכן לשקר בוגנו לחוקי המחשבה הכלליים. נגיד, מישחו מוכך לך איזו תרופה אלטנטטיבית שלא עבדת, וכל ניסוי סמיותכפוליה יאשר שהיא לא עובדת. או אם מישחו רוצה להמשיך להגן על השקר, הוא חייב לגרום לך לא להאמין בשיטה המדעית. נגיד, הוא יאמר שהשיטה המדעית היא רק לתרופות מדעית, לא לתרופות אלטרנטטיביות מדרימות כמו שלהם. או שאדם טוב וצדיק צריך להאמין חזק ככל שהוא יכול, לא משנה מה אומרות הראיות. או שאין כזו דבר אמת ואין כזו דבר מציאות אובייקטיבית. הרבה דעתות רוחות כאלו הן לא סתם שגיאות, הן אנטיא-אפסטטולוגיות, הן שגיאות בצורה

מערכתי. לכל כלל של רצionarioות שאומר לך איך למצוא את האמת, יש מישחו שם בחוץ שציריך שתאמני בדבר ההפוך. ספרי שקר פעם אחת, ולעד תהיה האמת אויבת שלך; ויש הרבה אנשים שם בחוץ שמספרים שקרים – "קולו של הארי נקטע.

"איך זה קשור לפוקס?" היא שאלה.

הארי הוציא את כפו מהדגנים והציבע לעבר שולחן המורים. "למנהל יש עופיחול, נכון? והוא החושף הראשי של הקסמהדרין, נכון? אז יש לו יריבים פוליטיים כמו לוצ'וס. עכשו, נראה לך שהאופוזיציה פשוט תשכב על הרצפה ותיכנע, רק משום שלדמבלדור יש עופיחול ולהם אין? את חושבת שהם יודו שפוקס מהוועה לאיה שדבלדור הוא אדם טוב? כמובן שלא. הם חיברים להמציא משהו שעושה את פוקס... לא חשוב. נגיד, שעופותיחול עוקבים רק אחורי אנשים שמשתערים על כל מי שהם חושבים שהוא מרושע, אז זה שיש לך עופיחול בסך הכל אומר שאתה אידיוט או פנאט מסוכן. או, שעופותיחול עוקבים רק אחורי אנשים שהם גרייפינדרים טהורים, ככלך גרייפינדרים עד שאין להם את המעלות של כל הבתים האחרים. או שהוא בסך הכל מעיד כמה אומץ היה קסומה חושבת שיש לך, ותו לא, ולא יהיה הוגן לשפט פוליטיים על סמך זה. הם חיברים לומר משהו כדי להכחיש את עופיחול. אני מתערב איתך שלזויות אפילו לא יהיה צריך להמציא משהו חדש. אני מתערב איתך שהכל כבר נאמר לפני מאות שנים, מאז הפעם הראשונה שלמייסדו היה עופיחול על כתפו, ומישחו אחר לא רצה שאנשים יחשיבו את זה כראיה. אני מתערב איתך שעד שפוקס הגיע זו כבר הייתה דעה רווחת, וזה נראה מוזע לקחת בחשבון את מי עופיחול אהב או לא אהב. זה יהיה כמו עיתון מוגלי שבוחן מועמדים פוליטיים כדי לדרג את מידת האוריינות המדעית שלהם. לכל כוח של טוב שקיים בקיום, קיים מישחו שירוייה מכך שאנשים לא יתחשבו בו, או מכלייתו בקופסה קטנה כך שלא יוכל להשפיע עליהם".

"אבל –" אמרה הרמוני. "אוkey, אני מבינה למה לווציאו מאלפי לא ירצה ש愧 אחד יחשוב שפוקס משנה, אבל למה כל מי שהוא לא מהרעים מאמין לזה?"

הארי פוטר משך קלות בכתפיו. כפו חזורה אל דגני הבוקר והמשיכה לערבעב ללא הפסקה. "למה צנויות מכל סוג קוסמתה לאנשים? משום שהוא נראה כמו סימן של בגרות, של תחכום, כאילו כבר ראתה הכל ואת חכמה יותר מהם. או משום של להוריד מהו למטה מרגישי כמו להעלות את עצמו. או שאין להם עופר-יחול בעצםם, אז האינסטינקט הפוליטי שלהם אומר להם שאין שום יתרון בילומר דברים נחמדים על עופות-יחול. או משום של היהות ציני גורם לך להרגיש שאתה יודע אמת סודית שאנשים רגילים לא יודעים..." הarry פוטר הבית לעבר שולחן המורים, וקולו נחלש כמעט ללחישה. "אני חושב שאולי שם הוא טועה – הוא ציני בקשר לכל דבר פרט לצנויות עצמה."

ambil לחשוב, הרמוני הביטה לעבר שולחן המורים עצמה, אבל כיסאו של המורה להתגוננות מפני כוחות האויפל עדין היה ריק, כמו שהיה ביום שני ושלישי; וסגנית המנהל הכריזה לפני כן שהשיעורים של פרופסור קוירל שהיו אמרויים להתקיים היום בוטלו.

אחריך, כשהarry אכל כמה נגיסות של טארט דבשה ועוזב את השולחן, הרמוני הביטה באנתוני ובפדמה, שלמרובה הנוחות אכלו בקרבת מקום אבל בהחלט לא צותו או שהוא כזה. אנטוני ופדמה הביטו בה בחזרה.

פדמה אמרה בהיסוס, "זו רק אני, או שהarry פוטר התחליל לדבר כמו ספר מודרך יותר ביום האחרוניים? כמובן, לא הקשבתי לו הרבה זמן –"

"זו לא רק את", אמר אנטוני. הרמוני לא אמרה דבר, אבל היא נעשתה מודאגת יותר ויוטר. יהיה מה שייהי הדבר שקרה להarry ביום של עופר-יחול, זה שינה

אותו; היה בו משהו חדש כעת. לא קר, אבל קשה. לעיתים היא תפסה אותו מבית מחוץ לחדרן אל שום דבר הנראה לעין, מבט של נחישות קודרת על פניו. בשיעור תורה הצעמנים ביום שני, מלכודת האש של ונוס יצא מהשליטה; והארי פשוט דחף את טרי מחוץ לדרכו של חדר האש בזמן שפרופסור ספראות צעקה לחש קירור להבות; וכשהארי קם מהרצפה הוא פשוט חזר למקוםו כאילו שום דבר מעוניין לא קרה. וכשלשם שינויו היה קיבל ציון גבוה יותר ממנו במבחן בשינויו יצורה, מאוחר יותר באותו יום שני, האריה חיך בעברה כאילו בברכה, במקום לחורך בשינויו; וזה... הפריע לה מאוד.

היא הרגישה שהארי...

...הולד ומתרחק ממנה...

"הוא נראה הרבה יותר מבוגר לפתע", אמר אנתוני. "לא כמו מבוגר אמיתי, אני לא יכול לדמיין את האריה בתור מבוגר, אבל זה כאילו הוא הפך לפתע לגודת השנה הלביית של ה... מה שלא יהיה שהוא".

"טוב", אמרה פדמה. טופחת באלgentיות על פחזנית בטעם שוקולד עם ציפוי בטעם פחזנית. "אני חושבת שМОטב שדרוקון ואור-רמש ישתחפו פעולה בקרוב הבא או שמר האריה פוטר ירסק אותןנו. שיתפנו פעולה בפעם שעברה, ואפילו אז כאוס כמעט ניצחו –"

"כן", אמר אנטוני. "את צודקת, העלה פטיל. אמר לי גנרט דרקון שאחננו רוצים להיפגש איתכם –"

"לא!" אמרה הדרמיוני. "אחננו לא אמורים להיות חיביכם לשתחפ עולה נגד פוטר רק כדי שייהי לנו סיוכו. זה לא הגיוני, במיויחד עכשו כ שאף אחד כבר לא יכול להשתמש בדברים מוגלגים. עדין יש עשרים וארבעה חיללים בכל צבא".

הן לפדמה וחן לאנטוני לא היה דבר לומר על כך.

* * *

טוקיטוק, טוקיטוק.

"היכנס, מר פוטר", היא אמרה.

הדלת נפתחה בחקירה והאריה פוטר נכנס מבعد לפתיחת הדלת משרדה; הוא סגר מאחוריו את הדלת ביד אחת והתיישב ללא מילימ"מ על הכסא המרופד שניצב כעת לפני שולחנה. היא יצרה בשינויו-צורה את הכסא הזה לעיתים קרובות כלכך עד שלפעמים הוא השתנה כדי לשקוף את מצב רוחה, ללא שום תנועת שרביט או מילת חשש או אפילו כוונה מודעת. ברגע זה, הכסא היה מטופל בכריות עמוקות, כך שכשהאריה התישב הוא שקע בו, כאילו הכסא חיבק אותו.

לא נראה שהאריה שם לב. הילד היה מוקף באווירת נחישות שקטה; עיניו ננעלו על שללה, ולא הרפו לרגע. "קראת לי?" שאל הילד.

"אכן", אמרה פרופסור מקגונגל. "יש לי שתי חדשות טובות בשביילך, מר פוטר. ראשית – האם יצא לך להיפגש עם מר רובאוס האגריד? שומר הקרקע? הוא היה ידיד ותיק של הוריך".

האריה היסס. ואז, "מר האגריד דבר איתי קצת אחרי שהגעתי לפה", אמר הארי. "אני חושב שהיא זה ביום השלישי של השבוע הראשון של הלימודים. עם זאת, הוא לא אמר שהכיר את הורי". באותו הזמן פשוט חשבתי שהוא רוצה להציג את עצמו בפני הילד שנשארבחים... האם הייתה לו איזו אגדה נשתרת? הוא לא נראה מהסוג זהה..."

"אה...", היא אמרה. לicked לה רגע לאסוף את מחשבותיה. "זה סיפור אורן, מר פוטר, אבל מר האגריד הואשם על לא עול בכפו ברצח תלמידה לפני חמישה עשורים. שרביטו של מר האגריד הוחרם ונשבר והוא סולק. לאחר מכן, כשפרופסור דמלדור נעשה מנהל, הוא נתן למר האגריד תפקיד בבית-הספר בתור שומר

הקרקעות והמפתחות.”

ענינו של הארי הביטו בה בדריכות. “אמרת שלפני חמישה עשורים הייתה הפעם האחרונה שתלמיד מת בהוגוורטס, ושתתבטוחה שלפני חמישה עשורים הייתה הפעם האחרונה שמייסחו שמע את הودעה הסודית של מצנפת המיוון.”

היא הרגישה צמרמותה קלה – לא בטעות שאפילו המנהל או סורוס היו עושים את הקישור בכוון מהירות – ואמרה, “אכן, מר פוטר. מישחו פתח את חדר הסודות, אבל לא האמיןנו בכך בזמןנו, ומר האגרייד הואשם במותו שנגרם בעקבות זאת. עם זאת, המנהל איתר את החלש הנוסף על מצנפת המיוון והראה אותו לפאנל מיוחד של הקסמהדרין. כתוצאה לכך, גזר הדין של מר האגרייד בוטל – ממש הבוקר, למעשה – והוא רשא לו לרכוש שירות חדש.” היא היססה. “טרם... הודיענו למר האגרייד על כך, מר פוטר. המתנו עד שהענין יסתים, כדי לא לטעט בו תקוות שווה לאחר זמן כה רב. מר פוטר... תהינו האם אנחנו יכולים לומר למר האגרייד שאתה היה זה שעזר לו...?”

היא ראתה את המבט השוקל בעינייה –

“אני זוכרת את מר האגרייד מחזק אותך בתור תינוק,” היא אמרה. “אני חושבת שהוא ישמח לדעת.”

עם זאת, היא יכולה לראות על פניה של הארי את הרגע שבו החלית שרובاؤס לא יועיל לה.

הארי הניד בראשו. “גורוע מספיק שמייסחו עשוי להסיק שישנו לחשן בשכבה החדשה של התלמידים”, אמר הארי. “אני חושב שהיא נבון יותר לשומר על כל זה בסוד ככל האפשר.”

היא נזכרה בג'יימס ולילי, שמעולם לא היססו להיענות לידיידותה שהאדם העצום וטובי-הלב הציע להם, על אף שהג'יימס היה הצעצא של בית עשיר ושלילី הייתה אمنית לחסים בהתחות, כשורבאוں

היה בסך הכל חצי-ענק שרביבתו נשבר...

“מושם שאתה לא מצפה שהוא יהיה מועיל, מר פוטר?”

השתוררה שתיקה. היא לא התכוונה לומר זאת בקול רם. עצבות הצתה את פניו של הארי. "סביר להניח", אמר הארי בשקט. "אבל אני לא חושב שהוא ואני נסתדר, את לא חושבת?" משהו היה תקוע בגרונה.

"אם כבר מדברים על להשתמש באנשים", אמר הארי. "נראה שאני עומד להיזוק למלחמה עם אדון אופל מתיישבו בזמן הקרוב. אז אם אני כבר במשרד שלך, הייתי רוצה לבקש שמהזור השינה שלי יוארך לשלושים שעות ביום. נוויל לנוגבותום רוצה להתאמן בדורקrob, יש הפלפוף מבוגר שהzieu למד אותו, והם הזמינו אותו להצטרכ. בנוסף יש עוד כמה דברים שאני רוצה ללמידה – ואם את או המנהל חוותים שיש שהוא שכדי שאלמד במיוחד, כדי להפוך לךסם וביעוצמזה כשאנד, אני אימרו לך. בבקשת הנחיית מدام פומפרי לחתת לי את השיקוי הנדרש, או מה שזה לא יהיה שהיה צריכה לעשות – "

"מר פוטר!"

עיניו של הארי הביטו ישירות בשללה. "כן, מינרווה? אני יודעת שזה לא רעיון שלך, אבל הייתי רוצה לשורוד את השימוש שהמנהל עושה بي. בבקשת אל תהו כי מכשול לך".
זה כמעט שבר אותה. "הארי", היא לחשה בקול חלש, "ילדים לא אמרו לחשוב לך!"

"את צודקת, הם לא אמורים", אמר הארי. "עם זאת, הרבה ילדים נאלצים להתגבר מוקדם מדי, לא רק אני; ורוב הילדים הללו היו מתחלפים אותי תוך חמיש שניות. אני לא עומד לרחם על עצמי, פרופסור מקונגלו, לא כשייש אנשים שם בחוץ בצרה אמיתית ואני לא אחד מהם".

היא בלעה את רוקה בחזקה ואמרה, "מר פוטר, בשלושים שעות ביום, אתה – תחבג, תזדקן מהר יותר –" כמו אלביס. "ובשנה החמשית אהיה בערך באותו הגיל הפיזיולוגי כמו הרמוני", אמר הארי. "זה לא נשמע כזה נורא". חיווך סרקסטי נח

כעת על שפתיו של הארי. "בכנות, בטה היתי רוצה את זה גם אם לא היה אדון אופל. קוסמים חיים לא מעט, וкосמים או מוגלים בטח יאריכו את זה עוד במאה הקロובה. אין שום סיבה לא לדוחוף כמה שיותר שעות ליום, ככל שאינו מסוגל. יש לי דברים שאני מתכוון לעשות, ומוטב שייעשו במהרה".

השתרוה שתיקה ארוכה.

"בסדר", אמרה מינרווה. זה בקע כמעט בלחשנה. "בסדר, מר פוטר, אשאל את המנהל, ואם הוא יסכים, זה ייעשה". עיניו של הארי הצטמצמו לרגע. "אני מבין. אם כך, אני הזקيري למנהלה שגורדריך גרייפינדור, במילותיו האחראונות, אמר שם היה זה הדבר הנכון בשבילו לעשות, לא אמר לאיש לבחור שלא נcona, אפילה לא לתלמיד הצעיר ביותר בהוגוורטס".

והיא ידעה בתהושה של ריקנות שכלי סיכוי שהיה שאלבוס יעזור את זה, יעזור מהו מזה, נעלם כרגע כלל היה. זה היה מה שאלבוס אמר לה כשמחתה שקרמןן אדווארד צעיר מדי, ואז כשמחתה שפייטר פוונסי צער מדי, עד שבסוףו של דבר ויתרה על המחהה. "מי אמר לך את זה, מר פוטר?" לא אלביס – אלביס בודאי לעולם לא היה אומר זאת לאף תלמיד –

"קראתי לא מעט לאחרונה", אמר הארי. גוףו החל להתרומם מהכיסא העוטף, ואז נעצר. "האם אני יכול לשאول על החדשות הטובות הננספות?"

"או", היא אמרה. "אה – פרופסור קויזיל התעוורר ו אמר שמותר לך –"

* * *

המרפאה של הוגוורטס הייתה חלל פתוח וሞואר, ואור המשמש לננס לתוכה מאربעה כיוונים על אף שנראה היה שהוא ממוקמת ממש במרכז הטירה. מיטות לבנות התפרשו בשורות ארכוכות, רק שלוש מהן מאוכלסות כרגע. ילד בוגר וילדה בוגרת ניצבו זה מול

זו, חסרי תנועה ועיניהם עצומות, חסרי הכרה וככובלים בקסם כנראה, בעוד לחש מרפא או שיקוי אירגן מחדש את גופם בדריכים לא נעימות; והדייר השלישי הסתיר את מיטתו בוילון, ככל הנראה בחכמתה. מدام פומפרי דחפה אותו קדימה בחזקה ואמרה לו לא לbehoot, והاري נאלץ להזוכר לעצמו בחודות שאנשים מסוימים עדין לא ידעו מי הוא הילד-שנשאר-ברחים. זה, או שזוהותה של מدام פומפרי הייתה קשורה לשולטן המוחלט שלה במרפאה שלה וככלוי, שייהיה.

מאחורי שורות המיטה היו חמיש דלתות, שהובילו לחדרים פרטימים עברו מטופלים שיישארו לימים ולא לשעות, אבל שמצבם לא חייב העברה לקדוש מנגו.

נטול חולונות, נטול שמיים, נטול תאוורה למעט לפיד יחיד נטול עשן על אחד מקירות האבן המוזകים; היה זה החדר שמאחורי הדלת האמצעית. הاري תהה האם מורים יכולים לבקש מטרית הוגורטים לשנות את עצמה; או שמא למרפאה תמיד היה חדר כזה פנוי, لأنשים שאינם נהנים מאור.

במרכזו החדר, בין שתי שידות שנראו כאילו גולפו מאותו שיש אפור כמו הקירות, נחה מיטת בית חולים לבנה, שנראתה כתמתמה קלה באור הלפיד נטול העשן; ובתוכו המיטה הזו, סדין לבן מכסה את רגליו, לבוש בחלוק בית חולים, ישב פרופסור קוירל, גבו נשען נגד ראש המיטה.

היה משחו מבהיל בלדראות את פרופסור קוירל באחת המיטות של מدام פומפרי, אפילו אם המורה להתגוננות נראת ללא פגע. אפילו בידיעה שפרופסור קוירל אירגן שיראה מובס בידי סיורוס, כדי לחת על עצמו תירוץ להחזיר את כוחו שאבד באזקבן. הاري מעולם לא באמת ראה מישחו מת במיטה בית חולים, אבל הוא ראה יותר מדי סרטים. היה זהرمز למות, והמורא להתגוננות אינו אמרו להיות בזאתותה.

מדאם פומפרי אמרה להاري שאסור לו בשום אופן להציג

למטופל שלה.

הארי אמר, "אני מבין", שטכנית לא אמר שום דבר בנוגע לציות.

המרפאה הזקנה וחמורת הסבר פנתה אז, והחל להזכיר פרופסור קוירל שבושים פנים ואופן אסור לו לאמץ את עצמו או... להתרגם...

קולה של מدام פומפרי דען, היא הסתובבה במהירות, ויצאה מהחדר.

"לא רע", אמר ציין לאחר שהדלה נסגרה מאחוריו הגבירה הרפואית הנמלטה. "אני חייב ללמד איך לעשות את זה מתיישבו". פרופסור קוירל חייך חיווך נטול כל הומור, ואמר, קולו נשמע ביש הרבה יותר מרמת היובש הרגילה שלו, "תודה לך על הביקורת האמנוטית שלך, מר פוטר."

הארי הביט לתוך העיניים הכחולות הבahirות, וחשב שפרופסור קוירל נראה...
...זקן יותר.

זה היה מרומז, יתכן שהיא זה רק הדמיון של הארי, יתכן שהיתה זו התאורה הגרוועה. אבל יתכן שהשיעור מעלה מצחו של פרופסור קוירל נסוג מעט, יתכן שהיא שנותר הידלדול ונעשה אפור יותר, התקדמות של הקירחות שהיא כבר גלויה בעורפו. יתכן שהפנים נעשו שקוות מעט.

העיניים הכחולות הבahirות נותרו חדות ומרוכזות.
"אני שמח", אמר הארי, "לראות אותך بما שנראה כמו בריאות טוביה".

"מראת עיניים יכול להטעות, כמובן", אמר פרופסור קוירל. הוא הניע את אצבעותיו, וכשידו סימה את התנוועה הוא החזיק בשרבינו. "היות מאמין שהאישה הזו הושבת שהיא חריימה לי אותו?"

ואז הטיל המורה להתגוננות מפני כוחות האופל שיש להחשים;

שישה מהשלושים בהם השתמש כדי לשמר על השיחות החשובות שלהם בחדר של מריו.

הארי הרים את גבותיו בתהיה קלה.

"זה כל מה שאני יכול לעשות כרגע", אמר המורה להתגוננותו. "אני צופה שהוא יספק. עם זאת, ישנה אמרה: אם אין רוצה לדבר מה יישמע, אל תאמר זאת. ראה זאת כאילו היא תקפה במלוא מוכנה. נאמר לי שרצית לראות אותה?"

"כן", אמר הארי. הוא היסס, אסף את מחשבותיו. "האם המנהל, או מישחו, אמר לך שאנו לא יכולים יותר ללבכ לאירועים?"

"משהו בסגנון זהה", אמר המורה להתגוננותו. בלי לשנות את הבעתו, "מובן שהצטערתי מאוד לשם זהה."

"זה יותר קיצוני מזה, למעשה", אמר הארי. "אני מוגבל לטירת הוגורטים ולשתחיה לצמיתות. אני לא יכול לעזוב בלי לשמור וסיבה טובה. אני לא חזר הביתה בקץ, ואולי לעולם לא. למעשה, קיווית... לדבר איתך על כך."

השתררה שתיקה.

המורה להתגוננות נשף, כמו אנחה קצרה, ואמր, "ניאלץ להסתמך על העובדה הידועה שסגנית המנהל תרצה באופן אישי את כל מי שידוח עליי. מר פוטר, בכוונתי לוודא שהשיכחה הזו לא תתפזר כדי שנסיימה בihanna, האם זה מובן?"

הארי הנהן, ואז –

באورو של הלפיד הבודד, שגנו נטה לכיוון הקצה האדום של הספקטרום הנראה, קשPIOו הירוקים של הנחש לא החיזרו הרבה אוור, והדגמה הכהולה והלבנה שלו החזירה לא הרבה יותר. הנחש נראה אפילו באור הזה. העיניים, שנראו כמו בורות אפורים לפני כן, החזירו כעת אור הלפיד, ונראו בהירות יותר מאשר הגוף.

"אז", לחש השיכור האński. "מה דעתך לומר?"

והארי לחש, "אדון בית ספר הושב ששאנון קודם של איששה

הוא זה ששגנב אותה מכלא."

הארי חשב על כך הפעם, בזיהירות, לפני שהחלה שיגלה לפרופסור קוירול רק שהמנהל האמין בכך; ולא יאמר דבר על הנבואה שהובילה את וולדמורט אל הוריו של הארי, ולא שהמנהל מקיים מחדש את מסדר עופת החלול... היה זה סיכון, סיכון ממשמעותי, אבל הארי נזקק לבזיבריה בזה.

"הוא מאמין ששזה עוד בחיים?" אמר לבסוף הנחש. הלשון המפוצלת נעה במחירות מצד לצד, בצחוק נחשאי אירוני. "מששומ מה אני לא מופתע."

"כн," לחשש הארי ביבוש, "משעשען מאד, אני משועכנע. אלא שיעכשינו אני תקוע בהונדורטס לששש השנים הבאות, בשבייל ביטחון! החלטתי ששאכן אחפש כוח; וכליאה לא עוזרת בזה. חיבב לשכנע את אדון בית ספר שאדון אופל עוד לא התעורר, שבריחה הייתה עבודה של כוח אחר –"

שוב התנווה המהירה של לשון הנחש; הצחוק הנחשוי היה חזק יותר ויבש יותר הפעם. "ששנות של טידון."

"סליחה?" לחשש הארי.

"אתה רואה טעות, חושב לבטל, להחזיר זמן להתחלה. אבל אפילו עם שעון חול לא ניתן לבטל זמן. חיבב לנوع קדימה למקום זאת חושב לשכנע אחרים ששחם טועים. הרבה יותר קל לשכנע אותם ששחם צסודקים. אז חשוב עליך, ילד: איזה התרחשויות חדשות תגלום לאדון בית ספר להחליט ששהתה ששוב בטוח, ובאותו זמן תקדם את המטרות שלך?"

הארי בהה במחשב, מבולבל. תודעתו ניסתה להבין ולפתור את החידה –

"זה לא ברור?" לחשש הנחש. פעם נוספת הלשון נעה בצחוק אירוני. "כדי לשחרור את עצמן, כדי להציג כוח בבריטניה, אתה חייב להיראות מביסס אדון אופל."

* * *

באור האדום-כתרום המרצד של הפליד, נחש יrox נע מצד לצד על המיטה הלבנה, בעוד הילד הביט לתוכן הגחלים שהיו עיניו. "از", אמר הארי לבסוף. "כמה נבחר מה מוצשע. אתה מצטי שנסמצע מאחתה ששיתזה לאדון אופל."

"משהו כזה. אישת ששהצטנו תששתך פעולה, יהיה משוכנע יותר כשתיראה לעצמו". הנעת לשון אירונית נוספת. "אתה נשתק מהוגודטסס למקום ציבורי, הרבה עדים, לחשי הגנה להרחק מגנים. אדון האופל מכדרין ששסטוף כל ססוף חזז לגוף הפיזי, לאחר שנד במוח שניים; אומר שהששיג כוח גדול יותר, אפילו אתה לא יכול בעצור אותו כעת. מציע ששתעדכו דרכך. אתה מTEL לחפש מגן, אדון אופל צוחק عليك, אומר שהווא לא אוכלחים. מTEL קללה הורגת عليك, אתה חוסם, צופים רואים אדון אופל מתחפץ – "

"מTEL קללה הורגת?" הארי לחשב בחומר אמון. "עלוי? חשוב? פעם שנייה? איש לא יאמין ששאדון אופל יכול להיות כלכך טיפש – "

"אתה ואני שני אנשים ייחדים במדינה שישישים לב", לחש הנחש. "ססמו עליי בזה, ילד."

"מה אם ישSSH שלישית, יומ אחדר?"
הנחש נעה במחשבה. "אפשר לכתוב תסריט אחר למתחזה, אם אתה רוצה. מה שלא יהיה התרחיש, צריך להחשאים אפשרויות ששאדון אופל ישוב יומ אחדר – אומה צריכה לחשבות שהוא עדין תלוי בכך שתגן עליו".

הארי הביט אל הבורות האדומיים המהבהבים שהיו עיני הנחש.
"ובכן?" לחשsha הדמות המתנודדת.

המחשبة הברורה הייתה שלשתך פעולה עם המזימות של המורה להtagוננות פעם נוספת, לטוטות שקר מסוובן יותר כדי להסתיר את הטעות הראשונה, וליצור חולשה קטלנית נוספת אם

מיישחו איפעם יגלה את האמת, יהיה בדיקן אותו סוג של טיפשות כמו שאדון האופל לכארה יטיל עליו את הקלה ההורגת שוב. אפילו לא היה צריך הצד הפלפפני שלו שיצין זאת, הארי חשב על כך בקורס המנטלי שלו עצמו.

אבל הייתה גם השאלה, האם מוסר ההשכל הנכון ללמידה מהחויה הקודמת הוא תמיד לומר לא למורה להתגוננות, או...

"אחשוב על זה", לחש הארי. "לא ענה מיד, הפעם, אמונה סכנות ויתרונות קודם –"
"МОבן", לחש הנחש. "אבל זכור זאת, ילד, אירועים אחרים יתקדמו
בולדין. היססוס תמיד קל, לעתים רוחקות מועיל."

* * *

הילד יצא מהחדר הפרטיא אל המרפאה עצמה, מעביר בעצבנות את אצבעותיו בשערו השחור והמלוגן בעודו חולף על פני המיטות הלבנות, המאוכללות והריקות.

זמן קצר לאחר מכן, יצא הילד ממרפאת הוגוורטס לגמרי, חולף על פני מدام פומפרי ומנהן לעברה הנהון בהיסח הדעת. הילד יצא למסדרון, פנה למסדרון גדול יותר, ואז עצר ונשען כנגד הקיר.

העניין הוא...

...שהוא באמת לא רוצה להיות תקוע בהוגוורטס לשש השנים הבאות; וכשהושבים על זה...

...תקנית ההצלחה של בלטריקס מאזקבאן לא גבתה עליות רק מהארי. אנשים אחרים יdaggo, ויחיו בפחד מפני שובו של אדון האופל, ישייעו משאבים לא ידועים כדי לנוקוט באמצעות זהירות לא ידועים. הארי יכול לדרוש שהם יכתבו תסריט בצורה כזו כך שייראה לא סביר שאדון האופל ישוב פעם שלישית. ואו אנשים יירגעו והכל ייגמר.

אלא אם, כמובן, באמת יש שם בחוץ אדון אופל לחושש ממנו.

בן הייתה נבואה.

הילד שנשען נגד הקיר פלט אנה קלה, והחל ללכת שוב. הארי כמעט שכח, אבל הוא בן זכר להראות לפרופסור קוירול את חפישת הקלפים שקיבל לראשונה בעבר מסנטה קלואס', שבה מלך הלבבות היה לכארה מפתח מעבר שייקח אותו למכוון המכשפות של סיילם באמריקה. אם כי כמובן הארי לא אמר לפחות לאת פרופסור קוירול מיל שלח לו את הקלף, או מה הוא אמרו לעשוות, לפניו ששאל את פרופסור קוירול האם ישנה דרך כלשהי לבורר לאן מפתח מעבר אמרו לשולח אותו.

המורה להתגוננות חזר לצורה האנושית שלו ובחן את מלך הלבבות, נוקש עליו כמה פעמים בשרבתו. ועלפי פרופסור קוירול ...

... מפתח המעבר ישלח את המשמש למקום כלשהו בלונדון, אבל הוא לא הצליח לדיבוק יותר מכך.

הארי הראה לפרופסור קוירול את הפטק שצורף לחבילה הקלפים, ולא אמר דבר על הפטקים הקודמים.

פרופסור קוירול העיף בו מבט, צחק צחוק יבש, והעיר שם קוראים את הפטק בקפידה, נתין לשים לב שהוא אכן אומר בምפור שפתח המעבר ייקח אותו למכוון המכשפות של סיילם. צריך ללמד לשים לב לרמיות מהסוג זהה, אמר פרופסור קוירול, אם אתה רוצה להיות קוסם וביעוצמה כשתהיה גדול; או אם אתה רוצה להיות גדול, כך או אחרת.

הילד נאנח שוב כשצדע לשיעור.

הוא החל לחתות האם כל בתיה הספר האחרים לקוסמים היו ככה, או שמא רק בהוגוורתם הבועה הה זו קיימת.

פרק 6

כ' י' פ' ע' צ' א' מ' ק'

היסוסס תמיד קל, לעתים וחוקות מועל.

כך אמר לו המורה להתגוננות מפני כוחות האופל; ואף על פי שניתן לתהות על פרטיה האימרה, הארי הבין את חולשת הריבנקלאים מספיק טוב כדי לדעת שעלייך לנשות לענות על התהיות שלך. האם תוכניות מסוימות דורשות המתנה? כן, תוכניות רבות דורשות פעולה מושחת; אבל אין זה אותו הדבר כמו להסס רבות דורשות השוואת מהו הרגע הנכון לעשות את מה שדרוש, אלא להשתנות משום שלא ה策ת להחלטת – אין שום תוכנית ערמומית שדורשת את זה.

האם לפעמים דורוש לך מידע נוספת כדי להחלטת? כן, אבל זה יכול להפוך לתירוץ להשתנות; ויהיה זה מפתח להשתנות, כשהאתה ניצב למול בחירה בין שתי חלופות כואבות, ולא לבחור יאפשר להימנע מהכאב המנטלי לזמן מה. אז תבחר פיסת מידע שלא תוכל להשיג בקלות, ותטען שלא תוכל להגיע להחלטה בעלדיה; זה יהיה התירוץ שלך. אם כי, אם ידעת אייזה מידע נכון לך, מתי וายיך תשיג את המידע הזה, ומה תעשה בהינתן כל תצפית אפשרית, אז יהיה הדבר חשוד פחות כתירוץ להיסוס.

אם אתה לא סתום מהסס, אתה צריך להיות מסוגל להחליט מראש מה תעשה ברגע שהוא לך את המידע שאתה טוען שדרושים לך.

אם אדון האופל באמת נמצא אי שם, האם יהיה חכם לשתק?

פעולה עם התוכנית של פרופסור קוירל למצוא מישהו שיתחזה
לאדון האופל?

לא. בהחלט לא. בשום פנים ואופן לא.
ואם הארי ידע בתור עובדה שאדון האופל לא נמצא אי שם...
במקרה הזה...

משרדו של המורה להתוגנותות מפני כוחות האופל היה חדר
קטן, לפחות היום; הוא השתנה מאז הפעם האחרון שהאריה היה
בו, אבני החדר נעשו כהות יותר, מלוטשות יותר. מאחוריו שולחנו
של המורה להתוגנותות ניצב ארון הספרים הריק והבודד שתמיד
קישט את החדר, ארון ספרים גבוה שהגיע כמעט מרצפה עד תקרה,
עם שבעה מדפי עץ ריקים. הארי ראה את פרופסור קוירל לוקח
ספר מהמדפים הללו רק פעמי אחת, ומעולם לא ראה אותו מניח
בhem ספר.

הנחש הירוק התנווע מעל מושב הכסא שמאחורי שולחן המורה
להתוגנותות, העיניים חסרות העפיפויות לא מצמצו כשהבאו בהאריה
בגובה העיניים.

הם הוגנו כתע על ידי עשרים ושניים לחסמים, כל שנינן היה
להטיל בהוגורטס מבלי למשוך את תשומת ליבו של המנהל.
"לא", לחש הארי.

הנחש הירוק הניד בראשו, מטה אותו קלות; שום רגש לא
הועבר על ידי המחווה, לא על סמך מה שכיסרוונו של הארי
כלחנן גילה לו. "סיבכה?" שאל הנחש הירוק.

"מססוכן מדי," אמר הארי בפשטות. זה נכון בין אם אדון האופל
מצא שם בחוץ ובין אם לאו. כשהכריח את עצמו להחלטת מראש,
הוא הבין שהוא פשוט השתמש בשאלת כתירוץ להסת; ההחלטה
השפוייה הייתה זהה בשני המקרים.

לרגע אחד נראה כאילו העיניים השחורות השקועות בוהוקות
בשחור, לרגע אחד הפה מכוסה הקששים נפתח וחשף את הניבים.
"חוושב שלמדת שישעור לא נכון, ילד, מכישלון קודם. התוכניות

ששלி לא נוטות להיכשל, והאחרונה הייתה מתחכשת ללא דופי, אלמלא טיפשנות שלך. ששיעור נכוון הוא לעקב אחריו שלבים שהווסבו לך על ידי ססליית'רין מבוגר יותר וחכם יותר, לששלוט בדחיפים פדראים שלך".

"שיעור שניני למדתי הוא לא לנסות מזימות שישגromo לילדת חברה לחשוב שניני מירושע או לילד לחבר לחשוב שניני טיפשס", האריירה חזרה. הוא תכנן תגובה מתחמקת יותר מזו, אבל אייכשהו המילימ פשוט יצאו.

צליל היספס שבקע מהנחש לא פורש על ידי הארי כמלים, אלא כוזם טהור. רגע לאחר מכן, "אתה ספירתם להם –"

"ברור שללא! אבל יודע מה הם יאמדו".

השתרצה שתיקה ארכוה בעוד ראש הנחש התנדנד, מביט בהاري; פעם נוספת, הארי לא הצליח לקלוט שום רגש, והארי תהה על מה פרופסור קוירול עשו לחשוב כלכך הרבה זמן.

"באמת אכפת לך מה שני אלה חושבים?" בקע הלחשוש האחורי של הנחש. "צערירים אמיתיים שני אלה, לא כמוך. לא יכולם להעדריך ענייני מבוגרים".

"אולי היו מצלחים יותר ממני", הארי לחשש. "ילד לחבר היה שואל מה מניע נסתור לפני שהיה מסכנים להציג אישחה –"

"שםה ששתאהת מבין זאת עכשווין", לחשש הנחש בקור. "תמיד תשאל מה היתרון של الآخر. אחריך תלמד לששאול על היתרון שלך. אם תוכנית ששלி לא לטעםך, מה כן?"

"אם צדיך – להישאר בבית ספר ששהש שנים וללמוד. הוגוורטס נראה כמו מקום טוב לשכון. ספרדים, חברי, אוכל מזוח אך טעים". הארי רצה לגחך, אבל לא הייתה שום מהוות צחוק בלחשנית.

הגומחות שהיו עניינו של הנחש נראו כמעט שחורות. "קל לומר זאת עכשווין. אלה כמוי וכמוך לא סוסובלים כליה. תאבד סובלנות הרבה לפני שנה ששביעית, אולי לפני סוף של זאת. אתכן בהתאם".

ולפנִי שַׁהְאָרִי יִסְפִּיק לְלַחַשׁ מֵילָה נוֹסֶפֶת בְּלָחְשָׁנִינִית, צוֹרָת הָאָדָם שֶׁל פְּרוֹפְּסֹר קוּוִירֶל יִשְׁבֶּה בְּכִיסָּאוֹ פָּעֵם נוֹסֶפֶת. "אֶזְ", מָרֶפֶטֶר, "אָמַר הַמּוֹרֶה לְהַתְגּוֹנָנוֹת, קוֹלוֹ רָגוֹעַ כְּאֵילּוּ לֹא דִיבְּרוּ עַל שָׁוָם דָּבָר חָשׁוֹב, כְּאֵילּוּ כָל הַשִּׁיחָה לֹא הַתְקִימָה כָּלָל. "שְׁמֻעַתִּי שַׁהְתַּחַלְתִּי לְהַתְאִמֵּן בְּדַרְוֵיכֶךָ. אַנְּיִ מַקּוֹהַ שָׁאֵין הַכוֹנָה לְסֹוג חָסֵר הַתוּלָת, זֶה עַם הַחֻקִים?"

* * *

חַנָּה אֲבוֹת נְرָאתָה מַעֲוֹרָעָת יְוָתֵר מִכֶּפֶר שַׁהְרָמִינוֹנִי רָאתָה אָוֹתָה אַיִּפעּם (חוֹזֶן מַבְיָום שֶׁל עַוְּפַה הַחֹל, הַיּוֹם שֶׁבּוֹ בְּלָטוֹרִיקָס בְּלָק בְּרָחָה, שֶׁלֹּא צָרֵיךְ לְהַיְחַשֵּׁב לְאָף אֶחָד). הַילְדָה הַהְפְּלָפָאַפִּית הַלְכָה לְשָׂוְלָחָן רַיְבְּנָקָלּוּ בָּזְמַן אַרְוֹחַת הַעֲרָבָה, טַפְחָה עַל כַּתֵּפָה שֶׁל הַרְמָיוֹנִי וּכְמַעַט גַּרְדָּה אָוֹתָה מַשֵּׁם -

"נוֹוִיל וְהַאֲרִי פּוֹטֶר לְוָמְדִים לְהַיְלָחָם בְּדַרְוֵיכֶךָ מִמֶּרְ דִּיגּוּרִי!" חַנָּה פָּלְטָה בְּרָגָע שַׁהְתַּרְחַקְוּ כַּמָּה צָעְדִים מַהְשָׁוְלָחָן. "מַיְ?" שָׁאַלְהָ הַרְמָיוֹנִי.

"סְדָלִיק דִּיגּוּרִי!" אָמְרָה חַנָּה. "הַוָּא קְפָטָן קְבוֹצָת הַקוּוִידִיזְ'" שֶׁלְנוּ, וְגַנְרָל שֶׁל צָבָא, וְהַוָּא לְזַקֵּחַ את כָּל מִקְצָעוֹת הַבְּחִירָה וּמִקְבְּלָ צִוְּנִים טוֹבִים יוֹתֵר מְכֻלָּם, וּשְׁמֻעַתִּי שַׁהְוָא לְזַמֵּד לְהַיְלָחָם בְּדַרְוֵיכֶךָ מִמּוֹרִים מִקְצָעוֹים בְּחַופְשׁוֹת הַקִּיִּז, וּשְׁפָעָם הַוָּא הַבִּיסׁ שְׁנִי תַּלְמִידִים בְּשָׁנָה שְׁבִיעִית, וְשָׁאֵילּוּ חָלֵק מִמְּהֻרְוִים קוֹרָאִים לוֹ סּוֹפֶר הַפְּלָפָאַפִּית, וּפְרוֹפְּסֹר סְפָרָאָות אָוֹמְרָת שְׁכָולָנוּ צְרִיכִים לְקַבֵּל מִמְּנוּ הַשְּׁרָאָה אוֹ מִשְׁהָוּ כֹּזה, ו -"

אַחֲרֵי שַׁחְנָה הַפְּסִיקָה כְּדִי לְנָשָׂוּם (הַרְשִׁימָה נְמַשְׁכָה זָמַן מֵה), הַרְמָיוֹנִי הַצְּלִיחָה לְהַכְּנִיס מֵילָה מִשְׁלָה.

"חַיִּילָת שְׁמַשׁ אֲבוֹת!" אָמְרָה הַרְמָיוֹנִי. "הַלְגָעָי. אַנְהָנוּ לֹא עֲומָדוֹת לְהַיְלָחָם בְּגַנְרָל דִּיגּוּרִי, נְכוֹן? כְּמוֹבָן שְׁנוֹוִיל לְזַמֵּד כְּדִי לְהַבִּיסׁ אָוֹתָנוּ, אֲבָל אַנְחָנוּ יִכּוֹלֹת לְלַמּוֹד גַּם כֵּן -"

"אַתְּ לֹא מַבִּינָה?" צַוְּחָה חַנָּה, מַרְיָמָה אֶת קוֹלָה הַרְבָּה יוֹתֵר

משהו היה צריך אם רצחה להשאיר את השיחה פרטית מכל הריבונותיהם שהבינו בהן. "נוויל לא לומד כדי להביס אותנו! הוא מתאמן כדי שיוכל להילחם בבלטיקס בלבד! הם הולכים למעורר אותנו כמו שמרביבין מועך ערים פנקייקים!"

גנאל אור-:lefteshesh נתנה מבט בחילת שלה. "הקשיבי", אמרה הרמוני, "אני לא חושבת שכמה שבועות של אימון יתפכו מישחו ללחם בלתי מנוצח. בסופו, אנחנו כבר יודעים איך להתמודד עם לוחמים בלתי מנוצחים. נרכזו עליהם את האש שלנו והם ייפלו בבדיקה כמו דראקו".

הילדה ההפלאפית הביטה בה בתע robobet של הערכה וספקנות.

"את אפילו לא, את יודעת, מודאגת?"

"נו, באמת!", אמרה הרמוני. לעיתים היה לה קשה להיות האדם ההגיוני היחיד בכל השכבה שלה. "לא שמעת את האמרה,

שהדבר היחיד שיש לפחד ממנו הוא הפחד עצמו?"

"מה?" אמרה חנה. "זה משוגע, מה עם לת'יפולדים שאורבים בחשכה, ושיטילו עלייך קלחת אימפריווס, ותאונות שנוייצורה נוראות ו – "

"אני מתכוונת", אמרה הרמוני, "יגעה דולפת לקולה המורם-כעת, היא שמעה דברים מהסוג זהה כל השבוע כבר, "מה אם נחכה עד אחרי שלגון הכאוס באמת ירמוס אותנו לפני שנתחילה לפחד מהם? והאם מלמלת הרגע גרייפינדור?"

כמה רגעים לאחר מכן, הרמוני צעדה בחזרה למקוםה בשולחן עם חיקוק מתוק פרוש על פניה הצערות, לא היה זה מבט הזעם הקר הנורא של הצד האפל של הארי אבל היה זה הפרצוף המפחד ביותר שהוא ידעה לעשות.

הארי פוטר גמור.

* * *

"זה מופרע", השתקnkנוויל, כמעט האויר שנותר לו לאחר

שנגמר לו האוור.

"זה גאוני!" אמר סדריק דיגורי. עיניו של הטופר הפלפוף בחקו בהתלהבות מטודפת, מבהיקות כמו הזעה שעלה מצחו בזמן שركע ברגליו בריקוד אחת מעמידות הדורך שלו. צעדיו הקלילים בדרך כלל השתו לתקינות כבודת, מה שעשי היה להיות קשור לمشקלות המתכת שנוצרו בשינויצורה וחויבו לזרועותיהם, לרגליים ולרצועות על החזה. "מאיפה אתה מקבל את הרעיונות האלה, מר פוטר?"

"חנות ישנה ומוזרה... באוקספורד... ואני לעולם... לא אקנה שם... שוב." בום.

פרק 79

קִידָשׁ עֲצָמֵי, מֶלֶךְ תּוֹ'

במרומי טירת הוגוורטס, שם חדרים ומדרונות השתרנו על בסיס يومי, שם השטח עצמו היה מלא בחוסר וודאות ולא רק המפה, שם הייצבות של הטירה החלה להיפרム לחולמות ולתוהו מבלתי לשנות את הסגנון הארכיטקטוני שלה או את מראתה העין של יציבותה – במרומי טירת הוגוורטס, קרב עמד להתחולל.

ונוחותם של תלמידים כה רבים תיציב את המסדרונות לזמן מה, עקב העומס שתיצור התכפיה המתמשכת. החדרים והמדרונות של הוגוורטס לעיתים נעו אפילו כשהאנשים הביטו בהם ישירות, אבל הם לא באמת השתרנו. אפילו לאחר שמונה מאות שנה, טירת הוגוורטס עדין התבבישה מעט להחליף בפני אנשים. אבל על אף הקביעות הזמנית (אמר המורה להתגוננות מפני כוחות האופל) למרומי טירת הוגוורטס היה ריאליום צבאי: ATA חייב ללמד את השטח מחדש בכל פעם, לבדוק כל ארון שהוא יימצא בו מסדרונות סודיים בכל פעם מחדש.

היה זה יום ראשון, יום ראשון באחד מרץ. פרופסור קוירל התאושש מספיק כדי להשגיח על הקróבות שוב, וכולם ניסו לפזר על הזמן האבוד.

גנאל דרקון, דראקו מאלפוי, הבית בשני המציגים שהחזיק בכל יד. מצפן אחד היה בצבע המשם, השני בהק בבואה רבגוני לצין כאוס. דראקו ידע שגם שני הגנאלים האחרים יש מצפנים

משלהם; אלא שידה של הרמיוני גרייניג'ר, וידו של הארי פוטר, יאהזו במצפן בצבע אדום-כתום מהbehב בהתקפותיו כמו אש, שיצביע תמיד לעבר הקבוצה הגדולה ביותר של חיילי דרכון. אלמלא המצפנים הללו הם היו עלולים לחפש מ深处 ימים ולעולם לא למצוא אחד את השני, אחד הסיכוןים הסבירתיים כשלחמת בקומות הגבהות של הוגורטס.

לדרako היהתה תחווה רעה בנוגע למה שיקרה כשצבא דרכון ימצא את לגיון הכאוס. הארי פוטר השתנה מזא שבלטריקס בלבד ברחה; היורש של סלית'רין החל להיראות באמת כמו אדון כעת (וaic פרופסור קוירל ידע שהוא יקרה?) דראקו היה מרגיש הרבה יותר טוב אם הרמיוני גרייניג'ר היהת עומדת לצידו עם עשרים ושלושה חיילים, אבל לא, גנאל אור-שמש לא וויתרה על גאותה הטיפשית וסירבה לקבל עוזרת כנגד גנאל פוטר. היא רצתה להביס את פוטר עצמה, כך אמרה לו.

בית מאלפי האצילי ועתיקיהוomin שימר את השפעתו על בריטניה במשך מאות שנים בכך שהבין שאין יכול להיות תמיד החזק ביזה. לפעמים אדון אחר פשוט חזק יותר, ואתה מוכחה להסתפק בתפקיד הסגן הראושן שלו ותו לא. אתה יכול לבנות מעמד מכובד למדי של עושר ועוצמה במשך מעלה מתרישר דורות של להיות מספר שתים בשרשרא הפיקוד. אתה חייב להיזהר בכל פעם, שהבית שלך לא ייגורר למטה עם נפילת האדון שישורת. זו הייתה המסורת שבית מאלפי חידד בניסיון של מאות שנים...

ולכן אבא הסביר לדראקו באricsות שאם הוא ייתקל במישחו שחזק ממנו כמובן, דראקו צריך לא להתרמר על כך ולא להתחחש לכך ולא לפrox בתקף זעם שעlol לחבל במקום הפטונצייאלי שלו, אבל דראקו כן צריך לוודא שהמקום שלו במבנה הכוח של הדור הבא לא נמוך יותר מהמקום השני. גרייניג'ר מעולם לא קיבל הרצה כזו מהוריה, כנראה, ועדין

הייתה בהכחשה בנוגע לעובדה הברורה שהארי פוטר נעשה חזק יותר ממנה.

או דראקו נפגש בסתר עם קפטן גולדשטיין וקפטן בונו וקפטן מקמילן והם הסכימו לעשות כמעט יכולתם לוודא שדרוקון ואורו שם לא יתקלו זה בזה לפני שתקלו ביום הגדול יותר שהייתה לגיון הכאוס.

זה לא באמת הפר את ההסכם נגד בגידות. אין אתה משדר בוגדים אם אתה באמת רוצה לעוזר לצבא השני.

קול צלצל גבוהה נשמע במסדרונות לסמל את תחילת הקרב, ורגע לאחר מכן דראקו צעק "צאו!" והדרוקונים החלו לרווץ. זה עיעף את חיליו, זה עלה להם במשהו אפילו לאחר שיפסיקו וישבו את נשיהם, אבל הם חיברים למקום כאוס ישירות בהם ובין עוצבת אורדشمץ.

* * *

הארי ונוויל צעדו בעצחים במסדרונות, הארי מביט במצפן הצהוב-מוזהב שהציג עבר המיקום של עוצבת אורדشمץ, ונוויל עמד על המשמר למשך שייתקלו במישחו אחר. מי שהיה מאוזן בקפידה יכול היה לשם שצדיהם נשמעו כבדים מעט.

"אז", אמר סגן הכאוס לאחר זמן מה. "זו הסיבה שרצית שנתאמן בדורקורב עם כל המשקל הזה?"
הארי הנהן, שומר את מבטו על המצפן שהוביל לאורדشمץ; אם הכוון תחיל להשתנות במהירות, סימן שהם קרובים.

"לא רציתי לומר שום דבר בפני האחרים, אבל שבועיים זה לא הרבה זמן לבנות שרירים", אמר נוויל. "והאייזון שוניה, אני חושב שהוא שוקל יותר למעשה, וזה לא נחשב כיצירת חפץ מוגלי בשינויו כורה?"

"לא", אמר הארי. "בדקתי את זה מראש. אפשר לראות את זה

בפסלים בהוגוורטס, מה שאומר שפעם היו קוסמים שלבשו את זה, אפילו אם הם רק ניסו להיות אופנתיים בימי הביניים. "ומכיוון שאיש לא ינסה את זה אם הוא לא נלחם בתלמידי שנה ראשונה שהשתמשו בלחשים חלשים כמו קלחת השינה, אז זה גם לא נחשב בתור להסיגר וריעונות טובים.

הם הגיעו להצלבות בצורת ז', אחת מעצבנת; אף אחד מהמסדרונות לא הוביל בדיק לכיוון הנכוון כדי לירות את המסלול שבו אורדנש יעצדו כדי לעקוב אחריו לגיוון הכאוס שעקב אחרי צבא דרקון. אז הארי בחר את מה שנראה כטובה משתי האפשרויות, ונוויל בא בעקבותיו.

"モוטב שננסה לחש השקטה מהיר על הדבר הזה כשותךרב", אמר נויל. "זה די רועש, הם עלולים להבין מה קורה." הארי הנהן, ואז אמר "רענון טוב" למקרה שנוויל לא הביט לעברו.

הם דישדשו לאורך מסדרון עם רצפת אבן במרווי הוגוורטס, מואר על ידי חלונות זכוכית שקופה או צבעונית, פה ושם חולפים על פני פסלים של מכשפות ודרקונים ולעתים אפילו קוסם-אביר בשרוון לוחות או קשキשים.

* * *

היילי אורדנש צעדו לאורכו של מסדרון ארוך ורחב, שרביטיהם שלופים ומורמים. הם אינם יכולים להשתמש במגן הפריזנט טוך כדי תמרון, אבל פרווטאי פאטיל וג'ני רוסטאד קיימו לחש קונטג'ו מסביב לקבוצת הקצינים, שיקחו המטרה הראשונה במרקחה של מארב.

הטקטיקה שלהם לקרב הבא, החליטו היא וקציניה, תהיה להתערבב עם היילי האויב מהר ככל האפשר – אחרי שהתאמנו בנים לבין עצמן איך לתמוך אחד שני, להימנע מפגוע אחד בשני, ולהגיע למיקומים בהם היילי האויב יהססו לירוט. הם

הספיקו להתאמן ורק ארבע שעות, אבל היא חשבה שהחייבים שלא היו טובים יותר בלחימה מעורבת שצד מאשר חיילים שלא התאמנו כלל. זו נראה היה טקטיקה מהסוג שכאוס השתמשו בה, אבל הם עדרין לא השתמשו בה.

זו אסטרטגיה טובה, היא האמינה. אך עם זאת, לא משנה כמה הרצחה לחיליה, הם המשיכו לחשש שמועות מפוחdot על מה שהארי פוטר ונוויל לנוגבותם לומדים לעשות. בסופו של דבר היא הלהכה ודיברה עם קפטן גולדשטיין, שהבין לדברים כמו רוח ללחימה, ואנתוני החיע ש –

“זה מוזר”, אמר קפטן מקמילן לפצע, מקמט את מצחו ומביט על המיצפן הרבגוני והמצפן הבוער שהחזיק בכל יד. (ארני היה, כמו שהארי היה מכנה זאת, “טוב בחשיבה מרוחנית”, ולכן מונה להחזיק את שני המצפנים ולנסות להבין מה האויבים שלהם עושים). “אני חושב... שדרקון כבר לא נעים מהר... אני חושב שהם קודם הגיעו לצד השני של כאוס ביחס אלינו... ונראה כאילו כאוס

נעימ כדי לתקוף אותם במקום לנסתה לתמן החוצה?”

הרמוני קימטה את מצחה, מנסה להבין, והוא ראה קימוטי מצח דומים על פניהם של אנתוני ורוון. אם כאוס ודרקון יתקפו זה את זה ישיר, ויכללו את כל כוחותיהם בלחימה זה בזו, זה שկול לוויתור על הקרב לאור-শמש, פחות או יותר...

“פוטר חושב שכורתנו ברית זו הוא תוקף את מאלפיו עכשו, לפני שדרקון יוכל לחברו אלינו”, אמר בליז זאביini משורות החיליים הפשוטים. “או שפוטר חושב שהוא יכול להביס את שני הצבאות בזו אחר זו, אם יתקוף אותם בנפרד.” הילד הסלית'רניナンח בהתרגשות. “את עומדתקדם אותו מחדש לקצין עכשו?

אתם חסרי תקווה בלבד, אתם יודיעים.”

כולם התעלמו מ יכולות הדיבור שבקו מפיו של זאביini.

“אנחנו עדרין נעים בכיוון הנכוון?”, שאל אנתוני.

“כן”, אמר ארני.

"אנחנו מתקרבים אליהם?" שאל רון.

"עדין לא –"

היה זה הרגע שבו דלתות העץ השחורות העצומות שבקצתה המסדרון נפתחו והתגשו בקייר ברעם, וחשפו שתי דמויות עטופות כמעט לגמרי גלימות אפורות, בד אפור נמהח לאורך פניהם מתחת לבודדים האפורים, אחת הדמויות כבר מרימה את שרביטה ומכונת אותו ישירות לעברה.

ואז פni המשחק השתנו ללא היכר, וקולו של הארי צרה, גבוהה ומואמן, את המילה:

"שתק!"

קליע השיתוק, שהיה ברמת דמיון, טס לעברה, הא הייתה המומה כליכך עד שלא התחלת לנוע עד שכמעט היה מאוחר מדי, כשזרם האור האדום התensus ישר מגן הקונטג'ו שלפניהם והוא בקושי הת מ |קה, היא הרגישה עקוצה בזרועה כשהקליע האדום חלף לידיה, היא ראתה מזוויות עינה את סוזן נפגעת ועפה מרגליה אל רון –

"סומנִים! " הריעים קולו של אנתוני, ורגע לאחר מכן נשמעו תריסר קולות שאמרו "סומנִים!"

הרמוני נעמדה על רגליה בחיפזון, וכשכמה היא ראתה את שתי הדמויות בגליימות האפורות פשוט עומדות שם.

אי אפשר לדאות קללות שנייה, הלחש חלש מדי – אבל לא יתכן שכולם פספסו.

"שתק!" צוחק קולו של נויל לנוגבותם, וזרם אדום נוסף נורה לעברה, היא נפלת בערימה חסרת הדר כשהתפתלה בייאוש בהתחממות, וכשנעמדה, מתנשפת, היא ידעה שהפעם קליע השיתוק פגע ברון כנסיה לком מהרצפה.

"שלום, אורישמש", אמר קולו של הארי מתחת לבודס.

"אנחנו אבירות הכאוס האפורים", אמר קולו של נויל.

"אנחנו נהיה היריבים שלכם לקרב הזה", אמר קולו של הארי,

"בעוד הצבא השני של כאוס טובח בדרקוניים."
"וזדרך אגב," אמר קולו של נויל, "אנחנו בלתי מנוצחים."

* * *

שני הילדים בಗלימות האפורה שלהם, בד אפור על פניהם, עמדו אל מול כל עוצבת אור-שמש, לא מוטדים למול תריסר קללות שנייה.

דפני שמעה אנחה קלה לצידה, וכשהפנתה את ראה היא ראתה שפטיה של חנה פשוקות, עיניה של הילדה ההפלפפית היו פעורות לרווחה, והיא בהתחה ב -

קשה לתאר את תערובת המחשבות שהבליחה בתודעתה של דפני כשהבינה שהבינה בוהה בנויל ולא בהاري, והיא בתורה הצעיטה חלק בעצמה שהבחן שנויל באמת הילך ונעשה מעניין לאחרונה, ביחס לבנים לפחות. למעשה, ברגע זה הנזר האחרון לבית לנוגבותם נראה ממש קול, ומשהו ניעור גם בה ושפתייה שלה נפשקו וכל מה שאימה הגבירה לימדה אותה על התנהגות מרסונת וחלוקת מחמאות ושמפו ריחני פרח מראשה בכזו מהירות עד שכמעט פרע את שיערה ליד אוזניה, משומש שהיא הביטה בהרמוני ובהاري והיא ידעה איך היא רוצה שהחיזור שלה יקרה -
אימה הגבירה לימדה אותה לאחרונה גם על כמה לחשים שהיא מביך לא לדעת, אם את משתיכת לבית גרינגרס האצילי ועתיקי הימים.

שרביטה של דפני פנה לשמאלה, והיא צעה "טונאלה!"
השרביט עלה מעלה ראשה, והוא אמרה "לאבום קלנואליה!"
ולבסוף היא אחזה בשרביטה בשתי ידייה וצווהה, "לווצים גלאקיז!"

העומס הקסום העצום כמעט הפיל אותה על ברכיה, אבל היא עמדה בו, וכשהצורה הבודקת נוצרה והתייצבה העומס פחת מעט.
עם זאת, הייתה לה תחושה שモטב שלא תנסה להילחם עם זה

זמן רב.

מיותר לציין שכולים בהו בה, והיא הייתה צריכה לזנק קדימה להעתמת עם נויל, שURAה מתבודר, אבל כל שהצלחה לעשות היה לצעוד קדימה בקצב יציב ולכוון את חרבה עתיקת-היוםין לעבר נויל לונגבוטום. מיותר לציין גם שכולים זוו הツידה ופינו לה דרכ. "אנישמי דפני, מבית גינגרס האצילי ועתיק-היוםין!" היא צעקה. "גינגרס מאורדשמש!" עמידות הדוקרב פרחו לחלוtin ממוחה, היא ראתה מספיק מהוצאות כדי לזכור אתגריותו ואתגרי דם אבל היא כלל לא הצליחה לזכור מה הולם לאחד זהה, אז היא פשוט הצעקה עם החרב המארה לעבר משה אהבתה וצעקה, "בוא נראה מה יש לך, נויל!"

פעם נוספת קולו של הארי צרע "שתק!", ומאותר יותר, כשנזורה בזה, היא לא הצליחה להאמין שעשתה זאת, אבל היא חתכה באוויר עם הבה אוור שלה כאילו היה מחבט של חובטים, ופגעה בקלייע השיטוק והחזרה אותו לעבר הארי שבquoishi הצליח להתחפל ולהתחמק.

"טונאה!" צעק נויל, מבית לונגבוטום האצילי ועתיק-היוםין. "קָאַבּוֹם קְלִנוֹאַרְיָה, לֵיצִיס גֶּלְאַדְיוֹס!"

* * *

במשך כמה שנים, איש לא עשה דבר מלבד לבהות בנויל ובdepthini כשהתחלו לחייב זה בזה. שנים נעו לאט, והרמוני ניחשה שהלחש דרש מהם הרבה כות. זה לא היה מאד מרשימים בהשוואה, אם הייתה בת-מוגלים וצפית בסרטים מסויימים.

אבל עדיין חייבים לחתם להם קרדיט נוסף על כך שבכלל השתמשו בחרכות-אור.

"שאללה לפרוטוקול," אמר קולו של הארי. "אני יודע שהמורה להתגוננות משגיח, אבל אני עדיין חייב לשאול, מישחו יודע האם הם יחתכו אחד את השניה לחצי אם הם באמת יפגעו –"

"לא", אמרה הרמיוני בהיסח הדעת. זה היה באחד מספרי ההיסטוריה שלה, אם כי לא היה לה מושג שחרב דרייך קסומה נראית ככזה. "הם הטילו זאת כך שזה רק ישתק אם זה יפגע."

"את יודעת את הלחש הזה?"

"זה, לא, זה לא חשב הלהב עתיקהיומין, רק לבטים אציליים ועתיקיירומיין מותר מבחינה חוקית להשתמש – הרמיוני הפסיקה לדבר והביטה בהاري, או בברדס האפור שלו, למעשה.

"ובכן", אמר קולו של הארוי, "אני מניח שאוכל להביס את שאר עוצבת המשם בעצמי, אם כך." היא לא הצליחה לראות את פניו, אבל קולו נשמע כאילו הוא מהוויך. "התהמקת כשדרפני החזירה את הלחש שלך אליך", אמרה הרמיוני. "אז מה שלא יהיה מה שעשית, אתה לא בלתי פגיע. לחש שתק עדיין יכול לפגוע לך."

"תיאוריה מעניינת", אמר קולו של הארוי מתחת לברדס. "יש לך מישחו בצדך שלך שיכול לבדוק אותה?"
"קרואתי פעם על קללה השיתוק", אמרה הרמיוני. "לפניהם כמה חדשם. אני תוהה האם אני זוכרת כמו שצורך את ההוראות?"
שרביטה עללה להציבע על הארוי.

השתררה שתיקה קצרה, בעודם בקרבת מקום יلد וילד נשמו בשאיות חזקתו והיכו זה בזו באיטיות עם חרובותיאור.

"כמובן", אמר הארוי, מכונן את שרביטו שלו לעברה, "אני יכול פשוט להטיל عليك סומניום. זה ייקח הרבה פחות מאמץ".
מגנני *קונטיגנו* חדשים צצו לפניה, מוטלים על ידי ג'ני ופרוואטי,
לפניהם שהארוי סיים לדבר.

קצתה שרביטה של הרמיוני החל לעשות תנעות קטנות באוויר, יהלום בתוך עיגול, חוזרת על התנועה כדי שתתאים בדיק למה שזכרה שראתה בספר. יהיה זה מעשה מרשים, אפילו בשביבלה,
אבל היא חייבת להטיל את הלחש כמו שצורך בניסיון הראשון,

היא אינה יכולה להרשות לעצמה הטלות כושלות שיישבו את כוחה.

"אתה יודע", אמרה הרמוני גרייניג', "אני מבינה שזו לא ממש אשמתך, אבל מתחילה להימאס לי לשםוע אנסים מדברים על הילד –

שנשארבחים כאילו אתה – כאילו אתה איזה אל או משה." "כנ"ל פה, אני חייב לומר", אמר הארי פוטר. "עצוב איך אנסים ממשיכים להמעיט בערכי".

שרביביטה המשיך לחזור על היחלום בתוך המุงל, שוכן ושוב, הארי טוען את כוחו שלו, היא ידעה, בעוד היא מתאמנת כמה שתספיק לפני המתקפה שלה. "אני מתחילה לחשב שצורך לרוקן

קצת אוורור מהראש הנפוח שלך, גנרטל כאוס".

"ייתכן שאתה צודקת", אמר הארי בשווון نفس. רגליו החלו להסתדר بما שזיהתה כעמידת דורך. "למרבה הצער אין איש

שיכול להביס אותך במעט הארי פוטר נסף".

"הרשה לי להבהיר את עצמי, מר פוטר. אני אפוץ את הראש הנפוח שלך".

"את ואיזה צבא נסף?"

"אתה חושב שאתה מגניב למדי, לא כן", אמרה הרמוני. "טוב, כן", אמר הארי. "כן, אני באמת חושב כן. יש שיקראו לך יהורה, אבל האם אני אמרו להיות האדם האחרון בהוגוורתס שם לב עד כמה אני מודהים?"

הרמוני הרימה את יד שמאל שלה באוויר, ועשתה אגרוף. היה זה סימן. שמונה חיילים בצבא שהוקצו לכך יכוונו את שרביטיהם לעברה ויטלו בשקט ווינגרדים לביססה.

הם התאמנו גם על זה, ברגע שהרמוני וויתרה על הניסיון להרצות לחיליה, ובכעתו של אנתוני, ניסתה לתת להם גנרטל אורד. שמש שנדראית כאילו היא יכולה להביס אויבים בלתי מנוצחים.

"אתה מעמיד פנים שאתה סופרמן", אמרה הרמוני. היא הרימה את אגרונף שמאל גבוה יותר באוויר, ושמונת החיללים שתחמכו בה

הרחיפו אותה מעל הרצפה. "ובכן, הנה סופר הדרמיוני!" ידה הושטה והיא נורתה במחירות לעבר הארי, מתחרטת רק שלא הייתה מסוגלת לראות את ה הבעה שעלה פניו. שרביטה מתווה הילום בתוך עיגול והיא גייסה את כל הקסם שהצליחה, זה הרגיש כמו שדרミינה נגיעה בתיל חשמלי, הלחש החזק-מידי נשף מתוכה כשקולה צעק "שתק!"

הקליע האדום נורה מרביביטה, צורתו מושלמת.

הארי התהמק ממנו.

ואז, משומ שלא התאמנו לעשות את החלק הזה בתוך מסדרונות, היא התרסקה לתוך קיר.

* * *

"סּוֹמְנִים!" צרע דראקו, ואז, שנויות בודדות לאחר מכן כדי לטעון את כוחו, "**סּוֹמְנִים, לְעַזָּל אַתָּךְ!**"
הוא ידע שפגע בתיאודור, הילד השני איפלו לא ניסח להטהמק,
אבל הנצר לבית נוט רק חייך ברשעות כמו אביו וכיוון את
שרביטה -

draako הצליח לנתק הциדה בדיק כשתייאודור אמר "**סּוֹמְנִים!**"
אבל דראקו החל להתעיף, תיאודור לא טרח להטהמק בכלל בעוד
draako לא הפסיק לנוע, זה מטורף.

היה לו מספיק כוח כדי לירות שוב כעת, אבל
טיפולות היא לעשوت את אותו דבר ולצפות לתוצאה שונה,
אמר הארי, זה מעשה ידיו של הארי איבשחו, זה לא יכול להיות
חפץ מוגלגי אבל דראקו לא הצליח לחשב מה זה כן יכול להיות,
הוא אמר לחשוב על השערות ועל דרכים לבחון אותן אבל הוא
היה עסוק מדי בהטהמקות חזיתית בזמן שתיאודור חזק וירה
לעברו קלחת שנייה נספתח, דראקו הרגיש שצד גופו מאבד תחששה
מעט כשהתפתל הפעם, וזה היה פפסוס שכבר ממש-מש התקרב
ודראקו לא היה מסוגל לסבול זאת עוד, הוא לא טרח לבור אליו

תיאוריה הוא בוחן או למה כשבשות -

"לזימינס!" צעק דראקו, ותיאודור הואר בהילה אדרומה, "דילאך!" והיא כבתה (או תיאודור בן מושפע על ידי קסם), "אקספליאטוס!" ושרביטו של תיאודור עף (זה לחש טוב להטיל בכל מקרהUnless you consider that he's a good boy) אבל תיאודור זינק עבר דראקו בזרועות שלוחות כדי להיאבק בו אז דראקו צעק - "פלייפנדו!" ורגלו של הילד השני נמשכו בפתחותיו למטה - וגבו של תיאודור היכה בקרע בקול ריסוק חזק ומתקתי להפתיע.

דברים שחוו בשדה הראייה של דראקו עקב המאמץ להטיל ארבעה לחשים ברצף מהיר כזה, ותיאודור כבר טיפס ונעמד על רגלו, אז אפילו לא היה זמן להשוב במילם, אבל דראקו עדיין הצליח לומר "סומניום!" והפעם הוא כיון לעבר פניו של תיאודור במקום לzechow.

תיאודור התהמק (הוא התהמק!) והילד צעק "קוד שבע על מאלפי!"

"פריזקטייס!" קרא קולה של פדרמה וקיר מהבהב בצבעי הקשת הופיע לפתח לפני דראקו, בדיק ברגע שלושה קולות כאוס קראו "סומניום!"

ואז השתרעה שתיקה, בעוד כולם מביטים בספירה הפְּרִזְמַטִּית הענקית שהגנה על שאירת צבא דראקו.

הטלת הלחש החמישי הזה הפילה את דראקו לידיו וברכיו, אבל הוא הרים את מבטו והצליח לומר, בבירור ככל שהיא מסוגל, "אם קללה השינה - לא עובדת - כווננו לפנים - אני חושב שהסוגנים לובשים חולצות מתקת".

"כבר איבדת יותר מדי חיילים," אמר פינייגן בקול רם מעבר למחרסום, "נבים אוטך בכל מקרה," ואז הילד הגריפינדור צחק ברגשנות. הוא עשה את הצעד המrosso' טוב כמעט כמו הארי פוטר בcut, ולגionario הכאוס האחרים החלו לצחוק עימיו לאחר רגע.

דראקו הצליח לראות מזווית עינו את גרגורי ווינסנט, מחותמי הכהה. פדרמה עדין תיחסה את המגן הפליזטני, הגדול ביותר שראה אותה מטילה איפעם; אבל היא התנסהה בכבבות, זיעתה ניכרת מהריצה המוקדמת כדי להגיע למיקום, הילדה הריבנקלאית היא מכשפה חזקה אבל לא אתליתה. הוא ממש קיווה שנורל גרייניגר הגיע לפה ב Maher ותכה בכואוס מאוחר. גנרט פוטר ונוייל מכואס נעדרו, ודראקו היה מסוגל לנחש לאן הלוּכוּ, אבל שני חיילים אינם יכולים לעכב את כל עוצבת אורה שמש לזמן רב לבדם, לא כן?

* * *

היא ידעה שאין זה הוגן, שהילדה האחראית עשתה את כל מה שהייתה מסוגלת, אבל הרמוני עדיין ייחלה שדרפני תשרוד יותר. "לְאָגָאנַן!" אמר קולו של נוייל מאחוריה כשבפה, ונשמע קולו של קיר פְּרִיזֶםְטִי מתנפץ, קולה של חנה קרא ביואש "סֹמְגִים!" וכמה רגעים לאחר מכן קולו של נוייל אמר ברוגע "סֹמְגִים" ונשמע קול של חייל נוסף מהיליה נופל לרצפה. פעם נוספת הכוח שהחזקק אותה באוויר פחת, והרמוני הרגישה את המאמץ באחיזה של לחשי הריחוף, אבל זה פשוט לא היה מספיק כעת.

המעופף שלה נפסק והוא החלה ליפול בהילוך איטי לעבר הרצפה, היא הייתה צריכה לסמן לחיללים שלה פשוט לשמות אותה, אבל היא הייתה כעosa ומבולבלת ולא חשבה מהר מספיק ועדיין ניסתה לאסוף את הכוח לקללת שיתוק אחרונה, אז לא היה焉 לבrhoה כשהאר כיון לעברה את שרביטו ואמר "סֹמְגִים" וזו הייתה המילה האחזרונה שהרמוני שמעה בקרוב.

פרק 8

קִידָשׁ עֲצָמֵי, מֶלֶךְ ג'

הרמיוני לא הרגישה מWOOD נחמדה או טוביה כתה, כדורי יוקד של כעס בער בתוכה והוא תהטה האם זה דומה לאפללה של הארי (אם כי סביר להניח שהוא אפילו לא מתקרב) והוא לא הייתה אמורה להרגיש ככה רק בגל משחק קטן וטיפשי אבל – כל הצבא שלו. שני חיללים הביסו את כל הצבא שלו. זה מה שנאמר לה לאחר שהתעוררה.

זה קצת יותר מדי.

"ובכן," אמר פרופסור קוירל. מקרוב, המורה להתגוננות לא נראה בריא כפי שהוא בפעם הקודמת שהייתה במשרדו; ערו נראה חיורו יותר, והוא נע לאט יותר. הבעתו הייתה חמורת סבר כהמיד, מבטו חודר; אצבעותיו הופכו בחודות על שולחנו, טפטוף. "אנחש שמיין שלושתכם, רק מר מאלפיו ניחש מדוע קראתי לכם לכאן."

"משהו שקשרו לבתים אציליים ועתיקי-יוםין?" שאל הארי לצדיה, נשמע מבולבל. "לא הפרתי איזה חוק משוגע כשירותי על דפני, נכוון?"

"לא בדיק," אמר הגבר באירונית כבده. "כיוון שהעלמה גרינגרס לא נעמדה בתנוחת הדירקוט הנכונה, אין לה הזכות לדריש שם הבית שלו יילקח ממך. אם כי מוכן שלא הייתי מרשה דר קרב רשמי. מלחמות אין מכירות בחוקים כאלה." המורה להתגוננות נשען קדרימה והניח את סנטרו על ידיו השלוות, כאילו

התעיף רק מleshbet זקופה. "גנרטל מאלפי. מדווע קראתי לכם
לכאנ?"

"גנרטל פוטר נגד שניינו זה כבר לא קרב הוגן", אמר דראקו
מאלפי בקול שקט.

"מה?" פלטה הרמיוני. "כמה ניזחנו אותם, אם דפני לא
הייתה מתעלפת –"

"העלמה גריינגרס לא החעלפה עקב תשישות קסם", אמר
פרופסור קוירל ביובש. "מר פוטר ירה בגללה שינוי בזמן
שדעתם של חיליך הייתה מוסחת עליידי המראה של הגנרטלית
שליהם עפה לתוך קיר. אבל ברכותי בכל מקרה, העלמה גריינגר,
על שכמעט הבשת שני לגיונרי כאוס עם בסך הכל עשרים וארבעה
חili או-רישמש".

האם שבער בלחיה התהכם עוד קצת. "זה – זה היה רק – אם
רק הייתה מבינה שהוא לובש שריוון –"

פרופסור קוירל הביט בה מעל לאצבעותיו השלובות. "כמובן
שהיו דרכים בהן הייתה יכולה לנצח, העלמה גריינגר. תמיד ישן,
בכל קרב שהוא. העולם סביבנו מלא בהזדמנויות למכבר,
מתפוצץ מרוב הזדמנויות, מהן כמעט כל האנשים מעתלים משום
שהן דורשות הפרה של הר gal מחשבתי; בכל קרב יש מאות עצומות
הפלפפים המהכות שיושחו לחניתות. אם הייתה חושבת לנסות
פיעיטה אינקננטאטם המוני כבירתו מחדל, הייתה מבטלת את חליפת
שוין הקשיים של מר פוטר ואת כל שאר הדברים שלבש למעט
תחתוניו, מה שמוביל אותה להאמין שמר פוטר לא הבין עד הסוף
עד כמה היה פגעה. או שהיתה יכולה להורוות לחיליך להסתער על
מר פוטר ומර לונגבורטום וללקחת פיזית את שרביטיהם מידיהם.
תגובהו של מר מאלפי עצמו לא הייתה מה שהייתי מכנה שקולה,
אבל לפחות הוא לא התעלם מאלף החלופות שלו." חינוך ציני.
אבל לך, העלמה גריינגר, היה חוסר המזל לזכור כיצד להטיל את
גללת השיתוק, אז לא חיפשת בזיכרונו המעלוה כדי למצוא תריסר

לחשים קלים יותר שהיו עשויים להיות יעילים. ותלית את כל תקוות הצבא שלך בך עצמן, אז הם איבדו את רוח הלחימה שלהם כשנפלה. לאחר מכן הם המשיכו להטיל את קללות השינה חסרות התועלת שלהם, נשלטים על ידי הרגלי הלחימה להם אומנו, אינם מסוגלים לשבור את התבנית כפי שעשה מיר מאלפי. איני מסוגל להבין מה עובר בתודעתם של אנשים כשהם חווים על אותה אסטרטגייה כושלת שוב ושוב, אבל כנראה שזו היא תוכנה נדרה להפליא, שניתן לעשות משהו שונה. וכך עוצבת או-ריש משמחה על ידי שני חיילים." המורה להtagוננות חייך חישר שמחה. "ניתן לראות דמיון מסוים לאופן שבו חמשים אוכלי-מוות שלטו בכל בריטניה הקסומה, ולאופן שבו שר הקסמים האהוב שלנו נשאר בשלטון".

המורה להtagוננות מפני כוחות האויפלナンנה. "עם זאת, העלמה גרייניגר, נותרת בעינה העובדה שאין זו התבוסה הראשונה מסוג זה שנחלהם. בקרב הקודם, את ומר מאלפיו איחדתם את כוחותיכם, אך עם זאת נלחמתם עד למביוי סתום, כך שתת ומר מאלפיו נאלצתם לרדוף אחרי מר פוטר אל הגג. לגיון הכאוס הדגים בעת, פעמים ברצף, עוצמה צבאית השköלה לשני הצבאות האחרים בלבד. זה לא מותיר לי שום ברירה. גנרטל פוטר, אתה תבחר שמונה חיילים מהצבא שלך, כולל לפחות סגן כאוס אחד, שיחולקו בין צבא דראקון ועוצבת או-ריש.

"מה?" התפרצה שוב הרמוני, היא העיפה מבט הצדיה בגנרים האחרים וראתה שהאריי נראה המומם כמווה, בעוד דראקו מאלפיו נראה פשוט מובס.

"גנרטל פוטר חזק יותר מאשריכם ביחד", אמר פרופסור קוירל ברגע מוקפם. "התחרויות שלכם נגמרה, הוא ניצח, וכעת הגיע הזמן לאוזן מחדש את שלושת הצבאות כדי להציג לו אתגר חדש."

"פלופסוד קוירל!" אמר הארוי. "אני לא –"

"זוהי החלטתי בהתאם למורה לקסם קרבוי בביתה הספר הוגוורתס

לכישוף ולקוסמות והיא אינה פתוחה לדיוון.” המילים עדיין היו מוקפדות, אבל ה הבעה בעיניו של פרופסור קוירל צינה את דמה של הרמוני, אף על פי שהוא עדיין הבית בкус בהاري ולא בה. “ואני חושב שזה חשוד, מר פוטר, שברגע שרצית לבודד את העלמה גריינגר ואת מר מאלפי ולהזכיר אותם לדודך אחריך לגג, הצלחת להשמיד בדיוק מספיק מכוחם המאוחד כפי שרצית. אכן, זהה רמת הביצועים לה ציפיתי ממרק בחחילת השנה, ואני נרגע לגלוות שעצרת בעצמך בשיעורים שלי כל הזמן הזה! ראייתי מה אתה באמת מסוגל לעשות, מר פוטר. אתה הרבה מעבר לרמה שבה מר מאלפי או העלמה גריינגר יכולים להילחם בך ברמה שואה, ולא ארשא לך להעמיד פנים שזה אחרת. זאת אני אומר לך מתווך תפקידי כמורה שלך: על מנת ללמד עד למלא הפוטנציאל שלך, عليك להשקיע את מרבית היכולותך ולא לעצור את עצמך משום סיבה – במיוחד לא עקב דאגות ילדותיות בנוגע למה שאתה יחשוב!”

* * *

היא עזבה את משרדיה של המורה להtagוננות מפני כוחות האופל עם צבא גדול יותר, וככבוד עצמי מועט יותר, והרגישה לא מעט כמו חרק קטן ועצוב שהרגע נמחץ, וניסתה מאד שלא לבוכות. “לא עצרתי בעצמי!” אמר הארי ברגע שעברו את הפניה הראשונה ממשרדו של פרופסור קוירל, ברגע שדלת העצ נעלמה מאחוריו קירות האבן. “לא העמדתי פנים, אף פעם לא נתתי למשהו מכם לנצה!”

היא לא ענתה, לא הייתה מסוגלת לענות, הכל יפרוץ ממנה אם תגיד ولو מילה אחת.

“באמת?” שאל דראקו מאלפי. גנול הדרכון עדיין שידר אויררת תבוסה. “משום שקוירל צודק, אתה יודע, זה חשוד שהצלחת להביס כמעט את כולן בצלבות שלנו ברגע שרצית

לגרום לנו לרדוף אחריך לגג. ולא אמרת משהו אז, פוטר, בקשר לזה שאנו צריכים להביס אותה כשאתה נלחם באמת?

תחושת הצריכה זהלה במעלה גורונה. כשהתגיע לעיניה היא תפוץ ברכי, ומרגע זה ואילך היא פשוט תהיה ילדה קטנה ובכינית בעיני שניהם.

זה – אמר קולו של הארי בדחיפות, היא לא הביטה בו אבל קולו נשמע כאילו ראשו פנה לעברה. זה היה – ניסיתי הרבה יותר חזק בפעם ההיא, הייתה לי סיבה חשובה, הייתה מוכחה, אז השתמשתי במלוא תכיסים ששמרתי – ו –

היא תמיד ניסתה cocci חזק, כל פעם.

– ואני, אני שיחררתי צד עצמי שלא הייתה משתמש בו בדרך כלל למשהו כמו שיעור התגוננות –

או אם היא אייפעם תהיה קרובה לנצח את הארי כשותה באמת ישנה, הוא פשוט ילק לצד האפל שלו וימחץ אותה, זה העניין? ...
... כמובן. היא לא הייתה מסוגלת אפילו להבטה לארי בעיניהם כשהוא נעשה מפחד. אין היא חשבה בכלל שתוכל להביס אותו באמת?

המסדרון התפצל, הארי פוטר ודראקו מאלפי פנו שמאללה עבר גרים מדרגות שהובילו לקומה השנייה, והיא פנתה ימינה במקום זאת, היא אפילו לא ידעה לאן המעבר הזה מוביל אבל ברגע זה היא העדיפה להיות אבודה בטירה.

”סלח לי, דראקו”, אמר קולו של הארי, וזה נשמע קול צעדים מאחוריה.

”עזוב אותי לנפשי”, היא אמרה, וזה נשמע חריף אבל אז היא נאלצה לסגור את פיה ולחשוק את שפתיה בחזקה ולוuzzור את נשימתה כדי למנוע מהכל לפrox.

הילד הזה פשוט לא יותר, רץ מסביבה ונטע את עצמו לפניה, כי הוא פשוט טיפש זה למה, והארי אמר, קולו בלחששה גבואה ונואשת, ”אני לא ברוחתי כשאת הבסת אותי בכל השיעורים בלבד

רכיבה על מטאטים ! ”

הוא לא הבין, והוא לעולם לא יבין, הארי פוטר לעולם לא בין-משום שלא משנה באיזו תחרות יפסיד הוא עדין יהיה הילד-שנשאריבחים. אם אתה הארי פוטר והרמיוני גרייניגר הביסה אותו זה אומר שכולם מצפים מך שתיתענה לאתגר, אם את הרמיוני גרייניגר והארי פוטר הביס אותו זה אומר שאתה פשוט אף אחד.

”זה לא הונן”, היא אמרה, קולה רעד אבל היא עדין לא בכתה, עדין לא, “אני לא צריכה להילחם לצד האfel שלך, אני רק, אני רק – ”

השתמשתי לצד האfel שלי רק פעם אחת וזה היה – כשהייתי מוכלה ! ”

”אז היום הבסת את כל הצבא שלי פשוט בכך שהיית הארי ? ” היא עדין לא בכתה, והיא התהה איך הפנים שלה נראות עכשו, אם היא נראית כמו הרמיוני כועסת או עצובה.

”אני – ” אמר הארי. קולו נחלש מעט. ”אני לא... באמת ציפיתי לנצח, הפעם, אני יודע שאמרתי שאתה בלחתי מנוצח אבל זה היה רק כדי לנסה להפחיד אותך, באמת חשבתי שננתם לכם קצת – ”

היא החלה ללכט שוב, פשוט עוקפת אותו, וכשהלפה לידיו פניו של הארי התעוותו כאילו הוא עומד לבכות.

”אז פרופסור קוירל צודק ? ” נשמעה לחישה גבוהה ונואשת מהחוריה. ”אם את ידידה שלי, תמיד אחשוש להיות טוב מכך משום שאתה יודע שזו יגעה ברוגשותיך ? זה לא הונן, הרמיוני ! ” היא שאפה ועצירה את נשימתה ורצחה, רגליה מתופפות לאורך האבן מהר ככל שהצילהו, רצחה מהר ככל שהעהה בזמן שדברים שוחים בשדה הראייה המטוושטש שלה. רצחה כדי שאיש לא ישמע אותה, והפעם הארי לא עקב אחריה.

* * *

מינרואה בדקה חיבור בשינויים צורה ליום שני, ובבדיקה סימנה

מינוס מאתים נקודות לחיבור של תלמיד השנה החמישית עם טעות שהיא יכולה להרוג מישחו. בשנתה הראשונה כמורה היא התמരמה על הטיפשות של תלמידים מבוגרים, ועכשו היא פשוט יותרה על זה. אנשים מסוימים, לא רק שעולם לא למדו אלא מעולם לא הבינו שהם חסרי תקוות, הם נותרו שמחים ונלהבים והמשיכו לנסות. לעיתים הם האמינו לה כשאמרה להם, לפני שעזבו את הוגורטס, שלעולם לא ינסו לעשות משהו יוצא דופן, שייתנו על שינוי צורה הופשי וייתמשו באומנות רק בעוזת לחשים מוכרים; ולפעמים... הם לא הקשיבו.

היא הייתה בעיצומו של ניסיון להבין תשובה מפותלת במיוחד כשנקישה על הדלת קטעה את מחשבותיה; לא היו אלה שעות הקבלה שלה, אבל לך לה זמן קצר בראש בית גרייפינדור ללמידה להשאות שיפוט. תמיד אפשר להויריד נקודות בית אחדרך.

"יבוא", היא אמרה בקול חד.

הילדה הצעירה שנכנסה למשרדה נראהתה בכירור כאילו בכתה, ולאחר מכן שטפה את פניה בתקווה שזה לא ייראה –
"העלמה גריינגר!" אמרה פרופסור מקונגאל. לך לה רגע לזהות את הפנים עם העיניים האדומות והלחימן הנפוחות. "מה קרה?"

"פרופסור", אמרה הילדה הצעירה בקול רועד, "אםרת פעם שאם אירפעם ארגיש דאגה או אינוחות בונגע למשהו, אני צריכה לגשת אליך מיד –"

"כן", אמרה פרופסור מקונגאל, "אבל מה קרה?"
הילדה החלה להסביר –

* * *

הרמוני עמדת לא ניע והמדרגות הסתוובבו סביבה, סליל מסתווב שלא היה-Amor לחתת אותה לשום מקום בכלל, ובמקום זאת נשא אותה מעלה ללא הפסקה. הרמוני חשה שזה נראה כמו

הקסמת המדרגות האינסופיות, שהומצאה בשנת 1733 על ידי הקוסם ארם סבטי שחיה על ראש הר האוורסט בתקופה שבה שום מוגל לא יכול היה לטפס עליו. אלא שזה לא יכול להיות נכון מושם שטירת הוגוורטס עתיקה הרבה יותר – אולי ההקסמה הומצאה מחדש?

היא הייתה אמורה לחושש, הייתה אמורה להיות לחוצה מהפגישה השנייה שלה עם המנהל. למעשה, היא כן חששה והייתה לחוצה מהפגישה השנייה שלה עם המנהל.

אלא שהרמיוני גרייניגר חשבה קצר; היא חשבה הרבה, למעשה, אחרי שלא הייתה מסוגלת לזרז עוד וחתliquה נגד קיר, ריאותיה עלולות באש. היא חשבה בעוד מכובצת לכדור כנגד קיר האבן הקר, רגילה משוכות לבטנה, בוכה.

אפייל אם הפטידה להארי פוטר, היא לעולם, לעולם לא תפסיד לדראקו מאלפיו, זה חלוטין לגמרי לא מקובל, ופרופסור קווריל שיבח את גנרט מאלפיו על שלא הטעלם מאלף החלופות שלו; ולכן אחרי שהרמיוני סיימה לבכות היא חשבה על ארבעה-עשר לחשים אחרים שהייתה צריכה לנשות נגד הארי ונוויל, ואז היא החלה לתהות האם היא עשויה טעות מאותו הסוג גם בדברים אחרים; וכן היא סיימה את דרכה מתדרקת על דלתה של פרופסור מקונגנול. לא לבקש עוזרה, ברגע זה להרמיוני לא היו שום תוכניות שתוכל לבקש עוזרה בהן, אלא משומש שכשחשה על כך זה נראה כמו אחת מאלף החלופות עליהן דיבר פרופסור קווריל.

והיא אמורה לפרופסור מקונגנול איך הארי פוטר השתנה מאז היום בו עוף-החול נח על כתפו, ועל איך אנשים יותר וייתר ראו אותה כמשהו של הארי, איך זה נראה כאשר הארי הולך ומתרחק מכולם בשכבה שלהם והולך ומסתווב עם אויריה עצובה סביבו-cailo הוא מאבד משהו, והיא כבר אינה יודעת מה לעשות. ופרופסור מקונגנול אמורה לה שהן צדיקות לדבר עם המנהל.

הרמיוני הרגישה מודאגת, אבל אז היא חשבה שהארי פוטר לא יפחד מהמנהל. הארי פוטר פשוט ישעת קידימה ויעשה את מה שהוא מנסה לעשות. אולי (היא חשבה) שווה לנסתה להיות כזו, לא לפחד, פשוט לעשות מה שבא לה, ולראות מה יקרה אז, זה לא יכול להיות גרווע יותר.

המדרגות האינטנסיביות הפסיקו להסתובב. דלת האלון הגדולה שעמדה מולן, מקוש פלייז בצורת גרייפון עליה, נפתחה מבלי שנגעו בה.

מאחורי שולחן אלון שחור עם תריסרי מגירות שפנו לכל כיוון, ונראו כאילו בתוכן יש מגירות נוספות, ישב המנהל כסוף הזקן של הוגוורטס על כס המלכות שלו, אלבוס פרטיבל ולפריק בריאן דמלדור, שבעינו הנוצצות הרמיוני הביטה במשך שלוש שנים

בערך לפני שדעתה הוסחה על ידי כל שאר הדברים שבחדר. זמן מה לאחר מכן – היא לא הייתה בטוחה כמה זמן אבל היה זה זמן שנייטה לספר את החפצים בחדר בפעם השלישית וудין לא קיבל אותה התשובה, אף על פי שזיכרונה התעתק שדבר לא הוסף או הוסר – המנהל כייחה בגרונו ואמר, "העלמה גרייניג'?"

ראשה של הרמיוני הסתובב במהירות, והיא הרגישה להט קל בלתייה; אבל דמלדור לא נראה כאילו הוא מרוגז עליה כלל, רק שלו, ועם מבט בווחן בעיניהם הרגועות שמאחורי משקפי חצי הסהר.

"הרמיוני", אמרה פרופסור מקונגלו, קולה של המכשפה המבוגרת היה עדין וידה נחה בצורה מרוגעה על כתפה של הרמיוני, "בקשה אמרי למנהל את מה שאמרת לי בנוגע להארי."

הרמיוני החלה לדבר, על אף ההחלטיות החדשה שלה קולה עדין מעד קלות בעצונות בשתיארה כיצד הארי בשבועות האחרונים, מאז שפוקס נח על כתפו.

כשסיממה השתרעה שתיקה, ואוז המנהל נאנח. "צר לי, הרמיוני

גריניג'ר", אמר דמלדור. העיניים הכהולות נעצבו כשדיברה.
זה... מצער, אבל איני יכול לומר שאין זה צפוי. זהי מעמתה
הגיבור, את מבינה."

"גיבור?" אמרה הרמוני. היא הרימה את מבטה בעצבנות אל
פרופסור מקוגנגל וראתה שפניה של המורה לשינוי-צורה
התכווצו, אם כי ידה עדרין לחיצה בהרגעה את כתפה של הרמוני.
"כן", אמר דמלדור. "אני עצמי התייחס גיבור פעם, לפני שהייתי
קוסם זקן ומסתורי, בימים בהם ניצבתי למול גריינדלולד. קראת
ספריו ההיסטורי, העלמה גריניג'ר?"

הרמוני הנחנה.

"ובכן", אמר דמלדור, "זה מה שעלה גיבורים לעשות, העלמה
גריניג'ר, יש להם את המשימות שלהם ועליהם להיעשות לחזקם
על-מנת להצליח בהן, וזה מה שאט רואה שקרה להאר. אם יש
משהו שנייתן לעשות כדי להקל על דרכו, את זו צריכה לעשות
זאת, ולא אני. משום שאינו ידידו של הארי, אבי, אלא רק
הקוסם הזקן המסתורי שלו".

"אני –" אמרה הרמוני. "אני לא בטוחה – שאני עדרין רוצה
לחיות –" קולה נקטע, זה נראה nondi להיאמר בקול רם.
דמלדור עצם את עיניו, וכשפách אותן שוב, הוא נראה מעט
זקן יותר מאשר קודם. "איש אינו יכול לעצור אותן, העלמה
גריניג'ר, אם תחליטי להפסיק להיות ידידתו של הארי. באשר למה
שזה יעשה לו, את יודעת זאת טוב יותר ממני".

"זה – לא נראה חוגג", אמרה הרמוני, קולה רועד. "שאני
חייבת להיות ידידה של הארי משום שאין לו אף אחד אחר? זה לא
נראה הוגן".

"ל להיות ידידה איננו דבר שנייתן להכricht מישיה לעשות, העלמה
גריניג'ר". היא הרגישה כאלו העיניים הכהולות חזרות ישר
לחוכחה. "הרגשות נמצאים שם, או שלא. אם הם שם, אתה יכולה
לקבל אותם או להתכחש מהם. הינך ידידתו של הארי – ואם תבהיר

להתחש לבך זה יפגע בו נוראות, אולי אפילו באופן בלתי הפיך.
אבל העלמה גרייניגר, מה ניתן לקיצון שכזה?''
היא לא הצליחה למצוא מילימ. היא מעולם לא הייתה מוכשרת
בלמצוא מילימ. ''אם אתה מתקרב יותר מדי להארי – אתה נבעל,
ואיש אינו רואה עוד אותך'', אמר פשוט משחו שלו, כולם חושבים
שכל העולם סובב סביבו ו...'' אוזלו לה המילימ.

הקוסם הוזן הנהן באיטיות. ''אנו אכן חיים בעולם שאינו
צודק, העלמה גרייניגר. כל העולם יודע בעת שאני זה שהביס את
גרינדלולד, ומעטים זוכרים את אליזבת' בקט שמתה כדי לפrox
בעבורו את הדרכ עלי-מנת שאוכל לעبور בה. אך יחד עם זאת היא
לא נשכחה. הארי פוטר הוא גיבור המחזאה, העלמה גרייניגר;
העולם אכן סובב סביבו. הוא נועד לעשות דברים גדולים; ואני
חוש שסבירו היום, אלבוס דמלדור יזכיר בתור שמו של הקוסם
הוזן המסתורי של הארי פוטר, יותר מאשר כל דבר אחר שעשייתי.
ויתחנן שהשם הרמיוני גרייניגר יזכיר בתור שמה של בת הלויה
שלו, אם תוכיחי שאת רואה לך בבואה זמן. זאת אומר לך בכנות:
עלום לא תמצאי יותר תהילה לעצמך, מאשר בחברתו של הארי
פוטר.''

הרמיוני הנידה בראשה בחרדות. ''אבל זה לא –'' היא ידעה שלא
תהיה מסוגלת להסביר. ''זה לא עניין של תhilah, זה עניין של
להיות – מהهو ששיך למישחו אחר!''

''או את חושבת שאתה מעדיפה להיות הגיבורה?'' נאנח הקוסם
הוזן. ''העלמה גרייניגר, אני התייחס לך, ומהיג; והתייחס מאושר
אלפי מונחים יותר לו יכולתי להשתתיק למישחו כמו הארי פוטר.
מישחו שקורץ מוחומר קשה יותר מרשמי, שיכלilit את ההחלטה
הקשה, אך עם זאת יהיה ראוי להנהיג אותו. חשבתי פעמי שהכרתי
אדם כזה, אבל טעית... העלמה גרייניגר, אין לך מושג כלל עד
כמה בתימול את, בהשוואה לגיבורים.''

תחושת הצריבה החמה החללה לטפס במעלה גרונה שוב, יחד

עם חוסריה האוניים, היא לא הבינה لماذا פרופסור מקגונגל הביאה אותה לכאן אם המנהל לא הולך לעוזר, ומהGBT שהעיפה בפניה של פרופסור מקגונגל, נראה כאילו גם היא לא הייתה בטוחה כתעתשה היה רעיון טוב.

"אני לא רוצה להיות גיבורה", אמרה הרמיוני גרייניגר, "אני לא רוצה להיות בתהילווה של הגיבור, אני פשוט רוצה להיות אני". (כמה שניות לאחר מכן החשיבה שלמעשה הואיל היא נ' רוצה

להיות גיבורה, אבל החלטתה לא לשנות את מה שאמרה). "אה", אמר הקוסם הזקן. "זהו דרישת רצינית, העלמה גרייניגר". דמלדור קם מכיסאו, צעד מסביב לשולחן, והצביע אל סמל על הקיר, כה יומיומי עד שעיניה של הרמיוני פשוט דילגו עליו; מגן דהוי עליו צויר סמל הוגורטס, האריה והנחש, הגירה והנשר, ומילימ בטלינית שתא拂 פשרן מעולם לא הבינה. ואז, כשהבינה איפה נמצא המגן, ועד כמה עתיק הוא נראה, היא חשיבה לפהע שזה עשוי להיות המגן המקורי –

"הלהga הפלפהף תאמר", אמר דמלדור, נוקש באצבעו על הגירית הדהוויה וגורם להרמיוני להתכווץ עקב חילול הקודש (אם אכן היה זה המקור), "שאנשים אינם מצליחים להפוך למי שהם אמרו לחיות משום שהם עצלים מכדי להשקיע את העבודה הנדרשת. רונה רייבנקלו", נקישה על הנשר, "תחזור על המילימ השנובונים יודעים שהן עתיקות בהרבה מסוקרטס, דעת עצמן, ותאמר שאנשים אינם מצליחים להפוך למי שהם אמורים להיות משום שהם נבערים ואין הם חשובים מפספיק. סלאזר סלית'רין", דמלדור קימט את מצחו כשאצבעו נקשה על הנחש הדהוי, "טוב, הוא אמר שאנו עושים מי שאנו אמורים להיות בכך שאנו עוקבים אחר תשוקותינו لأن שיביליו אותנו. אולי הוא יאמר שאנשים אינם מצליחים להיות עצם משום שהם ממספרים לעשות את מה שנדרש על מנת להשיג את שיפוריהם. אבל יש לזכור שכמעט כל קוסמי האופל שייצאו מהhogwarts היו סלית'רינים. האם

הם נעשו למי שהיו אמורים להיות? אני חשב כך." אצבעו של דמלדור נקשה על הארי, והוא הוא פנה לעברה. "אםري לי, העלמה גריינגר, מה גודريك גרייפינדור יאמר? אני צריך לשאול האם מצנפת המيون הצעיה לך את הבית הזה."

זו לא נראה כmo שאלת קשה. "גראפינדור יאמר שאנשים לא מצליחים להפוך למי שהם אמורים להיות משום שהם מפחדים." "רוב האנשים באמת מפחדים, העלמה גריינגר," אמר הקוסם הצען. "הם חיים את חייהם תחומיים בפחד משתק שמפדריך מהם את כל מה שהם עשויים להשיג, את כל מה שהם עשויים להיות. פחד לומר או לעשות את הדבר הלא נכון, פחד לאבד את רכושם, פחד מהמוות, ומעל הכל, פחד מה שאחרים יחשבו עליהם. פחד שכזה הוא נורא ביותר, העלמה גריינגר, והשוב ביותר לדעת זאת. אבל לא זה מה שיאמר גודريك גרייפינדור. אנשים עושים מי שהם אמורים להיות, העלמה גריינגר, בכך שהם עושים את הדבר הנכון." קולו של הקוסם הצען היה עדין. "או אמר לי, העלמה גריינגר, מה נראה לך כמו הבחירה הנכונה? משום שזו מי שאת באמת, ולאן שלא תוביל הדרך זו, זו מי שתאות אמורה להיות." השתרעה שתיקה ארוכה, מלאה בצלילי מכשירים שלא ניתנת למנות.

היא חשבה על זה, משום שהיא ריבנקלאית.

"אני לא חושבת שזה צודק," אמרה הרמיוני באיטיות, "שמשיו ייאלץ להיות בצלו של מישו אחר ככה..." "דברים רבים בעולם אינם צודקים," אמר הקוסם הצען, "השאלה היא מה הדבר הנכון עבורך לעשות בנוגע אליהם. הרמיוני גריינגר, יהיה פחות מרומז מהנהוג לקוסם ז肯 ומסתוורי, ואומר לך מפורשות שאינך מסוגל לדמיין כמה גרוועים יהיו הדברים אם האירועים הסובבים את הארי פוטר לא יתרחשו כהלאה. המשימה שלו היא דבר שלא הייתה חולמת לוותר עליו, לו ידעת".

"איזה משימה?" שאלת הרמיוני. קולה רעד, משומש שהיה ברורו מה התשובה שהמנה רצחה והיא לא רצתה לעונתו אותה. "מה קרה להארי איז, למה פוקס היה על הכתף שלו?"

"הוא התבגר", אמר הקוסם הזקן. עיניו מצמצזו כמה פעמים מאחוריו משקפי חצייה אחר, ופנוי נראו לפטע חרושות בהרבה יותר קמטים. "את מבינה, העלמה גרייניגר, אנשים אינם מתבגרים ברגע הזמן. אנשים מתבגרים כשהם ניצבים במצבים של מבוגרים. זה מה שקרה להארי פוטר ביום השבת ההוא. נאמר לו – ואל לך לחלק את המידע הזה עם איש, את מבינה – נאמר לו שהוא ייאלץ להילחם במישחו. אני יכול לומר לך למי. אני יכול לומר לך מדוע. אבל זה מה שקרה לו, וזה הסיבה שהוא זוקק לדיידיו."

השתדרה שתיקה.

"בלטראיקסblk? הרמיוני שאלת. היא לא הייתה המומה יותר אם מישחו היה תוקע כבל חשמלי באוזנה. "אתה עומד להכריח את הארי להילחם בבלטראיקסblk?"
"לא", אמר הקוסם הזקן. "לא בה. אני יכול לומר לך למי, או מדוע".

היא חשבה על זה עוד קצת.

"האם יש איזו דרך שבה אוכל לעמוד בקצב של הארי?" שאלת הרמיוני. "זאת אומרת, אני לא אומרת שזה יהיה מה שעשה, אבל – אם הוא זוקק לדיידיים איז האם אנחנו יכולים להיות ידידיים שוים? אני גם יכולה להיות ניבורה?"
"אה", אמר הקוסם הזקן וחיק. "רק את יכולה להחליט זאת, העלמה גרייניגר".

"אבל אתה לא עומד לעזור לי כמו שאתה עוזר להארי."
הקוסם הזקן הניד בראשו. "עוזרתי לו מעט מאוד, העלמה גרייניגר. ואם את מבקשת מנני משימה –" הקוסם הזקן חייך שוב, ביווש לא מבוטל. "העלמה גרייניגר, את בשנתך הראשונה בהוגוורטס. אל תהיא להוות יתר על המידה להתבגר; יהיה לך די

והותר זמן אחריך".

"אני בת שתים-עשרה. הארי בן אחת-עשרה."

"הארי פוטר מיוחד", אמר הקוסם הזקן. "כפי שאתה יודעת, העלמה גרייניג'ר". העניינים הכהולות שמאחורי משקפי הציהסהר נעשו חודרות לפתח, והוא נזכרה ביום שבו נלחמו בסוחרים נטושים, כשקולו של דמלדור אמר, בתוך תודעה, שהוא יודע על הצד האפל של הארי.

הרמיוני הרימה את ידה ונגעה בזו של פרופסור מקונגנגל, שנותרה איתנה על כחפה לאורך כל הזמן. "אני רוצה לлечת עכשיו, בבקשה". אמרה, מופתעת שקהל לא נשבר.

"כמובן", אמרה פרופסור מקונגנגל, והרמיוני הרגישה את היד של כחפה מסובכת אותה בעדינות עבר דלת האalon. "האם כבר בחרת את דרכך, הרמיוני גרייניג'ר?" שאל קרלו של אלבוס דמלדור מאחוריה, כשהדלת נפתחה וחשפה את הקסמת המדרגות האינסופיות.

היא הנהנה.

"זה היא?"

"אני", היא אמרה, קולה נתתקע, "אני, אני –"
היא בלעה את רוקה.

"אני עשה – את הדבר נכון –"
היא לא אמרה דבר נוספת, היא לא הייתה מסוגלת, ואוז המדרגות האינסופיות החלו להסתובב סביבה פעמיים נוספת.

גם היא וגם פרופסור מקונגנגל לא דיברו בדרך למטה. גרגולי האבן גלשו הצידה ופינו להן דרך, והשת提ים צעדו אל מסדרונות הוגוורתס. פרופסור מקונגנגל אמרה לבסוף, בלהышה, "אני ככלך מתנצלת, העלמה גרייניג'ר. לא חשבתי שהמנה יאמר לך דברים כאלה. אני חושבת שהוא באמת שכח איך זה להיותILD".

הרמיוני הרימה את מבטה לעברה וראתה שפרופסור מקונגנגל

נראית כאילו היא עומדת לפרק ברכבי... לא באמת, אבל פניה היו מכובצות בצורה דומה.

"אם גם אני רוצה להיות גיבורה", אמרה הרמיוני, "אם אחליט להיות גיבורה גם אני, האם יש שהוא שעת יכולה לעשות כדי לעוזר?"

פרופסור מקונגאל הנידה את ראהה במרץ, ואמרה, "העלמה גריינגר, אני נבטחה שהמנת טועה בקשר לה. את באמת בת שתים-עשרה".

"אוקיי", אמרה הרמיוני.

הם הילכו קדימה עוד קצת.

"סלхи לי", אמרה הרמיוני, "זה בסדר אם אלך את שאarity הדרך, למגדל רייבנקלו בעצמי? אני מצטערת, זו לא אשמתך או שהוא, אני פשוט רוצה להיות בלבד עכשו".

"כמובן", העלמה גריינגר, אמרה פרופסור מקונגאל, קולה נשמע צרוד מעט, והרמיוני שמעה את צעדייה פוסקים, ואז מסתובבים מאחוריה.

הרמיוני גריינגר המשיכה ללכת.

היא טיפסה בגין מדרגות, ואז באחד אחר, תוהה האם ישנו מישחו בהוגוורטס שיתן לה הזדמנות להיות גיבורה. פרופסור פלייטיק יגיד את אותו הדבר כמו פרופסור מקונגאל, ואפילו אם לא, הוא בטח לא יוכל לעוזר, הרמיוני לא ידעה מי יכול לעוזר. טוב, פרופסור קוירל יחשוב על שהוא מתחכם אם תשתחם במספיק נקודות קוירל, אבל הייתה לה תחושה שלבקש ממנו זה רעיון גרוע – שהמורה להתגוננות לא יוכל לעוזר לאיש להפוך לגיבור מהסוג שרואין להפוך אליו, והוא אפילו לא יבין את ההבדל.

היא כמעט הגיעו למגדל רייבנקלו כשראתה את הבזק הזהב.

פרק ט

קִידָשׁ עֲצָמֵי, מֶלֶךְ תֵּ

מש מזווית עינה ראתה הרמיוני גרייניג'ר, השתקפות על פסל מתכת ממוקם בהצלבotta של שני מסדרונות, הבזק של זהב, הבזק של אדום, כמו בכוואה של אש; היא ראתה זאת רק לרגע, וזו זה נעלם.

היא נעצרה, מבולבלת, וכמעט הלכה ממש, אבל היה משה מוכר בזוהר הקוצר הזה – הרמיוני התקדמה לעבר הפסל והבטיטה אל המסדרון ממנו חשבה שראתה את ההשתקפות הבוערת.

היא בקושי שמעה את הצווחה, את הקריאה, כאילו הגיעו ממקום רחוק.

הרמיוני החלה לרוין.

היא רצתה ממש זמנימה; בכל פעם שהגיעה להצלבotta היא נעצרה, הסירה את נשימתה ככל שהצליחה, וזו הייתה רואה הבזק של אש משתקפת מכיוון זה או אחר, או שהיתה שומעת את הקריאה המרוחקת. אלמלא האימון הצבאי שלה היא הייתה צונחת בתשישות מהורייצה הזו.

באף אחת מן העצירות היא לא ראתה את עופף החול. וזו היא הגעה להצלבotta עם ארבע פנויות ולא היה שם דבר, שום סימן, היא המתינה ממש שניות ארוכות ולא שמעה קריאה ולא ראתה אש. היא בדיקת החלה לתהות בתחוות בחילה האם

דמיינה את הכל כששמעה אדם קורא.

כשרגליה הרצות עקפו פינה, התודעה שלה קלטה את כל ההתרחשויות במבט: שלושה ילדים ענקיים בגלומות ירוקות שוליים כבר פונים להבית בה, ילד קטן ונמוך יותר בצד שמאל מרגל אחת גבוה באוויר מיד בלתי נראהיה.

גנרט אור-שם אפלו לא עצרה לחשוב על כך, אנשים שעצרו לחשוב לא עשו מארבים מוצלחים.

שרביטה כבר הייתה בידי, אצבעותיה עשו את הפיתול ושפתייה אמרו "סֻמְנִים!" והברيون הגדול ביותר נפל, הילד ההפלפפני נפל מהאוויר בקול טראח ושני הבריונים האחרים ניסו לכוון את שרביטיהם לעברה והיא אמרה "סֻמְנִים!" שוב וילד עצום נוסף קרס – זה שכיוון את שרביטה מהר יותר, עליו ירותה.

למרבה הצער, להטיל שתי קללות שינה ברצף כזה הקשה אפלו עליה, והיא לא הספיקה להטיל שלishi לפני ש –

הברيون האחרון צעק "פָדוֹתָנוּ!" והוקף על ידי זוהר כחול מהבהב.

לפני עשרים וארבע שעות, הרמוני הייתה נלחצת מזה, לחש מגן אמיתי יאפשר הילד הברيون להטיל עליה לחשים בעודו מוגן.

עכשו היא –

"שתק!" צעק הילד הברيون.

קליע הארגמן נורה לעברה, מבהיק נוראות, בוער חזק יותר מכל קללה שיצאה משרביטה של הארי.

הרמוני נעה שמאלה והקליע החטיא, משומ שחדיק של הברيون היה גרוע בהרבה מזה של הארי; והיא חשבה לפטע שאלוי בריונים והצבאות של פרופסור קוירל לא היו עשויים מאותם חומריהם.

"שתק!" צעק הילד הברيون שוב. "אַקְסְפֵּלְיאַמּוֹס! שתק!"
בכל מקרה, הרגע היא בילתה שעה שלמה בלחש על כל הלחשים האחרים שהיתה יכולה להטיל על הארי וגוויל –

”גַּלְיָפִי ! “ צעק הילד הבריוון, קשה הרבה יותר להתחמק מקלחת קרן רחבה, וולפתע היו רגליה חלשות מכדי לתמוך בה. ואז, בשאגה זועמת שהפיקה רשות ארגמן בוהק אף יותר, ”שתק ! “ היא התחמקה מהקללה על ידי כך שנפללה בכוננה, ועכשו היא כבר התואשחה מספיק בשבייל הלחש הבא שלה, שהיא –

”גַּלְיסָאוֹ, “ אמרה הרמיוני, מכוונת לעבר הרצפה. ”אָחָח, “ אמר הילד הבריוון כשרגליו החליקו והוא פשוט שמט את שרביטו.

לחש הפrootנו הבזק ונעלם.

”סּוֹמְנִים, “ אמרה הרמיוני.

היא עדין התנסהה כשזהלה לעבר הילד ההפלפافي שהתיישב,ナンנה ומשפשף את גולגולתו בנקודתה שבה פגעה ברצפה. טוב שהוא לא מוגל, חשבה הרמיוני, הוא היה עלול לשבור את צווארו. בעצם, היא העדיפה לא לחשוב על זה ...

”אה, “ אמר הילד, שערו היה בצע שנקרא ’ברונטי‘ לו היה ילדה, ועיניו בצע חום חסר ייחוד, שאיכשהו נראה מתאים בדיק להפלפוף. בעיניו לא היה דמיות אבל הוא נראה חיוור מעט. היא ניחשה שהוא נשנה רביעת או שלישית.

ואז העיניים החומות התרכבו והתמקדו בה. ”גַּנְגָּל אָוֶרֶשֶׁסֶׁ ? “ ”כן, “ היא אמרה. ”זו (התנספות) אני.“ אם הילד ההפלפافي יאמר משחו על כך שהיא מושא אהבתו של הארי פוטר, היא החלטתה שהוא ימות.

”וּאוֹ, “ אמר הילד ההפלפافي. ”זה היה – את הרגע – זאת אומרת ראייתי אותך על הצגים לפני חגה המולד אבל – וּאו ! אני לא מאמין שהרגע עשית את זה ! “

השתורה שתיקה.

אני לא מאמין שהרגע עשית את זה, חשבה הרמיוני גריניג'ר, שהרגישה סחרחותה לפתע, זו בטה כל הריצה הז. ”סלח (התנספות) לי, “ היא אמרה, ”אתה יכול (התנספות) לבטל את רגלי

הגלי שלוי?"

הילד הנהן, נעמד על רגליו, והוציא את שרבתו מבין גלימותיו; אבל הרמוני נאלצה לתקן את אחיזתו לפני שלחשיה הנגד עבד כמו שצרכין.

"אני מყיל הופקינס", אמר הילד כשהרמוני נעמדה על רגליה שללה. "או פשוט מיק מהפלפאף, אין עוד מייקם בכל הפלפאף השנה, היהת מאמין?"

הם לוחזו ידיהם, ומיק אמר, "בכל אופן, תודה לך". הרמוני לא הייתה מוכנה לשטף האופוריה שהיכה בה באותו הרגע, להציג מישחו ככח הרגish טוב יותר מכל דבר אחר שעשתה בחיה, פשוטו ממשמו. היא פנתה להבטח בברונים.

הם היו גדולים מאד ונראו בשנה החמשית, כך חשבה, ולפתע היא הבינה עד כמה גדול ההבדל בין תלמידי הוגוורטס שנרשמו לכל הפעילויות מחוץ לשעות הלימודים של פרופסור קוירל, ובין תלמידים שעברו שנים בלימידה מהמורים הגrootsים ביותר שלימדו אי פעם. היכולת לפגוע בדברים שכיוונת אליהם, לדוגמה; או יכולת לחשב טוב מספיק במהלך קרב כדי להבין שנדאי לך להטיל שחדר על בני בריתך שנפלו. ודברים נוספים שפרופסור קוירל אמר, כמו זה שבעולם האמיתי כמעט כמעט כל קרב יוכרע על ידי מתקפת פתע, היו לפעת הרבה יותר הגינויים בעיניה.

היא הביטה במיק, עדיין מנסה להסדיר את נשימתה. "היות (התנשפות) מאמין", אמרה הרמוני גריינגר, "שלפנוי חמש דקות התקשייתי (התנשפות) להבין איך להפוך (התנשפות) לגיבורה?"

האם באמת חשבה שהיא צריכה רשות מישחו, או שגיבורים הסתובבו וחיכו שמיישחו ייתן להם משימה? זה פשוט מאד למעשה, את פשוט הולכת למקום שבו נמצא הרווע, וזה כל מה שדרוש כדי להיות גיבורה. היא הייתה צריכה לזכור, היא לא הייתה

צרכיה עופר-חול שיאמר לה, שלפעמים דברים רעים קורים ממש כאן בהוגו-רטס.

ואז הרמוני העיפה את מבטה בעצבנות לעבר שלושת הילדים הגדולים ששכבו חסרי הכרה כשהיכתה בה ההבנה שם לאו אותה, שהם עלולים לדעת מי היא, הם יכולים להתגנוב ולהפתיעו אותה ו – והם יכולים באמת לפגוע בה – הרמוני עצמה.

היא נזכרה שהארי פוטר שם את עצמו בין חמישה ברינויים מסלית'רין ביום הראשון ללימודים לפני שאפילו ידע איך להשתמש בשרכביט שלו.

היא נזכרה שהמנהל אמר שאדם מתבגר כשהוא נמצא במצבים של מבוגרים, ושרוב האנשים היו אוחזים בתחום מעגל מגביל של פחד.

והיא נזכרה בקולה של פרופסור מקונגלו שאמר, 'את באמת בת שתים-עשרה'.

הרמוני לקחה נשימה عمוקה, פעם, פעמיים ושלוש. היא שאלת את מיק אם הוא צריך ללבת למשורדה של מדאם פומפרי, והוא לא היה צ裏ין; והיא שכנעה אותו שיאמר לה מה שמותיהם של הסליט'רינים, לכל מקרה.

ואז הרמוני גרייניג' הולכה לה מעירמת הברינויים חסרי הכרה, מקפידה לעטות חיווך על פניה.

היא ידעה שהיא נראה חיפגע במוקדם או במאוחר. אבל אם את מפחדת יותר מדי להיפגע מעleshות את הדבר הנכון, אז את לא יכולה להיות גיבורה, זה היה קלץ' פשוט; וממי שהיה מניח את מצנפת המيون על ראשה ברגע זה לא היה צריך להמתין שנייה אחת לפני שהיא הייתה צורחת גרייניג'!

* * *

היא עדין חשבה על כך כשירדה אל ארוחת הערב; תחושת האופוריה מכך שהצילה מישחו עדין לא שכחה, והיא החלה

לחושש שזה שבר משהו במוח שלה. כשהתקרבה אל שולחן רייבנקלו פרצה מגפה פתאומית של לחישות, והרמיוני תחתה האם הילד ההפלפפני אמר משהו לפני שבחינה שהלחישות בטה אינן נוגעות לה. היא התישבה מול הארי פוטר, שנראתה מתחה ביתר, כנראה משום שעדיין חייכה.

"אה –" אמר הארי, כשלקחה לעצמה לחם קלוי טרי, חמאה, קינמון, אפס פירות או ירקות, ושלוש מנוקת של בראוניז שוקולד. "אה –"

היא נתנה לו להמשיך בזה עד שסימנה למזוג לעצמה כוס של מיץ ענבים, ואז היא אמרה, "יש לי שאלה בשביבך, מר פוטר. למה לדעתך אנשים לא מצילים להפוך למי שהם אמורים להיות?"

"מה?" שאל הארי.

היא הביטה בו. "העמד פנים שככל הסיפור הזה לא קרה מעולם," היא אמרה, "ופשוט תאמר את מה שהיית אומר אתמול." "אםמ..." אמר הארי, נראה מבולבל ומודאג מאוד. "אני חושב שאנו הנו כבר עצמוני... זה לא כאילו אני עותק פגום של מי שהוא אחר. אבל אני מניח שם אלך עם רוח השאלה, אז אומר אנשים לא מצילים להפוך לעצם משום שאנו הנו סופגים את כל הדברים המשוגעים האלה מהסבירה ואז פולטים את זה בחזרה החוצה, כמו פרה שמעלה גירה. זאת אומרת, כמה אנשים משחקים קווידี้ץ' היו משחקים משחקים כזה אם היו ממצאים אותו בעצם? או בבריטניה המוגלית, כמה אנשים שחובשים על עצם בעל אנשי ליבור או קונסרבטיבים או ליברל-דמוקרטים היו ממצאים בדיק את אותו סבע של אמונה פוליטיות אם היו צריכים להמציא הכל בעצם?"

הרמיוני שקרה זאת. היא תחתה האם הארי יאמר משהו סלית'רני או אפילו גרייפינדור, אבל לא נראה שזה מתאים לרשימה של המנהל; והרמיוני החשה שיתכן שיש הרבה יותר

נקודות מבט על הנושא הזה מאשר רק ארבע.
"אוקיי", אמרה הרמיוני. "שאלת אחרת. מה הופך מישחו
לגיבור?"

"גיבור?" שאל הארי.
"כן," אמרה הרמיוני.

"אה..." אמר הארי. הסcin והמزلג שלו ניסרו בעצינות פיסת סטיק, חותכות אותה לחתיות קטנות יותר ויתר. "אני חושב שהרבה אנשים יכולים לעשות דברים כשהעולם מתעלם מהם בכך... כאשר, לדוגמה, אנשים מצפים שייעשו זאת, או שזה>Dورש רק מיניותם שכבר יש להם, או שיש סמכות שימושית עליהם ותופסת את הטעויות שלהם ומודדת שהם עושים את חלום. אבל בעיות כאלה הן בעיות שכבר בתהליכי פתרון, את יודעת, וזה אין צורך בגיבורים. אז אני חושב שהאנשים שאנו קוראים להם גיבורים' הם נדרים ממש שהם צריכים בנווה עם זה. ומה את התקדמות, ורוב האנשים לא מרגישים בנוח עם זה. ומה את שואלת?" מזלו של הארי דקר שלוש פיסות של סטיק מגורר הייטב והרים אותו אל פיו.

"הו, הרגע שיתקתי שלושה בריוונים סליית'רינים גדולים והצלתי הפלפוף", אמרה הרמיוני. "אני חולכת להיות גיבורה."

כשהארי סיים להיחנק מהאוכל שלו (חלק מהרייבנקלאים האחרים בטוחה שמיעה עדין השתעלן) הוא אמר, "מה?" הרמיוני סירה את הספר, והוא החל להתפשט בליחסות בעודה מדברת. (אם כי היא השמיטה את החלק עם עופיחול, משומש זהה נראה כמו שהוא פרטיה בין שניהם. הרמיוני הרגישה הפתעה כשחשיבה על זה אחראך, שעופיחול יופיע בפני מישחו שרוצה להיות גיבור; זה נראה אנוכי מעט כשחשיבה על זה כך; אבל אולי זה לא משנה לעופיחול כל עוד הם רואו שאתה מוכן לעזרה לאנשים).

כשסיימה לדבר, הארי בהה בה מעבר לשולחן ולא אמר מילה.

"אני מתנצלת על איך שהתנהגתי קודם", אמרה הרמיוני. היא לגמה מכוון מין הענבים שלו. "היהי צריכה לזכור שאני עדין קורעת לך את הצורה בשיעור לחשים אז זה בסדר שתהיה טוב ממני בהtagוננות".

"בקשה אל תبني אותי לא נכון", אמר הארי. הוא נראה מבוגר מדי עכשו, וקודר. "אבל את בטוחה שזה מי שאת, ולא, אם להיות ישיר, אני?"

"אני בטוחה למדי", אמרה הרמיוני. "מה, בשם המלא של依 יש את כל האותיות של 'גיבורה' חוץ מיב', לא שמתי לב לזה עד היום".

"להיות גיבור זה לא רק כיף וצחוקים", אמר הארי. "לא גבורה אמיתי, מהסוג שմבוגרים צריכים לעשות, זה לא ככה, זה לא עומד להיות עד כדי כך קל".

"אני יודעת", אמרה הרמיוני.

"זה קשה וכואב ואת צריכה להחליט החלטות שב汗 אין תשובה טובה –"

"כן, הארי, גם אני ראיתי את הספרים הללו".
"לא", אמר הארי, "את לא מבינה, אפילו אם הספרים הזהירו אותך אין שום דרך שתצליח להבין עד –"

"זה לא עוזר אותך", אמרה הרמיוני. "זה לא עוזר אותך אפילו קצת. אני מוכנה להתעורר שמעולם לא שקלת לא להיות גיבור בגלל זה. או למה אתה חושב שהוא יעזור אותך?"

השתרעה שתיקה.

חיווך עצום ופתאומי האיר את פניו של הארי, חיווך עולץ וצער כמו שקיימות המציאות היה קודר ומבוגר, והכל היה בסדר ביניהםשוב.

"זה הולך להשתחבש בצדקה איזמה ונוראה אייכשו", אמר הארי, עדין מHIGH. "את יודעת את זה, נכון?..."
"הו, אני יודעת", אמרה הרמיוני. היא אכלת פיסת טוסט נוספת.

"זה מזכיר לי, דמלודור סייר להיות הקוסם הזקן המסתורי שלי,
אני יכולה לכתוב לאנשחו ולקבל אחד אחר?"

* * *

אחרית דבר :

"ופרופסור פלייטיק אמר שהנחיות שלה לא ניתנת לעreauו",
אמרה מינרווה בקול קפוץ, מביטה בקוסם הזקן בסוף הזקן שהיה
האחראי לכל זה. אלבוס דמלודור פשט ישב בשקט והקשיב לה
עם מבט עצוב בעיניו. "העלמה גרייניג'ר אפילו לא מצמץ
כשפראופסור פלייטיק איים להעביר אותה לגריפינדור, רק אמרה
שם תך היא תיקח אותה את כל הספרים שלה. הרמיוני גרייניג'ר
החליטה שהיא הולכת להיות גיבורה ושיהיא אינה מוכנה לקבל לא
ALTHO. אני בספק אם הייתה יכולה לדחות אותה יותר חזק לכיוון
זהה לו ניסית – "

נדרכו חמיש שניות שלמות למוח של מינרווה לעכל את ההבנה.

"אלבוס!" היא צווחה.

"יקירתי", אמר הקוסם הזקן, "אחרי שהתמודדת עם הגיבור
השלושה-עשר שלו, את מתחילה להבין שהם מגיבים בצורה
צפויה למדיד לדברים מסוימים; כמו שנאמר להם שם צעירים מדי;
או שהם לא נועדו להיות גיבורים, או שאין זה נעים להיות גיבור;
ואם את רוצה להיות בטוחה באמת, אמרו להם את כל השלשה.
אם כי", באנחה חטופה, "אין זה מומלץ להיות בוטה מדי, או
שסגנית המנהל שלו עלולה לתפוס אותן."

"אלבוס", אמרה מינרווה, קולہ קפוץ אפילו יותר, "אם היא
תיפגע, אני נשבעת שהפעם אני –

"היא הייתה מגיעה לאותו המקום בבוא הזמן", אמר אלבוס,
המבט המרוחק והעצוב עדין בעיניו. "אם מישחו אמרו להיות
גיבור הוא לא יקשב לאזהרות שלנו, מינרווה, ואין זה משנה כמה
ונסה. ובהתחשב בכך, מוטב להاري אם העלמה גרייניג'ר לא תפגר
בהרבה מהוריו." אלבוס הוציא, כאילו משום מקום, קופסת פח

אותה פתח וחשף גושים חוממים קטנים, היא מעולם לא הצליחה להבין איפה שמר אותה ומעולם לא הצליחה להבחין בקסם המערוב. "קרמבו?"

"היא ילדה בת שתים-עשרה, אלביס!"

* * *

אחרית אחראית דבר :

בחלוננות, בקושי נראים בדמדומי הערב, שחו דגים במים השחורים; מוארים בזוהר הבahir של חדר המועדון של סלית'רין כשהתקרבו, נעלמים בחשכה כשהוחו הרחק.

דפני גריינגרס ישבה בספת עור שחורה ונוחה, ורשה טמון בין יديה, בוהקת באור זהוב-צהבהב בעוד ניצוצות אור לבן הבליחו ונעלמו מסביבה.

היא ציפתה לכך שיצחקו עליה על כך שהיא מחבבת את נויל לונగ'בוטם. היא ציפתה לשמעו הרבה הערות עוקצניות על הפלפאים. היא חשבה על תיל'יתילים של תגבות ארסיות כשהייתה בדרכה חוזרת לצינוק של סלית'רין.

היא ציפתה לכך שיצחקו עליה על כך שהיא מחבבת את נויל. העובדה שצוחקים עלייך בנוגע לדברים מסווג זה פירושה שאת גָּדוֹלָה להיות נערה אמיתי.

כפי שהסתבר, איש לא פיענה שהעובדת שאיתגרה את נויל לדורך עתיק-הוימין משמעו שהיא מחבבת אותו. היא חשבה שהוא ברול אבל לא, איש לא חשב על כך כנראה.

תמיד הקלהה שלא ראתה היא זו שתפגע בך.

היא פשוט הייתה צריכה לקרוא לעצמה דפני מאור-ישמש, כמו נויל הכאוטי. או דפני המשמש כמו רון המשמי. או כל דבר פרט לגרינגרס מאור-ישמש.

جريינגרס מאור-ישמש.

זה עבר ממש לדשא ירוֹק מאור-ישמש ושמיים כחולים.

ואז מישחו הוסיף הרים מושלגים וחיות עיר משותובבות. כרגע פנו אליה בתור נסיכת החדרון המנצנצת מבית נצנץ'פו האצילי ועתיקיה יומיין.

וילדה אורה מהשנה השישית היכתה בה בקהלת נצנץ', היא אפילו לא ידעה שיש משחו כזה, קללה נצנץ', ופיניטה אינקנטאטם לא עבר, והוא ביקשה עוזה מילדות מבוגרות שחשבה שהן חברותיה (מחבר שטעהה בקשר זה) ואז היא אימה על מטילת הקלה במהומה פוליטית חמורה שייצרו אביה ואף על פי כן דפני גרינגרס עדין הייתה ישובה בחדר המועדון של סלית'רין עם ראש קבור בין ידיה, מנצנצת באור בהיר ותוהה איך קרה שהיא האדם השפוי היחיד בהוגוורטס.

היה זה כבר אהלי ארוחת הערב והם עדין המשיכו ואם הם לא יפסיקו עד מחר היא הולכת לעבר לדרום שטרונג ולהפוך לגברת האופל הבאה.

"הii, כולם !" אמרו התאותות קארו בדרמטיות, מנופפות בגילוון של הנבייא היומי. "שמעתם את החדשות ? הקסמהדרין פסק הרגע ש'בוֹא נראה מה יש לך' נחשב לאתגר חוקי בקרב עד שקורא התיגר נשכב לנמנום !"

"איך את מעזה להכתים את כבודה של נסיכת החדרון המנצנצת !" צעקה טרייסי. "בוֹאי נראה מה יש לך !" ואז טרייסי נפלה לרצפה והחלה לנchor בחזקה.

ראשה המנצנץ של דפני שקע עמוק יותר בין ידיה. "אחרי שהמשפחה שלי תשתלט אני הולכת להטיל קללה נגדה התעתקות על כולכם ולשלוח אתכם לים עם פלו", היא אמרה, לא למישחו מסויים. "אתם כולכם בסדר עם זה, נכון ?"

טוקטוק, טוקטוקטוק, טוק.

דפני הרימה את ראשה, מופתעת ; זה היה אותה צוף של אודר שם -

"אני שומע דלת !" הרעים מר גויל. "נקישת הדלת !"

"בואי נראה מה יש לך, דלתה!" צעק ילד מבוגר ליד הדלת ופתח אותה לרווחה.

השתדר רגע של הפתעה מוחלטת.

"הגעתה להחליף מילה עם העלמה גריינגרס", אמרה גנראל אורה שם, נשמעת כאילו היא מנסה להישמע בטענה עצמה.

"מיishiho יכול בבקשה –"

מההבעה שעלה פניה של הרמיוני, היא בדיקת הבדיקה בדףי מנצנץת.

זה קרה כשמייליסנט בלסטרווד רצה מעלה מהחדרים התחתונים וצעקה, "הii, כולם, נחשו מה, עכשו גריינגר הילכה וניצחה את דרייך ואת מה שנותר מהחברה שלו, ואבא שלו שלח לו ינשוף ואמר לו שם הוא לא –"

מייליסנט קלטה במבטה את הרמיוני עומדת בדלת.

השתרוה שתיקה רועמת מאד.

"אה", אמרה דפני. מה? אמר המוח שלה. "אה, מה את עושה פה, גנראל?"

"ובכן", אמרה הרמיוני גריינגר עם חיוך מוזר על פניה, "החלתי שזה לא הוגן שקושים זקנים ומוסתרים נותנים לאנשים מסוימים הזדמנות להיות גיבורים ולאחרים לא, וקרואטי גם ספרי היסטוריה ואין בהם אפילו קרוב למספיק גיבורות בנות. אז פשוט השבתי שאקפוץ ואראה האם את רוצח להיות גיבורה. ולמה את מנצנץת ככה?"

השתרוה שתיקה נוספת.

"זה", אמרה דפני, "בטח לא הזמן הכى טוב לשאול אותה את השאלה הזו –"

"אני מוכנה!" צעה טרייסי דייוויס, מזנקת מהספה.

* * *

וכך נולדה האגדה לשווין גבורת המכשפות.

פרק סז

קִידָשׁ עֲצָמֵי, מְלֹךְ כָּלֶן

אפילו אם הייתה סגנית המנהל במשר שלווה עשרים, ומורה לשינויו-צורה לפני כן, נדר היה לראות את אלבוס דמלדור נתפס לחלוותן ללא פתרון.

...סוזן בונז, לבנדר ברואן, ודפני גריינגרס", סיימה מינרווה. "עליי לציין גם, אלבוס, שתיאורה של העלמה גריינגר את הגישה הלאיתומכת לכארה שלך – אני מאמינה שהabituo שהשתמשה בו היה 'הוא אמר שאני צריכה לשמה להיות רק מספר שתים' – עורר עניין רב בקרב הילדות המבוגרות יותר. חלקן ניגשו אליו לשאול אותה אם האשמהה של העלמה גריינגר נכונות, משום שהיא אמרה שאני הייתה שם".

הקוסם הזקן נשען לאחור בכיסאו הענק, עדין מביט בה, עיניו נראות מהוורחות למדרי אחורי משקפי ח齊הסהר.

"זה הציב אותו בדילמה מסויימת, אלבוס", אמרה פרופטורה מקונגלו. פניה נותרו נייטרליות למדי, היא הקפידה על כך. "אני יודעת כתע שלא באמת התכוונת לרופות את ידיה של הילדה. בדיק להפך, למעשה. אבל אתה וסווורוס אמרתם לי פעמים רבות שעיל מנת לשמור סוד עליי לא להפגן שום סימן השונה מתגובתו של מישחו שבאמת איינו יודע כלום. לפיכך לא נותרה לי ברירה אלא לאשר שתיאורה של העלמה גריינגר היה מדויק, ולזוייף את מידת הדאגה ההולמת, עם נימה קלה של עלבון. אחרי הכל, לו לא הייתה

יודעת שתמרנת במכוען את העלמה גרייניגר, הייתי עלולה להתרגנו
לmdi".

"אני... מבין", אמר הקוסם הזקן לאיתו. ידיו השתעשעו בהיסח
הדרת בזקנו הכסוף בתנועות קטנות ומהירות.
"למרבה המזל", אמרה פרופסור מגונגל, "עד כה פרופסורי
סינייסטרה ופרופסור ווקטור הן חברות הסגל היחידות שהחליטו
לענוד את הסכנות של העלמה גרייניגר".

"סיכון?" חזר הקוסם הזקן.

מינרווה שלפה דיסק כסף קטן שעליו ראשית התיבות אלגר"ה.
הניחה אותו על שולחנו של אלבוס, ונגעה בו קלות באצבעה.
וקולותיהן של הרמוני גרייניגר, פדמה פאטיל, פרוואטי
פאטיל, לבנדר בראון, סוזן בונז, חנה אבות, דפני גריינגור וטריסי
דייוויס צעקו בהרמונייה, "לא מוכנה להיות רק צופה, תנו משימה
לכל מכשפה!"

העלמה גרייניגר מוכרתאותן בעבר שני חרמשים, והיא אמרה
לי שכבר מכירה חמישים. אני מאמין שנימפדורה טונקס, מהשנה
השביעית בהפלפה, מכשפת אותן בעבורה. לסייעם הדיווח",
אמרה פרופסור מגונגל בזריזות, "שמונה הגיבורות החדשות
שלנו ביקשו רשות לעורוך מהאה מול הכנסתה למשרדך".

"אני מוקווה", אמר אלבוס, מקמט את מצחו, "שהסבירת להן
ש –"

"הסבירתי להן שיום רביעי בשעה 7 בערב זה בסדר", אמרה
מינרווה. היא לקחה בחזרה את הסיכה משולחנו של המנהל,
העניקה לאלבוס חיוך מתוק מדבש, ופנהה לעבר הדלת.

"מינרווה?" אמר הקוסם הזקן מאחוריה. "מינרווה!
דלת הארון נסגרה בחזקה מאחוריה.

* * *

לא היה הרבה מקום בין קירות האבן שתחמו את המבואה

למשרדו של המנהל, אז על אף שהרבה אנשים רצו לצפות במחאה, לא רבים הורשו לבוא. רק פרופסור סיניסטרה ופרופסור ווקטור, שענדו את הסיכות, והמדריכות פנלופה קלירוטר, רוז בראון וז'קלין פריס, שענדו את הסיכות. מאוחריהן, פרופסור מקונגנגל ופרופסור ספראות ופרופסור פלייטיק, שלא ענדו את הסיכות, בחנו את כל המאורע. הארי פוטר והמדריך הראשי של הוגוורתס היו שם, והמדריכים פרסי וויזלי ואולבר ביטסון, כולם עונדים את הסיכות כדי להפגין 'סולידריות'. וכמוון, שמונה החברות המיסידות של אלגר"ה, שיצרו קו מפיגנים ליד הגרגוילים עם השליטים שלהם. השלט של הרמיוני, שחובר לידיית עץ שנראה כאילו הלכה ונעשתה כבדה ככל שהשניות עברו, קרא לא מספר שתים של אף אחד.

פרופסור קויריל, שנשען בגבו על קיר האבן הרחוק וצפה בהבעה שלא ניתנה לפיענוח. המורה להתגוננות השיג את אחת מהסיכות שלה, אם כי היא מעולם לא מכירה לו אחת; והוא לא ענד אותה, אלא השתעשע בה בעצתיhim ביד אחת.

כל הדיעון הזה נראה כמו רעיון הרבה יותר טוב לפני ארבעה ימים, כשהלהבות התרעומת שלה בערו בחזקה, והיא ניצבה מול המחשבה של לעשות זאת בעוד ארבעה ימים במקום עכשווי.

אבל היא מוכרת למשך הלאה, משום שהוא מה שגיבורות עשוות, הן ממשיכות הלאה, וגם משום שהיא נורא פי אינסוף למור לכולם שהיא מבטלת את העניין. הרמיוני תחתה כמה מעשי גבורה נעשים מסיבות מלאה. ברוב הספרים לא נכתב "וְהָם סִירְבוּ לְהַרְיִם יְדֵיכֶם, לֹא מְשֻנָּה עַד כַּמָּה זֶה הָיָה נָבֹן, מְשֻׁום שֶׁזֶה מְבִיךְ מִדי"; אבל הרבה מאוד ההיסטוריה נעשתה הגיונית יותר כהה.

בשעה 19:15 בעבר, אמרה לה פרופסור מקונגנגל, המנהל דמלדור ירד לדבר איתך לכמה דקות. פרופסור מקונגנגל אמרה לה לא לפחד – המנהל הוא אדם טוב עמוק בפניים, והם קיבלו את האישוריהם הנדרשים כדי לקיים את המחאה.

אבל הרמיוני ידעה היטב שגם אם עשתה זאת עם אישור חתום, היא מתנגדת לסמכות.

אחרי שהחליטה להיות גיבורה, הרמיוני עשתה את הדבר המתבקש והלכה לשפרירית הוגוורטס ושאלה ספרים על איך להיות גיבור. ואז היא החזירה את הספרים הללו למדרפיהם, משומש שהיה ברור לחלוטין שאיש מהספרים לא יהיה גיבור עצמו. תחת זאת היא פשט קראה חמיש פעמים ברצף, עד ששינויה כל מילה, שביעים וחמשה סנטימטרים שהיו כל האוטוביוגרפיה והעצות חייהם של גודרייק גרייפינדור. (או לפחות את התרגומים לאנגלית; היא עדיין לא ידעה לקרוא לטינית). האוטוביוגרפיה של גודרייק גרייפינדור הייתה הרבה יותר דחוסה מהספרים שהרמיוני הייתה רגילה לקרוא, הוא השתמש במשפט אחד כדי לומר דבריהם שודושים שביעים וחמשה סנטימטרים, ואז היה עוד משפט כזה אחריו...

אבל היה ברור מה שקרה, שבעוד 'התנגדות לסמכות' איננה העיקר בהיות גיבורה, אין יכול להיות גיבורה אם את חוששת לעשות זאת. והרמיוני גרייניג' ידעה עצה איך אחרים רואים אותה, ושהם מוזללים ביכולותיה.

הרמיוני הרימה את שלט המכחאה שלה מעט גבוה יותר והתרכזה בלבנשום לאט ובמחזריות במקום להיכנס להיפרונטילציה עד שתיפול.

"באמת?" אמרה העלמה פריס בקול של התענינות גלויה. "הן לא יכולים להצטייע?"

"אכן," אמרה פרופסור סיניסטרה. (שערה של המורה לאסטרונומיה עדיין הייתה שחורה, ופניה הכהות היו חרושות בקמטים אך כמעט; הרמיוני הייתה מנחשת שגילה שביעים, אלא –) "אני זוכרת היטב את שמחתה של אימי כשהכריזו על חוק זכות הנשים להיבחר, אם כי לה עצמה לא הייתה זכות לבחורו." (מה שאומר שפרופסור סיניסטרה הייתה בסביבת המשפחה המוגלאה שלא ב-

1918). "וזה לא היה החלק ה/cgi גרווע. מה, רק כמה מאות שנים לפני כן –"

שלושים שנים לאחר מכן כל אלה שלא היו בני מוגלים, גברים ונשים כאחד, בהו בפרופסור סיניסטרה בהבעות המוממות לחלווטין. חנה שמטה את השלט שלה.

"וגם זה לא החלק הגרווע ביותר, אפילה לא קרוב", סיממה פרופסור סיניסטרה. "אבל אתם רואים لأن בדברים מסווג זה עלולים להוביל".

"מרליין יגן עלינו", אמרה פנולופה קלירוטר בקול חנוק. "את רוצה לומר שכמה גברים היו מתיחסים אלינו אם לא היו לנו שרבייטים להגן על עצמנו?"

"הה! אמר אחד המדריכים. "זה לא –"

נשמע צחוק אירוני וקצר מכיוונו של פרופסור קוירל. כשהרמוני הפנתה את ראהה להביט היא ראתה שהמוראה להתגוננות עדין משתעשע בעצתיים בסיכה, איינו טורח להביט בהם, כ שאמר, "זהוطبع האדם, העלה קלירוטר. שלא יהיה לך צל של ספק, את לא הייתה טובתילב יותר, אילו למכשפות היו שרבייטים ולגברים לא היו".

"אני בספק רב!" ירתה פרופסור סיניסטרה.

גיחוך קר. "אני חושד שזו קורה יותר משמשהו יעוץ להצעיע, במשפחות טהורותהדם הגאות ביותר. מכשפה בודדה מבחינה במוגל יפהיתואר; וחושבת לעצמה עד כמה קל יהיה להש��ות את הגבר בשיקוי אהבה, ובכך שיעירץ אותה בלבד ובאופן מוחלט. ומשום שהיא יודעת שאין הוא יכול להתנגד, אךطبع שתיקה ממנו מה שתאבה –"

"פרופסור קוירל!" אמרה פרופסור מקונגנג בחרדות.

"אני מתנצל", אמר פרופסור קוירל ברוגע, עיניו עדין מביתות מטה אל הסיכה בידו, "אנחנו עדין מעמידים פנים שזה לא קורה, אני מתנצל, אם כן".

פרופסור סיניסטורה ירצה, "ואני מניחה שקוסמים לא –"
 "אתם בנסיבות ילדים, פרופסורים !" שוב פרופסור מקונגנג.
 "חלק כז", אמר פרופסור קוירל בשווין נפש, כאילו דבר על
 מזג האוויר. "אם כי באופן אישי, אני לא".

השתוררה שתיקה לזמן מה. הרמוני הרים את השלט שלו
 שוב – הוא החליק אל כתפה כשהקשיב. היא מעולם לא חשבה
 על זה, אפילו לא קצת, ועכשו היא ניסתה לא לחשב על זה,
 והרגישה בחילה בבטנה. היא הביטה לכיוונו של הארי פוטר, בלי
 לדעת לממי מדוע עשתה זאת; והיא ראתה שפניו של הארי היו
 חסרות תנועה לחולטיין. צמרמות עברה בגווה לפני השיטחה את
 מבטה, לא מהר מספיק כדי לפספס את ההנחה הקטן שהארי הפנה
 לעברה, כאילו הסכימו על דבר מה.

"אם להיות הוגנת", אמרה פרופסור סיניסטורה לאחר זמן מה,
 "מאז שקיבلت את מכתב הקבלה שלי להוגוורתס אני לא זכרת
 שנתקלתי בשום דעה קדומה עקב היותי אישת, או שחורה. לא, רק
 על היותי בת-מוגלים. אני מאמין שהעלמה גרייניג' אמרה שהיא
 מצאה את הבעיה רק אצל גיבורות, עד כה ?"
 לקח להרמוני וגע להבין שהשאלה הופנתה אליה, אז היא
 אמרה "כן", בקול ציצני מעט. כל העטק הזה התנפח ונעשה מעט
 גדול יותר مما שדרミינה כשהתחילה אותן.

"מה בדיק בדקת, העלמה גרייניג' ?" שאלת פרופסור ווקטור.
 היא נראתה מבוגרת יותר מפרופסור סיניסטורה, שערכה מתחילה
 להופיע מעט; הרמוני אפילו לא התקרבה לפרופסור ווקטור עד
 שהמורה לכשפומטיקה ביקשה ממנה סיכה.

"אם", אמרה הרמוני, קולה עדין גבוה מעט, "בדקתי את ספרי
 ההיסטריה ויש שירותים מסוימים במספר כמעט זהה לגברים. ואז
 בדקתי מגוון אמנים עליהם קצת יותר קוסמים ממכשפות אבל
 לא הרבה. אבל אם תשכלلي על אנשים כמו צידי קוסמי אופל
 מפורטים, או אנשים שעצרו פלישות של יצורי אופל, או אנשים

שהפילו משלטונם אדוני אופל – ”

”וזל קוסמי האופל עצם, כמוון”, אמר פרופסור קוירל. בעת המורה להתגוננות הרים את מבטו. ”את יכולה להוסיף זאת לרשימה שלך, העלמה גרייניגר. בינהו לאלה הנחדים כאוכלי מותה אנו יודעים רק על שתי קוסמות, בטריקס בלק ואלקטו קארו. ואני מוכן להזכיר שרוב הקוסמים יתקשו לציין את שמה של גבירת אופל בלבד באבא יאנה.”

הרמיוני פשוט בהתחה בו.

לא יתכן שהוא –

”פרופסור קוירל”, אמרה פרופסור ווקטור, ”מה אתה רומז בבדיקה?”

המורה להתגוננות הרים את הסיכה כך שאותיות הזהב של אלגרה פנו לעברם, ואמר, ”גיבורים”, ואז סובב את הסיכה כדי להראות את צידה האחורי הכספי ואמר, ”קוסמי אופל. אלה קריירות דומות אליהן נמשכים אנשים דומים, ולא ניתן לשאול מדוע מכשפות צערות מתרחקות מנתיב אחד מבלי לשקל את ההשתקפות שלו.”

”הו, עכשוו אני מבינה!“ אמרה טרייסי דייויס, מדברת בכזו שתאותיות עד שהרמיוני קפזה. ”אתה מצטרף למחאה שלנו מושם שאתה מודאג שלא מספיק בנוטה נשות מכשפות אופל!“ ואז טרייסי ציחקה, מה שהרמיוני לא הייתה מצליחה לעשות ברגע זה גם לו הייתה מקבלת מיליון לירות שטרלינג בתחוםה.

על פניו של פרופסור קוירל נח חצי חיווך כשאמר, ”לא באמת, העלמה דייויס. למען האמת לא אפשר לי לדברים כגון אלה כהוא זה. אבל אין טעם למןות את המכשפות מבין שני הקסמים ושאר אנשים רגילים שכאליה שחיים חיים ורגלים, כשהגרינדלולד ודמלדור זה ישאיילנקובי-בשמו היו גברים כולם.“ אצבעתו של המורה להתגוננות מפני כוחות האופל סובבו את הסיכה בעצלתיים, הופכות אותה שוב ושוב. ”מצד שני מעטים האנשים

שעושים משהו מעניין בחיים. מה אכפת לך אם הם רובם מכשפות או רובם קוסמים, כל עוד את איןך אחת מהם ? ואני חושד שלא תהיה אחת מהם, טרייסי דיוויס ; משום שעל אף שעת שאפתנית, אין לך שאיפות".

"זה לא נכון ! " אמרה טרייסי בתרועמת. "ומה זה אומר ?"
פרופסור קוירל התישר ממקום היישנו על הקיר. "מיינט לבית סלח'רין, העלמה דיוויס, ואני מצפה שתיאחזי בכל הזדמנות לקידום שתיפול לידיך. אבל אין זו שאיפה גדולה שאות מונעת להציג, ואת לא תיזל לזר הזדמנויות משלך. לכל היותרتطPsi את דרכך מעלה להיות שרת הקסמים, או איזה תפкар רם

אחר של חוסר חשיבות, ולעולם לא תנצאי את כבלי קיומך."
ואז מבטו של פרופסור קוירל סטה מטרייסי, והוא הביט בה, העיניים הכהולות החיוורות בוהות בה בעוצמה נוראה – "אמרי

לי, העלמה גריינגר. האם לך יש שאיפות ? "

"פרופסור –" צייץ קולו הגבוה והחמור של פרופסור פליטיק, ואז קולו של ראש הבית שלחה נקטע, ומזוותית ראייתה הרמיוני ראתה שהאריה הנניה את ידו על כתפו של פרופסור פליטיק והnid בראשו, נראה מוגבר ביותר.

הרמיוני הרגישה כמו צבי שנלכד באור הפנסים.

"מה הניע אותך לנתק את כבלייך, העלמה גריינגר ? " שאל המורה להתגוננות, עדין מבית בה ישירות. "למה לקלב ציונים טובים בשיעור זה כבר לא מספיק ? האם את מתחשת אחר גודלה אמיתי ? האם איןך מרצה מפני כלשהו בעולם, וברצונך לבטא אותו מחדש על-פי רצונך ? או שמא כל זה אינו אלא משחק ילדים בעברך ? אתה כזב למדוי אם מטרת כל זה היא להתחרות בהאריה פוטר."

"אני –" אמרה הרמיוני, קולה כה גבוה עד שעשה מעין צילץ צפוף, אבל אז היא לא הצליחה לחשב על שום דבר לומר.
את רשותך ללקחת רגע למחשבה, אם תרצה", אמר פרופסור

קוירל. "העמידי פנים שזהו חיבור לשיעורי בית, חמישה עשר סנטימטרים ליום חמישי. שמעתי שאת רחותה למדדי בדברים מסווג זה".

כולם הביטו בה.

"אני –" אמרה הרמוני. "אני לא מסכימה עם שום דבר שאמרת הרגע, בשום שלב".

"יפה אמרת", נשמע קולה החדר של פרופסור מקונגנגל. מבטו של פרופסור קוירל לא רעד. "אין אלה חמישה עשר סנטימטרים, העלה גרייניגר. משחו מניע אותך להתנגד להכרעתו של המנהל ולקבע לך תומכים מסביבך. אולי זהו משחו שאתה מעדיפה שלא לדבר עליו בקורס?"

הרמוני ידעה שהתשובה הנכונה לא תרשימים את פרופסור קוירל, אבל הייתה זו התשובה הנכונה, אז היא אמרה אותה. "אני לא חושבת שצורך שאיפות בשבייל להיות גיבור", אמרה הרמוני. קולה רעד אך לא נשבר. "אני חושבת שפשוט צריך לעשות את הדבר הנכון. והם לא התומכים שלי, הם החברים שלי".

פרופסור קוירל נשען שוב כנגד הקיר. ח齊יהחין נמוג מפניו. "רוב האנשים אומרים לעצם שהם עושים את הדבר הנכון, העלה גרייניגר. הם אינם בעליים בכך מעל הרגיל".

הרמוני נשמה שנייה נשימות עמוקות, מנסה להיות אמיצה. "זה לא קל לומר להיות לא רגיל", היא אמרה בתקיפות ככל שהצלילה. "אבל אני חושבת שגם מישחו מנסה לעשות את הדבר הנכון, שוב ושוב, והוא לא מתנצל ועובד את כל מה שהוא רוצה, והוא חושב על מה שהוא עווה, והוא אמיץ מספיק לעשות זאת גם כשהוא מפחד –" הרמוני עצרה לרגע, עיניה קופצות לטרייסי ולדפני, והוא מתכוון בחוכמה איך לעשות זאת – והוא לא פשוט עווה מה אנשים אחרים עושים – אז אני חושבת שמשחו כזה כבר יסתבר במספיק צרות".

חלק מהבניים והבנות גיחכו, כפי שעשתה פרופסור מקונגנגל,

שנראתה מלאת אירוניה וגאווה בו בזמן.
 "ייתכן שאת צורקת בקשר לכך", אמר המורה להתגוננות, עיניו
 עצומות לתולמץ. הוא השליק להרמוני את הסיכה, והיא תפסה
 אותה מבלי לחשב. "תרומתי למטרה שלך, העלמה גריינגר. אני
 מבין שהן שות שני חרשים".

המורה להתגוננות פנה והחל ללא כל מילה נוספת.
 "חשבתי שאתה עומדת להעתוף!" החנשמה חנה לאחר שעדיין
 נמוגו, והוא שמעה חלק מהבנות האחרות נושפות או מוריידות את
 השלטים שלහן לרגע.

"כן יש לי שאיפות!" אמרה טרייסי, שנראתה כמעט על סף
 דמעות. "אני – אני – אני אברר מה הן עד מחר, אבל אני בטוחה
 שיש לי לפחות אחת!"

"אם את באמת לא יכולה לחשב על שום דבר", אמרה דפני,
 טופחת בניחום על כתפה של טרייסי, "פשוט כדי על הילהתלט
 על העולם' היישן והטוב".

"היה!" אמרה סוזן בחזרות. "אתן אמורות להיות גיבורת
 עצשו! זה אומר שאתה צריך להיות טובות!"
 "לא, זה בסדר", אמרה לבנדר, "אני די בטוחה שגנרטל כאוס
 רוץ להשתלט על העולם והוא סוג של בחור טוב".

שיחות נוספות התנהלו מעבר לקו המפגינים. "בחיי", אמרה
 פנלופה קלירוטר. "אני חושבת שזה המורה להתגוננות מפני
 כוחות האופל הרשע באופן הגלי ביזטר שהיה לנו אייפעם".
 פרופסור מקונגנג השתעללה באזהרה, והמדריך הראשי אמר,
 "לא הייתה בסביבה בתקופה של פרופסור ברני", מה שגרם לכמה
 אנשים להתעורר.

"פרופסור קויריל רק מדבר ככה", אמר הארי פוטר, אם כי הוא
 נשמע פחות בטוח מאשר קודם. "זאת אומرت, תחשבו על זה, הוא
 לא עושה שום דבר כמו מה שפרופסור סניפ עשה –"
 "מר פוטר", צייץ פרופסור פלטיק, קולו מנומס ופנוי חמורות

סביר, "למה ביקשת ממי לשמור על שתיקה?"
 "פרופסור קויריל בחן את הרמיוני כדי לראות האם הוא רוצה להיות הקוסם הצעק המסתורי שלו", אמר הארי. "מה שבכלל לא היה עובד בכל מקרה, צורה, או דרך, אבל היא הייתה חייבות לענות בשם עצמה".

הרמיוני מצמצה.

ואז הרמיוני מצמצה שוב, כשהבינה שפרופסור קויריל הוא הקוסם הצעק המסתורי של הארי פוטר, ולא דמבלדור, וזה ממש לא סימן טוב -

קול רועם מלא את מבואת האבן הגדולה, והרמיוני, עציביה כבר מרופטים, הסתובבה מהר וכמעט שמטה את שלט המחהה שלו כשידה השנייה צללה אל שרביטה.

הגיגוילים פסעו הפעם, האבן הזורמת מרעישה כמו סלע בעודה נעה כמוبشر. הדמיות הענקיות והמכוערות המתינו רק רגע, עיניים אפורות ומתחות בהוות במשמרת דוממת. ואז הגיגוילים הגדולים קייפלו את כנפיהם ונעו בחזרה למקוםם, האבן הזורמת לא שינה את חיצוניותה כלל כשעbara מגמישות לחוסר תנואה, והפתח הקטן באבני הוגוורטס נסגר שוב.

ולפני כולם, עיטה גלים מים בצבע סגול בהיר שבתחנה נראו מזוויות רק לבני-מוגלים, עדשה דמויתו המיתמרת של אלבוס פרסיבל וולפריך בריאן דמבלדור, מנהל הוגוורטס, המכושף הראשי של הקסמהדרין, המגוואם העליזן של קונפדרציית הקוסמים הבינלאומית, מביס אדון האופל גרינדלולד ומגן בריטניה, מגלה תריסר השימושים לדם דרקונים, הקוסם החזק ביותר שחיה כיום; והוא הבית בה, הרמיוני ג'ין גרייניג', גנרל עוצבת אורנשטיין שהוקמה לאחרונה, שקיבלה את הצוינים הטובים ביותר בשכבה שלה, ושחכריזה על עצמה כגיבורה.

אפילו השם שלה היה קצר משלו.

המנהל חיך אליה בטוב לב, עיניו מוקפות הקמטים נוצצות

בעליצות מאחורי משקפי ח齊יהסהר שלו, ואמר, "שלום, העלמה גרייניגר".

הדבר המפחיד הוא שזה לא התקרב להיות מפחיד כמו לדבר עם פרופסור קוירל. "שלום, המנהל דמלדור", הרמיוני אמרה עם לא יותר מרעט כל בקולה.

"העלמה גרייניגר", אמר דמלדור, נראה רציני יותר כעת, "אני חושב לך ולוי הייתה אולי אליהנה מסוימת. לא התכוונתי לرمוז שאין יכולת, או שאין עלייך להיות גיבורה. בהחלט לא התכוונתי לرمוז שאין על מכשפות להיות גיבורות באופן כללי. אלא שאתה... ציירה מעט, מכדי לחשוב על דברים כאלה."

הרמיוני לא הצליחה לעצור את עצמה והעיפה מבט לעבר פרופסור מקונגנגל, וראתה שפרופסור מקונגנגל מהיכת עברה – חיוך מעודד – או שהייתה לעבר שנייהם חיוך כלשהו, בכל מקרה – אז הרמיוני השיבה את מבטה אל המנהל ואמרה, הרעד הקל שבוקלה מתחזק מעט, "מאז שנעשית למנהל לפני ארבעים שנה, היו אחד עשר תלמידים ששיסימו את לימודייהם בהוגוורטס ונעשה גיבורים, אני מתכוונת לאנשים כמו לופ קזאריל וכולוי, ועשරת מתוכם היו בניים. סימורין לנדרוואל הייתה המכשפה היחידה".

"הממ", אמר המנהל. על פניו הייתה הבעה מהורהרת; לפחות נראה שהוא חושב על זה. "העלמה גרייניגר, מעולם לא הייתה מלאה שמסכמים מספרים שכאלה. פעמים רבות קל יותר למנות מאשר להבין. אנשים טובים רבים יוצאים מהוגוורטס, מכשפות וкосמים גם יחד; אלה ששמות יצאו כגיבורים הם סוג אחד של אנשים טובים, ואולי לא הסוג הרם ביותר. לא ספרת את אליס לונגבוטום או את לילי פוטר בחשבון שלך... אבל נשים זאת הצד. אמר לי, העלה גרייניגר, האם מנית כמה גיבורים יוצאו מהוגוורטס בארבעים השנים שלפניי? משומ שבתקופה ההיא אני יכול להזכיר רק בשלושה הקוראים להם חיים גיבורים; ובין השלושה הללו, אף לא מכשפה אחת."

"אני לא מנסה לומר לך שאתה!" אמרה הרמיוני. "רק שאני החושבת שאלוי הרבה אנשים, כמו המנהלים לפניך, אולי אפילו כל החברה שלך והכל, פשוט מרופים את ידיהן של בנות."

הקוסם הוזען נאנח. עיניו הביטו רק בה מאחוריו חצאיה הסהר שלhn, כאילו היו האנשים היחידים במקום. "העלמה גרייניגר, יתכן שניתן לרופות ידיהן של מכשפות מהיעשות אמניות לחשים, או שחקניות קוודידיין', או אולי אפילו הילאיות. אבל לא גיבורות. אם מישחו נועד להיות גיבור, גיבור הוא יהיה. הוא ילך דרך אש וישחה דרכך קרות. סוחרים לא יעמדו בעדו, גם לא מות חברים, וכן גם ריפיון-ידיים".

"טוב", אמרה הרמיוני, ועצרה, נאבקת עם המילים. "טוב, אני מתכוונת... מה אם זה לאאמת נכון? כמובן, לי נראה שם אתה רוצה שיותר מכשפות יהיו גיבורות, אתה צריך ללמד אותן גיבורות".

"בנים ובנות רבים הינם גיבורים בחילומותיהם", אמר דמלדור בשקט. הוא לא הביט באף אחת מהבנות האחרות, רק בה. "פעמים יותר גיבורים בעולם הערות. רבים עמדו על שליהם וניצבו מול האפלה כשהבא להקחת אותם. מעטים יותר חיפשו את האפלה והכריחו אותה להתייצב מולם. אלה חיים קשים, לעיתים בודדים ובדרך כלל קצרים. לא אמרתי לאיש לסרב לקרוא להזו, אך לא ארצת להרבות את מספרם".

הרמיוני היססה; היה משחו בפנים ח:right; שערota; הקטמים שעראותה, כמוرمز לכל הרגש שלא נראה, שניים על גבי שנים של רגש...

אולי אם היו יותר גיבורים, החיים שלהם לא יהיו כה בודדים, או כה קצרים.

היא לא הצליחה להזכיר את עצמה לומר זאת, לא לו. "אבל העניין חסר ממשמעות", אמר הocusm הוזען. הוא חייך, בצעירמה, היא חשבה. "העלמה גרייניגר, לא ניתן ללמד גבורה כפי

שניתן ללמד לחשים. איןך יכולה להטיל חיבור של שלושים סנטימטרים בנושא של כיצד להמשיך כאשר אין עוד תקווה. איןך יכולה לאמן תלמידים מתי לעמוד על שלהם ולומר למנהלו שהוא עושה טעות. גיבורים נולדים, לא מתחננים. ומאייזו סיבה שלא היה, יותר מהם נולדים בנים מאשר בנות." המנהל משך בכתפיו, כאילו לומר שלו אין מה לעשות בנידון.

"אם," אמרה הרמיוני. היא לא הצליפה לשЛОט בעצמה והעיפה מבט לאחרו.

פרופסור סיניסטרה נראית מלאת תרעומת. זה לא נכון שיכולים הבינו בה כאילו היא מתחנגת בטיפשות, כמו שהחלה לדמיין כשהקשייה לדמבלדור.

הרמיוני פנתה בחזרה הביט בדמבלדור, נשמה נשימה עמוקה, ואמרה, "ובכן, אולי אנשים שהולכים להיות גיבורים, יהיו גיבורים ולא משנה מה. אבל אני לא רואה איך מישחו יכול לדעת זאת, חוות מלומר זאת לאחר מעשה. וכשאני אמרתי לך שאני רוצה להיות גיבורה, לא הייתה מעודד במיוחד".

"מר פוטר," אמר המנהל ברוגע. עיניו לא עזבו את שלה. "בקשה ספר לעלמה גרינגיר על התרשומות מהפגישה הראשונה שלנו. האם הייתה אומרת שהיא הייתה מעודדת? אמרו את האמת."

השתררה שתיקה.

"מר פוטר?" נשמע קולו של פרופסור ווקטור מאחוריה, נשמע מבולבל.

"אםמ'," אמר קולו של הארי ממקום רחוק יותר מאחוריה, נשמע מסוג למדי. "אם... ובכן, במקרה שלי המנהל העלה באש תרגגולות".

"הוא מה?" פלטה הרמיוני, אלא שכמה אנשים נוספים צעקו דברים באותו הזמן או היא לא הייתה בטוחה שמישהו שמע אותה. דמבלדור המשיך להביט בה, נראה רציני לגמרי.

"לא ידעתי על פוקס," אמר קולו של הארי במהירות, "או הוא

אמר לי שפוקס הוא עופף-חול בזמן שהצבייע על תרגגולת שעמדה על הכן של פוקס כדי שאחשוב שזה פוקס, והוא הוא העלה את התרגגולת באש – והוא גם נתן לי את הסלע הגדול הזה ואמר לי שהוא היה שייך לאביו ושהאני צריך לסהוב אותו לכל מקום – "אבל זה משוגע!" פלטה סוזן.

שקט פתאומי השתרר.

המנהל הפנה את מבטו אליו כדי להביט בסוזן.

"אני –" אמרה סוזן. "התכוונתי – אני –" המנהל נשען מטה עד שניצב פנים-אל-פנים מול הילדה הצעירה.

"לא התכוונתי –" אמרה סוזן.

דמלדור הצמיד אצבע לשפתיו והניע אותה מעלה ומטה, ממשיע צليل בווילבל-בוילבל-בוילבל.

המנהל התישר ואמר, "ובכן, גיבורות טובות, היה נחמד לדבר איתכן, אך אויה, נותרו עוד דברים רבים לעשות היום. עם זאת, תנוח דעתך שהנני בלתי מובן לכולם, לא רק למכתשות".

הגיגילים פסעו הצדקה, האבן הזורמת מרועישה כמו סלע בעודה נעה כמו גוף חי.

הדמיות הענקיות והמכוערות המתינו אך רגע, עיניהם אפרורות ומתחות בוחות במשמרת דוממת, בעוד אלבוס פרסיביל ולperfik בריין דמלדור, מהיך באותו טובלב כמו כשיצא לראשונה ממשרדיו, צעד בחזרה אל הקסמת המדרגות האינסופיות.

ואז הגיגילים קיפלו את כנפיים וחוירו למקומם הקודם, ורק קול "בווא-היא-היא!" עוד הידיד לפני שהפתח נסגר.

השתררה שתיקה ארוכה.

"הוא באמת העלה באש תרגגולת?" שאלת חנה.

* * *

השמונה המשיכו במחאתן אפילו לאחר מכן, אבל אם לומר

בכנות המרצן שלහן נעלם.

בן הובחר, לאחר כמה שאלות זהירות מפרופסור פליטיק, שהארי פוטר לא הריח את התרגולות בוערת. מה שאומר שכנהרא היא הייתה חלוק נחל או משה, שהפק בשינויו צורה לתרגולות ונסגר בתוך לחש גובל כדי לוודא שום עשן לא יצא לאוויר – גם פרופסור פליטיק וגם פרופסור מקונגלו הדגישו היבט שאיש לא ינסה זאת ללא השגחתם.

אבל עדיין...

אבל עדיין... מה?

הרמוני אפיילו לא ידעה מה עדיין.

אבל עדיין.

אחרי הרבה מבטים מוחלפים בין בנות שאף אחת מהן לא רצתה להיות הראונה שתאמיר זאת, הרמוני הכריזה שהמחאה נגמרה, והמבוגרים והבנות עזבו.

"אתן לא חשבות שהתנגןו בחוסר הגינות לפני דמלדור, נכון?" שאלה סוזן כשהגיבורות הילכו ממש לקול שמונה זוגות رجالים צועדות על מרצפות האבן של מסדרונות הוגורטס. "כלומר, אם הוא באמת משוגע לפני כולן ולא רק לפני מכשפות אז זו לא אפליה, נכון?"

"אני לא רוצה יותר למחות נגד המנהל," אמרה חנה בחולשה. הילדה החפופה נראתה לא יציבה מעט. "לא אכפת לי מה פרופסור מקונגלו אומרת על כך שהוא לא יזקוף את זה לחובתנו, זה פשוט יותר מדי בשביב העצבים של".

לבנדר נהרה. "אני מניחה שתא特 לא תחשלי צבאות של חייז"לים בזמן הקרוב –"

"תפסקי עם זה!" אמרה הרמוני בחודות. "תראו, כולנו צריכות ללמידה איך להיות גיבורות, נכון? זה בסדר אם מישמי לא יודעת על ההתחלה".

"המנהל לא חשב שאפשר ללמידה את זה," אמרה פדמה. פניה

של הילדה הריבנקלואית היו מהוורחות, צעדייה מדודים בעודה מהלכת במסדרון. "המנהל איפלו לא חושב שזה רעיון טוב." דפני צעדה בגב ובראש ז קופים, נראית כמו אגרת צעריה ומהוגנת, בגדים הוגוורטס הפחותות שלה יותר מכפי שהרמיוני הייתה יכולה בשמלת הרשמית הטובה ביותר שלה. "המנהל", אמרה דפני בקול מדויק, נעליה משמעות נקיות חדות וקשות כנוגד הרצפה, "חוושב שאנו חורה של ילדות שוטות המשחקota במשחקים, ושיום אחד הרמיוני אולי תהיה מספר שתים טובה אבל אנחנו – השادر – חסודות תקווה".

"האם הוא צודק?" שאלת פרוואטי. פניה של הילדה הגראפינדרית היו רצינות מואוד, מה שגרם לה להיראות הרבה יותר כמו התאומה שלה מביך כל. "אני מתקונת, צריך לשאל את זה –"

"לא!" ירקה טרייסי. הילדה הסלית'רינית שיחרה לטרף במסדרונות הוגוורטס ונראתה כאילו היא מוכנה להלוג מישחו, כמו גירסה מיניאטורית נשית של סנייפ. מכל הבנות, טרייסי הייתה זו שהרמיוני הכירה הכי פחות. הרמיוני דיברה עם לבנדר פעמי אחת לפני כן, אבל היא מעולם לא ראתה את טרייסי למעט מעבר לקצה שרביטה במהלך קרב, עד שהסלית'רינית קפצת מהספה שלה להתנדב. "אנחנו נראה לו! אנחנו נראה לכלום!"

"אוקיי," אמרה סוזן, "זה היה מរושע בזדון –" "לא," אמרה לבנדר, "זה המוטו של לגיון הכאוס, למעשה. אלא שהיא לא עשתה את החוק המתורף."

"נכון," אמרה טרייסי, קולה נמוך ואפל. "הפעם אני לא צוחקת." הילדה המשיכה לאروب במסדרון, כאילו הייתה לה מזוויקה דרומטית שرك היא הייתה מסוגלת לשם. (הרמיוני החלה לתהות מה בדיק למדוז העזיריים הנוחים להשפעה של לגיון הכאוס מהארץ פוטר.)

"אבל – כלומר –" אמרה פרוואטי. על פניה הייתה הבעה

מהורהרת. "כלומר, אתן מבינות מה המנהל יחשוב שאחנו רקILDOT קטנות וטיפשות, נכון? מה הקשר בין מהאה מחוץ למשרד המנהל ובין להפוך לגיבורות?"

"הא", אמרה לבנדר, נראית מהורהרת עצמה. "זה נכון. אנחנו צריכות לעשות מעשה גיבורים. כלומר גיבורות."

"אם –" אמרה חנה, מה שביטא די במדוק את רגשותיה של הרמיוני בנושא.

"ובכן", אמרה פרוואטי, "כולכן כבר הייתן במסדרון האסור של דמלדור בקומת השלישית? זאת אומרת, כולם בגריפינדור כבר עברו בו –"

"רגע אחד!" אמרה הרמיוני בייאוש. "אני לא רוצה שתעשו מהهو מסוכן!"

השתראה שתיקה בעוד כוון הביטו בהרמיוני, שהבינה, הרבה יותר מדי מאוחר, מודיע דמלדור לא רצה שככל השאל יהיה גיבורים.

"אני לא חושבת שאתה יכול להיות גיבורה אם לעולם לא תעש מהهو מסוכן", ציינה לבנדר בהיגיון.

"חוון מזה", אמרה פדמה, מבט שוקל על פניה. "כולם יודעים ששום דבר באמת רע לא קורה בהוגוורטס, נכון? לתלמידים, אני מתכוונת, לא למורים להתגוננות. יש לנו את כל לחשי ההגנה העתיקים האלה וככלי".

"אם –" אמרה שוב חנה.

"כן", אמרה פרוואטי, "הדבר הכי גרווע שיכول לקורת הוא שנאבד כמה נקודות בית או מהו, ויש שתיים מאייתנו מכל בית אז זה יצא מאוזן."

"בחוי, זה מבליך, הרמיוני!" אמרה דפני בנימה של תדרמה גדולה. "סידרת את זה כך שנוכל לעשות כל דבר! ואפילה לא הבחנתי בתוכנית הערמומייה שלך עד עכשו!"

"אם –" אמרו הרמיוני, חנה, וסוזן.

"טוב!" אמרה פרוואטי. "או עכשיו הגיע הזמן שלנו להפוך
לגיבורות באמהת. אנחנו נלך לחפש את האפליה –"
"ונגרום לה לחתיכזב בפנינו –" אמרה לבנדרא.
"ונלמד אותה לפחד", אמרה טרייסי דיבוייס בנימה קודרת.

פרק 17

קִימָשׁ עֲצָקִי, מַלְקֵקִי

"טוב", אמרה דפני גריינגרס בקול נמוך ככל שהצליחה, "לפחות עכשו אני לא מרגישה כמו האדם השפוי היחיד בהוגוורטס".
"משמעותו יש לך אותנו כחברות?" לחשה לבנדר בראון,
שהתגנבה על קצחות האצבעות לשמאלה.
"אני לא חושבת שלזה היא התכוונה", מלמלה גנרטל גריינגר
משמאלה של לבנדר.

הן התגנבו לאת ובזהירות לאורך מסדרונות הוגוורטס, אוזניהם פקווחות למשמע הסימן הראשון הראשוני ל'צורות', כאילו היה זה קרב והן חיפשו חיליל אויב להפתיע; אלא שבמקרה הזה הן חיפשו בריוונים להביס וקורבןות להציג בטוחה הזמן שבין סוף ארוחת הבוקר ובין הזמן שבו לבנדר ופרואטי יהיו מוכחים להגיע לשיעור תורה הצמחים.

לבנדר טענה שאם ילדה אחת בשנה ראשונה יכולה להביס שלושה בריוונים מבוגרים, אז שמונה ילדות בשנה ראשונה צרכות להיות מסוגלות להביס עשרים וארבעה בריוונים מבוגרים בغالל כפלו.

אם לשפט על-פי הממלולים ונפנופי הידים התזוזיתיים של גנרטל גריינגר, היא לא חשבה שזה משכנע.

פדרה נותרה בשקט במהלך הוויוכה שלאחר מכן, ואז ציינה בהרהור שאפירלו בהוגוורטס, להכות ילדות בשנה ראשונה זה לא

טוב למוניין שלך כבריוון.
 פרואט הזרקה למשמע הדבר, ואמרה בהתרגשות שזה אומר
 שהן הייחדות שיכלות לעשות משהו בנוגע לביעית הברוניים של
 הוגוורטס, מה שהופך אותן לגיבורות באמת ובתמים. בנוספ' כל
 הסיבה שההוריים שלහן עברו לבריטניה הייתה כדי שהשתיהם יוכלו
 ללמידה בבית הספר לקסמיים היחיד בעולם עם 0% סיכוי מוות, ומה
 הטעם אם הן לא ינצלו את זה וינסו כמה דברים.
 על כך ענתה גנרל גריינגר שפרואט לא הבינה את העניין של
 עבר בטיחות מושלם בכלל –

לבנדר אמרה שם הן באמת חברות ולא התומכות של הרמוני
 כמו שאמר פרופסור קוירל, הן צריכות להציג על דברים כאלה.
 דפני ציפתה שקוללה שלה יהיה הקול המכריע אחרי הרמוני
 וסוזן וחנה יצביעו לא. לפיכך דפני שקרה זאת בקפידה אחרי
 שטף ההתרגשות הראשון חלף. היא כן סלית'רינית, אחרי הכל,
 וזה אומר שגם האחריות שלה לדאוג לאינטרסים שלහן עוד הן
 מתרוצצות ומנסות לעוזר לאנשים – העבודה שלה היא להבין עד
 כמה מסוכן זה יהיה, והאם זה יהיה שווה בשילוב, בדיקת כמה
 שאימה הייתה עשויה במקומה. תמיד לדאוג לעצמך ולחברות שלך,
 זו המשמעות האמיתית של להיות סלית'רין...

חנה אבוט, הילדה ההפלאפית הקטנה והחלוצה, אמרה בקול
 קטן ורודע, "כן".

ועכשיו דפני וסוזן והרמוני היו חייבות להישאר עם החמש
 האחריות, הן לא יכולות تحت אחריות ללבת לבן. משום שמוס
 גרייפינדור לא יהיה מסוגל להסביר מאנשים את העובדה שפגע
 בנצץ האחרון לבית בונז, ושם סלית'רין לא יעז לתקוף בת לבית
 גריינגר האצילי ועתיקי-היוםין. (דפני קיוותה, לפחות). וגנרל
 גריינגר שהתחילה את הכל... אין צורך לשאול בכלל.

מסדרונות הוגוורטס החלפו על פניהן בזה אחר זה, ידיהן
 המתוחות לא מתרחחות משבכיתיהן, בעוד אבן, עץ ולפיד' אשר

תמיד נכנים לשדה הרαιיה שלhn ואז יוצאים. בשלב מסוים hn שמעו קול צעדים ועצרו את נשימתן, ידיהן כמעט נשלחות לשרביתיהן, אבל היה זה רק ריבנקלו בוגר בודד שהabit בהן בסקרנות לפני שימוש באפו והוריד את ראשו בחזרה אל הספר שלו.

הגיבורות התגנבו מעבר ללוחות אלון היגיינים מגולפים עם ציורי פֶּרְסָקּוֹ מצופים זהב, הגיעו למבוי סתום שהסתהים בשירותיהם בניים, פנו לאחרו, הילכו חזה לאורך לוחות האلون היגיינים שגולפו עם ציורי פֶּרְסָקּוֹ מצופים זהב, ואז פנו אל מסדרון אבן ישן ומאובק ששתיח שחוק בין אבניו, פעהה שלמעשה הובילה אותן למעגל, און החטייעזו עם דיוקן ואז הילכו במורד מסדרון אבן ישן ומאובק אחר, עלו בגרם מדרגות שיש קצר שאמור היה להביא אותן לקומה השלישית וחציו לו היה זה כל מקום מלבד הוגוורתס, אך הן חזרו שוב למרצפות אבן, ולתקרות מלאות אַחֲרִים שזרקו אלומות של אור שם אַפְּלָפִי שלא היו קרובות בכלל לגג, ואז הן הילכו מעבר הזה לכמה פינות עד שהוא הביא אותן לעוד שרויות בניים, מסומנים בכירור בלוחות עם צללית של דמות לבושה גליםות משתינה לתוך אסללה.

השמונה עמדו מול הדלת הסגורה והבטו במידה מסוימת של עייפות.

"השתעמתה", אמרה לבנדר.

פדמה עשתה פנטומימה של הוצאה שעון כיס מגילומותיה והציצה בו. "ssh עשרה דקות ושלושים שניות", היא אמרה. "שיא חדש לטוחה הקשב הארוך ביותר בגריפינדור."

"אני חושבת שזה לא הולך לעובוד", אמרה סוזן. "ואני בהפלפה."

"אתן יודעת", אמרה לבנדר במחשבה, "אני תוהה אם מה שבאמת הופך אנשים לגיבורים הוא שכש הם ממשו כזה, ממשו מעניין באמת קורה".

"אני מתערבת שאתה צודקט," אמרה טרייסי. "אני מתערבת שאתה היה לנו את הארי פוטר איתנו, הינו נתקלים בשלושה ברינויים ובחדור מלא אוצר בחמש הדקות הראשונות. אני מתערבת שאתה שגנאל כאס צריך לעשות הוא ללכת לשירותים ואז הוא, כזה, מוצא את חדר הסודות של סלית'רין או משחו כזה –"
דפניא לא הייתה מסוגלת לחת להזע ל不服ור בשתקה. "את חושבת שלורד סלית'רין היה שם את הכניסה לחדר הסודות בבית שימוש –"

"מה שאני אומדת," אמרה סוזן, בעוד טרייסי פותחת את פיה להסביר, "הוא שאין לנו שום דרך למצואם בריונים. כלומר, כל מה שהם צריכים לעשות הוא למצוא הפלפוף איפשהו, אבל אנחנו צריכים להיות בהם בדיקן בזמן הנכון, אתן מבינות? וזה בעיה גדולה מאוד כי אם כן הינו מוצאות אותן הינו נמחצאות כמוחרקים. אנחנו לא יכולות פשוט לעבור את המסדרון האסור בקומת השלישית כמו שאנו אנחנו אמורים לעשות?"
לבנדר נחרה בבוזו. "את לא הופכת לגבורה אמיתית בכך שאתה עושה את הדברים האסורים שהמנה לא לך לעשות!"
(תודעתה של דפניא ניסתה לפענח את ההצהרה הזו בזמן שהודעתה בשקט למיצנפת המيون שלא שמה אותה בשם מקום קרוב לגראפינדור).

"עכשו כשהאני חושבת על זה..." אמרה פרוואטי באיטיות, "כלומר, מה הסיכוי שהארי פוטר יתקל בחמיישה ברינויים בכוקע הראשון ללימודים? בטוח הייתה לו דרך כלשהי למצוא אותם."
דפניא עמדה במקורה בזווית שבה ראתה את הרמיוני כשהבחיטה בפרוואטי, אז היא הבחינה בהבעתת של הילדה הריבנקלאית משתנה – וזו היא הבחינה שגם גנאל אורישמש מצאה כמה ברינויים לאחרונה –

"או!" אמרה פרדמה בנימה של הבנה פתאומית. "כמהן! הרוח של סלוואר סלית'רין אמרה לו!"

"מה?" אמרה דפני באותו זמן יחד עם כמה אנשים אחרים.
 "זו הייתה הרוח שהבהילה אותך, אני די בטוחה", הסבירה
 פדמה. "זאת אומרת הבנתי את זה רק אחרייך, אבל... כן. רוחו של
 סלזאר סלית'רין לא אהבת שסלתית'רינים מתעללים באנשים, הוא
 חשוב שזו בושה לשמו, והרוח עידין מחוbertת לחשוי ההגנה של
 הוגורטס אז הוא יודע כל מה שקרה, אני מתערבת".

פה של דפני היה פעור לרוחה; היא ראתה שחנה הצמידה יד
 למצחה ונשענה כנגד קירות האבן, בעוד עיניה של טרייסי בערו
 כמו כוכבים חומים קטנים.

רוחו של סלזאר סלית'רין?

כרתת ברית עם האריה פוטר?

ושלהה את הרמייני גלייניג'ל לעזרה את הצוות של דרייק?
 היא הייתה מוכנה לשלם מאה אוניות כדי להיות שם כשוראקו
 מאלפי ישמע זאת.

אם כי כשהוחשבים עד כמה מהר שמוות מתחשנות
 בהוגורטס, עכשו כשפדמה גילתה את הסוד, מיליסנט בטח אמרה
 לו לפני חצי שעה...

בעצם... עכשו כshedפני חושבת על זה...

"או?", אמרה פרוואטי. "אנחנו צריכות לשאול את הילד-
 שנשארבחים אם איפה למצוא את הרוח של סלזאר סלית'רין? ווועו,
 אני מניחה שגם אני אומרת דברים כאלה בקול רם, אולי אני באמת
 הופכת ליגבורה –"

"כן!" אמרה לבנדרא. "אנחנו צריכות לשאול את הילד-שנשאר-
 בחיים איפה למצוא את הרוח של סלזאר סלית'רין!"

"אנחנו צריכות לשאול... את הילד-שנשארבחים... איפה
 למצוא את הרוח של סלזאר סלית'רין..." חזרה חנה בקול לחוץ,
 כאשר היא מcriיחה את עצמה לומר זאת.

"וזם זה לא יעבוד", צעה טרייסי, "נשתק את האריה פוטר,
 נקשרו אותו וنبיא אותו איתנו!"

* * *

זה אומר שהוא, חשבה הרמוני גריינגר, וזה מהهو עצוב למדרי – בעוד המשמונה הולכות בחזרה מבוקע המערבים המתפתלים שהייתה הוגוורתט, משומם שהזמן שלහן עד תחילת השיעור הבא נגמר לפני שמצאו בריוונים – שהיא באמת לא ידעה האם הארי פוטר הוביל על ידי רוחו של סלאזר סלית'רין או על ידי עופר'חול או מה. ומה שלא יהיה הדבר שהארי עשה, היא קיומה שווה לא יעבד בשביבן. ויתר מכל היא קיומה שהאחרות לא יצבעו بعد הרעיון של טרייסי לשתק את הארי פוטר ולגרור את גופו מחוסר ההכרה איתן כדי למשוך הרפתקות. לא יכול להיות שזה יעבוד בחיים האמיתיים, אבל אם כן, היא מותרת.

הרמוני העבירה את מבטה ממכתפה למכתפה, צופה בטרייסי מפטפת עם לבנדר, האחירות מעירות הערות מדי פעם; ומבטה נצער על ילדה עדינה ושקטה, האדם היחיד שלא הייתה מסוגלת לנחש את מחשבותיו כרגע.

"חנה?" היא אמרה לילדה שהלכה לצדיה. הרמוני ניסתה לעשות את קולה עדין ככל שהצליחה. "את לא חיבת לענות, אבל זה בסדר אם אשאל אותך למה הצבעת לנו להילחם בבריוונים?" הרמוני חשבה שדיבורה בשקט, אבל כולם הפסיקו ללכת, ولბנדר וטרייסי עצרו את שיחתן והבטו בהן.

לחיה של חנה כבר האידמו, ובධוק כשחנה פתחה את פיה – "זה בגלל שיש לה יותר אומץ مما שאת חושבת, ברור," אמרה לבנדר.

חנה עצרה בפה פתוחה.

היא סגירה את פיה.

היא בלעה את רוקה, בקושי ובഗלי, לחיה מדימות עוד יותר. ואוז חנה לקחה נשימה عمוקה, ואמרה, בקול קטן, "יש בן שאני מחכמת".

הילדה ההפלאפית התכווצה כשאמורה זאת, וראשה נוע ב מהירות להבט בכל מי שהבט בה, בעוד השתקה מתארכת. "אםם, אוקי?" אמרה לבנדר בסופו של דבר. "לי יש חמישה בניים שאני מhabבת", אמרה לבנדר.

"פדרמה ואני ידענו שתינו נחביב את אותם הבנים", אמרה פרוואטי, "אז עשינו רשותה והטלנו גוז כדי להחליט מי יוכל לבחור ראשונה".

"אני יודעת למי אני מיעודת להינשא", אמרה טרייסי. "לא אכפת לי מה העולם אומר, הוא נועד להיות שלי!"

זה גרם לכל הבנות האחרות להבט בציפייה בהרמוני, שמוחה המשיך וזרק את ההערכה האחרונה של טרייסי כדי שתוכל להתמקד רק בדבר הראשון שאמרה חנה.

"אםם", אמרה הרמוני. היא המשיכה לשמר על קולה עדין. "חנה, הסיבה שבגללה הצטרפה לאגודה לשווון גבורת המכשפות הייתה שיש בן שעשו לחבר אותו אם תהיי גיבורה?"

הילדה ההפלאפית הנהנה שוב, לחיה מאידימות אף יותר בעודה מביטה בהשתקפותה בנעליה השחוורות המבריקות.

"למעשה, היא מhabבת את נויל לונగבוטום", אמרה דפני. הסלית'רינית נאנחה עזובה. "ולמרבה צערה, הוא עומד להינשא למישמי אחרת. זה מאד טראגי."

זה חילץ צليل אייפ גבוחה מהנה בעודה ממשיכה להבט ברוגליה.

"רגע מה?" אמרה לבנדר. "נויל הולך להתחנן עם מישמי אחרת? איך את יודעת את זה? מי?"

דפני פשוט הנידה בראשה בעצבות, הבעתה עצמומית.

"סלחו לי", אמרה הרמוני, ואז האחרות הביטו בה שוב, "אה..." בעודה מנסה לארגן את מחשבותיה. "כלומר, אם... חנה... לנסות להפוך לגיבורה כדי שכן יחביב אותה זה לא מאד פמיניסטי".

"אני חושבת שהתקוונת פְמִינִיגַגִי, נְשִׁי", אמרה פְרָדָמָה.
"ולמה את קוראת להנה לא נשית?" שאלת סוזן. "אין שם דבר
לא נשית בלא רצות להרשים בן".

"חוֹזֵץ מֶזֶה", אמרה פְרוּוֹאַטִי, נשמעת מבולבלת, "כל הנקודה
היא שאנו חנו מנסות להיות גיבורות על אף שזה לא נשוי?"
הדיון שהתרפתח לאחר מכן לא יזכיר על ידי הרמוני גריינגר
בثور אהת הגיחות המוצלחות שלו לחחות החינוך הפוליטי. היא
ניסתה להסביר, ולאחר הוויכוח שבא בעקבות זאת ניסתה להסביר
שוב, בעוד הבנות האחירות מביתות בה בספקנות הולכת וגוברת.
לאחר מכן הכריזה בניימה ההיירה של הגבירה גריינגרס
העתידית שאם עניין הפמיניזם הזה ממשעו שבנות אין יכול להישאר
לhzור אחרי בנים בכל דרך שייפצו בה, אז פמיניזם יכול להישאר
בארכיות המוגלגים אליהן הוא שיין. לבנדור הציעה שווייצ'יזם יכול
לומר שמכשפות יכולות לעשות מה שהן רוצחות, מה שנשמע הרבה
יותר כיף למפמיניזם. ולבסוף פְרָדָמָה חתמה את הדיון כשצינינה
בעיפות שהיא לא רואה טעם להמשיך להתווכח, משומש שאלגר"ה
לא קשור לפמיניזם בכלל, זה פשוט קשור לכך שיותר בנות יהפכו
לגיבורות.

הרמוני ויתרה בשלב הזה.

* * *

לאחר שישיעור הלחשים שלהם נגמר להיום ותלמידי השנה
הראשונה מריבנקלו החלו לצאת מהכיתה, הרמוני כבר חלה
להתקוויז. הן הספיקו להגיע לכיתה כדיוק לפני הצלול, הן נאלצו
לróż לשולחנות שלهن ולהתיישב, כך שלא היה זמן לדבר הנורא
לקרות עדין; אבל המשמעות היא פשוט שהרמוני ציפת לאסון
המתקרב כל השיעור.

כצפי, לאחר שפרופסור פלייטיק שחרר אותם בציוץ וכולם קמו
מכיסאותיהם, הארי החל ללכט לעברה; היא מצידה דחפה את

הספר שלה אל נורטיק עור המוק שלה והלכה מהר מאד אל הדלת ופתחה אותה לרווחה ויצאה אל המסדרונות, וכמובן שהאריה עקב אחריה בהבעה מופתעת ממשם שהם תכננו לכלכת לספרייה יחד – "הרמוניוני?" שאל הארי כשסגר מאחוריו את הדלת. "מה קרה?" הדלת נפתחה מאחורי הארי וגע לאחר שסגר אותה, כמעט פוגעת בהאריה שצד הצדיה, ופדרמה פאטיל יוצאה מהכיתה עם מבט של נחישות נוראה על פניה.

"סלח לי, מר פוטר", נשמעו המילים הנוראות, קולה הגבוה של הילדה הצעירה מהדhed במדרון כמו פעמוני אבדון, "אני יכולה לבקש ממך עזרה במשהו?".

גבוחתו של הארי טיפסו, והוא אמר, "את יכולה לבקש, כמובן". "אתה יכול לומר לנו איך למצוא את הרוח של סלאר סליית'רין? אנחנו רוצות שהוא יאמיר לנו איפה למצוא ברינויים, כמו שהוא אומר לך".

השתרצה שתיקה קלה במדרון שמחוץ לכיתה.

הדלת נפתחה שוב, וסוזן הביטה החוצה במבט בוחן – "טוב, אנחנו צריכים להגיע לספרייה", אמר הארי בנימה יומיית, פניו נראות רגועות, "אכפת לך להתלוות אלינו?" והחל ללכט בכיוון שהוביל לספרייה ביוםיהם איזוגיים בחודש, וסוזן נראתה כאילו היא רוצה לבוא בעקבותיהם אבל הארי הפנה את פניו לעברה לרגע.

רק לאחר שהארוי עבר פינה, הוא שלף את שרביטו, אמר בקול שקט ומדויק "קְנוּיִיטָס" ואז פנה אל פדרמה ואמר, "ניחוש מעניין, העלמה פאטיל".

פדרמה נראתה מרוצה עצמה, ואמרה, "היהתי צריכה לנחש זאת מוקדם יותר, בעצם. היה מין לחושש כזה בקול של הרוח, הייתה צריכה לחשב על לחשנית מיד, אפילו לפני שהיא התחלת לדבר על גודrik גרייפינדור".

הבעתו של הארי לא השתנתה. "אם יותר לי לשאול, העלמה

פאטיל, האם חלקת את המחשבה הזו עם – "

"היא אמרה זאת לפני כוון באגזרה", אמרה הרמיוני.

עיניו של הארי קיבלו את המראה הזה שהיה להן כשהאישב

במהירות ממשו, ואז הוא אמר, "הרמיוני, מה הסיכוי ש – "

"היא אמרה את זה לפני לבנדר וטריסי".

"אםם", אמרה פדמה. "לא הייתה אמורה לעשות זאת?"

* * *

"חכני פה", נהם מר גויל, וعبر את הפינה; ואז נשמע קול נקיתו על דלת חדרו הפרטני של דראקו מאלפיו.

טרייסי הרגישה חוחשת בחילה בבטנה, והיא הזיכירה לעצמה שימוש שפדמה גילתה את הסוד מישתו גלה בסופו של דבר לדראקו מאלפיו, ובאותה המידה זו יכולה להיות היא, וזה לא כאילו היא חיבת משה להארי פוטר, וסליית'רינית צריכה לעשות מה שנדרש כדי להשיג את השאיפות שלה.

היא אספה שאיפות מאו שפרופסור קוירל גער בה, ועד כה היא החליטה שהיא רוצה שהיא לה nimbos 2000 משלה, להפוך לסופר-מורסתה, להתחנן עם הארי פוטר, לאכול צפראדי שוקולד לאرومota בוקר כל בוקר, ולהביס לפחות שלושה אドוני אופל רק כדי להראות לפロופסור קוירל מי רגיל.

"מר מאלפיו יראה אותך", אמר קולו הנמוך והמאים של מר גויל כשזה. "ומומטך לך ל��ות שהוא לא חושב שאתה מבוזת את זמנו." הילד גהר לעברה לרגע, ואז זו הצידה.

טרייסי הוסיפה את הדרישה שהיא לה משרות משלה לרשימת השאיפות שלה ונכנסה.

חדר השינה הפרטני של מאלפיו נראה בדיקות כמו זה של דפני. היא קיוותה בסתר לנברשות יהלום או לצירוי פְּרַסְקָו מוזהבים על התקירות – היא לעולם לא הייתה אומרת זאת בפניהם, אבל בית מאלפיו בן נמצא רמה מעל ג'ינג'רס. אך היה זה פשוט חדר שינה

קטן כמו של דפני, וההבדל היחיד היה שהדברים של מאלפוי היו מוקשטים בנחשי כסף במקום בצמחי אוזמרג. כשבירה את המפתח, דראקו מאלפוי – שהיה לבוש בצורה מוקפדת אפילו בחדר השינה שלו – קם מהכיסא ליד שולחן העבודה שלו לקלוט אותה בקידה קטנה וידידותית, עותה חיווך מקסים כאילו היא מישהי חשובה, מה שבבלב את טרייסי כליכך עד שכחה את כל הדברים עליהם חזרה בראשה ופשוט פלטה, "יש לי משהו לספר לך!"

"כן, גרגורי אמר זאת", אמר דראקו מאלפוי בקול חלק. "אנא, העלמה דייוויס, שבוי." הוא החווה לעבר כיסא העבודה שלו עצמו, בזמן שהתיישב על המיטה שלו.

היא הרגישה קלהידעת במידת מה כשהתיישבה בזיהירות על כיסאו של מאלפוי עצמו, אצבעותיה מסדרות מבלי דעת את גlimothutiah על ברכיה, מנסה לגروم להן להיראות אלגנטיות ונטולות קמטים כמו אלה של מאלפוי – "אז, העלמה דייוויס", אמר דראקו מאלפוי. "מה רצית לספר לי?"

טרייסי היססה, ואז כשפנוי של מאלפוי החלו להיראות חסרות סבלנות מעט, פשוט גמגמה את הכל, כל מה שפדמה אמרה על הרוח של סלוואר סלית'רין ששולחת את הארי פוטר לעצור ברינויים – וגם את מה שדפני אמרה לה על כך שהרמוני גרייניג'ר גם בעסק – הבעהו של דראקו מאלפוי לא השתנתה כלל בשדיורה, אפילו לא קצת, וההבנה נגעה על טרייסי בתחושת בחילה.

"אתה לא מאמין לי!" היא אמרה.

השתררה שתיקה.

"ובכן", אמר דראקו מאלפוי, בחיווך שלא היה מקסים כמו הקודם, "אני כן מאמין שהוא שפדמה אמרה ומה שדפני אמרה, או תודה לך בכל מקרה, העלמה דייוויס". הילד קם ממקומו מושבו על המיטה, וטרייסי, בלי לחשוב, כמה מהכיסא.

בעודו מלוהו אותה אל הדלת, בדיק כשבמדה לסובב את הידית, היא חשבה לפטע ש – "לא שאלת אותי מה אני רוצה בתמורה למידע", היא אמרה.

דראקו מאלפיו הבית בה מבט כלשהו, היא לא הבינה בדיק מה הוא אמר להיביע, ולא אמר דבר.

"טוב, בכל מקרה", אמרה טרייסי, עושה شيئا-של-הרגע האחרון לתוכניות שלה, "אני לא רוצה שום דבר בתמורה למידע פשוט הייתה חברותית."

הבעה פתאומית של הפתעה חצתה לרגע את פניו של דראקו מאלפיו לפניה שה הבעה השתטחה שוב והוא אמר, "לא קל להפוך לחבר של מאלפיו, העלה דיוקיס".

טרייסי חייכה חיוך כן. "ובכן, אני פשוט אמשיך להיות חברותית, אם כך", היא אמרה, ועוזבה את החדר עם דילוג בצדיה, מרגישה כמו סלית'רנית אמיתית أولى לראשונה בחיה, והחלטה שגם דראקו מאלפיו יהיה אחד מבני הזוג שלה.

* * *

אחרי שהילדה עזבה, גרגורי נכנס, סגר את הדלת שוב ואמר, "אתה בסדר, מר מאלפי?"

draako לא אמר דבר למשרתתו וידידו. עיניו הביטו לשום מקום, כאילו ניסה לbehoot דרכ קיר החדרו, דרך אגם הוגו-רטס שהקיף את צינוקי סליית'רין, דרך קרום כדור הארץ והאטמוספירה והאבק הבין-כוכבי של שביל החלב, אל הריק המוחלט וחסר האור שבו הגלקסיות בו שום קוסם או מדען לא היה מעולם.

"מר מאלפי?" אמר גרגורי, מתחילה להישמע מודאג מעט.
"אני לא מאמין שהאמנתך לכל מילה מזוה", אמר דראקו.

* * *

דפני סיימה את הסנטימטר האחרון בחיבור شيئا-הצורה שלה

והביטה לאורך חדר המועדון של סלית'דין, אל מיליסנט בלסטרוד, שעדרין עבדה על שיעורי הבית שלה. הגיע הזמן להגיע להחלטה. אם אלגר"ה באמת יחולטו למכת ולשתק ברינויים, הברינויים לא יאהבו זאת, זה בטוח. והם ינסו לעשות משהו לא נעים בקשר לזה, גם זה בטוח. מצד שני, אם הברינויים יעשו ממש נזויים הרמוניים תוכל לבקש עוזרה מהארי פוטר, או שהן יוכלו לקבץ יחד את נקודות הקווירל שלهن ולבקש טובעה מהמורה להתוגנות... לא, מה שבאמת הדאג את דפני היה שהעסק הזה עלול לסייע אותן עם פרופסור סנייפ. את לא רוצה אף פעם להיות הצד הלא נכון של פרופסור סנייפ.

אבל מאז היום שבו איתגורה את נויל לדוקרב עתיקיהומיין, היא שמה לב שאנשים מסתכלים עליה אחרת. אפלו הסלית'רים נצחקו עליה הסתכלו עליה אחרת. דפני החלה להבין שהיות בת לבית גריינגרס האצילי ועתיקיהומיין מזכה בהרבה יותר כבוד אם את גיבולה יפהפייה שנולדה לבית עתיקיומיין, ולא סתם נעדרה יפהפייה בת עצולה. היה זה ההבדל בין שהתקפיד שלק יגולם על ידי השחקנית הראשית ובין שהתקפיד שלק יגולם על ידי הגניצבת בשתי אוניות עם החוק הצווחני.

אולי להילחם בברינויים זו לא הדרך הכי טובה להפוך לגיבורה. אבל אבא אמר לה פעם שהבעיה עם ויתור על הזדמנויות היא שזה יוצר הרgel. אם אמרת לעצמך שאתה מחהה להזדמנויות טוביה שתתגיע בפעם הבאה, בפעם הבאה ננדראה תגיד לך לעצמך את אותו הדבר. אבא אמר שרוב האנשים בילו את כל חייהם בהמתנה להזדמנות טובה מספיק, וזה הם מתו. אבא אמר שאמנם ניצול הזדמנויות ממשעו שכלי מיני דברים ישתבשו, אבל זה לא גרווע כמו להיות גוש חסר תקנה. הוא אמר שאחלי שתציגו הרgel של ניצול הזדמנויות, או יgive הזמן להתחילה להיות ברונית לגביהן.

מצד שני,aimא זהירה אותה לא להקשיב לכל העצות של אבא, ואמרה שאסור לדפני לשאול על השנה השישית של אבא

בhogorot עד שתיהיה לפחות בת שלושים.
אבל בסופו של דבר אבא בן שכנע את אמא להינשא לו וזעם
את דרכו לתוכה בית עתיקיומיין, אז יש בו משהו.
מיליסנט בלסטרווד סיימה את שיעורי הבית שלה והחלה לאסופה
את הדברים שלה.

דפני קמה משולחנה וניגשה אליה.
מיליסנט הוציאה את רגליה מתחת לשולחן וنعمדה, נשאה את
תיקה על כתף אחת, והרימה את מבטה לראות את דפני מתקרבת,
הבעתת מבולבלת.

"הii, מיליסנט", אמרה דפני כשהתקרבה, עושה את קולה שקט
ונרגש, "נחשי מה גילתיי היום?"
הדבר הזה על זה שהרוח של סלווארן סלית'רין עוזרת
לגריניג'ר? אמרה מיליסנט. "כבר שמעתי על זה –"
לא, אמרה דפני בלחישה מהוסה, "זה אפיילו יותר טוב."
"באמת?" אמרה מיליסנט, קולה גם הוא שקט ונרגש. "מה
זה?"

פני הביטה סביב כקשרתו קשר. "בואו לחדר שלי ואספר לך."
הן הלכו לעבר המדרגות שהובילו מטה, החדרים הפרטניים היו
נמנוכים מהאגם אפיילו יותר מאשר מגורי השנה השביעית...
בעבור זמן קצר דפני ישבה בכיסא העבודה הנוחה שלו
ומיליסנט ישבה על קצה המיטה.

"קוויטס", אמרה דפני לאחר ששתחנן התישבו; ואז במקום
להכנס את שרביטה לגלומותיה, דפני נתנה לידי להישמט
בטבעיות לצדיה, עדין אווחות בשרביט, רק ליתר ביטחון.

"אווקי!" אמרה מיליסנט. "מה זה?"
את יודעת מה גילתיי?" אמרה דפני. "gilithiy שאת מקבלת את
הרceilות כלכך מהר, שאתה יודעת על דברים לפנייהם קורים."
פני ציפתה למחצה שמיליסנט תלビין וחתעלף, והיא לא עשתה
זאת באמת, אבל הילדה בן התכווצה לפני שהחלה לגמגם

הכחשות.

"אל תדאגי", אמר דפני בהיות המתוク ביותר שלה, "לא אומר אף אחד שאת חוזה. כלומר, אנחנו חברות, נכון?"

* * *

ריין פלט'ירן, מהשנה השביעית בסליט'רין, עבדה בחರיצות על עוד חיבור של ששים ושישה סנטימטרים (היא לקחה הכל חוץ מחקר המוגלים וגילוי עדויות ונראה כאילו שנת הכשיפומטרי הורכבה אך ורק משיעורי בית) כראש הבית שלה התקרב לשולחן שלה ונכח "בואי איתתי, העלה פלט'ירן!" והתרחק בזמן שהחלה לאסוף בתזוזיות את הקלף והספר ועתה הונוצה שלה.

כשהשיגה את פרופסור סנייפ, הוא המתין מתחוץ לחדר והבט בבה בעיניהם עצומות למחצה שנראו הרבה יותר מדי חודרות; ולפניהם שהספיקה לשאול במה מדובר הוא הסתובב ללא מילה והחל

לצעוד במסדרון, אז היא נאלצה להזדווג כדי לעמוד בקצב. הצעידה שלהם הובילה אותם במורד גרים מדרגות, ואז אחד נוסף, מתחת למאה שהשבה שהיא הייתה הקומה הנמוכה ביותר בציינוקי סליט'רין. ואז המסדרונות החלו להיראות עתיקים אפילו יותר, הארכיטקטורה נסוגה בזמן מאות שנים לאבן גסה המוחזקת בטיח מאולתר למראה. היא החלה לתחות האם פרופסור סנייפ לוקח אותה אל הציינוקים האמתיים עליהם שמעה שמוועת, הציינוקים האמיתיים של הוגורטס אליהם לא הייתה גישה לאיש מלבד לסלג; והאם אולי פרופסור סנייפ עשה שם דברים נוראים לנערות צעירות, תמיינות וחסירות ישע, אבל זו בטח רק תקנות שווא מצידה.

הם ירדו בגרום מדרגות נוסף, והגיעו לחדר שלא היה חדר כלל, אלא מערת אבן ריקה עם דלת בודדת. המערה נחצתה על ידי פתחים אפלים רבים והוארה על ידי לפיד יחיד ועתיק למראה שנדרך כשןכנסו.

פרופסור סנייפ הוציא את שרביטו והחל להטיל לחש אחר לחש, עד שהיא איבדה את הספרה; וכשהמורה לשיקויים סיים הוא פנה בחזרה לעברה, נעל את מבטו החודר עליה, ואמר בקול שקול שונה מהנימה העצלת הרגילה שלו, "אל תאממי דבר לאיש על העניין הזה, העלמה פלאטיון, לא עכשו או לעולם. אם זה מוסכם עלייך, הנהני. אם לא, נלך מפה".

היא הנהנה, מפוחדת, תקווה מוזרה עולה בליבה (טוב, לא בדיק בלביה).

"המטלה שיש לי בשביבן פשוטה למדי, העלמה פלאטיון", אמר קולו חסר הצבע של פרופסור סנייפ, "והתשלום הנדייב למדי של חמישים אוניות הוא בסך הכל פיצוי על כך שיוטל עלייך לחש זיכרון לאחר מכן".

היא שפה בצורה לא רצונית. המשפחה שלה אומנם עשרה אבל היו בה בנות אחרות והיא החזיקה אותה קצר וזה בהחלה הרבה כסף בשבייה.

ואז אוזניה קלטו את המילים לחש זיכרון ולרגע היא הרגישה זעם, אין שום טעם אם לא תוכל לשמור את הזיכרונות, איזו מין נערה פרופסור סנייפ חושב שהיא?

"את בודאי מכירה", אמר סורוס סנייפ, "את העלמה גריינגר, גנרל אורדשטייך?"

"מה?" אמרה ריאן פלאטיון באימה וגועל פתאומיים. "היא השנה ראשונה! איךס!"

פרק ב' ל

כ"א, יי' קולט הכהנא, מלך ז'

המשמש החורפית כבר שקעה כשארוחת הערב נגמרה, ולבן אורה הכוכבים השלו ניצנץ מהתקירה המכושפת מעל ראהה של הרמוני, כשצעדה אל מגדל רייבנקלו לצד שותפה ללימודים, הארי פוטר, שלאחרונה נראה שהייתה לו כמות מגוחכת של זמן ללמידה. לא היה לה שמצו של מושג מתי הארי עושה את שיעורי הבית האמיתיים שלו. היא רק ידעה שהם נעשים. אולי על ידי גמדוניה הבית בזמן שכולם יישנו.

כמעט כל זוג עניינים נח עליהם כשהחלפו דרך הדלתות העצומות של חדר האוכל, שדמו יותר לשער טירה מבוצרת מאשר למשהו שתלמידים צריכים לעبور בו בדרך לאירוע הערב. הם יצאו בלי לדבר, והלכו עד שההמולה המרוחקת של שיחות התלמידים דעכה לשקט; וואז הלכו עוד קצר במסדרונות האבן לפני שהרמוני דיברה.

”למה עשית את זה, הארי?“

”עשיתי מה?“ שאל הילד שנשארכחים בנימה מוסחת, כאילו התודעה שלו נמצאת במקום אחר, הושבת על דברים חשובים בהרבה.

”כלומר, למה לא פשוט אמרת להן לא?“
”ובכן,“ אמר הארי, נעליהם נוקשות לאורך המרצפות, ”אני לא יכול פשוט ללכט ולומר לא‘ בכל פעם שמשיחו שואל אותי על

משהו שלא עשית. כלומר, נניח שמיشهו שואל אותך, 'הארי, האם עשית את המתייה עם הצעב הבלתיינראה?' ואני אומר 'לא' ואז 'הארי, אתה יודע מי חיבל במתאטא של המחפש של גרייפינדור?'

ואני אומר 'אני מסרב לענות על השאלה זו'. זה קצת מסגר."

"זו הסיבה", אמרה הרמיוני בזהירות, "שאמרת לכולם..." היא התרכזה, נזכרת במילים המדוקוט. "שם, היפותטית, הייתה מזימה, לא הייתה יכולה לאשר או להכחיש שmobilitה המזימה האמיתית היא רוחו של סלוֹזָאַר סְלִיטִירִין, ולמעשה לא הייתה יכולה להודות אפילו שהמזימה קיימת אז אנשים צריכים להפסיק לשאול אותה על זה."

"כן", אמר הاري פוטר, מחייך קלות. "זה לימד אותם לקחת ברכזינות יתרה תרויות היפותטיים."

"וז אמרת לי לא לענות לשום דבר –"

"הם עלולים לא להאמין לך, אם תכחישי זאת", אמר הاري. "או מוטב לא לומר כלום, אלא אם את רוצה שיחשבו שאתה שקרנית." "אבל –" אמרה הרמיוני בחוסר אונים. "אבל – אבל עצשו" אנשים חושבים שאני עושה דברים בשבייל סלוֹזָאַר סְלִיטִירִין!" הדרך שבה הجريפינדורים הבינו בה – הדורך שבה סלייתדרנים הבינו בה –

"זה בא ביחיד עם להיות גיבורה", אמר הاري. "ראית מה כותבים עלי בהפקפקן?"

לרגע קצר הרמיוני דמיינה את הוריה קוראים כתבה בעיתון עליה, ובמקרים שהסיפור יהיה על כך שוכתה בתחרות איות ארצית או כל דרך אחרת שבה דמיינה שתגיעה לעיתון, הכוורת הייתה "הרמיוני גרייניג'ר מכנייטה את דראקו מאלפיו להריזון".

זה היה מספיק כדי לגרום לה לחשב פעמים על כל העסק של הגיבורות.

קולו של הاري נעשה רשמי מעט. "אם כבר בדברים, העלמה גרייניג'ר, איך מתקדמת המשימה הנוכחית שלך?"

"טוב", אמרה הרמוני, "אלא אם הרוח של סלזאור סלית'רין באמת תופיע ותגיד לנו איפה למצוא ברינויים, אני לא חושבת שהיהה לנו הרבה מזל". לא שהיא מצטערת על כך.

היא העיפה מבט בהاري, שהביטה בה מבט חודר ומזר.

"את יודעת, הרמוני", אמר הילד בשקט, כאילו כדי לוודא שאיש בעולם לא ישמע, "אני חושב שאת צודקת. אני חושב שאנשים מסוימים מקבלים הרבה יותר עוזה מאחרים בלהיות גיבורים. וגם אני לא חושב שזה הוגן".

והארי חפס בגלימה שנחנה על זרועה ומשך אותה לעבר מסדרון צדדי לזה שהלכו בו, פיה נפער בהפתעה כשרוביטו של hari הופיע בידו, הם עקפו עיקול במסדרון הצדדי והוא היה צר כליכך עד שהוא והארי נדחפו אחד לעבר השניה, ואז hari הציבע בשוריטו לכיוון ממנו באו ואמר "קוויטוס", ורגע לאחר מכן, בכיוון השני, "קוויטוס" שוב.

הילד חיפש מסכימים במבטיו, לא רק בכל הצדדים, אלא גם למעלה לעבר התקירה ולמטה לעבר הרצפה.

ואז hari תחבק את ידו לנרתיקו ואמר, "גillumת היעלמות".

"גלייפ?" אמרה הרמוני.

hari כבר החל להוציא קפלים של بد מרצד ושהור מנרתיק עור המוק. "אל תדאגי", אמר hari בגיחוך קל, "הן כליכך נדירות עד שאיש לא טרח לחזקך נגד חוק בית-ספרי..."

ואז hari הושיט לעברה את אריג הקטיפה הכהה ואמר, בקול רשמי וሞז, "אני מעניק, אלא משאל, את גillumתי, להרמוני ג'ין גריינגר. שMRI עליה היטב".

היא בהתחה בקטיפה המרצדת של הגלימה, بد שבלוע את כל האור שפגע בו כמעט מה שהשתקפות קטנות ומוורות, بد שהוור בצורה כה מושלמת עד שהיא אמרה להיראות עליו אבן או מוק או משהו אבל לא נראה דבר, ככל שהביטה בו יותר היא הרגישה שמה שהיא רואה איננו באמת שם, אבל אז היא מצמיצה

שוב וזו הייתה רק גלים מה שחורה.

"קחי אותה, הרמוני".

בקושי חשבה, הרמוני הושיטה את ידה ואחזה בבד; ואז כשהמוה שלה התעורר והיא החלה להחזיר את ידה, הארי עזב את הגלימה וכשהחלה ליפול היא תפסה אותה בלי לחשוב. ברגע שaczבעותיה נגעו בגלימה היא הרגישה זעם עובר בה, כמו שהרגינהה כשהרימה את שרביטה לראשונה; וזה היה כאילו שמעה שיר, חלש מאד, באחרוייתו.

"זה אחד מחפצי המסע שלי, הרמוני", אמר הארי בשקט. "היא הייתה שיכת אבי, והיא איננה ממשו שאני יכול להחלף, אם תאבך. אל תשאלני אותה לאיש, אל תראי אותה לאיש, אל תאמר לייש שהיא קיימת... אבל אם את רוצח לשאול אותה לזמן מה, פשוט בואי אליו ובקש".

הרמוני קראה סופיסוף את עיניה מהקפלים השחורים חסרי העומק והבייטה בהארি.

"אני לא יכולה –"

"את בהחלט יכולת", אמר הארי. "משום שאין דבר הגון בכך שמצאת את זה בוקר אחד באריזת מתנה ליד המיטה שלי, ואת... לא." הארי עצר במחשבה. "אללא אם כן קיבלת גלים היעלמות משלך, ובמקרה כזה לא משנה".

ואז ההשלכות של גלים היעלמות היכו בה לבסוף, והוא הצבעה באצבע נדחתת על הארי, אם כי הם היו קרובים מספיק עד שלא הצליחה ליישר את זרועה כמו שצrik, וקולה עלה בתרעומת לא מבוטלת כשאמורה, "או ככה נעלמת מארון השיקויים ! ובפעם ההיא ש –" ואז קולה דעך, משומ שאפילו עם גלים היעלמות היא עדין לא הבינה איך הארי היה מסוגל...

הארי ניקה את ציפורניו על גלים מותו בנונשנטזיות ואמר, "טוב, ידעת שצrik להיות טרייך כלשהו, נכון ? ועכשו הגיבורה תדע בדרך מסוורית איפה ומתי למצוא ברינוינים – ממש כאילו היא

הקשיבה לבריוונים מתחננים, אף על פי שائي' בגילה לא היה מסוגל להפריך את עצמו לבטתי נראה כדי לרגל אחיהם. השתרורה שתיקה.

"הארי –" היא אמרה. "אני – אני כבר לא בטוחה של הילחם בבריוונים זה רעיון כזה טוב." עיניו של הארי נותרו יציבות על שלה. "משום שהבנות האחרות עלולות להיפגע?" היא הנהנה, רק הנהנה.

"זו הבחירה שלן, הרמיוני, בדיקן כפי שזו הבחירה שלך. אני החלטתי לא לעשות את הדבר הטיפשי המתבקש שכולם עושים בספרים, לנסות להגן עליו ולhashair אותו מוגנת וחסרת ישע, ואז שתיכנסי עליי ממש, ותறחיקי אותה בזמן שתאולכת ומסתבכנת אפילו בעוד יותר צרות, ואז תשרדי את הכל בגבורה, דבר שלאחריו תהיה לי התגלות ואבין שבלה בלה וכוכלי. אני יודעת איך החלק הזה בסיפור החיים שלי הולך, אז אני פשוט מדבר עלי. אם אני יכול לחזות מה חשוב אחריכך, אני יכול פשוט לחשב את זה עכשו. בכל מקרה, הנקודה שלי היא, את לא יכולה להוכיח את החברות שלך כדי להגן עליהן. פשוט תגיד לך מהראש שהוא צפוי להסתהים בצורה אiomah ונוראה, ואם הן עדין רוצות להיות גיבורתות אחרי זה, בסדר".

זמן ניכא גרמו לה לתהות האם היא אכן פשטת תרגל לדרכן שבה הארי חושב. "הארי, אני ממש", קולה נתקע לרגע, "ממש, ממש לא רוצה שהן ייפגעו! במיוחד לא בגלל שהוא שאני התחלה!"

"הרמיוני", אמר הארי ברצינות, "אני די בטוח שעשית את הדבר הנכון. אני לא רואה מה יכול לקרטות מבחינה מציאותית שייהיה גלוע יותר בשביבין, בהסתכלות לעתיד, מאשר לא לנשות." "מה אם הן ממש ייפגעו?" אמרה הרמיוני. קולה הרגיש חסום בגרונה; היא נזכרה שקפדן ארני אמר שהארי פשוט הביט ישרות

בעינויו של בריוון בעוד הבריוון קופף לאחור את אצבעו, לפני שפרופסדור ספראות הגיעה להציל אותו; ומחשבה נוספת בא בעקבות זאת, על חנה ועל ידיה העדינות עם הצייפורייניס שצבעה בקפידה בצחوب הפלפוף בכל בוקר, אבל אסור היה לדמיין זאת.

"וואו – חן לעולם לא יעשה משחו אמיין, לעולם – "

"אני לא חושב שהזע עופד ככה", אמר הארי בקול יציב. "אפילו אם הכל ישתחבש בצורה אiomה ונוראה, אני לא חושב שהזע עופד ככה בתודעה אנושית. הדבר החשוב הוא להאמין לגבי עצמן שאת מישהי שיכולה לשבור את המגבילות שלך. לנשות ולהיפגע לא יכול להיות גרווע יותר מאשר להיות... תקוע."

"מה אם אתה טוועה, הארי?"

הארי עצר לרגע, ואז משך בכתפיו בעצבות מה ואמר, "מה אם אני צודק?"

הרמוני הביטה שוב באrieg השחור שנח על ידה. מהצד הפנימי הגדימה הרגיסה רכה להפליא אך עם זאת מוצקה כנגד כף ידה, כאילו היא מנסה להחבק את ידה בצורה מרגיעת.

ואז היא הרימה את זרועה שוב, מושיטה את הגדימה להاري.

הארי לא נע כדי לקחת אותה.

"אני –" אמרה הרמוני. "כלומר, תודה, תודה רבה, אבל אני עדין חושבת על זה, אז אתה יכול לקחת אותה בחזרה עכשו. ו... ו..."

הארי, אני לא חושבת שהזע בסדר לדגל אחרי אנשים –

"אפילו לא אחרי ביונים ידועים, כדי להציל את הקורבנות שליהם?" שאל הארי. "בריוונים מעולם לא התעללו بي, אבל עברתי הדמיה מציאותית, וזה לא הרגיש נעים במיוחד. האם בריוונים התעללו פעם בך, הרמוני?"

"לא", היא אמרה בקול שקט, והמשיכה להושיט להاري את גלימת ההיעלמות שלו.

לבסוף הארי לקח בחזרה את הגדימה – היא הרגיסה צביטה קטנה של אובדן כשהשיר השקט נעלם מ האחורי תודעתה – והחל

להכניס את החומר השחור בחזרה לנרתיקו.
כשהנרתיק סיים לאכול את כל הגוף, הארי פנה ממנה כדי
לשברור את מהסום ההשתקה –

”וֹ אָמֶן”, אמרה הרמיוני. ”זאת לא גלימת ההייעלמות, נכון? זאת
שקראננו עליה בספריה בעמוד שמנוה עשרה של התרגום של
פאולה ויאירה של מגילה מאויירת של חפצים אבודים של
גוטשלק?”

הארי הפנה את ראשו לעברה, מגחך קלות, ואמר באותה נימה
בזה השתמש עם התלמידים האחרים בארכות הערב, ”אני יכול
לאשר או להכחיש שבבעלותי חפצי קסם בעלי כוח ביליאר.”

* * *

הרמיוני עדיין ניסתה להחליט בשטייפה למייטה באותו לילה.
חיה היה פשוטים יותר בשעת ארוותה הערב, אז ככלא הייתה להן
שם דרך מעשית למצוא ברונים; וכעת עליה לבחורשוב; לא
בשביל עצמה, הפעם, אלא בשביל חברותיה. בעני רוחה היא
ראתה את פניו חרושות הקטניות של דמלדור ואת הכאב שלו
הסתירו למורי, ובאוונி רוחה היא שמעה את קולו של הארי אומר
”זו הבחירה שלך, הרמיוני, בדיק כפי שזו הבחירה שלך.”

ידה זכרה את תחושת הגלימה על אצבעותיה, משחוותה אותה
שוב ושוב בתודעה. היה כוח בתחושה שכפה על מחשבותיה
לשוב אליה, ועל השיר ששמעה/לא שמעה בחלק כלשהו
בתודעה ובקסמה, שננדם כעת.

הארי דיבר אל הגלימה כאילו היא אדם, ואמר לה לדאוג
להרמיוני. הארי אמר שהגלימה הייתה שייכת לאביו, שהוא לא
יכול להחליף אותה אם תאב...
אבל... הארי לא באמת היה עושה זאת, נכון?

פשוט ייתן לה את אחד מאוצרות הממות שנוצרו מאות שנים
לפני הוגוורתס?

היא הייתה יכולה לומר שהיא מרגישה מוחמתה, אבל זה הרבה מעבר להרגיש מוחמתה, וזה גורם לה לתהות מה היא מהו עבורה הארי, בדיק.

אולי הארי הוא מסווג האנשים שהולכים ומשאלים חפצי קסם אבודים ועתיקים לכל מי שהוא מחשייב חבר, אבל – אבל כשהיא חשבה על איזה חלק בחיו הארי אמר שהוא דילג, החלק שבו הוא מנסה לשמר עליה מוגנת...

הרמוני בחתה מעלה בתקורת המגורים בריבנקלו. אפשרו מעבר למיטתה, מנדי וסוזן דיברו. היא הגבירה את עוצמת לחש ההשתקה כך שלא הצליחה לשמעו את המילים המדוקוט, אבל היא עדיין הייתה מסוגלת לשמעו את המלמול הקלווש שלן; היה שהוא מרגיע בלילה בחדר עם הבנות האחרות. הארי השאיר את המשקית שלו בעוצמה מרבית, היא ידעה.

היא החלה לתהות האם אולי הארי בן, טוב...

כלומר...

מחבב אותה.

לקח להרמוני גריינגר זמן רב להירדם באותו הלילה. וכשהתעוררה בבוקר שלמחרת פיסת קלף קטנה הציצה מתחת לכריות שלה ועליה נכתב

בעשר וחצי תשעה ברכין במסדרון הרביעי משמאלי לאולם
שיוועא מכיתת השיקויים – ס.

* * *

כשהרמוני נכנסה לאולם הגדול באותו הבוקר, בטנה הייתה מלאה בפרפרים בגודל של היפוגריפים; אפילו בעודה מתקרבת לשולחן ארוחת הבוקר של ריבנקלו היא עדיין לא החליטה מה לעשות.

היא מקומ פניו ליד פדמה, היא הבחינה. שם היא חתיכתב, אם היא עומדת לספר לפדמה ולבקש מפדמה לספר לטרייסי ולדפני.

הרמוני הלהה לעבר המקום הפנו ליד פדמה.
 מילים המתינו בגרונה, פדמה, קיבלתי הודעה מסתורית –
 והיא הרגישה חומרת לבנים עצומה בתוכה מונעת מהמלחים
 לצאת. היא תסכן את חנה ואת סוזן ואת דפני. היא תיקח אותה ביד
 ותוביל אותה לשירות. זה לא בסדר.
 או שהיא פשוט יכולה ללכט לנשות לטפל בבריוון בעצמה, בלי
 לספר לחברותיה דבר, וגם זה, בבירור, לא בסדר.
 הרמוני ידע שהוא ניצבת מול דילמה מוסרית, כמו הקוסמים
 והמכשפות עליהם קראה בספרים. אלא שבספרים לאנשים תמיד
 הייתה אפשרות נלינה ואפשרות לא נcona, לא שתி אפשרויות לא
 נconaות, וזה נראה קצת לא הוגן. אבל היא הרגישה, איכשהו – אולי
 זה הגיע מכך שהאריה תמיד דיבר על איך ספרי ההיסטוריה יראו
 אותם יום אחד – שהיא ניצבת מול בחירה של גיבורים, ושל חיים
 עשויים ללכט לכיוון כזה או אחר, בהתחשב במה שתחליט ברגע
 זה, בبوك' הזה.

הרמוני התiyaשה ליד השולחן בלי להבט לצדדים, פשוט
 בואה בצלחת ובכסאות כאילו תשובה מסתוריות בתוכן, הושבת
 חזק ככל שחשבה מעודה, וכמה שניות לאחר מכן היא שמעה את
 קולה של פדמה לוחש באוזנה, "דפני אומרת שהיא יודעת איפה
 הולך להיות בריוון בשעה עשר וחצי היום".

* * *

אבודות.

הן כולן אבודות, לדעתה של סוזן בונז.
 ודodataה סירה סיורים שהחלו כך לפעם, אנשים שעושים
 משהו שהם יודעים שהוא מטופש, והסירות בדרך כלל נגמרו
 בכך שמשיחו אבד על כל הרצפה והקירות וממליך את הנעלמים
 של דודטה.

"הii, פדמה," מלמלה פרואטי, קולה בקושי נשמע מעל קוֹל

הטפיות הקלושות של שמונה בנות שהולכות על קצות
אצבעותיהן דרך המסדרון המוביל לכיתת השיקויים, "את יודעת
למה הרמוני נאנחת כל הבוקר –"
"בלי דיבורים!" לחשה לבנדר, הלחישה הנזופת נשמעת חזק
בהרבה מהמלמול של פרוואטי. "את אף פעם לא יודעת מתי הרוע
מאזין!"

"ששש!" אמרו שלוש בנות אחירות בקול רם עוד יותר.
לגמר, לחולוטין, ממש אבודות.

כשהתקרבו למסדרון הריביעי משמאל לכיתת השיקויים, בו
המודיע המסתורי של דפני אמר שתתרחש הבירונות, השמונה
האטו את מהירותן, צليل רגליהם נחלש, ולבסוף גנרט גרייניגר
עשתה את התנוועה שמשמעותה עצרו, אני אבית קדימה.
لبנדר הרימה ידי, וכשהרמוני פנתה להבטה להבדר, מבט
מבולבל, הצבעה במורד המסדרון, החוותה לעבר עצמה, ואז
ניסתה לסמן משהו אחר ששוזן לא הבינה –
גנרט גרייניגר הנידה בראשה, ופעם נוספת, הפעם בתנוועות
אייות וМОוגזמות יותר, עשתה את הסימן עצרו, אני אבית קדימה.
لبנדר, נראית מבולבלת עוד יותר, הצבעה לכיוון ממנה באו
ועשתה תנוועת הקפיצה בידה השנייה.

cutת כולן נראה מבולבולות אף יותר מלבדר, וסוזן חשבה
בחמיצות שכנראה שעלה של אימון לפני יומיים לא מספיקה כדי
לזכור קבוצה חדשה של סימני קוד.
הרמוני הצבעה על לבנדר, ואז על הרצפה מתחת לרגלייה של
לבנדר, ההבעה על פניה מבהירה שהכוונה היא את. תישאר. פה.
לבנדר הנהנה.

דום דום דום, המיללים לשיר הצעידה של לגיון הכאוס הדהרו
בתודעהה של סוזן, דום דום דום דום דום...
הרמוני שלחה יד לגלימתה ושלפה מות קטן עם מראה בקצה
ועינית. בשקט, הילדה הריבנקלאית התגנבה לאורך הקיר, עד

לנקודה שבה המעבר נפתח למסדרון, והחיצזה עם קצה העינית מעבר לפינה.

ואז עוד קצת.

ואז עוד קצת.

ואז גנרטל גרייניגר הוציאה בזיהירות את ראהה מעבר לפינה. גנרטל גרייניגר פנתה בחזרה להביט בהן, הננהנה, ועשה את חנוונת היד לבואו אחורי.

סוזן הרגינה קצת טוב יותר כשהתגנבה קדימה. החלק בתוכנית שדרש שייגיעו חצי שעה לפני הבריוון עבד, כמו שזה נראה. אולי הן רק קצת אבודות... ?

* * *

בשעה עשר עשרים ותשע, כמעט בדיק, הבריוון הופיע. אם מישחו היה נוכח כדי לשמע – אם כי המסדרון היה ריק לכאותה – הוא היה שומע את נקישות נעליו במסדרון הראשי, נכנס למעבר, הולך לעבר הפניה הראשונה במעבר, פונה לפניה, ואז נעצר בהפתעה מסוימת כשראה שהמסדרון מסתומים בקיר לבנים מוצק במקום בו לא היה שום קיר לרפニー אין.

ואז הבריוון משך בכתפיו והסתובב, נשען לאחור לצפות על המעבר הראשי מעבר לפינה.

זו טירת הוגוורטס, אחרי הכל.

מאחורי הלוחות הדרקים שנוצרו בשינוי־צורה חפוץ, אותם הרכיבו כך שייראו מבחוון כמו קיר לבנים, הבנות המתינו; בלי לדבר, בלי לנוע, כמעט בלי לנשום, צופות דרך חורי העיניים שהשאירו לעצמן.

כשסוזן קלטה את הבריוון במבטה, היא הרגינה כיוזן בחזה שעבר עד לקצות אצבעותיה. הנער נראה כאילו הוא בשנה שביעית, אם לא מבוגר יותר, ושוליו הגלימות שלו היו יロקים במקומות אדומיים כמו שקיותה, והיו לו שלדים, ואחרי שהביטה

עוד קצת, סוזן הבינה שהעמידה שלו מאוזנת, מה שאומר שהוא מנוסה בדילך.

ואז הן שמעו קול של رجالים נוספים מגיע מהמסדרון. תלמידי השנה הרביעית מגראפינדדור ומשלית'רין שוחררו הרוגע משיעור שיקויים.

קולות הצעדים התרחקו ונחלשו וגועעו, והברيون לא עשה דבר.
לרגע אחד סוזן הרגישה הקללה –

ואז קבוצת צעדים אחרית, קטנה יותר, התקרבה.
הברيون עדיין לא עשה דבר, בעוד הצעדים מתרחקים.
זה קרה כמה פעמים נוספים.

ואז, כשהתקרב הצליל הקלווש של זוג الرجالים האחרון, שבע הבנות שמעו את קולו של הברيون אומר, בקול ברור וקר ושקט,
”פרוטגנו.”

MISSION השתנקה אז, אם כי מאד בשקט, למרבה המזל. אם הן לא יוכל לפגוע בו אפילו פעם אחת –

הברינויים כבר החלו ללמד, סוזן הבינה, היא לא ציפתה שאגראיה יוכל לעשות זאת הרבה לפני שהברינויים יתחילו לעקוב – אבל – הרמוניוני כבר הביסה שלושה ברינויים – וביתה-הספר היה כמרקחה כבר מעתמול, מלא בהשערות בנוגע לרוחו של סלזאר סלית'רין –
הוא מצפה לנו!

סוזן הייתה לווחת לוותר, לבטל את התוכנית, אלא שלא הייתה שום דרך להעביר את ההודעה ל –

”סילנזיין”, אמר הברيون בקול רך ומלא כוונה, שרבייטו מופנה לעבר המסדרון, האובך הכחול של לחש המגן שלו מהבב סביבו.
”אציז קורבן.”

כשתלמידי השנה הרביעית נכנס לשדה הראייה שלhn, הוא היה תלוי הפון, כאשר יד בלתי נראית החזיקה אותו גבוה ברוגל אחת, גליםותיו אדומות השוליות מתחילות להחליק במורד ירייכיו

ולחשוף את המכנים שמתה. פיו נפתח ונסגר בחוסר אונים, שום קול לא בוקע.

"אני מನיח שאתה תווה מה קורה", אמר הסלית'רין מהשנה השביעית בקול שקט וקר. "אל תדאג. זה פשוט מספיק כך שגם גריינדר יוכל להבין."

לאחר שאמר זאת, ידו השמאלית של הסלית'רין יצרה אגרוף ונכנסה בחזקה לבטנו של הגריינדר. גופו של תלמיד השנה הרבעית התעוות בתזוזיות, אבל עדין לא בקעו שום מילים מפיו. "אתה הקורבן שלי", אמר הסלית'רין המבוגר. "אני בריוון. אני עומד להכotta אותך. ונראה אם מישו יעזור אותך."

ברגע זהה הבינה סוזן שזו מלכודת.

וכמעט באותו הרגע צלצל קולה הגבוה והעוצמתי של ילדה צעירה, שקרה, "עצור, בזבלייל ! פינייטה אינקננטאטם !" לבנדר, חשה סוזן בכаб. הילדה הגריינדרית התנדבה להיות הסחת הדעת, בעוד השאר יבצעו מתקפה מהאגף שהבריוון לא יזכה לה, זו הייתה התוכנית, אלא שעכשיו –

"בשם הוגוורתס", קרא קולה של לבנדר, אם כי אין לא יכול לראות אותה, "ובשם גיבורות בכל מקום, אני מצויה עלייך לשחרר את אייך !"

"אקספליארמוס", אמר הבריוון. "שתק. אציו גיבורה טיפשה." כשלבנדר ריחפה לשדה הראייה שלחן, תלואה מרجل אחת וחסרת הכרה, סוזן מצמצה; הילדה הייתה לבושה בחצאית וחולצה בצעע ארגמן וזחב בוהקים, במקום בגלימות הוגוורתס הרגילות שלה.

גם הבריוון הביט בגופה של הילדה הפוכה מבט מודר, ואז הוא כיון לעברה את שרביטו ואמר "פינייטה אינקננטאטם", אבל הבגדים נותרו כשהיו.

הבריוון משך בכתפיו, ואז, עדין מביט לעברה של לבנדר במקום לעבר תלמיד השנה הרבעית התלווי, משך לאחריו את

אגרופו -

"לאגאן!" צעקו חמישה קולות, ו חמישה סלילים יrokeים נורו מה חמישה שרביטים שכונו דרך חמישה חורים בקיר המזוזיף, ורגע לאחר מכן קולה של הרמוני צעק "שתק!" חמישה סלילים יrokeים התנפצו ללא נזק על האובך הכהול, והקליע האדום של הרמוני ניתז מהאובך והיכה בתלמיד השנה הרביעית, שהתעווה ונדם. והבריוון מהשנה השביעית הסתווב, מהHIGH חיוך קודר, כשתלמידות השנה הראשונה צrhoו והסתערו.

* * *

עיניה של סוזן נפקחו ובאותו הרוגע היא התגלгла הרחק מהמקום שבו שכבה על הרצפה, ריאותיה עדין עלולות באש וכל גופה עדין כואב מהמכה שקיבלה, הקרב התקדם רק כמה שניות ממה שהצליחה לראות, גופה של חנה נפל, זרועה עדין מושתת לעבר סוזן, "גָּלִיסָא!" צעקה הרמוני אבל הילד הגadol עשה בשרביטו תנועת חיתוך מטה שהשאייה שובל של זהה יroke מאחוריה והלחש של הרמוני התפרק למטר של ניצוצות כחולימר לבנים, ואז כמעט באותה התנועה הבריוון אמר "שתק!" והרמוני הועפה לאחרו וסוזן זימנה את כל הקסם שנותר לה וצעקה "שחרד!" לעבר גופה של הרמוני בעוד הבריוון מסתווב לעברה, שרביטו של הבריוון הצבע לכיוונהשוב ואז פרדמה צעקה "פריזנטיס!" רגע לפני שהבריוון צעק "איַמְפִּידְמְנְטָה!" ספירת הקשתיים נוצרה מסביב לבלין ותלמיד השנה השביעית מעד כשהקללה שלו עצמו הוחזרה לעברו, אבל רגע לאחר מכן הבריוון נגע בעצמו עם שרביטו ואז הספירה הפְּרִיזְמְטִית של פרדמה התנפצה כמו בועת סבון שמתפוצצת כשהרביטו של הבריוון חתר אותה ו "שחרד!" צעקה פרואוטי לעבר גופה של חנה וטריסטי ולבדר צעקו באותו הזמן, "וַיְנַגְּאַלְקִים לְכִיּוֹתָה!" -

* * *

חנה אבות החזיקה את שרביטה מושט בידי שרעדה מתשישות, לא היה לה מספיק קسم אפלו בשביל שהור עכשו. שאר המעבר היה שקט, גופים מפוזרים נחים על הרצפה, פדרמה וטריסי ולבנדו, הרמיוני ופרואטי בערימה כנגד קיר אחד, סוזן עומדת מאובנת בעוד עיניה עוקבות אחורי המתරחש בחוסר אונים, אפלו הילד הגרייפינדור שרווע אפרקן וחסר תנואה (הרמיוני העירה אותו והוא נלחם, אבל זה לא היה מספיק).

היה זה קרב קצר מאוד.

הברيون שעדיין חיין, הסימן היחיד למאץ שלו היה אדרווה רועדת בזוהר הכחול שהקיף אותו, וכמה אגלי זיעה על מצחו. הברيون הרים את זרוועו, מחה את הזיעה ממצחיו, וצעד לעברה כמו לת'יפולד ח' בצוות אדם.

חנה פנתה וברחה, הסתובבה ורצה, ה策חות כלאות בגרונה, רצה מעבר ללוחות קיר הלבנים המזוויף שנפלו, רצה במורד המעבר בכל המהירות שהצליחה לגייס, מזגוגת ככל שהצליחה – רגע לפני שchanת הגעה לפניה מעבר, קולו של הברيون מאחוריה אמר "קלותה!" והיא הרגישה התכווצויות נוראות ברגליים, היא נפלה והחליקה וראשה נחבט בקיר, אלא שהיא לא הרגישה בכאב של המכחה כשהחללה לצרוח בגלל השורירים המעוותים –

הברيون המשיך לצעוד לעברה, ראתה חנה כשהഫנטה את ראה; מתקרב לעברה באיטיות, עדין עוטה את החיווך הנורא הזה.

והיא התגלגה, למרות הכאב של שרירי הרגליים שלה, שנקשרו סביב עצם, היא התגלגה מעבר לפניה מעבר וצרחה, "לך מפה!"

"לא נראה לי", אמר הברيون, קולו עמוק ומפחיד כמו זה של גבר

בוגר, נשמע קרוב מאוד כתעת.
הברionario פנה מעבר לפינה ודףני גראנגורס דקרה אותו במשעה
עם הלהב עתיקיה-יומיין שלה.
היה הבזק אור שהAIR את כל המסדרון –

* * *

בכינויו, עזבו שבע הבנות את מושדרה של מדאם פומפרוי,
מוחירות אחת מהן מאחור במיטה במרפאה.
חנה תהיה בסדרה בעוד כשלושים וחמש דקות, אמירה המרפא;
כל לתיקן שרירים קרוועים.
דףני עשתה את כל הדיבורים, ועל-פי מה שאמרה, חנה סבלה
מהקלת בלחש מנתב ריצה שגורם להתקוצזיות ברגליים. מדאם
פומפרוי הביטה בהן במבט חד אבל לא התווכחה, אף על פי
שהלחש הזה בערך שש שנים מעל הרמה שלhn.
מדאם פומפרוי גם נתנה לדפני שיקוי לטפל בתשיות הקסם
המוחלתת שלhn, והזהירה אותה לא להטיל לחשים בשלוש השעות
הקרובות. זה, לבארה, היה משום שדףני הטילה פיניטה על חנה,
ולא משום שהלהב עתיקיה-יומיין שאב את כל הקסם שלhn בניסוין
לשבור את הפרוטג'.
השאר החליטו שלא לומר דבר על החברות שמתה
לגלימותיהן עד שימצאו בנות מבוגרות שייטלו עליהם אפיקי. יש
గבול למה שדףני מסוגלת להחלק לדיבורים.
כל העסק היה קרוב מדי, הרבה יותר מדי, חשבה סוזן. לו
הברionario היה מבית מעבר לפינה – לו היה מקדיש רגע להטיל מחדש
את לחש המגן –
”אנחנו צריכות להפסיק”, אמירה סוזן, ברגע שהשביעייה יצאה
מטווח השמיעה של משרד המרפא. ”אנחנו צריכות להפסיק
לעשות את זה.”
מסיבה מסוימת, אפילו שהן אמורות להציבע על משחו כזה,

coln פנו להבית בגנרט גרייניגר. נראה כאילו גנרט אודישן לא הבדיקה שהן מסתכלות עליה, היא פשוט המשיכה לצעוז, מביטה הישר קדימה. אחרי זמן מה, הרמוני אמרה, בקול שנשמע חושב ועצוב מעט, "חנה אמרה שהיא לא רוצה שנפשיק. אני לא בטוחה שזה בסדר שנהיה... פחות אמיצות בשביבה, ממה שהיא".

כל הבנות האחרות, פרט לסוזן, הנחנו למשמע הדבר. "אני חושבת שזה הכירוע שזה יכול להיות", אמרה פרוואטי. "ואנחנו יכולים להתמודד עם זה. הוכחנו את זה עכשו".

סוזן לא הצליחה לחשב על שום דבר לומר לגבי זה. היא לא חשבה שלצורך במלוא ריאומיה על הטיפשות התהומית ועל האבדון יהיה משכנע והוא לא יכולה פשוט לעזוב את הבנות האחרות. לא מספיק להיות מקוללים בח:right; צרייכים להיות גם נאמנים נוספת לכל?

"דרך אגב, לבנדר", אמרה פדמה. "מה בשם התהותנים של מרلين לבשת שם?"

"את תלבושת הגיבורה שלי", אמרה הילדה הגריינידורית. דפנוי נשמעה יגעה כshedibra מבלתי להפנות את ראשה, בעודה הולכת בצעדים כבדים במדרון. "זו תלבושת של חייל גריינידור מהמחזה לשומות החיללים הלונדרים".

"יצרת אותה בשינוי-צורה?*" שאלת פרוואטי, נראית מובלבלת.

"אבל הברيون הטיל עלייך פיניטה – "

"לא!" אמרה לבנדר. "זה אמיתי! את מבינה, פשוט שניית בשיינוי-צורה את תלבושת הגיבורה שלי לחולצה וחצאית וגילות לפני כן, אז כל מה שהייתי צריכה לעשות הוא להטיל על עצמי פיניטה אחריו שראיתי את הברيون. את רוצה אחת משלך, פרוואטי? קטארינה וגירושו מהשנה הששית הכננו לי את שלי אתמול, חמורת שנים עשר חרמשים – "

"אני חושבת", אמרה גנרט גרייניגר בקול זהיר, "שהזה יגרום לנו

להיראות קצת מטופשות".

"ובכן", אמרה לבנדר, "אנחנו צריכים להציג על האם –"
 "אני חושבת", אמרה גנרל גרייניג'ר, "שלא משנה מה מישׁהו
 יציג, אני לא הולכת להיראות מתה באחת מהתחפושות האלו –"
 סוזן התעלמה מהוואיכוח. היא ניסתה לחשב על אסטרטגייה
 מתוחכמת כדי להיות פחות אבודה.

* * *

כל האלים הגדיל השתקה, גם אם לרגע, כשהשביעייה הגיעו
 לארוחת הצהרים.

ואז החלו מחיות הcpuים.

הן היו מפוזרות, לא התרעה העצומה של כולם מריעים ביחד.
 הרבה הגיעו משולחן גרייפינדור, פחות מהפלפאף ורייבנקלו, וככלום
 מסלית'ryn.

דפני הרגישה את פניה מתחכוות. היא קיוותה – טוב, אולי
 אחרי שימצאו בריון מגרייפינדור לעזרה ומישׁהו מסלית'ryn להציג,
 עמידה הסלית'רינים יבינו –

היא הביטה לעבר שולחן הפלפאף.

נוויל לונגבוטום מחה כפויים, ידיו מורמות גבוהה מעלה ראשו, אם
 כי לא חיך. אולי הוא שמע על חנה, או שאולי הוא תהה מדוע חנה
 לא שם.

ואז, בלי לשЛОט בעצמה, היא העיפה מבט לעבר שולחן
 המורים.

פניה של פרופסור ספראות היו חרשות קמטי דאגה. היא
 ופרופסור מקגונג היטה את ראשיה לעבר המנהל דמלדור,
 שעטה הבעה רצינית, והשפתים שלහן נעו במחירות. פרופסור
 פלייטיק נראה יותר מושאש מאשר כל דבר אחר, וקוירל, פניו
 רפואיות, דקר את המruk שלו באמצעות כף שאחז באגרופו הרועוד.
 פרופסור סנייפ הבית ישירות –

בה ?

או – בהרמוני גרייניג'ר, שעמدهה לידה ?
חווק קטן ודק חלף על פניו של המורה לשיקויים, והוא הרים את ידיו, הצמיד אותן בתנועה שהייתה איטית מכדי להיות מחייבת כף אמיתי ; ואז המורה לשיקויים פנה בחזרה לצלחתו, מתעלם מהשיחות סביבו.

דפני הרגישה צמרמותה קטנה עוברת בחוט השדרה שלה, והיא פנתה במחירות ללבת לעבר שולחן סלית'רין. סוזן, לבנדר ופרואטי עזבו את הקבוצה שלהן והלכו לעבר שולחנות גרייניג'ר והפלפוף שבעצם השני של האולם הגדל.

זה קרה כשהלפו על פני החלק בשולחן סלית'רין בו ישבה קבוצת הקוועידי'ן של סלית'רין.

זה היה הרגע שבו הרמוני מעדת לפתח, מעדת בחזקה כאילו מישחו משך ברגליה, ונפלה לרווח שבין המקומות של מרכוס פליינט ולוסיאן בול, ואז נשמע קול "שפרעעכץ" קטן ועצוב כשפניה של הרמוני סיימו את מסען בצלחת הסטייק והפירה של פליינט.
נראה כאילו הכל קורה מהר מדי, או שארלי הייתה זו דפני עצמה שחשבה לאט מדי, כשפליינט הרעים בזעם וידו תפסה את הרמוני והשליכה אותה לעבר שולחן ריבנקלו, והיא ניתה מגב של תלמיד והתרסקה לרצפה –

השקט התפשט באדרונות.

הרמוני הרימה את עצמה בידייה, אם כי לא עשתה את כל הדרכן לרגליה, דפני ראתה שככל גופה רועד ושפניה עדין מכוסות בפירה עם פיסות מפוזרות של סטייק.

לרגע ארוך איש לא דבר, איש לא זע. כאילו איש באולם הגדל לא היה מסוגל לדמיין, בדומה לדפני, מה יקרה הלאה.

ואז קולו החזק של פליינט, קולו של קפטן קבוצת הקוועידי'ן של סלית'רין, שהרעים פקודות במגרש, אמר ברעם מוסוכן, "הרסת את האוכל שלי, ילדה".

רגע נוסף של דממה קפואה. ראהה של הרמיוני – דפני ראתה אותו רועד – פנה להבית בקפטן קבוצת הקוידיין', של סלית'רין.
"הتنצלי בפנוי", אמר פלינט.

הארי פוטר החל לkom משולחן רייבנקלו, ואז עצר לפתע בחזי הדרך לקימה, כאשרו הרגע חשב על מהו –

ואז חמישה אנשים אחרים נעמדו משולחן רייבנקלו.

כל קבוצת הקוידיין', של סלית'רין נעמדה, שרביתיהם בידיהם, ואז תלמידים נעמדו משולחן גרייפינדור ושולחן הפלפאג' ובלי' לחשוב דפני פנתה להבית בשולחן המורים וראתה שהמנהל עדרין יושב, מביט, רק מבית, דמלדור רק מביט והוא הוושיט יד אחת כאילו לרסן את פרופסור מקונגאל – בתוך שנייה מישחו יטיל לחש ואז זה יהיה מאוחר מדי, למה המנהל לא עושה שום דבר –

וקול אמר, "הتنצלותי".

דפני פנתה לאחר הבית, פייה פעור לרווחה בתדרמה מוחלטת.

"התקרצף", אמר הקול החלק, והפירה נעלם מפניה של הרמיוני, חושף את הבעתה המופתעת של הריבנקלאית כshedראקו מאלפיו ניגש אליה, הכנס את שרביתו, ואז כרע ברך לצידה והציג לה את ידו.

"אני מתנצל בקשר לזה, העלה גריינגר", אמר קולו המנומס של דראקו מאלפיו. "אני מניח שימושו חשב שהוא מצחיק."

הרמיוני לקחה את ידו של דראקו, ודפני הבינה לפתע מה עומד לקרות –

אבל דראקו מאלפיו לא הרים את הרמיוני לחזי הדרכ' ואז הפיל אותה שוב.

הוא פשוט עוזר לה לkom.

"תודה", אמרה הרמיוני.

"אין בעד מה", אמר דראקו מאלפיו בקול רם, לא מבית לצדדים אל ארבעת בתיה הוגוורתם שהabitו בו בתדרמה. "רק זכרי, להיות

ערמוני ושהפטן אין משמעו שעלייך להיות כזה".
ואז דראקו מאלפי הילך בחזרה לכיסאו בספסל סלית'רין
והתיישב כאילו הוא לא – הוא לא הרגע – הוא הרגע –
הרמוני הילכה למקום הפניו הקרוב ביותר בספסל רייבנקלו
והתיישבה.

כמה אנשים אחרים, באיטיות מה, התיאשו.
"דפני", אמרה טרייסי. "את בסדר?"

* * *

לייבו של דראקו פעם בחזווכו בכזו עוצמה עד שחשש שהוא
יתפוץץ מתוכו במזרקה של דם, כמו הקללה זו שאמיקוס קארו
הטיל על גור כלבים פעם.
פניו של דראקו נותרו רגועים לגמרי, משומם שידע (הוא נאלץ
לשנן זאת שוב ושוב) שם יראה ולו וمز לפחד שהוא מרגיש,
חבריו בבית יקרעו אותו לגזרים כמו להקה של אקרים נטולות.
לא היה שום זמן לבדוק עם הארי פוטר, שום זמן לתכנן, שום
זמן לחשב, רק הרגע שבו הבין שהזמן להחihil את
המוניינט של סלית'רין הוא עכשווי.
מכל צידי שולחן סלית'רין הארוך, פרצופים כועסים הביטו
בדראקו.

אבל הם התבגדו למול הפרצופים שפשוט נראו מבולבלים.
בסדר, אני מרים ידים", אמר ילד מהשנה הששית שדראקו
לא זיהה, שישב מולו ושני מושבים ימינה. "למה עשית את זה,
מאליופוי?"

על אף שפיו היה יבש, דראקו לא בלע את רוקו. זה יהיה סימן
לפחד. תחת זאת הווילך ביס מהגורים, שהכילה את אחוז הלחות
הגבוה ביותר מכל מה שהיה על צלחתו, ולעס ובלע, חושב מהר
כל שיכל.

"אתה יודע", אמר דראקו, עושה את קולו חותך ככל שהצליח –

בעוד ליבו פועם חזק יותר בחזהו, בעוד כולם סביבו מפסיקים לדבר כדי להקשיב – "כנראה יש דרך לגרום לסלית'רין להיראות גרווע יותר מאשר לתקוף שמונה תלמידות שנה ראשונה מכל ארבעת החבטים שעובדות יחד כדי לעצור בריוונים, אבל אני לא יכול להגיד איך. ככה אנחנו מרוחחים ממה שגרינגראס עושה."

הפרצופים המבולבלים נותרו מבולבלים.

"מה?" אמר תלמיד השנה הששית, ואז "רגע, מרוחחים מה?" אמרה תלמידת השנה החמישית שি�שה ליימינו.

"זה גורם לבית סלית'רין להיראות טוב יותר," אמר דראקו. הסלית'רינים שסביבו הביטו בו במבטיהם תוהים כאילו הרגע ניסה להסביר אלגברה.

"להיראות טוב יותר בענייני מי?" שאל הילד מהשנה הששית. "אבל הרגע עוזרת לבזדמת", אמרה תלמידת השנה החמישית.

"איך זה אמרו לגרום לנו להיראות טוב?"
גרונו של דראקו נחמס. המוח שלו חווה חוסר תפוקוד מזוועע שהוביל לכך שלא הצליח לחשב על שום דבר לומר בלבד
האמת –

ואז, "זו בטה איזו מין מזימה מתוכמת נורא שמאלפוי מרץ פה," אמר ילד מהשנה החמישית. "אתם יודעים, כמו בטרגדיה של לייט, שככל מה שנראה כמו עיכוב הוא חלק מהמזימה. והכל יסתהים בזזה שהראש של גרייניג'ר יהיה על חנית ואיש לא יחשוד שהוא זה שעשה את זה."

"זה הגיוני," אמר מישהו במورد השולחן, והוא הרבה הנחונים.

* * *

"אתה יודע מה הבוס עושה?" מלמל וינסנט בקול נמוך.
גרגורי גויל לא ענה. במוחו הוא שמע בבירור את קולו של אדוננו אומר, אני לא מאמין שהאמנתן לכל מילה מזוה, ביום שבו נפוצחה השמועה שלזואר סלית'רין מראה לפוטר ולגרייניג'ר איפה

למצוא ברינויים.

"מר גויל?" לחש וינסנט.

שפתיו של גרגורי גויל יצרו את המילים הו לא, אבל שום קול לא בקע.

* * *

הרמיוני עזבה את ארכחת הצהרים מוקדם באותו יום, מסיבה כלשהי היא לא הרגישה רעה. שניות ההשפלת הנוראית המעתotta הלו המשיכו לצרוכם בתודעה, שוב ושוב, תחושת פניה נמעכota לתוך הפירה ואז לעוף באוויר ואז קולו של הסליטירין אומר "התנצלי בפנוי"... ייתכן שהיתה זו הפעם הראשונה בהחיה שרצחה לשנוא מישהו. הנער שורך אותה (הם אמרו בשם מרכוס פליני) וממי שהטיל עליה את קללה המUIDה מלכתחילה... היא הרגישה זאת, לרוגע נורא אחד היא רצתה לлечת ולומר להאר שאם הוא יתחייב להיות יצירתי בשביבה, היא לא תתנגד.

לא עברה דקה מהרגע שיצאה מהאולם הגדול לפני ששמעה קול וגלים רצות מאחוריה, והיא הסתובבה וראתה את דפני רצה לעברה.

והקשיבה למה שחילתה אור-שמש אמרה לה...

"את לא מבינה?" קולה של דפני כמעט הגיע לצווחה. "זה שמשהו נחמד אליויך לא אומר שהוא חבר שלך! הוא דראקו מלפי!aba שלו הוא אוכל-ומות, כל ההורם של כל החברים שלו הם אוכלים מות - נוט, גויל, קראב, כולם סביבוי, את קולטת? הם כולם מתעלבים בניימוגלים, הם רוצחים שכלי מי שכמוך ימות, הם חושבים שאתה לא טובה לשום דבר מלבד כקולדבן בטקסים אפלים נוראים! דראקו הוא לויד מלפי הבא, הוא חונך מלידה לשקר!" עיניה האפוזות-ירוקות של דפני הביטו בה בפראות, דורשות הסכמה והבנה.

"הוא -" הרמיוני אמרה בהיסוס. היא זכרה את הגג, את

המשיכה הנוראית כשהחלה ליפול, ידו של דראקו מאלפי אוחזה בשלה ומחזיקה בה חזק כלכך עד שהיא לה חבורות אחריכך. היא הייתה צריכה לומר לו פעמיים לפני שעוזב אותה לבסוף. "אולי דראקו מאלפי הוא לא כמוותם –"

הלחישה של דפני הייתה כמעט צרחה. "אם הוא לא ידפק אותך פי עשרה ממה שעזר לך עכשו, החיים שלו נגמרו, את מבינה? אני מתכוונה שלוצים מאלפי ינשל אותו, פשטוו ממשמעו! את יודעת מה הסיכוי שהוא לא זומם משחו?"
"זעיר?" אמרה הרמיוני בקול קטן.

"אפס!" לחשה דפני. "כלומר כלום! ככלומר פחות מאשר!
כלומר, היסכוי כלכך קטן שלא תוכל למצוא אותו עם שלושה לחשי הגדלה ולחש כוונאיותי ועם – ועם מה עתיקה וקנטאור נביא! כולם בסליטיין יודעים שהוא מתכנן משחו ולא רוצח שיחשו בו, שמעתי מישחו אומר שהוא נראה מכובן את שרביטו לעברך וגע לפני שمعدת – את לא רואת? זה הכל חלק מהתוכנית של מאלפי!"

* * *

draako ישב ואכל סטייק עם פרחי קרובייה צלויים ורוטב אשווינדר (הוא לא היה עשוי מביצי אשווינדר אמיתיות, פשוט היה לו טעם של אש), מנסה לא לzechok ומנסה לא לבכות.
הוא שמע על יכולת הכהשה, אבל הוא לא הבין עד כמה היא חשובה עד שגילה של מאלפיים אין צזו.

"אתם רוצחים לדעת מה המזימה שלי?" שאל דראקו. "הנה המזימה שלי. אני לא הולך לעשות כלום ואז בפעם הבאה שאנשים יחשבו שאני זומם משחו, הם לא יהיו בטוחים."

"הא..." אמר הנער מהשנה החמשית. "אני לא חושב שאני מאמין לך, זה לא נשמע ערמוני מספיק כדי להיות באמת העניין –"

"זה מה שהוא רוץ שתהשוב", אמרה הנערה מהשנה החמישית.

* * *

"אלבוס", אמרה מינרווה בנימה מסוכנת, "האם תכוננת את כל זה?"

* * *

"טוב, אם כן נקשתי באצבעותי מתחת לשולחן, לא הייתה פשוט אומך לך את זה –"

* * *

ידו הרועדת של המורה להתגוננות מפני כוחות האופל שmeta
שוב את הCPF למשך.

* * *

"למה את מתכוונת, סידרתי אותך?" אמרה מיליסנט. השתיים ישבו בישיבה מוזרה על מיטהה של דפני, לאחר שבאו לשם היישר מהאולם הגדול אחרי ארוחת הצהרים. "ב עיני החוצה שלי, שרואות דרך הזמן עצמו, ראייתי אתך מנצחות."

דפני הביטה במיליסנט, עיניה בנותיה התמותה והרגילות מצומצמות למדי ברגע זה. "הילד הזה ציפה לנו."

"טוב, כן!" אמרה מיליסנט. "כולם יודעים שאtan צדות בריוונים!"

"חנה נפעה מקללה ממש כואבת", אמרה דפני. "היא הייתה צריכה לлечט מרפאה, מיליסנט! אם אנחנו חברות היה צריכה להזיחד אותה!"

"תראי דפני, אמרתי לך –" הילדה הסלית'רינית עצה, כאילו מנסה להזכיר משהו, ואז אמרה, "כלומר, אמרתי לך, מה שאני

חוזה חיב להתmesh. אם אני מנסה לשנות את זה, אם מישחו מנסה לשנות את זה, דברים רעים, נוראים, ממש גורועים קורים. ואז זה קורה בכל זאת. אם אני רואה אתכן חוטפות, אני לא יכולה לספר לך את זה, בגלל שגם תנסי לא ללכט, ואז – "AMILISNET עצרה. "וואז?" אמרה דפני בספקנות. "כלומר, מה קורה אם אנחנו פשוט לא הולכות?"

"אני לא יודעת!" אמרהAMILISNET. "אבל זה בטח יגרום להיאכלות על ידי לת'יפולדים להיראות כמו מסיבת תה!" "תראי, אfilו אני יודעת שלא ככה נבאות עובדות", אמרה דפני, ואז עצרה. "לפחות נבאות לא עובדות ככה במחזות..." אם להודות, ישן כל מיני טרגדיות שבهن לנסות להימנע מנבואה גדם להקרות, או שבhn, מצד שני, לנסות לשתח' פעולה עם נבואה היה הסיבה היחידה שהיא התmeshה. אבל אפשר לגורם לנבאות שאותה אותך מספיק מוכן להתחלף איתך; או שעם מספיק מאמץ שאוהב לשבור לגמרי נבואה... מצד שני, במחזות חזים מעולם לא זכרו את מה שראו... .

AMILISNET כנראה ראתה את ההיסטוריה של דפני, משומש שהילדה השניה החלה להיראות בטוחה עצמה קצר יותר. "ובכן," אמרהAMILISNET, "זה לא מחזה! תראי, אני אומרת לך אם אני חוות שזה יהיה קרב קשה או קל. אבל זה כל מה אני יכולה לעשות, את מבינה? ואם אני אומר 'קשה' אתן לא יכולות לא ללבט! או – או – עיניה שלAMILISNET התגלגלו לאחר, והיא דיקלמה בקול חלול, " הם שמנסים להתחמק מגודלים, רע ומר יהא סופם – "

* * *

פרופסור ספראות הנيدة בראשה, פניה מכובצת. "אבל –" אמרה סוזן. "אבל עוזרת להארι פוטר בפעם ההיא –" "והובהיר לי הייטב", אמרה פרופסור ספראות בקול שנשמע

כאילו מישחו משתמש בלחש כיווץ כדי למחוץ את גרוןה, "שהזה תפקידו של פרופסור סניפ, ולא שלי, לשמור על הסדר בבית סלית'רין - העלמה בונז, בבקשתה, את לא חייבת לעשות זאת – "כן, אני כן חייבת", אמרה סוזן בעגמומיות. "אני הפלפאנית, אנחנו חיבים להיות נאמנים".

* * *

"פישט קלף מסתורית מתחת לכריית שלך?" אמר הארי פוטר, מרימים את מבטו ממקוםמושבו, בוגמה החמושקת שבה למדרו. ואז עיניו הירוקות של הילד הצטמצמו. "היא לא הייתה מסנתה קלאוס, נכון?"

שחיקה.

"אוקיי", אמרה הרמיוני. "אני לא אשאל, ואתה לא תספר לי, ושנינו נעמיד פנים שמדובר לא אמרת זאת ושהאני לא יודעת שום דבר בקשר לזה – "

* * *

סוזן ניגשה לשולחן ברגע שהנעורה הבוגרת הייתה לבד, מביטה סביב בחדר המועדון של הפלפאנ כדי לוודא שאיש לא מסתכל איך שדרודתה לימדה אותה לעשות זאת, כך שלא יהיה ברור שהיא מביטה).

"הii, סוזי", אמרה תלמידת השנה השביעית מהפלפאנ. "את כבר צריכה עוד – "

"אני יכולה לדבר איתך בפרטיות לרוגע?" שאלת סוזן.

* * *

גיימי אסטרוגה, שנה שביעית מסלית'רין, ועוד לאחרונה כישرون עולה בחוגי הדוריקבות לנוער, עמד זקור במשרדו של פרופסור סניפ, שינוי חשוקות וזיהה נופפת במורד גבו.

"אני זכר במנזר", אמר ראש הבית שלו בנימה עצלה וairoונית, "שהזהרתי אותך, וכמה אחרים, בבודק הזה ממש, שישן כמה תלמידות מהשנה הראשונה שעלו לאות מרגיזות, עברו לוחם שהיה חסר זהירות וייתן לעצמו להיתפס בהפתעה".

פרופסור סניפ צעד סביבו במועל איטי.

"אני –" אמר ג'ימי, בעוד זיעה נספה בוקעת מצחו. הוא ידע עד כמה מגוחך זה נשמע, כמה עלוב התירוץ. "אדוני, han לא היו אמרות –" ילדה אחת משנה ראשונה לא אמרה הייתה להיות מסוגלת לשבור את הפרוטגנו שלו, לא משנה באיזה לחש עתיק היא השתמשה – לגרינגרוס בטח הייתה עוזה –

אבל היה ברור למדי שרראש הבית שלו לא יאמין לזה.

"הוא, אני מסכים לגמרי", מלמל סניפ בנימה שקטה, מלא ברוע. "han לא היו אמרות. אני מתחיל לתהות האם בדבריו של מר מאלפי, תהיה אשר תהיה המזימה שלו, יש משהו. לא יכול להיות שਮועיל למוניטין של בית סלית'רין שהלוחמים שלנו, במקום להפגין את כוחם, מפסידים לילדות קטנות! קולו של סניפ התחזק. "טוב מאוד שהיתה נבון מספיק להפסיד ללידה קטנה שהיא אגדת'רינה מבית אצילי, אסתורגה, או שהייתי מורייד לך נקודות בעצמי!"

אגודתו של ג'ימי אסתורגה נקמצו בצדיו, אבל הוא לא הצליח לחשב על שום דבר לומר.

עבר זמן מה לפני שג'ימי אסתורגה הורשה לעזוב את נוכחותו של ראש הבית שלו.

ולאחר מכן, רק הקירות, הרצפה והתקרה ראו את חיוכו של סורוס סניפ.

* * *

באותו הערב הגיע אל דראקו טנקטו, הינשוף של אביו, שלא היה ירוק רק כי אין דבר כזה ינסופים ירוקים. הטוב ביותר שאבא

הצליח למצוא היה ינשוף עם נוצות בצלב כסף טהור, עם עיניים יrokeות גדולות, ומקור חד ואכזרי כמו ניב של נחש. המכתב שהיה כרוך סביב רגלו של טנקסו היה קצר ולענין:

מה אתה עושה, בני?

המכתב שדראקו שלח בחזרה היה קצר באותה מידת, ובו נכתב,

אני מנסה למנוע נזק למוניטין של סלית'רין, אבא.
לאחר הזמן שדרוש לינשוף לעוף מהוגוורת לאחוזת מאלפי
ובchezירה, הינשוף המשפחתי הביא הודעה נוספת לדראקו, ובה
נכתב רק:

מה באמת אתה עושה?

draako בהה במכבת שהוריד מרגל הינשוף. ידיו רעדו,
כשהחזיק את המכתב לאור האת. ארבע מילים בדיו שחור לא
אמורות להיות מפחידות יותר מהמוות.

לא היה הרבה זמן לחשוב. אבא יודע לבדוק כמה זמן לוקח
להודעה לעבור מאחוזת מאלפי להוגוורת ובchezירה; הוא יידע אם
draako ישתחה כדי לחבר שקר זהיר.

אבל draako בכל זאת חיכה עד שידו תפסיק לרעוד לפני שכתוב
את התשובה שלו, התשובה היחידה שחייב שאבא יקבל.
אני מתכוון למלחמה הבא.

draako כרע את המכתב סביב רגלו של הינשוף וקשר אותו, ואז
שלח את טנקסו לעוף החוצה מחדרו, דרך היכלי הוגוורת ועל
הלילה.

הוא חיכה, אבל שום תשובה לא באה.

פרק כז

כ"ע, פטקיידש ופינט יוקי, פטקי כ'

סילון האש הכה היישר בפניה של חנה, הופך אותה לאחור וגורם לה לחבוט את רأسה לתוכן קיר האבן, שם פניה החיוורות דיחפו לרגע, ממוגרות על ידי קוווזות של שיעור חומץ-חוב, לפני שקורסה לרצפה בערימה של גלימות, כאשר צרוור הסלילים היוצרים האחוריים הפיל את לחש המגן של היריב שלהן.
ימי מרץ החלפו במרץ, מלאים בשיעורים ולמידה ושיעורי בית, אroxות בוקר וצהרים וערב.

הנער הגרייפינדי הביט בשמונה הבנות, מתח בכל קו בגופו, פניו מתאמצות ללא קול; ואז ידיו שייחדו את אחיזתן בדשי בגדיו של הילד הסליח'רני, והוא הלק שם בלי שאיש אמר מילה. (ובכן, לבנדור כמעט אמרה מילה – פיה החל להיפתח בתרועמת, אולי משום שלא קיבלת הזדמנות לנאות את הנואם שלה – אבל למרבה המזל הרמיוני הבדיקה בכך והחוותה את התנועה שממנה סתמי). הייתה גם שינה, כמובן. אי-אפשר לשוכח משנה רק ממש שהוא נראית כל-כך ונגילה.

"שחרוד!" אמר קולה הצער של סוזן בונז ועיניה של הרמיוני נפקחו ושפתייה שבבו אוויר בפתאומיות, ריאותיה מרגישות כבודות כאילו משקל עצום נח על חזה. לצדיה, חנה כבר החלה להתיישב, אוחזת בראשה בידיה ומעווה את פניה. דפנין הזיהירה אותן שזה יהיה קרוב 'קשה', מה שייצר חרדה מסוימת אצל הרמיוני, וכן גם

אצל כל השאר. למעט אולי סוזן, שפשות הופעה בזמן הפגישה המיעוד, הלכה לצידן מבלתי לדבר, וナルחמה בבריוון מהשנה השביעית עד שהייתה הילדת האחורה על רגליה. אולי הגריפינדור לא רצה להילחם בכת האחורה למשפחתי בונז, או שאולי לסוזן היה מזל; בכך או בכך, כשהרמיוני ניסתה לחתוש שוב, היא הבינה שזו מרגיש כבד ממש שএকনিশ גוף גדול השורע עליה. ואיאפשר לשכוה גם מהקסם, אף על פי שרגע הטלה הלחש עצמו היה חלק קטן מאוד מהיום. זו כל המתה של הוגוורטס, אחרי הכל.

"אוKEYI, מה אם כולנו נגלוש על סקייטבורדים?" אמרה לבנדור. "ונוכל להגיע למקום מהר יותר מאשר בהליכה. ונראה ממש מגניבות על סקייטבורדים, חפצים מוגיגים אמנים לא מהירים כמו מטאטים אבל הם נראהים מגניבים יותר – אנחנו צריכים להציג על זה –"

באשר לשאר חלקי הזמן, הוא יתמלא על-פי הטבע שלך: רכילות על מערכות יחסים של תלמידים מהשנים הגבוהות, או ספרים וזמן למידה.

הרמיוני הושיטה יד רועדת לאחיזה בעותק שללה של הוגוורטס: תולדות מהמקום בו נפל הספר המנחים, אך כפצע מהמקום בו נפלה היא, אחרי שהנערת הבוגרת בಗלימות האדומות "נתקלה" בה וגרמה לה להתנגש בקיר. המכשפה הגריפינדורית הבוגרת המשיכה ללבת בלי להביט לאחיזה, רק לחשה – של סלוואר, עם מילה שפעעה בה יותר מכל דבר שהסלית'רינים אמרו על בזדים. 'בזדים' זו סתם מילת קוסמים מוזהה, אבל הרמיוני הכירה את המילה שהגריפינדורית אמרה. היא לא הצליחה להתרגל לכך, היא פשוט לא הצליחה להתרגל לכך ששונאים אותה. זה עדיין כאב באותה מידת בכל פעם שהוא קרה, והוא השוו זה כאב יותר כשהזהה הגיע מהגריפינדורים שהיו אמרורים להיות הטוביים.

הארוי חילק שמונה מחיליו בין הצבאות האחרים, כפי שצווה;

הוא וייתר מרצוינו על שני סגני כאוס, שלח את דין תומאס לצבא דركון ואזו החליף אותה את שמימוס פיניגן בבליז' אבני, עליו אמר שהוא נמצא במצב של "תתמימוש" באור-ישמש. לבנדר בחירה להצטרף לרוב אלגרה באור-ישמש; טרייסי החלטה להשאר עם כאוס.

"כדי שתוכל לhapeעל את קסמייך על גנאל פוטר?" שאלה לבנדר, בעוד הרמיוני מעהמת משתחן בכל שהצלחה. "אני חייבת לך, טרייסי, אני חושבת שהוא די מצוי בכיס של גנאל אור-שמש – יהיה לך סיוכו טוב יותר לשכנע את הרמיוני של שלושתכם צריכים להיות מין, את יודעת, סידור צזה –"

* * *

איש לא הבין עדין מה דראקו מאלפי זומם.
 "בטוח?" שאל הארי פוטר, נשמע ממאן למד. "את יודעת שרציונליסט לעולם אינו בטוח בדבר, הרמיוני, אפילו לא שתיים ועוד שתיים שווה ארבע. אני לא יכול לקרוא את מחשבותיו של מאלפי, וגם לו הייתי יכול, לא הייתי יכול להיות בטוח שהוא לא מליטה-כהה מושלם. כל מה שאני יכול לומר הוא שבהתבסס על מה שראיתי ממאלפי, זה הרבה יותר סביר מכפי שדפני גריינגרד חושבת, שהוא באמת מנסה להראות לסלית'רינים דרך טובה יותר.
 אנחנו... אנחנו ממש צדיכים לשתח' פעולה עם זה, הרמיוני".
 (טוב, נראה היה שהארי חשב שדראקו מאלפי שייך לטוביים.
 אבל הבעיה היא שהארי נוטה גם לסתור על אנשים כמו פרופסור קוירל).

* * *

"פרופסור קוירל", אמר הארי, "אני מודאג בנוגע לשנהה שבית סלית'רין מפתח כלפי הרמיוני גריינגר".
 הם ישבו במשרדו של המורה להתוגוננות מפני כוחות האויפל,

הארי ישב רחוק משולחנו של המורה (ותחושת האבדון המתקרב הייתה מוגשת גם כך), ארון הספרים הריק עדין מסגר את ראשו הקירח של פרופסור קוירל. הכוֹס המאוֹזָנָה על ירכו של הארי עדין הייתה מלאה בתה הסיני העולם והכנראהייך של פרופסור קוירל, והעובה שהארי היה צריך ללחילט החלטה מודעת לשותה אותו אמרה משהו על הצורה שבה חשב בתקופה الأخيرة.

"זזה ענייני מאייז סיבה?" שאל פרופסור קוירל, לגם מהתה שלג.

"כן, טוב," אמר הארי, "אני פשוט הולך להתעלם מזה - אוק, די כבר, פרופסור קוירל, אתה זמת להסביר על לנו את המוניטין של בית סלית'רין לפחות יומ שישי הראשון השנה".

יתכן שהייתה סדק זעיר של חירוך בקצוות השפתיים החיוורות הדקות הללו; מצד שני, יתכן שלא. "אני חושב שבית סלית'רין יסתדר בסופו של דבר, מר פוטר, למורת גורלה של ילדה אחת. אבל אני מסכימים איתך שהמצב הנוכחי לא מבטיח בעבר יידידך הקטנה. בריוני שני בתים, רבים מהם בעלי משפחות חזקות וקשריות היטוב, וראים את העלמה גרייניגר כאום על המוניטין שלהם וככמתם על גאותם. מניע חזק ככל שהוא כדי לפגוע בה, הוא מהוויר ביחס לקנאה הצרופה של הגרייפינדרים, שרואים זהה זוכה בזרוי הדפנה של הגבורה עליהם חלמו מאז יולדותם". כעת החירוך על שפתיו של פרופסור קוירל היה ברור, אם כי דק. "ובנוסף ישנים אלו בבית סלית'רין השומעים שרוחו של סלזאר נטהה אותם לטובת בצדמית. אני תוהה האם אתה מסוגל להעלות בדיתק, מר פוטר, איך יגיבו שכמותם? אלה שאינם מאמינים בכך יהרגנו בשמחה את העלמה גרייניגר על העלבון. ובאשר לסלית'רינים שתוהים, עמוק בפניהם, במקום שקט בתוכם, האם זה נכוֹן... לא ניתן להעלות על הדעת את הפאניקת הפנימית שלהם." פרופסור קוירל לגם מהתה שלו בשוויון נפש. "כשתחיה מנוסה יותר, מר פוטר, תראה השלכות כאלה לפני המזימות שלך. כרגע, ההתעלמות

הרצונית שלך מכל הטבע האנושי שלא לרווחה הינה בעוכರיך".
הארי לגם מהתה שלו.

"אה... אמר הארי. "פרופסור קוירל... עוזרה? "

"כבר הצעתי לעלמה גריינגר את עזרתי", אמר פרופסור קוירל, "ברגע שחויזתי את מה שיתפתח. התלמידה שלי אמורה לי, בצוורה מנומסת, לא להתעורר בעניינים שלה. ואני לא חושב שהיא חאמר לך משהו שונה. מכיוון שאין לי הרבה מה להרוויח או להפסיד בעניין זהה, אני לא מתכוון להתקעקש". המורה להציגו מושך בכתפיו, כוס התה שלו מוחזקת באחיזה המנוחת הנכונה בדיקוק, כך שפני הנזול לא צוע כשפפרופסור קוירל נשען לאחר כיסאו. "אל תdag יותר על המידה, מר פוטר. רגשות עזים סובבים סביב העלמה גריינגר, אבל היא נתונה בסכנה פחותה משאותה חשוב. כשהתבוגר, תגלה שהדבר הראשון שכל אדם רגיל עווה הוא לא כלום".

* * *

המעטפה שהמערכת הסלית/רינית העבירה לדפני באرومota ה策ורים לא הייתה חותומה, כמו תמיד; הקלו' שבפנים נקבע בזמן ובמקום, ומלבד זאת נכתב עליו פשוט "קשה".

זה לא מה שהדריג את דפני. מה שהדריג את דפני היה זה שלא נראה שמיליסנט מביטה לעברה או עבר טרייסי באرومota ה策רים באותו היום. היא פשוט הביטה היישר בצלחתה ואכללה. מיליסנט הרימה את מבטה רק פעם אחת שדרפני ראתה, לכיוון שולחן הפלפאף, ואז הורידה את מבטה מהרשוב; אבל דפני הייתה רחוקה מכדי לראות את ההבעה על פניה של מיליסנט, משום שהיא ישבה רחוק ממנה ומטרייסי.

דפני חשה על כך במהלך אرومota ה策רים, עם תחושת בחילה בבטנה חזקה ממה שהרגישה אייפעם, שגרמה לה להפסיק לאכול באמצעות המנה הראשונה שלה.

מה שאני חווה חייב להתmesh... זה בטח יגרום להיאכלות על ידי לת' פולדים להיראות כמו מסיבת תה... לא הייתה זו החלטה מודעת שדפני קיבלה; ללא שום שיקול של הרוח האישית שלה, בשונה לגמר ממה שליט' רינאים אמורים לעשות.

במקום זאת –

דפני אמרה לחנה ולסוזן ולכלום שהמודיע שלה הזהיר אותה שהבריוון הבא עומד לתקוף הפלפפאים במילוי, וההבריוון מתכוון להסתכן בזעם המורים כדי ממש לפגוע בחנה או בסוזן, כאילו ברצינות, ושבידף שהשתתפים לא יתערבו הפעם. חנה הסכימה לא להתעורר.

סוזן –

* * *

"מה את עוזה פה?" צעקה גנרל גרייניגר, אם כי הייתה זו מעין צעקה ולהישה באותו הזמן. פניה העגולות של סוזן לא השתנו, כאילו הילדה ההפלפפית פיתה את האתימות המנוסה שאימה של דפני השתמשה בה. "האם אני באמת פה, בעצם?" אמרה סוזן ברוגע. "אמרת שלא תבואי!"

"אמרתי את זה?" אמרה סוזן. היא סובבה את שרביטה באגביות ביד אחת, נשענתה כנגד קיר האבן של המסדרון שבו המתינו, שערה החום-אדמדם מסדר את עצמו אייכשו בצורה מושלמת כנגד הגלימות צהובות השוליים שלה. "אני תוהה למה. אולי לא רציתי שלחנה יהיה רעיונות מוזרים. נאמנות הפלפפית, את יודעת." "אם לא תעוזבי," אמרה גנרל אורישמש, "אני אזכיר על ביטול המשימה, ומולנו נחזור לחדרי הלימוד שלנו, העלה בונז!" "הii!" אמרה לבנדר. "לא הצבענו על –" "זה בסדר מבחינתי," אמרה סוזן, שהמשיכה להבית במבט

יציב בקצתה הרחוק של המסדרון, שהתמזג עם הפרויזדור הרחוב בו נאמר להן לצפות לבריון. "אני פשוט אַשְׁאָר פה בלבד, אם כך...". "למה –" החלה דפני. ליבנה פעמי בגרונה. אם אני מנסה לשנות את זה, אם מישחו מנסה לשנות את זה, דבריים רעים, נוראים, ממש ממש גרוועים קוריים. ואז זה קורה בכל זאת... "למה אתה עושה את זה?"

"זה לא מתאים לי", אמרה סוזן. "אני יודעת. אבל –" סוזן משכה בכתפייה. "אנשים לא תמיד מתנהגים כמו עצם, את יודעת."

הן הפסיקו.

הן התחננו.

סוזן אפילו לא הגיבה, פשוט המשיכה לצפות ולהמתין. דפני כמעט בכתה, היא לא הפסיקה לתהות האם היא גDMAה בכך, אם הניסיון לשנות את הגורל גורם לו לקרות באופן גרווע – יותל –

"דפני", אמרה הרמיוני, קולה נשמע גבוה בהרבה מהרגיל, "לכלי למצוא מורה. רוץ'". דפני הסתובבה והחללה לשעות במورد הכיוון השני של המסדרון, ואז היא הבינה והסתובבה להבית לבנות האחרות שהביטו בה כולן מלבד סוזן, ודפני אמרה, מרגישה כאילו היא עומדת להקיא, "אני לא יכולת..."

"מה?" אמרה הרמיוני.

"אני חושבת שזה נעשה גרווע יותר בכל פעם שאט מנסה להילחם בזה", אמרה דפני. זה עבד ככה במחזות לפעמים.

הרמיוני בהתחה בה, ואז אמרה, "פדרמה".

הילדת השניה מריבנקלו פשוט טסה שם בלי להתווכת. דפני הביטה בה הולכת, יודעת שפדרמה לא רצחה טוב כמותה, ותזהה האם זו תהיה הסיבה היהירה שהעזרה תבושש לבוא...

"בריוונים פה", אמרה סוזן ביובש. "הא, יש להם בזערובה".

כולן הסתובבו וראו –

שלושה בריוונים בוגרים, עיניהם של דפני זיהו את ריס בלקה שהיתה סגנית בכירה באחד מצבאות השנה השבעית, את רנדולף לי, שהיה מספר שתים במועדון הדוקרב של הוגורטס, וגורוע מלל, את רוברט ג'אגסון השלישי, שאביו היה אוכלים מות כמעט בודאות.

כל השלושה היו מוקפים בלחש מגן, זהר כחול הבזיק מתחת לפניו השטח בין סרטים זוהרים בצבעים שונים והבליח בפאות מלוטשות על פניו, מגנים רב-שכתיים כאילו השלושה חשבו שהם נלחמים בלחמות דרקרב רציניות והשקייעו אנרגיה בהתחם. ומאחריהם, קשורה ונתקמת על ידי חבלים זוהרים, הייתה חנה אboot. עיניה היו פעורות ומלאות פחד ופה נע, אם כי אין לא שמעו דבר מעבר ללחש הקוויטוס שהם הטילו עליה קודם לכך.

ואז עשה ג'אגסון תנועה אגבית בשרבתו והחבלים הזוהרים השליכו את חנה לעברים, נשמע צליל פופ קטן כשגופה חדר את מחסום ההשקטה, שרביטה של סוזן פנה מיד לעבר חנה וקולה מלמל "וינגרדים לבiosa" –

"דווץ!" צרחה חנה כשירדה בעדרינות לקרקע.

אבל המסדרון מאחוריהן ולפניהן היה חסום כעת בשדה אפור זהה, לחש מחסום שדפני לא זיהתה.

"אני צריך להסביר بما מדובר?" שאל לי בעליצות מעosa. לוחם הדוקרב מהשנה השבעית עטה חיויך שלא הגיע לעיני. טוב, יותר ביטחון, אתן, צרות קטנות שכמותן, זה כולל אותן העלמה גרינגרס, יצרתן מספיק בעיות וסיפרתן מספיק שקרים. הבינו את החברה הקטנה שלכן רק כדי לוודא שכולם ידעו שתפסנו את כולן – אם כי מניה שהילדת השניה מריבנקלו מתחbatchת מאחורי פניהם או נתלית מהתקלה איפשהו? טוב, לא משנה. זהו –"

"מספיק לדבר", אמר רוברט ג'אגסון השלישי, "הגיע הזמן

לכאב", והרים את שרביתו. "קלותה!"
באותו הזמן סוזן הרימה את שרביתה ואמרה "פליזנטיס!"
וספרה קטנה בצביע הקשת נוצרה באוויר כמעט מיד, המחשסום
הזעיר היה כה מרוכז ובוהק עד שלא נשבר גם כשהקללה של
ג'אגסון ניתזה ממנו לעבר בלקה, שהסתיטה בשרביתה את הקליע
הכהה; ורגע לאחר מכן הזרה הצבועוני נעלם.

עיניה של דפני נפערו לרגע; היא מעולם לא חשבה להשתמש
בספרה פְּרִיזֶנְטִית ככך –

"ג'אגסי, מותק?" אמרה בלקה. שפתיה התרכבו בחיווך אכזרי.
"חשבתי שדיברנו על זה. קודם נביס אונן, וזה נשחק."
"ביבקה", אמרה הרמוני בקול רועה, "תנו להן ללכת – אני,
אני, אני מבטיחה שאני –"
או, באמתך", אמר לי בקול מרוגז. "את עומדת להציג להיכנע
אם נתן לאחרות ללכת? תפסנו את כולן עכשו."

ג'אגסון חיך. "זה יכול להיות מצחיק," אמר אוכלה-המוות
הצעיר מהשנה הששית, ברוך וברוע. "אולי תלקקי את הנעלים
שלך, בצדמית, ואחת מהחברות שלך תוכל ללכת? תבהיר את זו
שאת hei אוחבת ותשאירי את האחרות להיפגע."

"לא", אמר קולו הצעיר של סוזן בונז, "לא הולך לקרות", וואז
בתנועה מסחררת הילדה ההפלאפית זינקה שמאלה ברגע שקליע
אדום נורה משרביתה של בלקה, דפני בקושי הייתה מסוגלת לדאות
את התנועה כשסוזן פגעה בקיר המסדרון ואז קיפצת ממנה כאילו
היא כדור גומי ור吉利ה התרסקו לתוך הפלצוץ של ג'אגסון, היא לא
חרדה את המגן אבל הנער מהשנה הששית נפל לאחר עם המכחה
וסוזן עקבה אחריו מטה ורגליה דרכה על זרוע השרבית של הנער,
נדחתה שוב מהמגן, "אלמקין!" צעק לי ופרוואטי צעקה
"פליזנטיס!" והקיר הצבועוני נוצר אבל הcadore הכהול הבוער חלף
דרךו כאילו לא היה שם, הקליע פספס את סוזן בסנטימטרים,
היתה מערבולת של תנועה שדפני לא הצליחה לעקוב אחריה

במהלכה רגילה של בלקה נשטו מתחתיה, אבל המכשפה הבוגרת פשוט התגללה בחזרה לעמידה ואז – דפני ראתה זאת בא, ופייה החל לומר "Քליין –" אבל זה היה כבר מאוחר מדי.

שלושה קליעים בוהקים פגעו בסוזן באותו הזמן, שרביתה היה מורם כאילו חשבה שהיא יכולה לחסום אותו ואז היה הבזק לבן כשקללות פגעו בעץ הקסום, אבל אז רגילה של סוזן התעווה ושלחו אותה לפגוע בקריר המסדרון. ראשה פגע בקול פיצוץ מוזר, ואז סוזן נפלה ארضا ולא נעה, ראה שמוט בזווית מזורה, שרביתה עדיין מוחזק בידי מושטת אחת.

היה רגע של דממה קפואה.

פרואטי מיהרה אל סוזן, הצמידה אגדול לנקודת הדופק על פרק ידה של סוזן, ואז – ואז באיטיות, ברעד, פרואטי נעמדה על רגליה, עיניה ענקיות –

"*וַיִּטְאָלֵיס רֶכֶלְיוֹ*", אמר קולו של לי כספרואטי פתחה את פיה, וגופה של סוזן הואר באור אדום חמימים. עכשו הנער מהשנה השבעית חין באמת. "כנראה רק עצם בריח שבורה, הייתי אומרת. ניסיון יפה, עם זאת."

"מרליין, han באמת ערומות", אמר ג'אגסון.

"עבדתן עליי לרוגע, יקרות", הנערה מהשנה השבעית לא חיככה כלל.

"*טֹזֶנְאָה!*" צרחה דפני, מרים את שרביתה מעל ראשה ומתרכזת חזק מכפי שהתרכזה בחיה. "*לְאַקָּה קָלְנוֹאָלִיה!*" ליצים –"

היא אפילה לא ראתה את הקללה שפגעה בה.

* * *

הרמוני הרגישה את הזעוזע של לחש השחרור מעיר אותה, ומתווך אסטרטגיה אינטואיטיבית כלשהי היא לא התגללה ונעמדה

מיד; היה זה קרב חסר תקווה לגמרי והיא לא ידעה מה היא תוכל לעשות, אבל אינסטינקט כלשהו אמר לה שלזנק על רגליה זה לא הדבר הנכון.

הרמוני פקחה את עיניה לכדי חרץ, וקרני האור הדקות שמכנסו אליהן הראו את פרוואטי נסוגה שלושת הבורים, הילדת האחורה על רגליה שהרמוני הצליחה לראות.

הרמוני ראתה גם שטריזיס נפללה לא רחוק ממנה, ושרביטה של הרמוני עדיין הייתה בידה; וכך, מקואה ביאוש שהילדת הסלית'רינית תפגין יותר תבונה מבדרך כלל, הרמוני עשתה את תנועות השרביט בצורה מסוימת ככל שהצליחה, ולחשה, בקושי מנעה את שפתיה, "שחרר".

הרמוני הרגישה את הלחש עובד, אבל טרייסי לא נעה. הרמוני קיוותה שזה משומ שטרייסי ערמומית ומהכח ל...

מה הן יכולות לעשות?

הרמוני לא ידעה, והפאניקה שהודקה ברגעי הלחימה החלה לאכול אותה מבעניהם כעת כשהמתינה, כעת כשניסתה לחשב, כעת כשהייתה מסוגלת לראות עד כמה הכל חסר תקווה.

היה זה כאשר הרמוני שמעה קול חבטה, ואף על פי שהיא זה מחוץ לשדה הראייה שלה, היא ידעה שפרוואטי נפללה. רגע של שתיקה הגיע וחלף.

"עכשו מה?" אמר קולו של הנער הרך והמפחיד.

"עכשו אנחנו מעורבים את הבוצדמית", אמר קולו המדויק של הנער הרשמי והמפחיד, "ומגליים מי באמת עומד מאחוריהם, לא רוחו של סלאזר סלית'רין".

"לא, יקוריי", אמר קולה של הנערה המתוקה והמפחידה, "קדם אנחנו קוראים אותן מWOOD בזירות –"

ואז נשמע קול כמו של ביך ורעם ועיניה של הרמוני נפערו בתדהמה לפני שהצליחה לעצור את עצמה, ובשדה הראייה המורחיב שלה היא ראתה את הילד הרך והמפחיד מתעורר

כשקשחותה צהובות של אנרגיה זהלו עליו כמו תולעים בוהקות ענקיות. השרביט שלו עף מידו כשקורס לרצפה, מתעוות, ורגע לאחר מכן הוא הפסיק לנוע.

"כל השאר ישנות עכשו?" שאל קול. "טוב."

סוזן בונז התרכזה מהרצפה ליד המgom שבUDA הנער הרך והמפחד, צווארה עדין עקום בצורה מוזרה. ואז היא גללה את ראהה בתנועה משוחרת ואגבית, והוא היה ישר שוב. הילדה עגולה הפנים מהשנה הראשונה ניצבה מול שני הבריונים הנוטרים עם יד אחת על מותנה. מחייבת.

ומוקפת בזוהר כחול מלוטש פאות.

"פולימייצי!" ירקה הבריונית.

"פוליפלייס רברטס!" שאג הבריון הנוטר.

משהו הדומה לצעיף עשוי ממראה נוראה משרביטה – עבר ללא התנגדות את הזוהר שהקיף את סוזן – לרגע, היא בהקה בצעירמראה מוזר, כמו השתקפות של עצמה –

ואז הזוהר נמוג.

הילדה הצעירה עדין עמדה שם, יד על מותנה. טעותת, אמרה סוזן.

"זוּוַה האמת," אמרה סוזן. "למקרה שאיש לא אמר לכם – בידה הקטנה עלה השובייט, מטושטש בגלל הזוהר הכחול שהקיף אותה.

"לא מתחסקים עם הפלפאים," אמרה סוזן, ובהבוק אפור בהיר כליכך עד שהכאיב לעיניה העצומות למחצה של הרמיוני, הקרב האמייתי החל.

הוא נمشך זמן מה.

חלק מהתקירה ניתך.

הבריונית ניסתה לבקש הפסקת אש, אמרה שהם ייקחו את

ג'אגסון וילכו, וסוזן שאגה את הבורות לקללה שהרמיוני זיהתה כקללת הרקב הנוראה של אבידאלזם, שהיתה לא חוקית בשבע מדינות.

בסוף דבר הבריונית נחה חסרת הכרה ובחלתי ניתנת להערה על הירקע, והברيون האחרון נס והותיר את גופו חבריו מאחורי, וסוזן נשענה על אחד הקירות, מכוסה בזיעה, גלומותיה החורכות מכוסות בכחמים רטובים, אוחצת את כתפה הימנית בידה השמאלית.

לאחר זמן מה סוזן התישראלה ופנתה להבטח בחברותיה המכשפות שישנו על הרצפה.

שהיו אמודות לישון על הרצפה.

לבנדר כבר התישבה, עיניה פעורות לגודל של אבטיחים.
"זה..." אמרה לבנדר.

"היה..." אמרה טרייסי.

"מה?" אמרה הרמיוני.

"כלומר, מה?"
"מנגב!" אמרה לבנדר.

"הו, לעוזול," אמרה סוזן בונז. פניה כבר ניראו חיורות מעת מתחת לזיעה, והן החווירו עוד כעט, נראות לבנות להבילה. "אה...
אני יכולה לשכנע אתכן שהזיתן את כל זה?"

היתה החלפת מבטים זריזה. הרמיוני הביטה בפראווטי, פרוואטי הביטה לבנדר, לבנדר נעה מבטים לרגע עם טרייסי.

הארבע הביטו שוב בסוזן והנידו בראשיהם.

"הו, לעוזול," אמרה סוזן שוב. "תראו אני אחזור תוך כמה דקות אבל אני חייבת לлечת עכשייך בבקשת אל תגידו כלום בי!"
ויסוזן רצה אל הפרוזדור, נעה מהר להפתיע, לפניו שמיישי הפסיקה לומר מילה נוספת.

"לא, ברצינות, מה?" אמרה פרוואטי.

"שחרר," אמרה הרמיוני, מצבעה בשרביטה על דפני, שאת

גופה לא הצליחה לראות מוקדם; ولבדה הצעקה בשרביטה על חנה ואמרה את אותו הדבר.
עיניה של חנה נפקחו והוא ניסתה להיעמד במהירות, אבל קרסה לרצפה באמצעות הדרך.

"הכל בסדר, חנה!" אמרה לבנדור. "ニיצחנו."

"אנחנו מה?" אמרה חנה מהערימה שיצרה על הרצפה. דפנוי לא נעה, אבל הרמיוני ראתה את החזה שלה עולה וירוד, וקצב הנשימות נראה סדור מספיק. "אני חושבת שהיא בסדר", אמרה הרמיוני, "אבל –" היא לקחה רגע כדי לבלווע רוק, הפה שלה עדין היה יבש. זה ממש, ממש, יצא מכלל שליטה. "אני חושבת שאנחנו צריכות לחתת את דפנוי למدام פומפרי..."
"בטח, בטח, רק לנו לי שנייה פה ואני בטח אהיה בסדר", אמרה פרוואטי.

"סלחו לי," אמרה חנה בנימה מנומסת אך תקיפה, "איך ניצחנו? ולמה התקירה נראית כזו מומסת?"
השתרורה שתיקה.

"סוזן עשתה את זה", אמרה טרייסי.

"כן," אמרה פרוואטי, קולה רועד רק מעט כשנעמדה והחללה להבריש את גלומותיה אדומות השולדים, "MASTER שסוזן בונז היא היורשת של הפלפאף והיא פתחה את הכנסה האבודה לחדר האימונים והעבורה הקשה של הלגה הפלפאף."

"הא?" אמרה חנה, שמשה את עצמה כדי לזרוד שכח חלקיו גופה עדין נוכחים. "חשבתי שזה סתם משהו שפרופסור ספראות אומרת כדי ללמד אותנו 'לקח מוסרי חשוב' – סוזן?"

באיטיות, הרמיוני החלה להרגיש פחות מפוזרת. לא היו אלה יותר משלושים שנים של אימה צרופה, לפחות החלקים בהם הייתה בהכרה. "למעשה", אמרה הרמיוני בזיהירות, כשהמזהה שלה החל לעבוד שוב, "אני די בטוחה שזה כן סתם משהו שפרופסור ספראות אומרת, זה לא היה בהוגוorden: תולדות או בשום מקום

אחר שקרأتي בו – "

"**היא מכשפה כפולה!**" צעקה טרייסי, קולה גבוה כל-כך עד

שנשבר. "**בטוח!** היא אחת מהם! היא הייתה כזו כל הזמן!"

"**מה?**" צעקה פרוואטי, מסתובבת להביט בטרייסי. "זה הדבר

המשוגع ביותר ששמעתי – "

"**כמובן!**" אמרה לבנדר, שכבר קמה והחלה ל侃וץ מעלה

ומטה בהתרgesות. "**היה לך זריכה להבין!**"

"**סוזן היא מה?**" שאלת הרמיוני.

"**מכשפה כפולה!**" אמרה טרייסי.

"**את מבינה,**" אמרה לבנדר, מדברת מהר מאוד, "תמיד היו

סיפורים, על ילדים שנולדו כקוסמי-על, שהיו יכולים להטיל

לחשים שאף אחד אחר לא היה מסוגל להטיל, ויש ביתה ספר סודי

שלם מוחבא בהוגוורתם עם שיעורים שרק הם יכולים לראות

וללכת אליהם – "

"**אלה רק סייפורי!**" צעקה פרוואטי. "זה לא איך שהחאים

האמיתיים עובדים! **כלומר,** ברור, גם אני קראתי את הספרים

הלו –

"**רגע אחד, בבקשה,**" אמרה הרמיוני. אולי המוח שלה כן איטי

אחרי הכל. "את רוצה לומר לי שעל אף שאתה כבר יכול ללכת

לבית-ספר לקסמים והכל, את עדיין רוצה ללכת לבית-ספר כפול

לקסמים?"

לבנדר הביתה בה בבלבול. "**מה?**" שאלת לבנדר. "מי לא

הייתה רוצה שהיא לה כוחות סופר אקסטרה קסומים נספחים? זה

יהיה כאילו יש לך מין גודל מדהים כזה! זה יהיה כאילו את

מיוחדת!"

חנה הנהנה, מרימה את ראשה ממקומה לצד דפני, אותה בדקה

להימצאות עצמות שבורות. "**הלוואי שאני הייתה מכשפה כפולה,**"

אמרה חנה, ואז הוסיפה, בנימה מעט עצובה יותר, "**אם כי אני לא**

מאמינה שבאמת יש משהו כזה... מה רأיתן את סוזן עשוה, בדיק?

כלומר, אתן בטעות שלא פשוט ראייתן דברים אחרי ששיטקו
אתך?"

הרמיוני באמת לא הצלחה למצוא את המילים בשלב זהה.
"או, לא," אמרה טרייסי. הילדה הסלית'רינית הסתובבה
להביט ל עבר הכנסה למסדרון, גlimותיה מסתחררות סביבה. "או"
לא! אנחנו חייבות להסתלק מפה! אנחנו חייבות להסתלק לפני
שסוזן חוזור עם מישהו שיכל להטיל עליו סופרילחשי'רון!
"סוזן לא תעשה את זה!" אמרה פרוואטי, "כלומר, אפילו אם
כן היה –"

"מה קורה פה?" שאג קול גבוה וציצני כשפרופסור פלייטיק
פרץ בסערה אל המסדרון הנמס למחצה, כמו חבילה קטנה ודחווה
בצורה מסוכנת של זעם אקדמי טהור, פדרמה אפורת'פנים מתנשפה
מאחוריו.

* * *

"מה קרה?" פלטה סוזן אל הילדה שנראתה בדיק כ莫ה, למעט
הגlimות החרכוכות ספוגות הזעה.

"או, אלה מצוינות!" אמרה סוזן בונז השניה בעוד פושטת
במהירות את בגדיה השאולים. רגע לאחר מכן הילדה החלה
להשתנות בחורה לצורה מוכרת יותר שלה, נימפודורה טונקס.
"סליחה, אבל לא הצלחתи לחשב על שום דבר בעצמי אז יש לך
בערך שלוש דקות להחלטת על תשובה זה –"

* * *

כפי שדפני גריינגרס צינה לאחר מכן בחומציות מה, הפגם
בתוכנית המבריקה של הרמיוני לוודא שנוקודות בית ינוכו בצורה
שווה מכל ארבעת הבתים אם יתפסו, היא שהיא לא עבדה על
ריתוקים.

coln הסכימו לשток בוגע לכוחות המסתוריים של סוזן –

אפילו טרייסי, אחרי שטוזן אימה להטיל עליה סופר-לחשייזיכרון אם לא תבטיח. למרבה הצער, הэн גילו בארות הארץ שמשהו שכח לספר לבדיונים על ההסכם שלහן, וגם שטוזן בונז הקריבה את נשמה לכוחות נוראים ואסורים שאכלסו כעת את הקליפה שהיתה הגוף שלה וזו הסיבה שכולן קיבלו ריתוק.

"הרמיוני?" אמר הארי פוטר לצידה בשולחן ארוחת הערב, קולו מהוסס מאוד. "בקשה אל תיעלבו, ואני אבין אם תאמרו שאין זה ענייני, אבל אני חושב שכל העניין הזה מתחילה לצאת משליטה".

הרמיוני המשיכה למעוך את פרוסת עוגת השוקולד שעלה צלחתה לפירה חסר צורה של עוגה וציפוי. "כן", אמרה הרמיוני, קולה אולוי חמוץ מעט, "זה מה שאמרתי לפופסור פלייטיק כשהתנצלתי בפניו, אני יודעת שדברים יצאו משליטה, והוא צעק: **באמת, העלה גרייניג' את חוותת? בצחואה כלכך חזקה עד שהאווזניים שלי עלו באש. אני מתחוננת שהן ממש עלו באש.**

פרופסור פלייטיק נאלץ לכבות אותן".

הארי הצמיד את ידו למצחו. "סלחי לי", אמר הארי. פניו היו חתומות. "לפעמים עדין קשה לי להתרגל לדברים כאלה. היי, הרמיוני, זכרת שהיינו צעירים ותמים ועדין חשבנו שהמקום

זהו ניתן להבנה באופן יחסי?"

הרמיוני הניחה את המזלג שלה והביטה בו לרגע. "אתה רוצה לפעםיים להיות מוגל, הארי?"

"הא?" אמר הארי. "טוב, ברור שאלה! ככלומר, גם לו הייתה מוגל, עדין הייתה נראה מנסה להשתלט על העולל –" הרמיוני הביטה בו במבט והילד בלע במחירות את המילה ואמיר, "אני מתכוון **לעשות אופטימיזציה**, את יודעת שזו מה שאני מתכוון אליו **באמת, הרמיוני!** הנקודה שלי היא, זה לא אליו **שהמטרות שלי היו שונות כך או כך**. אבל עם קסם זה הולך להיות הרבה יותר קל לעשות דברים מאשר לו הייתה צריך לעשות דברים רק עם

יכולות מוגליות. אם את חושבת על זה בצורה לוגית, זו הסיבה שאני הולך להוגדרתס במקום להתעלם מכל זה וללמוד לקרוא לקרירה בננוטכנולוגיה".

לאחר שסיימה ליצור רוטב עוגת שוקולד בעבודת יד, הרמיוני החלה לטבול בו את הגוזרים שלה ולאכול אותם. "למה את שואלת?" שאל הארי. "את רוצח לפעמים לחזור לעולם המוגלים?"

"לא בדיק", אמרה הרמיוני, בעודה מועצת ייחדו את הגזר והשוקולד. "פשוט, טוב, הרגשתי מזור שרציתי להיות מכשפה... אתה רצית להיות קוסם כשהיית קטן?"

"כמובן", אמר הארי מיד. "רציתי גם שיהיה לי כוחות פסיניים וכוח-על ועצמות מהזוקות באדמנטיום וטירה מעופפת משלי ולפעמים הייתי עצוב שאאלץ להסתפק בכך שאהיה מדען מפורסם ואסטרונואט".

הרמיוני הננה. "אתה יודע", היא אמרה בשקט, "אני חושבת שמכשפות וкосמים שגדלו פה לא מעריכים קסם כמו שציריך..." "טוב, ברור לשם לא יעריכו", אמרה הארי. "זה מה שנanton לנו יתרון. זה לא ברור? כלומר, ברצינות, זה היה ברור לי למורי תוך חמיש דקות מהרגע שנכנסתי לסמכתה דיAGON". על פני הילד הייתה הבעה מבולבלת, כאילו הוא לא הצליח להבין למה היא מקדישה תשומת לב למשהו כל-כך רגיל.

פרק 47

ס"ע, פולקט עיקומית, מלך ט.

הארי עשה צעד קדימה, ואז עוד אחד, עד שתחששות אינוחות החלה
לפעם בו, אישקט בעצביו.

הוא לא אמר דבר, לא הרים יד; תחששות איהנוחות המפעמת
תאמר זאת בשבילו.

מACHINE דלת המשרד הסגורה בקעה לחישה, חודרת את הדלת
כאילו לא הייתה שם.

"אללה לא שעוט הקבלה שלי", אמרה הלחישה הקרה, "ואין זו
שעת הפגישה שלנו. אני מוריד לך עשר נקודות קוירול, ותגיד תודה
שזה הכל."

הארי נותר רגוע. המעבר באזקבאן כייל מחדש את סרגל
ההפרעות הרגשיות שלו; ולאבד נקודת בית, מה שב עבר היה חמיש
months עשר, נמצא ביום באזרע אפס נקודה שלוש. קולו של הארי
נותר שקול כسامר, "bijzetta thozit nithant lebchina ve-hia hopercha,
professor. Rak retziti ltsiyin zat."

כשהاري פנה ללבת, הוא שמע את הדלת נפתחת מאחוריו, והוא
הסתובב בחזרה בהפתעתה.

פרופסור קוירול נשען לאחרר בכיסאו, ראשו נח נגד המשענת,
בעוד פיסת קלף מרחפת מולו. שתי ידיו של המורה להתגוננות
מן כוחות האופל נחו רפויות על השולחן, כאילו משותקות. הוא
היה יכול להיות גופה אלמלא תנועת העיניים הכהולות כקרת,

הלוּךְ ושוּבָה, הלוּךְ ושוּבָה.
הקלף נעלם והוא חלף באחד אחר כה מהר עד שנראה שהחומר
רק הבhab.

ואז גם השפטים נעו. "זומזה", לחשו השפטים, "אתה מסיק
מה, מר פוטר?"

הاري זועז מהמחזה, אבל קולו נותר יציב כשאמיר, "שאנשים
רגילים לא תמיד לא יעשו כלום, והרמיוני גרייניגר בסכנה גדולה
מכיוון בית סלית'רין יותר מכפי שאתה חושב".

השפטים התעקלו, מעט. "או אתה חושב שנכשלתי בתפיסתי
את הטבע האנושי. אבל אין זו האפשרות היחידה, ילד. אתה רואה
את השניה?"

הاري קימט את מצחו והבטיט במורה להתגוננות.
"עיפוי זומזה", אמר המורה להתגוננות. "עמוד שם עד שתראה
זאת בעצמך, או שתלך". עניינו של המורה להתגוננות חזרו להבטיט

בקלה, כאילו hari הפסיק להתקיים, סורקנותו אותו הלוּךְ ושוּבָה.
ssh פיסות קלף לאחר מכן הארי ראה זאת, ואמר בקול רם,
"אתה חושב שהתחזית שלך הcziba משומש שהיא גורם כלשהו אחר
שלא היה במודל שלך. סיבה כלשהי שבית סלית'רין שונה את
הרמיוני גרייניגר יותר מכפי שהבנת. כמו כשהישובים המסלול של
אוראנוס היו שגויים, אבל הבעיה לא הייתה בחוקי ניוטון, אלא
בכך שלא ידעו על נפטון –"

הקלף נעלם ולא הוחלף באחר. הראש התרומם ממצבו הרופוי,
הבית בהארי ישירות, והקהל שב艰苦 היה שקט, אך לא חסר צבע.
"אני חושב, ילד", אמר פרופסדור קוירול בשקט, אבל במשהו
שמתקרב לקול הרגיל שלו, "שם כל בית סלית'רין היה שונה
אותה עד כדי כך, היתי רואה זאת. אך עם זאת שלושה לווחמים
רציניים מהבית הזה עשו משהו במקום לעשות שם דבר, בסיכון
ובמחייב לעצם. איזה כוח היה יכול להניע אותם, או לרצות
בתנוועתם?" הנציג הבהיר הקפוא של עניינו של המורה להתגוננות

פגש בעניינו של הארי. "יד כלשהי בעלת השפעה בתוך סלית'רין, או לא. אז, כיצד היד הזו הייתה מרוויחה מפגיעה בילדת ובתוםכיה?"

"אםמ..." אמר הארי. "זה צריך להיות מישחו שמאורים על ידי הרמוני איכשהו, או מישחו שיקבל את הקורדייט אם היא תיפגע? אני לא מכיר אף אחד שמתאים לתיאור זהה, אבל מצד שני אני לא מכיר הרבה מסלית'רין מעבר לשנה הראשונה". הארי גם חשב לעצמו שלהסיק קיום של גאון נסתור מתוך התקפה אחת לא צפואה במידה ביןונית נראה כמו ראייה בלתי מספקת בשביב לתמונה באירוע הסבירות הפרiorית של התיאוריה; מצד שני, זה פרופסור קוירל שמעלה את ההיסק...."

המוראה להתגוננות רק הבית בהاري, עפנפו מורדים קלות, כאילו בחומר סבלנות.

"וכן", אמר הארי, "אני בן בטוח שדראקו מאלפי לא עומד מאחורי זה."

לחישה של אויר נפלט כמו אנחה. "הוא הבן של לויצ'וס מאלפי, אומן לסטנדרטים התובעניים ביותר. מה שראית ממנו, אפילו بما שנראה כמו רגעים של חוסר שליטה בהם המסקה שלו נשמטה ואתה חושב שאתה רואה את האמת מתחת, אפילו זה עשויה להיות חלק מהפנים שהוא בוחר להראות לך".

רק אם דראקו מסוגל להטיל את לחש הפטרונוں כחלק מההציגה. אבל הארי לא אמר זאת, כמובן; תחת זאת הוא פשוט חייך קלות, ואמר, "או או שבאמת מעולם לא קראת את מחשבתו של דראקו, או שזה מה שאתה רוצה שאחשוב".

השתררה שתיקה. אחת מהידים התהprecה והחווהה לו לבוא. הארי נכנס לחדר. הדלת נסגרה מאחוריו.

"אין זה מהهو שעלייך לומר בקול רם בדייבור אנושי", אמר קולו השקט של פרופסור קוירל. "ביוריהכהה, על היורש של מאלפי? אם לויצ'וס מאלפי היה מגלה זאת, הוא היה מתנקש بي מיד".

"הוא היה מנסה", אמר הארי. זה היה אמרו לזכות אותו בקימוט מזוויות עיניו של פרופסור קוירל, אבל פניו של המורה להתגוננותו נותרו ללא תנועה. "אבל סליהה."

כשהמורה להתגוננות דיבר שוב, קולו הפק פעם נוספת להחישה קרה. "אני מניח שהייתי יכול, וחבל על המtanךש". ראשו נשמט שוב כלפי מעלה הכסא, נטה לצד אחד, עיניו לא פוגשות בשול הארי. "אבל גם כך המשחקים הקטנים הללו בקושי מעוניינים אותי. תוסיף ביוארה הכרה, וזה מפסיק להיות משחק".

הארי לא ידע מה לומר. הוא ראה את פרופסור קוירל במצב רוח כועס פעם או פעמים לפני כן, אבל זה נראה ריק יותר, והארי לא ידע מה לענות. מה מטריד אותו, פרופסור קוירל? הוא לא היה מסוגל לשאול.

"מה כן מעניין אותך?" שאל הארי כמה רגעים לאחר מכן, אחרי שמצא שכיוון תשומת ליבו של פרופסור קוירל לדברים חיבוביים נראית כאסטרטגייה בטוחה יותר. הוא לא חשב שציטוט תוצאות ניסיונות בנוגע לניהול יומן הכרתיתודה כדי לשפר אושר בחימם יתקבל בברכה.

"אומר לך מה לא מעניין אותך", אמרה הלחישה הקפואה. "לבודק חיבורים שהוכתבו על ידי משרד הקסמים לא מעניין אותך, מר פוטר. אבל לקחתי על עצמי את משרת המורה להתגוננות מפני כוחות האופל, ואבצע את תפקידי עד תום". קלף נוספת הופיע מול ראשו של פרופסור קוירל, ועיניו החלו לסroxק אותו. "ריש בלקה החזיקה בתפקיד בכיר בצדאות שלי לפני המשגה שלה. יצא לה הזדמנות להישאר במקום סילוק אם תאמר לי לבדוק מהם הכוחות שהניעו אותה. ואבהיר לה מה יקרה אם תשקר. אני כן מרצה לעצמי לקרוא פרצופים".

אצבעו של המורה להתגוננות הצבעה מאחוריו הארי, עבר הדלת.

"אבל בין אם טעית בקשר לטבע האנושי", אמר הארי, "ובין

אם ישנו כוח נוסף שפועל בבית סלית'רין – כך או כך, הרמיוני גרייניג'ר נמצאת בסכנה גדולה מchezit. בפעם הקודמת היו אלה שלושה לוחמים חזקים, אז מה יקרה אחריו – "היא לא רצתה בעורתי, וגם לא בעורתך", אמר קול שקט וקר. "הרגנות שלך לא משעשעתו אוטי כבעבר, מר פוטר. לך."

* * *

aicshahu, אף על פי שהן היו שות והיא בהחלטת לא הייתה האחראית, תמיד הייתה זו הרמיוני שדיבורה ראשונה במצבים כאלה.

ארבעת שולחנות הוגוורטס, ארבעת הבטים שאכלו ארוחת בוקר, העיפו מבטים למקום שבו הן, שמונת חברות אלגר"ה, נאספו בצד.

פרופסור פלייטיק גם הוא הבית בהן בחומרה משולחן המורים. הרמיוני לא הביטה לשם, אבל היא הרגישה את מבטו של פרופסור פלייטיק בעורפה. פשטו כמשמעו. זה היה ממש מטריד. "למה אמרת לטריסי שאתה רוצה לדבר איתנו, מר פוטר?" שאלה הרמיוני, נימת קולה חדה.

"פרופסור קוירל סילק את ריס בלקה מהצבא שלו אتمול בלילה", אמר הארי פוטר. "ומכל שר פעילות התתוגנות שאחרי שעות הלימודים. האם מישהי מכן רואה את החшибות שכך? העלמה גריינגרס? פדמה?" עינויו של הארי החלפו עליהן, כשהרמיוני החליפה מבט מבולבל עם פדמה, ודפני הנידה בראשה.

"ובכן", אמר הארי, "לא באמת הייתה מצפה שתבינו. אבל המשמעות היא שאtan בסכנה, ואני לא יודע באיזו מידה." הילד יישר את כתפיו, מביט ישיר לעיניה של הרמיוני. "לא עמדתי לומר את זה, אבל... אני פשוט רוצה להציג לשים אתכן תחת אייזו הגנה שאני מסוגל להציג. להבהיר לכלום שכל מי שמתעסק איתך,

מתעסק עם הילד-שנשארבכים".

"הארי!" אמרה הרמוני בחזרות. "אתה יודע שאתה לא רוצה –"
חלהן גם חברות שלוי, הרמוני. האריה לא הסיר את עיניו
משלה. יוזו ההחלטה שלhn, לא שלך. פדמה? אמרת לי שאתה לא
חייב לך שום חוב על מה שעשית, וזה מסוג הדברים שהחברה
היתה אומרת".

הרמוני הסיטה את מבטה מהאריה וראתה את פדמה מנידה
בראשה.

"לבדנור?" אמר האריה. "נלחמת היטב בצבא שלי, ואני אליהם
בעבורך אם תרצי בכך".

"תודה לך, גנול!" אמרה לבנדור בקול צלול. "כלומר מר פוטר.
לא, בכל זאת. אני ניבורה וגריפינדורית, ואני יכולה להילחם
בעצמי".

השתדרה שתיקה.

"פרואטי?" אמר האריה. "סוזן? חנה? דפני? אני לא מכיר אתכן
כלכך טוב, אבל זה שהוא שהייתי מציע לכל מי שהיה בא לבקש
ממני, אני חושב".

אחד אחורי השניה, כל ארבע הבנות האחרות הנידו בראשיהן.
הרמוני הבינה מה עומד לבוא, אבל היא לא ראתה שום דבר
שהיא יכולה לעשות בקשר להזה.

"והחילילת הנאמנה שלי, טרייסי הכאוטית?" שאל האריה פוטר.
"באמת?" הת נשמה טרייסי, עיוזת למבטיהם הדוקרים
שהרמוני וכל שאר הבנות הפנו לעברה. ידיה של טרייסי עלו
במיומנות ללחיה, אם כי היא לא ממש הצליחה להסמיק, לא
שהרמוני הצליחה לראות; ועיניה החומות היו פעורות לרווחה,
אם כי הן לא נצטו. "אתה תעשה זאת? בשביili? כלומר – כלומר,
כמובן, בהחלט, גנול כאוס –"

* * *

וכך עוד באותו הבוקר הארי פוטר הלך לשולחן גרייפינדור, ואז שולחן סלית'רין, ואמר לשני הבתים שככל מי שיפגע בטריסטי דייוויס, בלי קשר למה שעשתה באותו הזמן, ילמד את המשמעות האמיתית של כאוס, סוף ציטוט.

באיפוק רב, דראקו מאלפוי הצליח להימנע מלדפק את ראשו בצלחת הטוטט שלו שוב ושוב.

הם לא היו בדיקן מדענים, הברيونים של הוגוורתס. אבל אפלו הם, דראקו ידע, ירצו לבחון זאת.

* * *

האגודה לשוויון גבורה המכשפתות לא הכליזה זאת, זה לא נראה כמו דבר שכדי להכריז. אבל כולם החליטו בשקט (או, במקורה של לבנדר, נכנעו לצעקות של שבע הבנות האחרות) לחתת הפסקה מלהילחם בברيونים לזמן מה, לפחות עד ראשי הבתים שלחן יפסיקו להבית בוחן מבטים חדים כלכך, ותלמידים בוגרים יפסיקו לדוחוף את הרמיוני על קירות.

דפני אמרה למיליסנט שהן לוקחות הפסקה. ולכן דפני הביטה בבלבול מה בפיסת הקלף שהועברה אליה באروحצת הצהרים, עלייה נכתבה בכתב רועוד כלכך עד שכמעט והיה בלחתי קרייא:

2 בערויים היום בראש המדרגות שעולות מהספרייה ממש חשוב
כולן חייבות להיות שם - מיליסנט

דפני הביטה סביב, אבל היא לא הצליחה לראות את מיליסנט בשום מקום באולם הגודול.

"הודעה מהמודיע שלך?" אמרה הרמיוני, כשדפני סיירה לה.

"זה מוזר - אני לא -"

"את לא מה?" שאלת דפני, אחרי שהילד מריבנקלו עצרה באמצע המשפט.

גנרט אורישמש הנידה בראשה ואמרה, "תקשיבי, דפני, אני
חושתת שאנחנו צריכות לדעת מאיפה מגיעות ההודעות האלה לפני
שנמשיך להישמע להן. תראו מה קרה בפעם הקודמת, איך מישחו
יהי יכול לדעת איפה שלושת הברيونים האלה יהיו, אלא אם הוא
משתף איתם פעולה?"

"אני לא יכולה לומר –" אמרה דפני. "כלומר, אני לא יכולה
לומר כלום, אבל אני יודעת מאיפה מגיעות ההודעות, ואני יודעת
איך מישחו יכול לדעת".

הרמוני הביתה בדפני מבט שגורם לילדת הריבנקליית,
לרגע אחד, להיראות דומה בצורה מפחידה לפרופסור מקונגנגל.
"אה הא", אמרה הרמוני. "ואת יודעת איך סוזן הפעה פתאום
לסופרגירל?"

דפני הנידה בראשה, ואמרה, "לא, אבל אני חוותה שיכول
להיות שזה ממש חשוב שם אנחנו מקובלות הودעה שאומרת
שאנו צריכות להיות איפשהו, قولן צריכות להיות שם". דפני לא
ראתה מה קרה עם סוזן, אחרי שדרני ניסתה לסקל את הנבואה בכך
שתחריק את סוזן. אבל סיפלו לה על זה אחרי זה, ועכשו דפני
חששה שהיא...
...יכול להיות שהיא...
...יכול להיות שהיא שברה משהו..."

"אה הא", אמרה הרמוני, ועשה שוב מבט מקונגנגל.

* * *

נראה היה כאילו איש אינו יודע היכן זה התחיל, או מי התחיל
זאת. מי שהיה מנסה לשחזר את הדרכך לאחר מכן, לעקב אחר
מילה אחר מילה ומולmol אחר מלמול, נראה היה מגלה שהכל
מסתובב במועל ענק.

מישחו נקש על כתפו של פרגרין דרייק כשיצא משיעור שיקויים
באותו היום.

ג'ימי אסטרוגה שמע לחישה באוזנו באrhoת ה策רים.
רוברט ג'אגסון השלישי גילה פתק מקופל קטן מתחת לצלהת
שלו.

קרול סלופר שמע שני גרייפינדרים בוגרים מתלחשים על כך,
והם הביטו בו במבטים מלאי משמעות כשלפטו על פניו.
לא נראה היה כאלו מישו יודע מהיכן החלה השמואה, או מי
היה הראשון שהופיע אותה, אבל היא נקבה במקום ובשעה,
ושהצבע יהיה לבן.

* * *

"אני מקווה שככל אחת מכן מבינה את זה," אמרה סוזן בונז.
הילדה ההפפהפית, או היא אשר היא הכוח המזר שאר השתלט
עליה, אפילו לא העמידה פנים שהיא מתנהגת כרגיל. הילדה עגולה
הפנים צעדה במדורנות בהליכה בטוחה ויציבה. "אם אנחנו
מגיעות לשם ויש רק בריון אחד, זה בסדר, אתן יכולות להילחם בו
בצורה הרגילה. כוחות העל המסתוריים שלי לא יופעלו אם אין
חפצים מפשע בסכנה. אבל אם חמישה בריוונים מהשנה השביעית
קובצים מתוך ארון, אתן יודעת מה אתן תעשו? נכוון, אתן תברחו
ותתנו לי להילחם בהם. למזוא מורה זו אפשרות, הדבר החשוב
הוא שתבלחו כמה שיותר מהר ברגע שאני יוצרת הזדמנות. בקרוב
זהה אתן מהוות מעסמה. אתן מטרות אゾריהות עליהן אני צריכה
לדאוג להגן. אז אתן תברחו מהר ככל שתוכלו ולא תנסו לעשות
שום מעשה גבורה, אחרת, ברגע שתצאו ממיטת המרפא אני אגיע
באופן אישי ואכسى לכן את הצורה עד שתחזרו אליה. זה ברור?"
"**כן**," צייצו רוב הבנות, אם כי במקרה של תנה זה יצא, "**כן**,
גברת סוזן!"

"אל תקראי לי ככה," ירתה סוזן. "ויאל מחשבי שלא שמעתי
אתך, העלה ברואן! אני מזהירה אותך, יש לי חברים שכותבים
מחזות ואם תעשה משהו מפגר, הדורות הבאים יזכירו אותך בתור

לבנדר, בתההعروבה המופלאה והטיפשה.”
 (הרמיוני החלה לתהות כמה תלמידי הוגוורטס מלבד הארי יש
 צד אפל מסתורי, והאם היא עלולה לפתח אחד כזה אם תמשיך
 להסתובב איתם).

”בסדר, קפטן בונז”, אמרה לבנدر בnimma מלאת כבוד לא
 אופיינית כשפנו מעבר לפניה נספת בדרך הקצירה ביותר לספרייה,
 חולפות דרך מסדרון גדול למדี้ משובץ בשישה זוגות של דלתות
 כפולות, שלושה בכל צד. ”אני יכולה לשאול האם יש דרך כלשהי
 שבה אני אוכל להפוך למכשפה כפולה?”

”תירשמי לתוכנית המכינה להילאים בשנה השישית שלך”,
 אמרה סוזן. ”זה הדבר הכי קרוב לזה. או, ואם היילאי מפורסם מציע
 להשגיח על התמחות הקיזן שלך, פשוט תתעלמי מכל מי שאומר
 לך שהוא השפעה רעה או שאת עומדת למות כמעט בוודאות.”

לבנدر הננה במרץ. ”הבנותי, הבנותי.”

(פעם, שלא הייתה שם בפעם הקודמת, הביתה בסוזן במבטים
 מאד ספקניים).

ואז סוזן עצה לפתח במקומה ושרביטה עלה והוא אמרה,
 ”פרוטגון מקסימוס !”

זרם של אדרנלין עבר בהרמיוני, היא שלפה מיד את שרביטה
 והסתובבה –

אבל היא לא הצליחה לראות שום דבר שאינו כשרה, דרך
 הזוהר הכחול החזק שהקיף את כולן בעת.
 הבנות האחרות, שנכנסו למבנה כמוה, נראו גם הן מבולבלות.
 ”סליחה !” אמרה סוזן. ”סליחה, בנות. תננו לי רגע לבדוק את
 המקום זהה. המחשבה על אדם מסוים הזכירה לי הרגע שהמסדרון
 הזה שאנו נמצאות בו עכשו, עם כל הדלתות האלה, הוא מקום
 מצוין למארב.”

השתדר רגע של שקט.

”עכשו”, אמר קול גברי קשוח, שטופטש עד לרמת אלמוניות

על ידי זזום.

ששת זוגות הדלתות נפתחו בטריקה.

גlimot לבנות נעו קדימה, גlimot לבנות שהסתירו הכל, אלא סימני בית, بد בגין מכסה את הפנים מתחת לברושים. הם צעדו החוצה, והמשיכו צועד, מצופפים במסדרון הגדל במספרים גדולים מכדי שייהה ניתן לספור אותם בקלות. פחות מחייבים גlimot, כנראה. בהחלה יותר משלושים. כולם כבר מוקפים בזוהר כחול.

סוזן אמרה כמה מילים רעות מאוד, נוראות כלכך עד שכמעט בכל זמן אחר, הרמוני הייתה שמה לב.

"ההודעה זו! " קראה דפני באימה פתואמית. "היא לא הייתה מ – "

"מיליסנט בלטרוד? " אמר הקול עם הזזום. "לא, היא לא הייתה. את מבינה, העלמה גרינגרס, אם אותה הילדה שלוחת הودעה במערכת הסלית'רנית בכל יום שבו אתן נלחמות בבריון, מהר מאוד מישחו אחר ישים לב. נערוך אליה שיחת אחרי שנסיעים איתך".

"העלמה סוזן, " אמרה חנה בקול שרק החל לרעוד, "את יכולה להיות סופר מספיק בשבייל – "

שרביטים עלו בידיהם רבות. אז הופיעה סדרה של הבזקים ירוקים, מטה עצום של לחשים שובי מגן, שבسوפו לא הייתה עוד כיפה כחולה מגוננת סביבם, וסוזן נפללה לברכיה, אוחות בראשה. מחסומים של שחור מוצק הופיעו בשני קצוות המסדרון. מאחוריו הדלתות הכהולות, הרמוני הצליצה לראות רק כיתות ריקות, מבוים סתומים למדי.

"לא, " אמר הקול הגברי עם הזזום. "היא לא יכולה. ל蹶ה שלא שמתן לב, הצעתן לא מעט אנשים ואין לנו שום כוונה להפSID הפעם. מוכנים כולם, היכנו לירוט".

השרביטים מסביב להיקף כוונו שוב, נמוך מספיק כך

שהאויבים שלחן לא יפגעו זה בזו אם יחתיאו.
ואז קול גברי אחר, עם זמזום דומה, אמר לפתע "הומנו
רבליו !"

רגע לאחר מכן היה מטה עצום נוסף של לחשים שוברי מגן
וקללות, שנורו מתחן רפלקס על הדמות שהופיעה לפתע, ניתצו את
המגינים שהחלו להופיע סביבה כמעט מיד –
ואז, כשהדמויות נפלה לרצפה, דממה המומה.

"פלופסוד סנייפ ?" אמר הקול השני. "הוא זה שהתעורר ?"
היה זה המורה לשיקויים של הוגוורטס שנח חסר הכרה על
רצפת האבן, הגלימות המכוחמות בעפר נעות לרוגע אחרון לפני
שנחו, ידו מושתת לעבר שרביטו שהתגלגל הרחק אליו.

"לא", אמר הקול הגברי הראשון, נשמע פחד בטוח כרגע. ואז
הוא התשתט, "לא, זה לא יכול להיות. הוא שמע שאנו חנו מפיקים
את השMOVEDה, כמובן, והגיע לוודא שאף אחד לא יפלש שוב. נעיר
אותו אחיך ונתנצל והוא יטיל לחשיזכרון על הילדות כדי שלא
יזכרו, הוא מורה, אז הוא יכול לעשות זאת. בכל מקרה, אנחנו
צריכים לוודא שאנו חנו באמת בלבד עכשו. גרייטאס אוקילום !"

כנראה שנאמרו עוד שני טריסרי לחשים, לאחר מכן, אך לא
הופיעו אנשים בלתי נראים נוספים. אחד מהם במיחוד גرم ללביה
של הרמוני לשקווע ; היא זיהתה את הלחש כזה שנרשם לצד גלימת
ההיעלמות האמיתית, שלא יחשוף את הגלימה, אך יאמר למטייל
האם היא וחפצים נוספים נמצאים בקרבת מקום.

"בנות ?" לחשה סוזן. היא החלה להיעמד על רגליה באיטיות,
אם כי הרמוני ראתה אותן מתנדדות ורוודות. "בנות, אני
מצטערת על מה שאמרתי קודם. אם יש לך מעשה גבורה חכם
לנסות, אתן יכולות לעשותות אותו ."

"או, כן", אמרה טרייסי דייוויס, קולה רועה. "כמעט שכחתי."
הילדה הסלית'רינית הרימה את קולה ודיברה.
"הii, כולכם !" צעקה טרייסי דייוויס בקול גבוה ורועה. "הii,

אתם מתחוננים לפגוע גם بي?"

"כֵן, למשה", אמר הקול המזומם של המנהיג. "אנחנו מתחוננים".

"אני נמצאת תחת הגנתו של הארי פוטר, אתה יודע! כל מי שינסה לפגוע بي ילמד את המשמעות האמיתית של כאוס! או אטם הולכים תחת לי ללכת? זה היה אמרו להישמע מתריס. זה נשמע מבועת.

השתרעה שתיקה. חלק מברודסי הגלימות פנו להבית זה בזה, ואז פנו בחזרה אל הבנות.

"המ..." אמר הקול הגברי המזומם. "המ... לא."

טרייסי דיוויס הכנסה את שרביטה לגלימותיה.

לאט, בתנועות מודגשות, היא הרימה את ידה הימנית גבוהה באוויר, והצמידה את האגדול אל האמה שלה.

"לכי על זה", אמר הקול.

טרייסי דיוויס נקsha באצבעותיה.

השתרעה שתיקה ארוכה ונוראית.

דבר לא קרה.

"כֵן, טוב", אמר הקול –

טרייסי אמרה, קולה נשמע אפילו יותר גבוהה ורווד, "אֲקָאַתְּלָה, מונְטִיס סום". ידה, נמתחת מעלה אפילו יותר, נקsha באצבעותיה בפעם השנייה.

צמרמות חסרת שם נטפה במורד גבה של הרמוני, רטט של פחד ובלבול כאילו הרגישה את הרצפה נוטה תחתיה, מאימתה לשומות אותה לתוך איזו חשכה שנהה מתחת.

"מה היא –" החיל קול נשוי מזומם.

פניה של טרייסי נראו חיורות, מעוותות בפחד, אבל שפתיה נעו, פלטו קול במוזור גובה, "מִפְרָה, בְּהֹלְדִּינְג, מִפְרָה..." רוח קרה החילה לנשוב בתוך המסדרון, נשימה קרה שליטפה את פניהם ונגעה עם כפור בידיהם.

"תירו עליה לספרה שלי!" צעק הקול המוביל. "אחד, שניים, שלוש!" ואולי ארבעים קולות צעקו לחשימ, יוצרים מערכ קונצנטרי ענק של קליעים בוערים שהאירו את המסדרון הרחב חזק יותר מהמשמ -

- לרגע קצר, עד שהקליעים פגעו ונעלמו מהתומן אדום כהה שהופיע באוויר סביב הבנות, ונעלם רגע לאחר מכן. הרמוני ראתה זאת, ראתה זאת אבל עדין לא הייתה מסוגלת לדמיין זאת; היא לא הייתה מסוגלת לדמיין לחש מגן כה חזק, לחש שכול לעמוד בפני צבא.

וקולה של טרייסי המשיך לזרם, קולה נשמע חזק ובטוח יותר, פניה מעוותות כאילו היא מנסה לזכור משהו מאד במדוייק,

"שיפל, דופל, מופל, מוף.

פישטה, ווישטה, מיסטה הפוך.

כעת כל הנוכחים הרגישו זאת, גיבורות וברيونים כאחד, הרגשה של רצון אף כלשהו שלוחץ עליהם, עקצוץ באוויר בעוד שהוא נבנה ונבנה. כל הזוהר הכהול מסביב לגילומות הלבנות, כל לחשי המגן, גוועו בלי שם כללה נראית לעין נגעה בהם. הבזקי אוור נספסים הבליחו כשעוד לחשים נואשים נורו, אבל הם ביעבו באוויר כמו להבות שנוגעות במים.

המחסומים השחורים בשני קצוות המסדרון נמוגו כמו שען תחת הלוחץ הגובר, אבל ההתקאות שלהם גילתה שהחיציות חתומות, חסומות על ידי לוחות מתכת כהה שנראתה מוכתמת כאילו בדם; וכשטרייסי זירמה, "למרץ'אנד, לאמנט, למרץ'אנד", אוור כחול נורא החל לזרור מאחוריו לוחות המתכת וביניהם; ווששת זוגות הדלתות נטרקו בכת אחת, בעוד בריוניים מבועטים בגלומות לבנות החלו לדפק עליהן ולשאג.

ואז ידה של טרייסי חרכה באוויר לשמאלה, והיא קראה "חוֹרְנָתָה!" ואז ידה הצבעה תחתיה ו"סֶלְאָנָתָה!", מעלה "נוּרְגָּלָתָה!" ואז לימינה, "טְזִינְצֵי!"

טרייסי עצה, לוקחת נשימה עמוקה; והרמיוני מצאה את קולה וצקה, "עצרי! טרייסי, עצרי!" אבל על פניה של טרייסי היה חיקס מוזר ופראי. היא הרימה את ידה גבוהה עוד יותר, ונקשה באצבעותיה בפעם השלישייה; וכשידיברה שוב, מתחת לקול הילדה הגבוהה שלה הייתה נימה שנשמעה כאילו מקהלה של קולות נמנטים מזמרת ייחד איתה.

"אפשר מעבר לאופל, שהודעה משחוור."

קבורה תחת זרמי הזמן...
מאפשר לאופל, קולך מהדhed בריך,
נעלם ממאות, נסתור מחיים."

"מה את עושה?" צווחה פרואט, והילדה הגרייפינדרונית הושיטה יד כאילו למשוך מטה את הסלית'רינית, שהחלה לרחף מעלה באוויר; דפני וסוזן תפסו שתיהן את ידה של פרואט באוטו הזמן ודפני צקה, "לא, אנחנו לא יודעות מה יקרה אם הטע "

יופרע!"

"מה יקרה אם הוא יונשלט?" צרחה הרמיוני, קרובה מאידי-פעם לкриישה מוחהית מוחלטת.
פניה של סוזן היו לבנות כגיר, והיא לחשה, "אני מצטערת, עין-הזעם..."

وترיסי המשיכה לדבר, גופה מרוחף מעלה מעלה מעל הרצפה, שעורה החזרה מתבדר בפראות סביבה ברוחות הקורות:
"אתה המכיר את השער, שהינך השער, המפתח ושומר השער:
אני מצויה עלייך לפתוח עבורי את הדורך, ולגלות את כוחו
בפני!"

המסדרון צלל לעלטה ודממה מוחלטת, כך שرك טרייסי נראתה ונשמעה, כאילו לא נותר דבר ביקום מלבד האור שהאיר אותה מקור עולם.
הילדה הבוהקת הרימה את ידה בפעם האחרון, ובחרומה נוראה, הצמידה את האגדול והאמה שלה.

ובתוך החשכה הרמוני הbitה בפניה של טרייסי וראתה
שעיניה של הילדה הסלית'רנית היו ירוקות, בדיק כמו עיניו של
הארי פוטר.

"הארי ג'יימס פוטר אוננסזודס!"

"הארי ג'יימס פוטר אוננסזודס!"

"הארי ג'יימס פוטר אוננסזודס!"

ושמע פיצוח של רעם, ואז –

* * *

הארי בחר לאמץ תנוחה נינוחה כישיב בכיסא הנמוך לפני השולחן הגדול של מנהל הוגוורטס: רجل אחד נחה על ברכו, זרועתו שמוותה לצדים באגביות. הארי עשה כמעט יחולתו להתעלם מהרעש של המכשירים הסובבים, על אף שהוא אחד בדיק מאחוריו שנשמע כמו ינשוף קורא נואשות כשמבעירם אותו בקוצץ עצים והיה די קשה להתעלם ממנו.

"הארי," אמר הקוסם הזקן מאחוריו שולחנו, הקול הזקן יציב בעור העיניים הכהולות מביתות בו מאחורי משקפי חצי-השלה. המנהל דמלדור עטה גלים של סגול חוץ; לא שחרר רשמי אמיתי, אבל כהה מספיק כדי להתקרב לרצינות קטלנית, כפי שענייני אופנה כאלה מתפרשים בעולם הקוסמים. "האם אתה...
אתהrai לך?"

"איןני יכול להכחיש שההשפעה שלי מעורבת," אמר הארי. הקוסם הזקן הוריד את משקפיו, נשען קדימה להביט בהארי ישירות, עיניים כחולות לירוקות. "אשאל אותך שאלה אחת," אמר המנהל בnimah שקטה. "האם אתה חושב שהיא שעשית היום היה – מידתי?"

"הם היו ברינויים שהגינו למסדרון הזה עם כוונה מפורשת לפגוע בהרמוני גרייניג' ובשבע ילדות אחירות מהשנה הראשונה," אמר הארי בקול יציב. "אם איןני צער מדי לשיפוט מוסרי, גם הם

לא. לא, המנהל, לא הגיע להם למות. אבל כן הגיע להם להיות מופשטים ומודבקים לתקרה.

הקוסם הוזן עטה שוב את משקפיו. בפעם הראשונה, הארי ראה אותו ללא מילים. "מרلين עצמו יהיה לי עד", אמר דמלדור, "אין לי שמן של מושג איך להגיב לך."

"זה די האפקט שכיוונתי אליו", אמר הארי. הוא הרגיש כאלו הוא אמר לשוק נעה מה עלייה, אבל למרבה הצער הוא מעולם לא למד לשורך בצורה מהימנה.

"אין צורך שאשאל אותך מי היה מעורב ישירות", אמר המנהל. "רק שלושה קוסמים בהוגוורתס יכולים להיות חזקים מספיק. אני עצמי לא עשתי זאת. סורורוס הבטיח לי שלא היה מעורב. והשלישי..." המנהל הניד בראשו ביואוש מה. "השאלת ממורה להתגוננות מפני כוחות האופל את הגלימה שלך, הארי. אני לא חשב שהיא זה נבון. משומם שכעת כשהוא יודע שנמלט מגילוי בעזות לחשים פשוטים, הוא בוודאי יודע שהיא אוצר מות – אם לא ידע זאת מהגע הראשון שלו בברשו.

"פרופסור קוירל כבר הסיק שברשותי גליתם היעלמות", אמר הארי, "וכפי אני מכיר אותך, הוא בטח ניחש שהיא אוצר מות. אבל במקרה הזה, המנהל, האמת היא שפרופסור קוירל היה מתחתן מהגlimות הלבנות מסתרות הפנים הללו."

השתרעה שתיקה נוספת.

"כמה מתחכם", אמר המנהל. הוא נשען לאחור בכיסאו המהודר ונאנח. "דיברתי עם המורה להתגוננות. ממש לפניך, למעןך. לא ידעתי לבדוק מה לומר. אמרתי לו שאין זו המדיניות המקובלת בהוגוורתס להתמודדות עם הפרות ממשמעת במסדרונות, ושאיני מרגיש שהיא זה הולם למורה בהוגוורתס לעשות מה שעשה".

"ומה פרופסור קוירל ענה על זה?" שאל הארי, שלא תתרשם מהמדיניות הנוכחית של הוגוורתס להתמודדות עם הפרות ממשמעת

במסדרונות.

המנהל עטה הבעה של וויתור. "הוא אמר: פטֶר אֹתִי."

aicsho הארי הצליח לא להריע בקול רם.

המנהל קימט את מצחו. "אבל למה הוא עשה זאת, הארי?"

"משום שפרופסור קוירל לא אהוב ברינויים וביקשתי בנימוס",

אמר הארי. והוא היה משועם וחשבתי שזה עשוי לעודד אותו.

"זה או שזה חלק ממזימה עמוקה ביותר."

המנהל קם משולחנו והחל לצעוד הלוך ושוב לפני מותלה
הכוכבים עליו נתלו מצנפת המין ונעלם הבית האדומות. "הاري,

איןך מרגיש שכח העניין הפך..."

"מדחים?" הצע הארי.

"מונעם לחלוthin יתאר זאת טוב יותר", אמר דמלדור. "אינני בטוח שהיתה תקופה בכל ההיסטוריה של ביתהספר זהה שהמצב היה כלכך, כלכך... אפילו אין לי מילה בשביב זה, הארי, משום שהמצב מעולם לא היה כזה, וכך איש מעולם לא נאלץ להמציא לכך מילה".

הארי היה מנסה להמציא מילים כדי להביע עד כמה הוא מוחמא, אם לא היה עסוק בהשתנותות מצחוק.

המנהל הביט בו ברצינות תהומית. "הاري, אתה מבין מדוע אני

רוואה את האירועים הללו כמדאיגים?"

"בכנות?" אמר הארי, "לא, לא ממש. כמובן, מוכן שפרופסור מקונגלו תנתנד לכל מה שמספר את החדיגניות האפרורית של חוות ביתהספר הוגורטס. אבל מצד שני פרופסור מקונגלו לא הייתה מעלה באש תרגולות."

הקוים העמיקו על פניו המקומות של דמלדור. "זה לא מה שטריד אותך, הארי", אמר המנהל בשקט. "קרוב שלם התראח במסדרונות הללו!"

"המנהל", אמר הארי, מנסה לשמר על קולו מכבד וזהיר,
פרופסור קוירל ואני לא בחרנו שהקרב הזה יתרחש. הברינויים

עשו את זה. אנחנו רק החלטנו שצד האור ינצח. אני יודע שיש זמנים שבהם גבולות המוסריות לא ברורים, אבל במקרה הזה הקו המפרד בין הנבלים לגיבורות היה בגובה של עשרים מטר וסומן באוטיות של קידוש לבנה. ההתערבות שלנו הייתה אומנם מוזרה, אבל בהחלט לא שגניה – "

דמלדור הלך בחזרה אל שולחנו, התישב בכייסא המרופד בחבטה עצומה וכיסה את פניו בידיו.

"אני מפספס פה מהهو?" שאל הארי. "חשבתי שתתיה בצד שלנו בסתר, המנהל. זה היה הדבר הגראפיינדרוי לעשوت. התואמים בבית ויזלי היו מאשרים, פוקס היה מאשר –" הארי העיף מבט לעבר מעמד הזזהב, אבל הוא היה ריק; או שעוף-החול היו דבריהם חשובים יותר לעשوت, או שהמנהל לא הזמין אותו לפגישה של היום.

"זו," אמר המנהל בקול זקן ועמיף ומעומעם מעט, "בדיקה הבעה. ישנה סיבה שבגללה גיבורים צעירים ואמידים לא מנהלים בתיספר."

"בסדר," אמר הארי. הוא לא הצליח לשמור על קולו חף לגמרי מספקנות. "מה אני מפספס הפעם?"

הקסום הזקן הרים את רשו, פניו רציניות כעת, ורגעות יותר. "הקשב, הארי," אמר דמלדור, "שמע לי היטב; משום שעלה כל אלה שברשותם כוח ללמידה זאת בבואה העת. ישנים דברים באמצעות הארץ לא תהיה שוב, הארץ לא תהיה פשוטים בעולם. אם תרים אבן ותפעיל אותה שוב, הארץ לא תהיה כבדה בשל כך, הכוכבים לא יזועו מסלוליהם. אני אומר לך זאת, הארי, כדי שתדע שאני לא מעמיד פנוי חכם, כשאני אומר לך שאף על פי שישנים דברים פשוטים, אחרים הם מורכבים. ישנים עשויים קסם גדולים שמותירים חותם על העולם, וחותם על אלה המתילים אותם, בשונה מלחשים פשוטים. עשויים קסם הלו דורותים היסוס, שקיית השכלות, רגע לשקוול את משמעות החותם שלהם. אך עם זאת הקסמים המורכבים ביותר הידועים לי פשוטים

יותר מהנשמה הפешטה ביוור. אנשים, הארי, אנשים תמיד נושאים חותם, של מה שעשו ושל מה שנעשה להם. האם אתה מבין, אם כך, שלומר 'הנה הקרו בין גיבור ונבל!', אין זה מספיק כדי לדעת מה שעשית היה נכון?"

"המנהלה", אמר הארי בקורס שкол, "זו אינה החלטה שקיבלת באקראי. לא, אני לא יודע מה לבדוק תהיה ההשפעה על כל אחד מהבריוניים שהוא שם. אבל אם תמיד הייתה מחייבת למידע מושלם לפני שאפעל, לעולם לא הייתה עשו דבר. כשהזה נוגע להתחפות הפסיכולוגית העתידית שלו, נגד, פרגון דרייק, להכוות שמוונהillardות משנה ראשונה נראה לא היה עוזה לו טוב. וזה לא היה מספיק פשוט לעזרו אותם בשקט ובמהירות, משומם שהם פשוט היו מנסים שוב מאוחר יותר; הם היו מוכרים לראות שישנו כוח מגן שרואוי לפחד מהם". קולו של הארי נותר שollow. "אבל כמובן, משומם שאני בן מהטוביים, לא רציתי לפצוע אותם לצמויות או אפילו לגורום כאב; אך עם זאת העונש חייב היה להיות מספיק כדי להיעיק על מחשבתו של כל מי שייחסוב לנסות זאת שוב. אז, לאחר ש שקלתי את התוצאות הצפויות כמיטב יכולתי באמצעות אינטלקט הרציונליות המוגבלת שלי, החלטתי שהדבר החכם ביותר יהיה להפסיק את הבריוניים ולהדביק אותם לתקורה".

הגיבור הצעיר הביט ישירות בעיניו של הקוסם הזקן, עיניהם ירווקות שאינן מממצאות נועלות על הכהולות שמאחורי המשקפיים.

ומשם שלא הייתה שם ולא עשיית שום דבר באופן אישי, אין שום דרך חוקית להעניש אותו במסגרת כללי ביתהספר של הוגוורטס; היחיד שפועל היה פרופסור קווריל, והוא חסין. ולשבור את הכללים כדי להעניש אותו לא היה הדבר החכם לעשות לגיבור שאתה מטפה להילחם בלוד וולדמורט... הפעם הארי באמת ניסה לחשוב על כל הנסיבות מראש, לפני שהציג את ההצעה לפרופסור קווריל; ולשם שינוי המורה להתגוננות לא קרא לו

שוטה, אלא חיך באיטיות והחל לzechok. "אני מבין את כוונותיך, הארי," אמר הקוסם הוזקן. "אתה חושב שלימדת לך את הברוינס של הוגוורטס. אבל אילו פרגרין דרייק היה מסוגל ללמוד את הלוך הזה, הוא לא היה פרגרין דרייק. הוא פשוט יראה את מה שעשית כהתגרות נספפת – אין זה הוגן, אין זה צודק, אבל כך הם הדברים." הקוסם הוזקן עצם את עיניו, כאילו בכאב קצף, ואז פקח אותו שוב. "הاري, האמת הכוabit ביתר של גיבור צרייך ללמוד היא שהצד לא יכול לנצח בכל קרב, אסור שניצח בכל קרב. כל זה התחיל כשהעלמה גרייניג'ר נלחמה בשלושה אויבים בוגרים וניצחה. אם הייתה מסתפקת בזה, הדידי המעשה שלא היו גועים בבווא הזמן. תחת זאת היא אספה את חברותיה ללימודים והרימה את שרביטה בקראית תיגר על פרגרין דרייק ובנירמינו; ובנירמינו אינם יכולים שלא להרים את שרביטיהם שלהם בתשובה. אז גיימי אסטורוגה הילך לחפש אותה, ובמהלך הדברים הטבעי הוא היה מביס אותה; היה זה יום עצוב, אבל זה היה נגמר בכך. אין מספיק קסם בשמונה מכשפות בשנה הראשונה להביס אויב כזה. אבל לא הייתה מוכן לקבל זאת, הארי, לא הייתה מוכן تحت לעלמה גרייניג'ר ללמידה את הליכים שלה; ולכן שלחת את המורה להתגוננות להשגיח עליהן, בלתי נראה, ולחדור את המגנים של אסטורוגה כshedpani גרייניג'ר הכתה בו –"

מה? חשב הארי.

הקוסם הוזקן המשיך לדבר. "בכל פעם שהחערבת, הארי, גרمت לעניינים להסלים עוד ועוד. תוק זמן קצר העלמה גרייניג'ר ניצבה מול רוכברט ג'אגסן עצמו, בן של אוכלים-מוות, עם שני בניברית חזקים לצידו. היה זה כואב מאד לעלמה גרייניג'ר אם הייתה מפסידה בקרב הזה. אך פעם נוספת הרצון שלך וידיו של קווריינוס, שנראתה בגליו יותר הפעם, הובילו לניצחונה."

הארי עדרין נאבק במחשבה של המורה להתגוננות משגיח על אלגר"ה, בלתי נראה, שומר על הגיבורות מכל פגע.

"וכך", סיום הקוסם הוזן, "כך הגענו להיום, הארי, לאربעים וארבעה תלמידים תוקפים שמונה מכשפות מהשנה הראשונה. קרב שלם במסדרונאות היללו! אני יודעת שלא זו הייתה כוונתך, אבל אתה מוכראח לקבל מידת כלשהי של אחריות. דברים כאלה לא קרו לפני שהגעת לבית-הספר הזה, ולא בכלל עשות שנויות בהוגוורטס; לא כשהייתי תלמיד ולא כשהייתי מורה".

"תודה רבה", אמר הארי בשווון נפש. "אם כי אני חושב שלפרופסור קוירל מגיע יותר קרדייט מאשר לי."

העיניים הכהולות התרחבו. "הארי..."

"הברונים האלה תקפו קורבנות הרבה לפני השנה", אמר הארי. על אף מיטב המאמצים שלו, קולו החל לטפס. "אבל לא נראהcaiilo מישחו למד את התלמידים שמוחרר להם להילחם בחזרה. אני יודעת שהרבה יותר קשה להתעלם מקרב דריצדי מאשר מקורבנות חסרי אונים שחוטפים קלות או כמעט נדיפים מחלונות, אבל זה לא בדיק גלווע יותר, נכון? הלוואי שהייתי קורא יותר מכתביו של גודרייך גרייפינדור כדי לצתט אותו, בטח יש שם משהו על זה. קרב גליוי הוא אולי ירעש יותר מאשר קורבנות סובלים בשקט, אולי קשה יותר לעמוד פניהם שכולים לא קורה, אבל התוצאה הטופית טוביה יותר –"

"לא, היא איננה", אמר דמבלדור. "היא איננה, הארי. תמיד להילחם באופל, לעולם לא לחת לרווע להלוף ללא אתגר – אין זו גבורה, זו גאווה לשמה. אפילו גודרייך גרייפינדור לא חשב שככל מלחמה שווה שלחמו אותה, על אף שעבר את כל חייו מקרב אחד לאחר". קולו של הקוסם הוזן נעשה שקט יותר. "למען האמת, הארי, המילים שאתה אומר – הן לא מרושעות. לא, לא מרושעות, אך עם זאת הן מפחידות אותי. אתה שיום אחד עשוי לאחزو בכוח רב, קוסמות-על, עליזון על חבריך הקוסמים. ואם, ביום הזה, תחשוב שלעולם אין לחת לרווע להלוף ללא אתגר – כתעת נימה אמיתית של דאגה נכנסה לקולו של המנהל. "העולם נעשה שביר

יתר מזו העידן בו קם הוגוורטס; אני חושש שהוא לא יכול לעמוד בזעם של עוד גודרייך גראפינדרו. והוא איך לזעום מכך." הקוסם הוזן הניד בראשו. "אתה להוט מדי להילחם, הארי. הרבה יותר מדי להוט, והוגוורטס עצמו נעשה מקום אלים יותר סבירך."

"טוב", אמר הארי בזיהירות, אחרי שסקל את מילתו. "אני לא יודע אם זה יעוזר, אבל אני חושב שאתה מקבל רושם לא נכון של הקטע שלי. גם אני לא אוהב לחימה אמיתית. זה מפחיד, ואלים, ומישחו עלול להיפגע. אבל אני לא נלחמתי היום, המנהל." המנהל קימט את מצחו. "שלחת את המורה להתגוננות במקומך –"

"גם פרופסור קוירל לא נלחם היום", אמר הארי ברוגע. "לא היה שם מישחו חזק מספיק להילחם בו. מה שקרה היום לא היה לחימה, זה היה ניצחון."

עבר זמן מה עד שהקוסם הוזן דיבר. "יכול להיות", אמר המנהל, "אבל כל העימותים הללו חייבים להיפסק. אני יכול לשמש את המתח באוויר, ובכל אחת מההתנגשויות הללו הוא מתגבר. כל זה חייב להסתיים, בקרוב ובצורה חד משמעית; אסור לך לעמוד בדרכו של הסיום הזה".

הקוסם הוזן החווה לעבר דלת האלון הגדולה של משרד,

והארי עזב.

* * *

הארי הרגיש הפתעה מסוימת כשעבר בין הגרגוילים האפורים הענקיים שפינו לו דרך וראה את קוירינוס קוירל שמוות כנגד אבן קיר המסדרון, חוט עבה של רוק נוטף מפיו הפעור אל גלימה המורה שלו, בדיק באותה התנוחה בה היה לפני שהארי עלה למשרד המנהל.

הארי המתין, אבל הגבר השמוות לא קם; ולאחר שנויות ארוכות ולא נעימות, הארי החל ללכת במורד המסדרון.

"מר פוטר?" נשמעה קריאה שקטה, אחרי שהاري פנה בשתי פניו; קול שקט שהתפשט בצורה לא טבעית במדרוןנות. כשהארי חוזר הוא מצא את פרופסור קוירל עדיין שמוטו כנגדו, אבל העניינים החיוורות הבינו בו כעת בתבונה חריפה.
אני מתנצל שעיפרתי אותך -

לא היה זה ממשו שהארי יכול לומר. הוא הבהיר בקורלציה שבין המאמץ שהש��יע פרופסור קוירל ובין הזמן שהש��יע במנוחה. אבל הארי הסיק שאם המאמץ יהיה מכאי או מזיך מדי, פרופסור קוירל בודאי פשוט היה אומר לא. כעת הארי תהה האם ההיסק הזה היה נכון, ואם לא, איך להתנצל...

המורה להתגוננות מפני כוחות האופל דיבר בקול שקט, שאר גופו לא צע. "כיצד עברה פגישה עם המנהל, מר פוטר?"
“אני לא בטוח,” אמר הארי. “לא איך שחוית. נראה שהוא מאמין שהאור צריך להפטיד הרבה יותר مما שהייתי חושב שנבען. בנוסף אני לא בטוח שהוא מבין את ההבדל בין לנסות להילחם ולנסות לנצלח. זה מסביר הרבה, למען...” הארי לא קרא הרבה על מלחת הקוסמים, אבל הוא מספיק כדי לדעת שהחברה הטובים בן ידעו מי הם ואוכלי-המוות הגרוועים ביוטר, ומשום מה הם לא שלחו להם רימונייד בדוראר ינסופים תוך חמיש דקות.

חוק רק בקע מהשפתיים החיוורות. “דמלודור אינו מבין את ההנהה שבניצחון, כמו שאינו מבין את ההנהה מהמשחק. אמרו לי, מר פוטר. האם הצעת את התוכנית הקטנה זו במטרת המכוונות להפיג את השעומים שלי?”

“זה היה בין המניעים רבים שלוי,” אמר הארי, משומש איינסטיינקט כלשהו זההיר אותו שהוא לא יכול פשוט לומר בן. “אתה יודע?” אמר המורה להתגוננות בנימה מהרהרת, “ישנם כאלה שניסו לרכך את מצב הרוח הקודרים שלי, וישנם כאלה ששיפרו את יומי, אבל אתה הראzon שה策lich לעשות זאת בכוונה.” המורה להתגוננות התישיר בתנועה שנראתה כאילו היא

מסתמכת על כסם בנוספ' לשרים; והמורה להתגוננות החל להתרחק מבלתי הבהיר לעבר הארץ. רק תנועה קטנה באצבע אחת ציינה להاري שעלו לבוא בעקבותיו.

"נהניתי במירוץ מהמזמור שחיבורת לעלמה דייוויס", אמר פרופסור קוירל לאחר שהלכו מרחק מה. "אם כי ייתכן שהיה נבון יותר לו היה מתייעץ עימי מראש, לפניו שנתה לה לשנן אותו." יד אחת זעה בתוך גליםותיו של המורה להתגוננות ושלפה שרבבית, שהחווה בתנועה קטנה באוויר, שלאחריה כל הקולות הרחוקים של טירת הוגורטס נמוגו. "אמור לי בכנות, מר פוטר, האם אתה מכיר במידת מה את התיאוריה של טקסי אפלים? אין זה אותו הדבר כמו להודות בכונה להטיל אותם; קוסמים רבים מכירים את העקרונות".

"לא..." אמר הاري לאיטו. הוא החליט לפניו זמן מה שלא לנסתה להתגנב אל מדור הספרים המוגבלים בספריית הוגורטס, מאותה הסיבה שהחליט שנה לפני כן לא לחשוף איך ליצור חומר נפץ מחומרים ביתיים. הاري התגאה בכך שיש לו יותר היגיון בריא ממה שאנשים חושבים.

"הו?" אמר פרופסור קוירל. הוא הלך וgil יותר עכשו, ושפטיו התעקלו בחיווך משונה. "אם כן, ייתכן שיש לך כישרון טבעי לתהום".

"כן, טוב", אמר הاري בנימה יגעה. "אני מניח שגם לדוקטור סוס יש כישرون טבעי לטקסי אפלים, משום שהחלק של שופל, דופל, מופל, מוף הגיע מספר ילדים שנקרא אַדְלִיךְ וְהַמִּיסְטוֹק –" "לא, לא החלק הזה", אמר פרופסור קוירל. קולו התחזק מעט, נעשה דומה לנימת ההרצאה הרגילה שלו. "לחש פשוט, מר פוטר, ניתן להטלה פשוט על ידי אמרות מילים מסוימות, ביצוע תנועות מדוקיות בשרבית, השקעת חלק מהכוח שלך עצמן. אפילו לחשים רבי עוצמה ניתנים להטלה בדרך זו, אם הקסם יעיל. אבל הגודלים שבקסמים, דברו בלבד לא מספיק כדי לחתם מבנה. עלייך

לבצע פעולות מסויימות, לקבל החלטות משמעותיות. כמו כן, השקעת הכוח הזמנית שלך גם היא לא מספקה כדי להניע אותם; טקס דורש קורבן תמידי. העוצמה של לחש דגול שכזה, בהשוואה ללחשים רגילים, דומה ליום בהשוואה ללילה. אבל טקסים רבים – רובם, למעשה – דורשים לפחות קורבן אחד שעשוי לפגוע ברכבי הלבב. וכך כל ענף הקסם הטקסי, כולל את כל תחומי הקסם הרחוקים ביותר והמעניינים ביותר, נחפס לרוב案. עם כמה יוצאי-דופן שבוסטו במסורת, כמו כן". קולו של פרופסור קוירל קיבל נימה אירונית. "הנדר הcovell שימושי מדי לבתים עשירים מסויימים מכדי שיוציא מחוץ לחוק למגורי – על אף שלכבול את רצונו של אדם לכל ימיו הינו מעשה איום, נורא יותר מאשר טקסים פחותים ורבים שקוסמים נמנעים מהם. ציניקון עשוי להסיק שהtekstים האסורים לא נקבעים על-פי מוסר, אלא על-פי נוחות. אבל אני סוטה..." פרופסור קוירל השמיע קול שיעול קצר, מנקה את גרוןו. "הנדר הcovell דורש שלושה משתתפים ושלושה קורבנות. זה המקביל את הנדר הcovell חייב להיות כזה המסוגל לסמן על הנדר, אבל בוחר במקום זאת לדרש ממנו נדר, והוא מזכיר את האפשרות לאמן. זה המקביל על עצמו את הנדר חייב להיות כזה שיכל היה לבחור לעשות את מה שהנדר דרש ממנו, והוא מזכיר את יכולת הבחירה הזו. והקוסם השלישי, הcovell, מזכיר לצמיחות חלק קטן מהקסם שלו עצמו, כדי לקיים לנצח את הנדר".

"אה", אמר הארי, "תתייחס למה לא משתמשים בלחש הזה על ימין ועל שמאל, בכל פעם שני אנשים מתקשים לבתו חד בשני... אם כי... למה קוסמים על סף מוות לא דורשים כסף כדי להטיל נדרים כובלים, וממשמשים בכך כדי להשאיר ירושה לילדים שלהם – "

"משום שהם טיפשים", אמר פרופסור קוירל. "ישנם מאות טקסים שימושיים שנייתן היה לבצע אילו אנשים לא היו טיפשים;

אני יכול למנות עשרים בלי לעצור לנשום. אבל בכל מקרה, העניין בטקסים כאלה – בין אם תרצה לקרוא להם אפלים ובין אם לא – הוא שהם מעוצבים להיות ייעילים מבחינה קסומה, לא להיראות מרשים כשם מוטלים. אני מניח שיש נטייה מסוימת לטקסים חזקים יותר לדרש קורבנות נוראים יותר. אבל אפילו כך, הטקס הנוראי ביותר המוכר לי דרוש רק חבל ממנו נתלה גבר וחרוב שאיתה נקטלה אישת; וזה בעבור טקס שאמור לזמן את המות עצמו – אם כי אני לא יודע מהי המשמעות האמיתית של זה וגם אין לי חזק לגנות, משומ שנאמר גם שלחשת הנגד, לסלק את המות, אבד. המזמור הנורא ביותר מפheid פי מאה פחות מהמזמור שהחברת לעלמה דייוויס. אלה מבין הבריוונים להם ישנה היכרות כלשי עם טקסים אפלים – ואני בטוח שישנם כמה כאלה – היו בודאי מבודעים מעבר ליכולת התיאור של מיללים. אם באמת היה טקס אמיתי שנראה מרשימים עד כדי כך, הוא היה מmiss את כדורי הארץ".

"אםם", אמר הארי.

שפתיו של פרופסור קוירל התעוותו עוד. "אה, אבל החלק המשעשע הוא זה. אתה מבין, מר פוטר, המזמור של כל טקס נוקב בשם הדבר המוקרב, ובזה המתකבל. המזמור שנתה לעלמה דייוויס, דבר, ראשית, על אפלת מעבר לאופל, קבורה מתחת לזרמי הזמן, שמכירה את השער, והינה השער. והדבר השני עליו דבר, מר פוטר, הוא זימון נוכחותך שלך. ותמיד, בכל חלק בטקס, לאשית נוקבים בשם זה שיש להקריב, וזה נאמר השימוש שלו".

"אני... מבין", אמר הארי, בעודו צועד במסדרונות הוגוורתס מאחוריו פרופסור קוירל, עוקב אחריו אל משרד המורה להתגוננות מפני כוחות האופל. "או מהמזמור שלי, איך שכחתבי אותו, משתחמע שהאל החיצון, יוניסותה –"

"הוקrab לצמיחות בטקס שזמן אך לרגע את נוכחותך שלך", אמר פרופסור קוירל. "אני מניח שנגלחה מהר האם מישחו לך זאת

ברצינות, כשנקרא בעיתונים ונראה האם כל האומות הקסומות של העולם מתאגדות יחדיו במאז נושא לסלק את פלישתך למציאות שלנוו".

הם המשיכו לכת, כשהמורה להתגוננות החל לגחץ בקול גרוני ומזר.

השנתיים לא דיברו לאחר מכון עד שהגיעו למשרד המורה להתגוננות, ואז הוא עצר כשידר על הדלת.

"זה דבר מוזר מאוד", אמר המורה להתגוננות, קולו נעשה שקט שוב, כמעט לא נשמע. הוא לא הביט בהاري, והארי ראה ורק את גבו. "דבר מוזר מאוד... היה זמן שהייתי מקריב אכבע מיד השביבט שלי כדי לעשות לבוריוני הוגורטס את מה שעשינו להם היום. לגורום להם לפחות ממני כפי שהם מפחדים ממק' כתע, לזכות בכינויים ובהערצה של רבים, הייתה נתן את אכבע שביל זה. יש לך עכשו את כל מה שרציתי אז. כל מה שאני יודע על הטבע האנושי אומר שעלי לשנוא אותך. אך עם זאת אני לא. זהו דבר מוזר מאוד".

זה היה צריך להיות רגע מרוגש, אבל במקום זאת הארי הרגיש קור נוע במורד גבו, כאילו הוא דג קטן בים, וכראש לבן עצוב הביט בו והחליט לאחר היסוס גלויל לא לאכול אותו.

הגבר פתח את הדלת למשרד המורה להתגוננות, נכנס ונעלם.

* * *

אחרית דבר :

חבריה של דפני לבית סלית'ין הביטו בה כאילו... לא היה להם שמצ' של מושג איך להביט בה.

הגראיפינדרורים הביטו בה כאילו אין להם שמצ' של מושג איך להביט בה.

בליל הראות פחד, דפני גרינגרס צעדה לתוך כיתה השיקויים, עטופה בכבוד ההיר של בית אצילי ועתיקיימן. בפנים היא

הרגישה דומה מאד לאיך שכל השאר כנראה הרגישו.
עbero שעתיים מאז 'מה?' 'שה' מה?' קרה והמוות של דפני
עדין הדחד: מה? מה? מה?

הכיתה הייתה שקטה בזמן שהם חיכו לפרופסור סנייפ שיגיע.
לבנדר ופראוטי ישבו קרוב למקצת גרפינדרים אחרים, מוקפות
במבטים שקטים. השתיים עברו על שיעורי הבית אחת של השניה
לפני תחילת השיעור, ואיש לא עוז להן או דבר איתן. אפילו לבנדר
נראתה כנועה, ודפני לא חשבה שדבר יכול להטריד אותה.
דפני ישבה בשולחנה, הוציאה את מתקחות ושיקומי כסם
מהתיק שלה, והחלה לעبور על שיעורי הבית שלה, עושה כמעט
יכולתה להתנהג כרוגיל. אנשים הביטו בה ולא אמרו דבר –
כל הכיתה השתנקה. בנות ובנים נרתעו לאחר, נשענים הרחק
מהדלת כמו שיבולי חיטה במשב רוח.

בדלת עמדה טרייסי דייויס, עטופה בגלימה שחורה קרואה
שנהلتה על הצלבוש האחדה של הוגוורטס.
טרייסי החלה ללכט באיטיות לתוכן הכיתה, מתנוודת קלות עם
כל צעד, נראית כאילו היא מנסה לדחת. היא התיישבה בשולחן
הרגיל שלה, שבמקרה היה ליד זה של דפני.

טרייסי הפנתה את ראשה לאט להביט בדפני.
"את רואה?" אמרה הילדה הסלית/רינית בקול נמוך ואפל.
"אמרתי לך שאני אשיג אותו לפניה."

"מה?" פלטה דפני ומיד הצערה על כך.
השגת את הארי פוטר לפני גרינגר." קולה של טרייסי עדין
היה נמוך, אבל עיניה בהקו בניצחון. "את מבינה, דפני, מה שגנרט
פוטר רוצה בבחורה זה לא פנים יפות או שמלה יפה. הוא רוצה
בחורה שמכונה לתעל את כוחותיו האiomים, זה מה שהוא רוצה.
עכשו אני שלו – והוא שלו!"

הכרזה זו הניתה קפואה בכל הכיתה.
"סלחי לי, העלה מה דייויס", אמר קולו המתוורכת של דראקו

مالפיו, שנראה לא מודאג בעודו עובר על סיכון השיקויים שלו. הנצר האخر לבית עתיקיומיין איפלו לא הרם מבט משולחנו, איפלו שכולם פנו להבית בו. "האם הארי פוטר ממש אמר לך את זה ? במלחמות הלו ?"

"טוב, לא..." אמר טרייסי, ואז עיניה הבזקנו בכעס. "אבל כדי לו שיקח אותו, עכשו כשהקרבתו לו את הנשמה שלי והכל !"
"הקרבת את הנשמה שלך להארי פוטר ?" השתקנה מילסנט.
נשמע קול מהצד השני של החדר כשרון וויזלי שמט את קסתה הדרי שלו.

"טוב, אני די בטוחה שזה מה שעשית", אמרה טרייסי, נשמעת מהוססת לרגע לפני שcolaה התחזק. "כלומר, הסתכלתי על עצמי במראה ואני נראית חיוורת יותר עכשו, ואני תמיד מרגישה אפלה סביבי, והייתי מוליך לכוחות האiomים שלו והכל... דפנוי, את ראיית את העיניים שלי נהיית ירוקות, נכון ? לא ראיית את זה בעצמי אבל זה מה ששמעתי אחריכך".

השתרצה שתיקה שהופרה רק על ידי הניסיונות של רון וויזלי לנ��ות את השולחן שלו.

"דפנוי ?" שאלה טרייסי.

"אני לא מאמין לזה", אמר קול כועס. "אין שום סיכון שאדרון האופל הבא ייקח אותך להיות לו כלה !"

לאט, בהשתאות ניכרת, ראשיים פנו לבהות בפנסי פרקיןסון. "שקט, את", אמרה טרייסי, "או ש..." הילדה הסלית'רינית עצרה. ואזcolaה של טרייסי ירד עוד יותר, והיא אמרה, "שקט, את, או שאוכל את הנשמה שלך".

"את לא יכולה לעשות את זה", אמרה פנסי, בנימה הבטוחה של תרגולות שבנתה לעצמה שרשורת מזון מושלמת בה היא הראש, ולא מתכוונת ללכת ולעדכן את האמונה הזו בהסתמך על ראיות ותו לא.

לאט, Cainilo היה מנסה לרחרף, טרייסי התרוממה משולחנה.

נשמו השתנקויות נוספות. דפni הרגישה כאילו אובנה בכיסאה.
"טרישי?" אמרה לבנדר בקול קטן. "בבקשה אל תעשי את כל
זה שוב. בבקשה? "

עכשו פנסי נראית לחוצה בגלוי, כשטרייisi התנדדה לעבר
השולchan שלה. "מה את חושבת שאת עושה?" אמרה פנסי, לא
מצליה להישמע מתרעםת.

"אמרתי לך," אמר טרייסי ברוע. "אני הולכת לאכול את הנשמה
שלך."

טרייסי נשענה מעל פנסי, שি�שה קפואה ליד שולחנה; ואז,
שפתחן כמעט נוגעת, השמיעה קול שאיבה חזק.

"הנה!" אמרה טרייסי כשחתיירה. "אכלתי את הנשמה שלך."
"לא את לא!" אמרה פנסי.

"כן אני כן!" אמרה טרייסי.
השתרוה שתיקה קצרה –

"בשם מרLIN, היא כן!" קרא תיאודור נוט. "את נראה כולך
חיורתו עכשו, והענינים שלך נראהות ריקות!"
"מה?" צווחה פנסי, מהוויה. הילדה זינקה ממוקמה והחללה
לחפש בפראות בתיקה. אחרי שפנסי שלפה מראה והביטה עצמה,
היא החוירה עוד יותר.

דפni ויתרה על כל העמדת פנים של פוזה אריסטוקרטית והנicha
לראה ליפול על השולchan בקול חבטה עמו, בעוד תה האם
לلمוד באותו בית הספר בו כל שאר המשפחות החשובות באמת
משתלים כשהאוות ביתהספר לומד גם לגיון הכאוס.

"אוו, את בצרות עכשו, פנסי," אמר שימוס פינגן. "אני לא
יודע מה בדיקוק קורה כסוסהרסן מנשך אותך, אבל אם טרייסי
דיבואיס מנשכת אותך זה בטח גרווע יותר."

"שמעתי על אנשים בלי נשמות," אמר דין תומאס בנימה
קדורת. "הם צריכים להתלבש בשחור, והם כותבים שירה נוראית,
ושום דבר לא משמח אותם אף פעם. הם חייבים להיות כעושים".

"אני לא רוצה להיות כעוסה ! " בכתה פנסי.
"חבל , " אמר דין תומאס . "את חייבת להיות, עכשו כשהנשמה
שלך הולכת . "

פנסי הסתובבה והושיטה יד מתחנה לעבר שולחנו של דראקו
מאלוויו . "דראקו ! " היא אמרה בהפרצה . "מר מאלוויו ! בבקשה,
תגרום לטריסי להחזיר לי את הנשמה שלי ! "

"אני לא יכולת , " אמרה טריסי . "אכלת אותה ."
תגרום לה להקיא אותה ! צעקה פנסי .

הנץ לבית מאלוויו נשען קדימה, מניח את ראשו על שתי ידיו,
כך שאיש לא היה יכול לראות את פניו . "למה החיים שלי ככה ?"
הוא שאל .

המולה פראית של חיישות החלה כشرطיסי חזרה למקוםה,
מחיכת בסיפוק, בעוד פנסי עומדת במצע הכיתה, פוכרת את ידיה
ודמעות מתחלות לזרוג מעיניה –
"הין. בשקט . "

הקול הרך והקטלני מלא את כל הכתה כשפרופסור סנייפ נכנס
בדלת . פניו היו כעוסות יותר מכפי שדפני ראתה אותן מעודה, מה
שלוח זרם של פחד אמיתי במورد גבה . היא השפילה את מבטה
במהירות אל שיעורי הבית שלה .

"שבו, פרקיןסון , לחשש המורה לשיקויים , "וואת, דיוויס,
טורידי את הגלימה המГОחתה זו –"
"פרופסור סנייפ ! " יללה פנסי פרקיןסון בדמעות . "טריסי
אכלת את הנשמה שלי ! "

פרק 57

כִּיְמֵשׁ עֲצָקִי, אַמְוֹלָן, אַמְוֹלִיאִים

היהה זו סמטה מתחפתלה בלב הוגוורטס, מתחברת כמו שערה סוררת; חוצה את עצמה לפעים, כך נראה, אבל לא ניתן להגיעה אל הסוף דרך קיזוריידוך לכואורה.

בסוף התסבוכת הזאת, שישה תלמידים נשענו נגדי אבני גסות, גליםות שחורות ירוקות שלדים נגדי הקירות האפורים, עיניים מתרוצצות מאחד לשני. לפידים בערו בפמוטים, מטילים אור כדי להרחיק את החשכה, וחומם כדי להרחיק את הקור של מרתפי סלית'רין.

“אני בטוחה”, יתרה ריס בלקה, “בטוחה לגמרי, שזה לא היה טקס אמיתי. מכשפות קטנות משנה ראשונה לא יכולות לעשות קסם כזה, ואfillו לו יכלו, מי שמע על טקס אפל שמקוריב אימה כלואה בשביל – זה?”

“האם הייתה –” אמר לוסיאן בול. “כלומר – אחרי שהילדה הזה נקsha באצבעות שלה –”

המבט של בלקה אמרה היה להתייך אותה. “לא”, היא ירקה, “לא הייתה.”

“כלומר, היא לא הייתה עירומה”, אמר מרכוס פליינט בעצתיים, כתפיו הרחבות נשענות בחוזות של רוגע נגדי משטח האבן הגבשושי. “מכוסה בזיגוג שוקולד, זה כן, אבל לא עירומה.” “פוטר עלב עלבן גדול בכתים שלנו היום”, אמר קולו הקודר

של ג'ימי אסטרוגה.

"כֵן, טוֹב, סַלְחוּ לִי עַל הַבּוֹתוֹת", אמר רנדולף לי בשווון נפש. לוחם הדוקירוב מהשנה השביעית שיפשף את סנטרו, עליו התיר לזיפי ז肯 קצרים לצמוח. "אבל כשמיישו מדבריק אותו לתקרה, זו הودעה, אסטרוגה. זו הודעה שאומרת: אני קוסם אופל חזק ביותר והייתי יכול לעשות לכם מה שמתחשך לי, וגם לא אכפת לי אם הבחמים שלכם ייעלבו".

רוברט ג'אגסן השלישי צחק צחוק נמוך ורך למשמע דבריו, גיחוך שהעיר צמרמות במודר כמה גוים. "זה גורם לך לתהות אם בחרנו את הצד הלא נכון, לא נכון? שמעתי סייפורים על הודיעותן באלה, שנשלחו בחוראתו של אדון האופל..."
 "אני עדין לא מוכן לכrouch ברךפני פוטר", אמר אסטרוגה, מביט בעיניו של ג'אגסן במבט תקין.
 "גם אני לא", אמרה בלקה.

ג'אגסן החזיק את שרביטו, והוא סובב אותו בעצלתיים בין אצבעותיו, מצבע מעלה ואוז מטה. "אתם גרייפינדר או סליית'רין?"
 שאל ג'אגסן. "לכולם יש מהיר. כולם חכמים".

ההצהרה ההזו הניבה רגע של שתיקה.

"مالפי לא אמרו להיות פה?", שאל בול בהיסוס.
 פליינט החווה באצבעותיו בביטולו. "מה שלא יהיה מה שמאלפי זומם, הוא רוצה לשדר אויריה של תמיות. אסור שיראו שהוא נעדר באותו זמן כמוונו."
 "אבל כולם כבר יודעים את זה", אמר בול. "אפילו בכתים الآחרים".

"כֵן, מגושם מאד", אמרה בלקה. היא נחרה. "مالפי או לא, הוא רק ילדו משנה ראשונה ואנחנו לא צריכים אותו פה."
 "אני אשלח ינסוף לאבא שלו", אמר ג'אגסן בקול שקט, "והוא ידבר עם לורד מלאפי בעצמו – לפתע, ג'אגסן הפסיק לדבר.
 "אני לא יודעת מה איתכם, יקוריי", אמרה בלקה במתיקות

מוזיפת, "אבל אני לא מתכוונת לנוט בפחד מפני טקס מזוייף, ואני לא סיימתי עם פוטר ועם בוצדמית המהמוד שלו", איש לא ענה. כולם הבינו מעבר לה.

לאט, בלקה הסתובבה לראות על מה האחרים מסתכלים.

"אתם לא תעשו דבר", לחשש ראש הבית שלהם. פניו של סורוס סנייפ היו זועמות, וכשדיבר טיפות קטנות של רוק ניתזו מפיו, מכחימות עוד יותר את גלימותיו המלוכלכות כבר. "עשיתם מספיק, שוטים שכמוכם! בישתם את הבית שלי – הפסדתם לתלמידות שנה ראשונה – עכשו אתם מדברים על עירוב לורדים אצילים מהקסמהדרין במריבות הילדות העולבות שלכם? אני אטפל בנושא זהה. אתם לא תביסו את הבית הזה שוב, אתם לא תשחכו לבביש את הבית הזה שוב! סיימתם להילחם במכשפות, ואם אשמע אחרת –"

* * *

אם הייתה חושב שהם ישבו זה ליד זו בארוחת הערב אחרי זה, הייתה מתאכזב מרוחת.

"מה היא רוצחה ממני?" נשמעה קרייאתו העגמומית של ילד, שעלה אף כל היכרותו הנרכבת עם הספרות המדעית, היה עדין חמימים בקשר לדברים מסוימים. "היא דצחה לחטופ מכות?" הבנים הבוגרים מריבננקו שיבשו לידי בשולחן ארוחת הערב החליפו מבטים חוטפים אחד עם השני עד שלפי פרוטוקול נטול מיללים, המנוסה שביניהם דיבר.

"תראה", אמר ארطي גריי, תלמיד השנה השביעית שהוביל בתחרות שלהם בשלוש מכשפות ומורה להתגוננות, "מה שאתה צריך להבין הוא, עצם זה שהיא כועסת عليك לא אומר שאיבדת נקודת. העלמה גריינגר כועסת משום שהיא נבלה ואפשר להאשים אותך, אתה מבין? אבל באותו הזמן, על אף שלא תודה בכך, היא התרגשה מזה שהחבר שלה השקיע מאמצים מגוחכים

ומשוגעים כדי להגן עליה."

"זה לא קשור לנקיונות", אמר הארי פוטר, המילים יוצאות מ בין שיניו החשוקות. ארווחת הערב נחה נטושה על השולחן לפניו. "זה קשור לצדך. ואני. לא. החבר. שלח!"

זה נענה ללא מעט גיבובים מכל הנוכחים.

"כן, טוב", אמר ריבנקלו מהשנה השישית, "אני חושב שאחרי שהיא מנשקת אותך כדי להציג אותך מהשפעת סוהרSEN ואתה מבדיק ארבעים וארבעה ברינויים לתקורה בשביבלה, כבר עברנו את שלב ה'היא לא חברה שלי', באמת' והגענו לשאלת של איך ייראו הילדים שלכם. וואו, זו מתחגה מפחידה...". קולו של הריבנקלו דעך והוא אמר, בקול קטן יותר, "בקשה אל הסתכל עליי ככה".

"תראה", אמר ארטיגרי, "אני מצטער שאני ישיר, אבל אתה יכול להיות צודק או שאתה יכול شيיחו לך בחורות, אבל אתה לא יכול شيיחו לך את שניהם באותו הזמן". הוא הניח יד חברית על כתפו של הארי פוטר. "יש לך פוטנציאל, ילד, יותר מכל קוסם שראיתי אי פעם, אבל אתה צריך למדוד איך להשתמש בו, אתה יודע? תהיה קצר יותר נחמד אלהן, תלמד כמה לחישים לסדר את הבלגן הזה שאתה קורא לו שיעיר. מעל לכל, אתה צריך להסתיר את הרשות שלך טוב יותר – לא טוב מדי, אבל טוב יותר. בחורים טובים ומטופחים זוכים בבחורות, וкосמי אופל זוכים בבחורות, אבל בחורים טובים ומטופחים שנחדרים בכך שהם אפלים בסתר זוכים

bijouter בחורות מכפי שתוכל לדמיין – "

"לא מעוניין", אמר הארי ביובש כשהרים את ידו של הנער מכתפו ושמט אותה כל אחר יד.

"אבל אתה תהיה", אמר ארטיגרי, קולו נמוך ומבשר רעות. "אה, אתה תהיה!"

במקום אחר ליד אותו השולחן –

"לומנטי?" צווחה הרמוני גרייניגר, חזק כל-כך עד שכמה מהבנות שלידה התכווצו. "איזה חלק מזה היה לומנטי? הוא לא

ביקש ! הוא אף פעם לא מבקש ! הוא פשוט שלוח רוחות אחרי אנשים וմבדיק אותם לתקורה ועשה מה שהוא רוצה עם החיים שלו ! "

"אבל את לא רואה ?" אמרה מכשפה מהשנה הרביעית. "זה מראה שעל אף שהוא רשע, הוא אוהב אותך ! "

"את לא עוזרת", אמרה פנולופה קלירוטר מעט במורוד השולחן, אבל היא זכחה להתעלמות. כמו מכשפות בוגרות התישבו ליד הרמיוני אחורי שהתיישבה במקום הרחוק ביותר מהארון פוטר, אבל מהר מאוד ענן של בנות צעריות יותר הקיפו את הרמיוני במחסום בלתייחדר.

"אסור", אמרה הרמיוני גרייניגר, "להרשות לבנים לא הוב בנות בלי לבקש מהן קודם ! זה נכון בכמה מובנים ובמיוחד כשהזה נוגע להדבקת אנשים לתקרה ! "

גם זה זכה להתעלמות. "זה בדיקן כמו מהזה !" נאנחה לידי משנה שלישית.

"מהזה ?" שאלת הרמיוני. "היהתי שמחה לראות מהזה שבו משהו כזה קורה ! "

"הו", אמרה הילדת מהשנה השלישית, "חשבתי על המזהה ההור, המשמש רומנטי, שבו יש בן ממש נחמד ומתוק, והוא נושא לפלו, אלא שהוא טועה בהגיות העירเด שלו ויוצא לחדר כזה מלא בקוסמי אופל שעורכים טקס אסור שмотב שהיה נותר אבוד עד בنبيci הזמן, והם מקריבים שבע קורבנות כדי לשחרר את האימה העתיקה הזה שאמורה להעניק למישהו משאלת היא משוחררת, אז כמובן שהnocחות של הבן מפריעה לטקס, וכשהאימה אוכלת את כל הקוסמים האפלים וכולם מתיים המכשבה האחורה של הבן היא שהלואוי שהייתה לו חברה, והדבר הבא שקרה הוא שהוא נח בחקירה של האישה היפפהיה הזה שהענינים שלו בוערת באור נורא, אבל היא לא מבינה שום דבר באיך להיות אנושית או הבן תמיד צריך לעזרה אותה מלאכול אנשים. זה בדיקן כמו המזהה

זהה, אלא שאת הבן והאריה פוטר הוא הבהיר! ”
”זה...” אמרה הרמיוני, מופתעת למדוי. ”למעשה זה באמת
נשמע די דומה – ”

”באמת? ” פלטה ילדה משנה שנייה שישבה ממול, שהחללה
ליישען קדימה, נראית מבועתת אך אפילה יותר מכך מסוקנתה.
”לא! ” אמרה הרמיוני. ”כלומר – הוא לא החבר שלי! ”
שתי שניות לאחר מכן, האוזניים של הרמיוני קלטו את מה
שהשפטאים שלה אמרו הרגע.

המכשפה מהשנה הרביעית הניחה את ידה על כתפה של
הרמיוני ולחיצה עליה בניחום. ”העלמה גרייניגר”, היא אמרה בקול
מרגיע, ”אני חושבת שאם תחמי כנה עם עצמו, תגלי שהסיבה שאת
כוועסת על אדונך האפל היא שהוא תיעיל את כוחותיו העולמים דרכּ
טריסטי דיזיוס ולא דרכּ ”.

פיה של הרמיוני נפתח אבל גרוןה נגע לפניה שמיללים בקעו, וזה
כנראה היה דבר טוב, ממש שם כן, הייתה צורחת כלכך חזק
שבודאי משהו היה נשבר.

”איך זה יכול להיות, בעצם? ” אמרה הילדה מהשנה השלישית.
”אני מתכוונת, שהאריה פוטר יעבד דורך ילדה אחרת אפילה שהוא
כבל את עצמו אליו? האם לשלוותכם יש מעין, את יודעת, סידור
כזה? ”

”גאהאהאך”, אמרה הרמיוני גרייניגר, גרוןה עדין נועל, מוחה
תקוע, ומיתרי הקול שלה ממשיעים קול לא רצוני, כאילו היא מנסה
להשתעל יאך.

* * *

(מאחד יותר).

”אני לא מבינה למה את כלכך מגימה”, אמרה מכשפה נוספת
מהשנה השניה, שהחליפה את הילדה מהשנה השלישית אחריה
שהרמיוני איימה שתבקש מטריסטי לאכול את הנשמה שלה.

"כלומר, באמת, אם מישחו כמו הארי פוטר היה מציל אותו, היתי – שולחת לו כרטיסי תודה, ומחבקת אותו, ו", פניה של הילדה היו אדומות מעט, "טוב, ומנשקת אותו, אני מקווה".
"כן!" אמרה המכשפה האחורה מהשנה השניה. "אף פעם לא הבנתי למה בנות במצוות מתרגמות כשחרמות הראשית יוצאת מגדירה כדי להיות נחמדה ככלפיהן. אני לא היתי מתנהגת ככה אם הגיבור היה מחבב אותי".

הרמוני גרייניג'ר שמטה את ראה אל שולחן ארוחת הערב, ידיה מושכות באיטיות בשערה.

"את פשוט לא מבינה פסיכולוגיה גברית", אמרה המכשפה מהשנה הרביעית בקול סמכותי. "גרייניג'ר צריכה לגרום לזה להילדאות כאילו היא יכולה להתנגד במסתוריות לקסם המפתח שלו".

* * *

(מאחד עוד יותר).

וכך, לא עבר זמן רב לפני שהרמוני גרייניג'ר פנתה אל האדם היחיד עימו נותר לה לדבר, האדם היחיד שモבטחה כי בין את נקודת המבט שלה –

"הם כולם משוגעים", אמרה הרמוני גרייניג'ר בעוד צועדת במרכז לעבר מגדל ריבנקלו, לאחר שעזבה את ארוחת הערב מעט מוקדם. "כולם חזים מכך ומمنני, הארי, אני מתכוונת כמובן מאיתנו בכל בית-הספר הוגו-רטס, הם כולם משוגעים למגרמי. והבנות בריבנקלו הן חמי גלויות, אני לא יודעת מה בנות בריבנקלו קוראות כשהן מתבגרות, אבל אני בטוחה שהן לא אמורות לקרוא את זה. מכשפה אחת שאללה אותה אםعشינו קשר נשמה, מה שאני הולכת לבדוק בספרייה הערב, אבל אני די בטוחה שזה מעולם לא קרה –"

"אני אפילה לא מכיר שם לצורת ההיסק הכושלת הזה", אמר

הארי פוטר. הילד התהלך כרגע, מה שאומר שMRI פעם הוא נאלץ לדלג קדימה כמה צעדים כדי לעמוד בקצב המוזן בתרעומת של הרמיוני. "אני חושב ברצינות שאם זה היה תלוי בהם, הם היו גוררים אותנו ברגע זה לשנות את השמות שלנו לפוטראונס-ז'ורס-גריניג'ר... איךס, עכשו כשאני אומר את זה בקול רם אני מבין עד כמה נראה זה נשמע".

"אתה מתכוון שהשם שלך יהיה פוטראונס-ז'ורס-גריניג'ר ושלך יהיה גריניג'ר-פוטראונס-ז'ורס", אמרה הרמיוני. "זה נראה מכל דמיון".

"לא", אמר הילד, "בית פוטר הוא בית אצילי, אז אני חושב שהשם הזה נשאר ראשון –"

"מה?" היא אמרה בתרעומת. "מי אומר שאנחנו חייבים – השתרורה דמה פתאומית וαιומה, שהופרה רק על ידי צליל נעליהם.

"בכל מקרה", אמרה הרמיוני במחירות, "חלק מהדברים המשוגעים שהן אמרו באירוע הערב גרמו לי לחשוב, אז רק רציתי לומר, הארי, שאתה אסירית תודה לך על שהצלת אותך ואת כלן מלחתוף מכות, וכך על פי שחקקים מסוימים מאחרהצהרים מרגיזים אותך, אני בטוחה שאנו יקרים פשוט לדבר על זה ברוגע".

"אה..." אמר הארי בחיקוק קלוש ומהוסס, עיניו בוהקות בתחושת הבלבול והחשש, "זה... טוב, אני מניח?"

לייתר דיוק, הייתה זו מכשפה מהשנה הרביעית שהסבירה, שמכיוון שהארי הוא הקוסם הרשע שהתחaab בהרמיוני, והרמיוני היא הנערה הטהורה והתמיימה שתגאל אותו או תסתפקה בעצמה על ידי אומניות האופל, הרמיוני חייבת להימצא במצב תמידי של תרעומת על כל מה שהארי עושה, אפילו אם זה להציג אותה בגבורה מאבדון מוחלט, רק כדי שמערכת היחסים שלהם לא תיפתר לפניי סוף מערכת ארבע. ואז פנולופה קלירוטר, שהרמיוני

באמת חשבה שהיא חכמה יותר מזה, העירה בקול רם שמאיתן סיבות הרמוני לא יכולה ללבת לדבר בהיגיון עם הארי על מה היא מרגישה פגועה, ובכל מקרה קוסמי אופל נמשכים להתנגדות מלאת רגש בנשים, ולא להיגיון. בנקודת הוו הרמוני כמה מהשולchan בדחיפה, צעדה בזעם לעבר המקום בו הארי ישב, ושאלה אותו בקול שקול האם הם יכולים ללבת וללבן את העניינים שלהם.

"או במלילים אחרות", אמרה הרמוני בקול הרוגע ביותר שלה, "לא באמת הסתבכת איתי, אני עדיין מדברת איתך, אנחנו עדיין חברים, ואני עדיין לומדים ביחד. אנחנו לא בריב. נכון?""
aicshahu נראה כאילו זה רק הגדיל את החשש של הארי פוטר.
"נכון", אמר הילד-שנשארבחים.

"מעולה!" אמרה הרמוני. "או, האם הבנת למה כעשתי, מר פוטר?"

השתרצה שתיקה. "רצית שלא אחערב בעניינים שלך?" אמר הארי בזיהירות. "כלומר – אני יודעת שרצית לעשות דברים בדרך שלך. ובאמת לא התעוררתי בעניינים שלך, עד ששמעתי שהולשה לך. ואכilmות ערים טמן לך מארב ובכנות, לא ציפיתי לזה. פרופסור קוילול לא ציפה לזה. התחלתי לדאוג שאולי הסתבכת מעבר לראש ואז, בלי להעליב הרמוני, ארבעים וארבעה ברינויים במארב זה יותר مما שמשיחו יכול להתמודד איתו בלי עצרה. זו הסיבה שהחשבת שאת צריכה עוזה רק הפעם –"

"לא, החלק הזה בסדר", אמרה הרמוני. "באמת הסתבכנו מעבר לראש. בבקשתה תנחש שוב, מר פוטר."

"אם," אמר הארי. "מה שטריריסי עשתה... הבהיר אותך?"
הבהיר אותי, מר פוטר? ייתכן שהיא שמחה של חומציות בקולה. "לא, מר פוטר, הייתי מפוזחת. הייתה מבודעתת. לא הייתה רוצה להודות שאין מפחדת מסתם דלקונים או משהו, אנשים עלולים לחשוב שאין פחדנית, אבל כשהאני יכולה לשמעו قولות

מרוחקים קוראים 'טקלילី! טקלילី!' ויש שלוליות של דם שזולגות מתחת לדלתות, אז זה בסדר לפחד."
"אני באמת מצטרע", אמר הארי במא ששמע כמו חרטה כנה.
"חשבת שתביני שזה אני."

"והסיבה שכולנו פחדנו כהה, מר פוטר, היא שלא ביקשת קודם!" על אף כוונתו הרכמיוני גילה שוקלה עולה. "היתה צריך לבקש ממוני לפני שעשית משהו זהה, הארי! היה צריך לומר בדיקון, 'הרכמיוני, אני יכול לגרום לך לצאת מתחת לדלתות?' חשוב להיות מודוקן כשאתה מבקש דברים כאלה!"
הילד שפשף את עורפו תוך כדי הליכה. "חשבת... בכנות,
פשוט חשבת שתהיה מוכראת לומר לא."
"כן, מר פוטר, היה יכול לומר לא. זאת כל הנקודה של לבקש רשות קודם, מר פוטר!"

"לא, אני מתחכו שאתה מוכראת לומר לא, בין אם זה מה
שbamת רצית ובין אם לאו. ואז כמובן הייתן חוטפות מכות וזו
היתה אשתי שביקשתי רשות קודם".

גבותיה של הרכמיוני טיפסו מעט בהפתעה, והיא המשיכה ללבת
עוד כמה צעדים בעודה מנשה להבין זאת. "מה?" היא אמרה.
"טוב..." אמר הילד באיטיות מה. "כלומר, אתה גנאל אורדישמש,
לא אתה יכול להרשות לי להפחיד אנשים, אפילו לא בריוונים,
אבלו לא כדי להציג את החברות שלך מלחתוף מכות. הייתה
מוכראת לומר לא, ואז הייתה נפגעת. כהה, אתה יכול לומר בכנות
לאנשים שלא היה לך שום מושג ושזו לא אשמתך. זו הסיבה שלא
זהרתי אותך".

הרכמיוני הפסיק ללבת, פנתה להבית בהاري ישירות למקום רק
לסובב את ראשה. "הארי, אתה מוכרא להפסיק להציג סיבות
מתוחכבות לעשות דברים מטופשים".
גבותיו של הארי טיפסו. אחרי רגע הוא אמר, "תראי... אני יודע
למה את מתחכו, כמובן, אבל עדיין ישנה השאלה האם זה היה

רעיון טוב, ולא רק מתווחכם – ”

”אני מבינה למה עשית את מה שעשית היום”, אמרה הרמיוני.
”אבל אני רוצה שתבהיר לי שמעתה והלאה, תבקש מمنי רשות
קודם, תמיד, אפילו אם אתה לא יכול לחשב על סיבה למה לא.”
השתורה שתיקה שהתארכה, והרמיוני הרגישה את ליבה שוקע.

”הרמיוני – ” הארי החל לומר.

”למה?“ התסכול החפרץ לקולה. ”למה זה כלכך נורא? כל מה
שאתה צריך לעשות זה לבקש!“

עינוי של הארי היו רציניות מאוד. ”על מי באלגיר“ה את מנסה
להגן הциරבה, הרמיוני? על מי את היכי חוששת, כשאת נלחמת?
”חנה אבות“, אמרה הרמיוני בלי לחשב, ואז היא הרגישה קצת

רע, כי חנה כן מתאמצת וכך השתפרה הרבה –

”האם הייתה מרגישה בסדר עם לבתו במשהו אחר, נגיד
טריסי, עם האחוריות הסופית להגן על חנה? אם הייתה יודעת שחנה
עומדת להיכנס למארב, והיתה חושבת על תוכנית להגן עליה, הייתה
Marginata בסדר עם לטריסי להחלטת האם מותר לך לבצע
אותה?“

”טוב... לא?“ אמרה הרמיוני, מבולבלת.

עינוי הירוקות של הילד שנשארבכים הביטו בשלה במבט
יציב. ”האם הייתה סומכת על חנה עם המילה الأخيرة בנוגע להאם
היא צריכה הגנה?“

”אני – “ אמרה הרמיוני, ואז עצרה. זה היה מוזר, היא ידעה מה
התשובה הנכונה וידעעה גם שהתשובה הנכונה לא אמיתית. חנה
התאמצה כלכך להוכיח שהיא לא מפחדת, אף על פי שהיא כן, וקל
לראות איך הילדה ההפלאפית מתאמצת יותר מדי –

ואז הרמיוני הבינה את ההשלכה. ”אתה חושב שאתה כמו חנה?“
”לא... בדיק...“ הארי פרע את שערו. ”תקשיibi, הרמיוני, מה
את הייתה מציעה לעשות, לו הייתי מזהיר אותך מפני מארב של
ארבעים וארבעה בריוונים?“

"היה עושה את הדבר האחראי ומספרת לפروفסור מקונגנגל ונונתת לה לטפל בזוה", אמרה הרמוני מיד. "וואז לא הייתה אפלה ואנשים צורחים ואור כחול נורא –"

אבל הארי פשוט הניד בראשו. "זה לא הדבר האחראי לעשות, הרמוני. זה מה שמי ששחקת את התפקיד של הילדה האחראית הייתה עוצה. כן, חשבתי לлечת לפروفסור מקונגנגל. אבל היא רק הייתה עצרת את האסון פעם אחת. בטח לפני שהפרעה כלשהי הייתה מתחילה, נגיד על ידי זה שהיתה אומרת לבוריונים שהיא יודעת. אם הבוריונים היו נענשים רק על תכנון, זה היה באובדן של נקודות בית, או לכל היותר ריתוק של יום, לא במשהו שבאמת יפחיד אותם. ואז הבוריונים היו מנסיםשוב. פחות מהם, עם ביטחון שדה טוב יותר כך שלא הייתה שומע על זה. הם בטח היו טומנים מארב לאחת מכך בלבד. לפروفסור מקונגנגל אין את הסמכות לעשות משהו מפחיד מספיק כדי להגן עליו – והיא לא הייתה חורגת מסמכותה, משום שהיא לא באמת אחראית".

"פروفסור מקונגנגל לא אחראית?" אמרה הרמוני בתדהמה. היא שמה את ידיה על מותניה, מביטה בו במבט זועם. "אתה משוגע?"

הילד לא מצמצץ. "את יכולה לקרוא לזה אחראית של גיבורים, אולי," אמר הארי פוטר. "לא כמו הסוג הרגיל. זה אומר שהיא, לא משנה מה, זה תמיד אשמהך. אפילו אם אמרת לפروفסור מקונגנגל, היא לא אחראית למה שקרה, את אחראית. צוית לחוקי ביתי-הספר זה לא תירוץ, זה שימושה יכולהך זה לא תירוץ. העניין זה לא תירוץ, אפילו לנסות כמייטב יכולתך זה לא תירוץ. פשוט אין תירוצים, את פשוט צריכה לעשות את העבודה לא משנה מה." פניו של הארי התכווצו. "זו הסיבה שאני אומר שאתה לא חושבת בצדחה אחראית, הרמוני. לחשוב שהעבודה שלך נגמרה כשאת מספרת לפروفסור מקונגנגל – זו לא חשיבה של גיבורה. זה כאילו שזה שחנה תחתוף מכות זה בסדר, משום שזו כבר לא

אשmetaן. להיות גיבורה זה אומר שהעובדת לא נגמרה עד שעשית כל מה שדרושים כדי להגן על הבנות האחרות, לצמיתות." בקומו של הארי נשורה נימה הפלדה שרכש לעצמו מאז שפוקס היה על כתפו.

"את לא יכולה לחשב כמובן לציית לחוקים זהה כל חובתך."

"אני חושבת", אמרה הרמיוני בקול שקול, "שאתה ואני עולמים שלא להסכים על כמה דברים, מר פוטר. כמו על האם אתה יותר אחראי מאשר פרופסור מקונגנול, והאם להיות אחראי כולל בדרך כלל אנשים רצים וצורחים, ועוד כמה זה רעיון טוב לציית לחוקי בית-הספר. וזה שנחננו לא מסכימים, מר פוטר, לא אומר שאתה זוכה לומר את המילה האחורה".

"טוב", אמר הארי, "שאלת מה עד כדי כך נורא ברעינו לשאול אותך קודם, וזה הייתה שאלה טובה להפתיע, אז בחרנתי את התודעה שלי זויה מה שמצותי. אני חושב שהחשש האמתי שלי הוא שם חנה תהיה בצרות ואני אחשוב על דורך להציל אותה שתיראה מוזרה או אפילו או משהו, את עשויה שלא לשקל את ההשלכות על חנה. את עשויה שלא לקבל את אחוריות הגיבורה לחשוב על דרך כלשהו להציל אותה, אייכשו, לא משנה מה. במקרה זאת את פשוט תגלמי את הדמות של הרמיוני גרייניג'ר, הילדה הריבינקלואית עם הראש על הכתפיים; והדמות של הרמיוני גרייניג'ר אומרת 'לא' אוטומטית, בין אם יש לה תוכנית טוביה יותר בראש ובין אם לא. ואז ארבעים וארבעה ברינויים מכימים בתורתו את חנה אבוט, וזה תהיה אשਮתי משום שידעתי, אף על פי שלא רציתי שהמציאות תהיה כזו, ידעת שכך זה יהיה. אני די בטוח שזה היה הפחד הסודי וחסר המילים שלי."

התסכול החל להיבנות בה שוב. "אללה החיים שלי!" התפרצה הרמיוני. היא הייתה מסוגלת לדמיין איך זה יהיה אם הארי יתרעב בחיים שלה כל הזמן, מציא הצדקות לא לשאול אותה קודם ולא להקשיב להתנגדויות שלה. היא לא צריכה לנצח בוינכה רק כדי – "תמיד תהיה סיבה, אתה תמיד יכול לומר שאני לא חושבת כמו

שצורך! אני רוצה חיים משלי! אחרת אני פשוט אעזוב, אני באמת אעזוב, אני מתכוונת לזה, הארי.

הארי נאנח. "זה בדיקת המקום אליו לא רציתי שנגיעה, והנה אנחנו פה. את חוששת בבדיקה מאותו הדבר כמווני, נכון? את חוששת שם את תעוזבי את ההגאה, נתפרק." זווית פיו התעוטה, אבל זה לא נראה כמו חיקוך אמיתי. "זה שהוא שאני יכול להבין."

"אני לא חושבת שאתה מבין בכלל!" אמרה הרמיוני בחרדות.

"אמרת שהנעה שותפים, הארי!"

זה עצר אותו, היא ראתה את זה עוצר אותו.

"מה עם זה?" שאל הארי לבסוף. "אני אבטיח לשאול אותך לפני שאני עושה משהו שנייתן לפרש מהתרבויות במעשייך. אלא שאת חייבת להבטיח לי להיות הגיונית, הרמיוני. אני מתכוון באמת, בכנות, לעצור ולחשוב למשך שנים רבות קודם, להתייחס לזה כל בחירה אמיתי. את צריכה להיות הגיונית מספיק כדי להבין שאתה מציע דרך להגן על הבנות האחרות, ושאם תגיד לך אוטומטית בלי לשකול את זה כראוי, יש תוצאה אמיתית שבה חנה אבות מסיימת את דרכה בבית חולים".

הרמיוני הביטה בהاري כשהנהו של גועץ.

"ובכן?" אמר הארי.

"אני לא צריכה להבטיח הבטחות", היא אמרה, "רק כדי שתיעזו אותי בנוגע לחיים שלי." היא פנתה מהארי והחלה לילכת בעבר מגדל רייבנקלו, לא מביטה בו. "אבל אני חשוב על זה, בכל זאת."

היא שמעה את הארי נאנח, ואחרי זה הם הילכו בדממה לזמן מה, חולפים דרך קשת ממתכת כלשהי בצבע אדום שנראתה כמו נחושת, אל מסדרון שהיה בדיקון כמו זה שעוזבו כמעט העובה שהיא מושך במחומים ולא במרובעים.

"הרמיוני..." אמר הארי. "צפיתי לך וחושבתי, מאז היום בו אמרת שאתה רוצה להיות גיבורה. יש לך את האומץ. את תילחמי

בעבור מה שצודק, אפילו אל מול אויבים שיבריהם אנסים אחרים. בהחלט יש לך את האינטיליגנציה הגדולה לך, ואת בטח אדם יותר טוב בפנים ממוני. אבל אפילו לך... טוב, אם להיות כן, הרמוני... אני לא ממש יכול לראות אותך נכנסת לנעלים של דמלדור, מובילה את הקרב של בריטניה הקסומה נגד אתייודעתי מי. עדין לא, בכלל אופן."

הרמוני הפנתה את ראהה להבטה בהاري, שפשוט המשיך ללבת, כאילו שקווע במחשבות. למלא את הנעלים הללו? היא מעולם לא ניסתה לחשב על עצמה כך. היא מעולם לא חשבה לחשוב על עצמה כך.

"ואולי אני טועה", אמר הארי כשהלכו. "אולי פשוט קראתי יותר מדי סיפורים בהם הגיבורים לעולם לא עושים את הדבר ההגוני ואומרים לפרופסור מקונגנליות שלהם, אז המוח שלי לא חשב שתא גיבורה מסיפור. אולי את זו השפואה, הרמוני, ואני פשוט מתנהג בצורה טיפשית. אבל בכל פעם שאת מדברת על לצית לחוקים או להסתמך על מורים, אני מקבל את התהוושה זו, כאילו זה קשור לדבר האחרון הזה שעוצר אותך, הדבר האחרון שמרדים את העצמי הד"ש שלך והופך אותך לדבר'ש טוב...". האריナンח שוב. "אולי זו הסיבה שדמלדור אמר שאתה היה לו היו לי הורים חורגים מרושעים".

"הוא אמר מה?"

הארי הנהן. "אני עדין לא יודע האם המנהל הבלתיוץ'ן אונ... העניין הוא, שהוא צדק, במובן מסוים. היי לי הורים אוהבים, אבל מעולם לא הרגשתי שאני יכול לסמור על החלטותיהם, הם לא היו שפויים מספיק. תמיד ידעתי שאם לא חשוב על דברים עד הסוף עצמו, אני עלול להיפגע. פרופסור מקונגנגל תעשה מהה שציריך כדי לעשות את העבודה אם אני יהיה שם כדי לננדן לה על זה, היא לא חפר חוקים בעצמה בלי השגחה של גיבור. פרופסור קוירל הוא באמת מישחו שעשו דבריהם לא משנה מה, והוא האדם

היחיד חוץ ממני שם לב לדברים כמו זה שהסניין' הורס את הקווידี้ן'. אבל עליי אני לא יכול לסמן שהיה טוב. אפילו אם זה עצוב, אני חושב שזו חלק מהסבירה שיצירתה את מה שדמלדור קורא לו גיבור – אנשים שאין להם אל מי לדוחוף את האחריות הסופית, וזה הסיבה שהם יוצרים הרוגל מחשבתי לעקב אחרי כל הדברים בעצמם".

הרמוני לא אמרה כלום בתגובה לזה, היא חשיבה על משחו שגדריק גרייפינדור כתב לקראת סוף האוטוביוגרפיה הקצורה מאוד שלו. בתוכית ובלוי שום הסבר, משום שהמגילה הייתה אמורה להיות מועתקת ביד, מאות שנים לפני שמוכנות הדפוס המוגלאת העניקה השראה לקוסמים להמציא עטינוצה קוראי-כוכוב. אין מושיע למשיע, כhab גודריך גרייפינדור. אין אדון למגן, לא אם ולא אב, רק ריקנות ממעל.

אם זה המחיר של להיות גיבורה, הרמוני לא הייתה בטוחה שהיא רוצה לשלם אותו. או אולי – אם כי זה לא היה מסוג הדברים שהיתה חושבת לפניה שהתחילה לבנות עם הארי – אולי גודריך גרייפינדור טעה.

"אתה סומך על דמלדור ?" שאלת הרמוני. "כלומר, הוא ממש פה בביתהספר והוא הגיבור האגדי ביותר בכל העולם –" "הוא היה הגיבור האגדי ביותר", אמר הארי. "עכשו הוא מעלה באש תרגולות. בכנות, דמלדור נראה אמין בעניין ?"

הרמוני לא ענתה. זה לצד זו, השנים החלו לטפס במדרגות ליליניות עצומות ורחבות, המדרגות מתחלפות בין מתחת בצעב ארד ובבן בצעב כחול ; הדרך האחורה אל דיוון רייבנקלו, שהמתין לשמור על המגורים שלהם עם חידות מטופשות.

"או, והרגע חשבתי על מהهو אני צריך לומר לך", אמר הארי כשהיו בחצי הדרך למעלה. "משום שזו משפייע על החיים שלך והכל. תחשבי על זה כעל סוג של מקדמה –"

"מה זה?" שאלה הרמוני.

"אני חוויה שאלגר"ה עומדת להתפרק."

"להתפרק?" אמרה הרמוני, כמעט מועדת על אחת המדרגות.
 "כן," אמר הארי. "כולם, יכול להיות שאני טועה, אבל אני
 חושד שהמורים הולכים לשים קץ ללחימה במסדרונות." הארי
 חייך כשדבר, ניצוץ בעיניו מאחרוי המשקפיים רמז על ידע סודי.
 "להטיל לחשי הגנה חדשם לזהוי קלות התקפות, או להתחיל
 לוודא דיווחים של בריונות באמצעות וריטסרוום – אני יכול לחשב
 על כמה דרכים שבهن הם יכולים להפסיק את זה. אבל אם אני צודק,
 זו סיבה לחגיגה, הרמוני, את וחברותיך. יצרתן מספיק המולה
 ציבורית עד שగרמתן להם ממש לעשות משהו בנוגע לבריונות. לכל
 הבריונות."

לאט, חיווך החל לעלות על שפתיה, וכשהגיעה בראש המדרגות
 והחלła ללכת לעבר דיווקן רייבנקלו בשביב החידה שלה, הרמוני
 הרגישה מעט קלה יותר על רגליה, תחושה מרוממת נפלאה
 מהתפשטות בה כאילו מולאה בהליום.

aicsho, על אף כל ההשquaה של כל אחת ואחת מהן, היא לא
 ציפתה לככלך הרבה, היא לא ציפתה שזה באמת יעבד.
 הן באמת גרמו לשינוי ...

* * *

היה זה סוף זמן אРОחות הבוקר למחorbit.

התלמידים מכל השנים ישבו בשקט רב על ספסלייהם, כל
 הראשים פונים לאוטו הכיוון, לעבר שולחן המורים, לפניו עמדה
 ילדה בודדת מהשנה הראשונה, קופואה ולא תנואה, ראשנו נוטה
 מעלה להביט בראש בית סלית'רין.

פניו של פרופסור סנייפ היו מעוותות בזעם ובניצחון, נקמני
 כל קוסם אופל; ומאחוריו ישבו שאר המורים בשולחן, מבטים
 בפנים שכאילו סותתו באבן.

” – מפורקת לצמיחות”, יرك המורה לשיקויים. ”האגודה עליה הכרזת מוצאת מחוץ לחוק בהוגורטס, בכפוף להחלטתי כמורה! אם האגודה שלך או כל חברה בה תימצא נלחמת במסדרונות, גריינגר, את תהיא אחראית באופן אישי ותוסקי, על ידי, מביתי הספר הוגורטס לכישוף ולקיים!”

הילדה מהשנה הראשונה עמדה שם, לפניה שולחן המורים אליו נקרה בפעמים קודמות רק כדי לקבל שבחים וחוכמים; עמדה שם, גבה גבוה וזקוף, קימورو כשל קשת של קנטאור, לא מסגירה דבר בפני האובי.

המכשפה זו מהשנה הראשונה עמדה כשל דמעותיה וכעסה כלואים בפנים, פניה רגועות, דבר לא משתנה בהופעתה החיצונית, בעוד משחו נשרב לאיתו בתוכה. היא הייתה מסוגלת להרגיש אוטו נשרב.

הוא נשרב עוד יותר כשפראפסור סנייפ נתן לה שבועיים של ריתוק על רקע הפצע של אלימות ביתה הספר, לועג בפרצוף מלא בוז כמו זה שהראה להם בשיעור השיקויים הראשון, ועם עיotta קטן בזווית היזוכו שהuid על כך שהמורה לשיקויים יודע בדיקע עד כמה הוא לא הוגן.

מה-ישלא-יהה בתוכה נשרב לכל האורך, מלמעלה למטה, כשפראפסור סנייפ הוריד מה נקודות מריבנקלו.

ואז זה נגמר, וסנייפ אמר לה שהיא משוחררת.

היא הסתובבה ורأتה שבשולחן ריבנקלו, הארי פוטר יושב דום בכסאו, היא לא ראתה את הבעת פניו מכאן, היא ראתה את אגרופיו על השולחן אבל היא לא ראתה אם הם קמורים ולבנים כמו שלה. היא לחשה לו, כשפראפסור סנייפ קרא לה, שאסור לו לעשות דבר בלי לשאול אותה קודם.

הרמיוני הסתובב שוב להבית בשולחן המורים, בדיקע כשסנייפ הסתובב כדי לחזור למקוםו.

” אמרתי שאתה משוחררת, ילדה, ” אמר הקול הלועג, אבל על

פנוי היה חיווך מרוצח, כאילו חיכת שתעשה משחו – הרמיוני צעדה קדימה חמישה צעדים נוספים לעבר שולחן המורים ואמרה, "המנה?"

דממה מוחלטת מילאה את האולם הגדול.

המנהל דמלבדו לא אמר דבר, לא עז. היה זה כאילו גם הוא סותת מאבן.

הרמיוני הפנתה את מבטה אל פרופסור פלייטיק, שראשו פנה אל חיקו, בקושי גליי מעל השולחן. לצדיו, פניה של פרופסור ספראות היו קמצותות מאד, היא נראתה כאילו היא מכrichtה את עצמה להבית, ושפתייה רעדו, אבל היא לא אמרה דבר.

כסהה של פרופסור מקגונגל היה ריק. סגנית המנהל לא הופיעה לארוחת הבוקר.

"למה אף אחד מכם לא אומר כלום?" שאלת הרמיוני גרייניג'ר. קולה רעד בשארית תקוטה, בקשת העזרה האחורה מהמקום הזה בתוכה. "אתם יודעים שמה שהוא עושה לא בסדר!"
עוד שבועיים של ריתוק, על התהצפות", אמר סנייפ בקול משיי.

זה התנפץ.

היא הביטה בשולחן המורים כמה שניות נוספות, בפרופסור פלייטיק ובפרופסור ספראות ובכיסא הריק שבו פרופסור מקגונגל הייתה אמורה להיות. ואז הרמיוני גרייניג'ר הסתובבה והחלה ליכת עבר שולחן רייבנקלו.

המולת קולות החלה לגאות, כשהתלמידים הופשרו מקפואים.
ואז, כשבמעט הגיעה לשולחן רייבנקלו –

קולו היבש של פרופסור קוירל חתק את הכל, והוא אמר, "מאה נקודות לעלמה גרייניג'ר על שעשתה את הדבר הנכון."

הרמיוני כמעט נפלה; ואז היא המשיכה ללבת, בעוד סנייפ צועק משחו זעם, בעוד קוירל נשען לאחרור בכיסאו ומתחילה לצחוק, בעוד קולו של דמלבדו אמר משחו שלא הצליחה לשם

והיא התיישבה בשולחן ריבנקלו ליד הארי פוטר. הארי פוטר היה קפוא לידה, הוא נראה כמו מישחו של אמן מעז לוזן.

"זה בסדר", קולה אמר לו אוטומטית בלי שהיא מעורבת בחירה או מחשבה, אם כי זה בכלל לא היה בסדר. "אבל תראה אם אתה יכול לחלק אותן מהריהוקים של סנייפ, כמו שעשית בעצמך בפעם הhai?"

הארי פוטר הנהן, תנוועה עוותית בודדת של ראשו. "אני – אמר הארי. "אני – אני מצטרע, זה – זה הכל באשתי – "

"אל תהיה מגוחך, הארי." מזר שחקול שלה יצא רגיל, ובלי שהיא צריכה לחשב מה לומר. הרמיוני הביטה מטה אל צלחת ארוחת הבוקר שלה, אבל אכילה לא בא בחשבון. היא הרגישה סערה ותנוועה בבטנה שרמזה שהיא כבר על סף הקאה, מה שהיא מזר משום שהיא יכולה להישבע שכל גופה מרגיש קאה, כאילו היא לא מרגישה כלום, באותו הזמן.

"ו... ." קולה אמר, "אם אתה רוצה להפר חוקי ביתיספר או משהו, אתה יכול לשאול אותי בקשר לזה, אני מבטיחה שלא אומר ישרא".

* * *

Non est salvatori salvator,
neque defensori dominus,
nec pater nec mater,
nihil supernum.

(אין מושיע למושיע, אין אדון למגן, לא אב ולא אם, רק ריקנות ממעל.)

– גודרייך גרייפינדור,
1202 לספירה

פרק ๗

איוטולד אט מתקודם: כליזיט אקלזיט

ריין פלתיירן ירדה במדרגות האבן המחווספסת והטיח הגס, משaira לחש לומוס דולק בין הלפידים, מחזקת את שרביטה מורם ברוחחים שבין האורות.

היא הגיעה למערת האבן הריקה בעלת הפתחים האפלים הרבים, המוארת בפליד בסגנון עתיק שנדרך כשןכנה. לא היה שם איש, עדין, ולאחר דקות ארוכות של עמידה עצבנית, היא החלה ליצור בשינוי צורה ספה מרופדת גדולה מספיר לשני אנשים שישבו עליה, או אפילו שישכבו עליה. שרף עץ פשוט היה קל יותר, היא הייתה יכולה לעשות זאת בחמש עשרה שניםoot, אבל – טוב –

אפילו לאחר ששימייה לייצור את הספה, פרופסור סניפ לא הגיע, והוא התישבה לצד השמאלי של הספה, הדפק שלה פועם בגローンה. משום מה היא נעשתה עצבנית יותר, לא פחות, בזמן שהעיכוב התארך.

היא ידעה שהוא הפעם האחרוןונה.

הפעם האחרוןונה לפני שכל הזיכרונות הללו יעלמו, וריין פלתיירן חמצא את עצמה במערה מסורתית, תוהה מה קורה.

היא בזה מהשו שהרגיש כמו מוות.

הספרים אמרו שלחש זיכרון שמוטל כהלה אינו מזיק, אנשים

שוכחים דברים כל הזמן. אנשים חולמים, ואז מתעורריהם בלי לזכור את החלומות שלהם. לחש זיכרונו אפילו לא יותר הרבה הרבה, פשוט רגע קצר של חוסר ה頓悟; וזה כמו הסחת דעת בഗל רעש חזק שגורמת לקטיעת קו המחשבה. זה מה שכותב בספרים, וזו הסיבה שלחשי זיכרונו אושרו על ידי משרד הקסמים למטרות ממשתיות.

אבל ככל זאת, המחשבות האלו, המחשבות שהיא חושבת עכשו; בקרוב לאיש לא יהיה אותן. כשהיא מביטה לעתיד, אין איש שישלים את המחשבות שהיא לא תספק לסימן לחושב. אפילו אם היא תוכל לקשר את כל הקצאות הפתווחים בתודעהה בדרך הקרובה, לא יוותר מזה דבר לאחר מכן. אין זה מה שתחשוב עליו, אם אתה עומד לモת בעוד דקה? ואז נשמע קול צעדים שקטים... סורורס סניפ נכנס למערה.

עינויו התמקד בספת הישיבה, והבעה מוזרה חצתה את פניו; מוזרה משום שלא הייתה אירונית, או כועסת, או קרה. "תודה לך, העלמה פלטיזון", אמר סניפ בשקט, "זה מאוד מתחשב מכך". המורה לשיקויים הוציא את שרביטו והטיל את לחשי הפרטויות הרגילים, ואז התקרכב לעברה והתיישב בכבדות לצידה על הספה.

כעת הדופק שלה פעם בחזקה מסיבה אחרת לגמרי. היא הסתובבה באיטיות להבית בפרופסור סניפ, וראתה שראשו שעון לאחריו על הספה, עינויו עצומות. לא ישן, עם זאת. פניו נראו מתחומות, לא רגועות, כאובות.

היא ידעה – לפטעה היא הייתה בטוחה – שהיא מורשת לראות זאת רק משום שהיא לא תזכור זאת לאחר מכן; ושהאיש לפנייה לא הורשה לראות זאת.

השיחה הנואשת שהתנהלה בתוך תודעהה של ריאן פלטיזון נשמעה בערך כך: אני יכולה פשוט להישען ולנסח אותו, את יצאת

לגמר מדעתך הזרירה, העיניים שלו עצומות אני מתערבת שהוא לא יעצור אותו בזמן, אני מתערבת שייעברו שנים עד שמשהו ימצא את הגופה שלך –

אבל פרופסור סנייפ פכח אז את עיניו (למרבה רוחחתה ואכזבתה הפנימיות גם יחד), ואמר בקול רגיל יותר, "התשלום שלך, העלמה פלאתוון". הוא שלף אבן אודם מגילומתו, חתוכה על-פי הסטנדרט של גריינגורטס. "חמשים פאות. לא אפוגע אם תספר לי אותן".

היא הושיטה יד רועדת, מכוונה שסנייפ יצמיד את האודם לאצבעותיה, שתרגיש את מגע עורו החי נגדי עורה שלה –

אבל במקום זאת סנייפ פשוט הרים מעט את ידו ושמט את האודם לידי, והוא נשען לאחר מכן אל הספה. "את תזכיר שמצוות אותה מונחת על רצפת המערה כשבאת לסייע פה", אמר סנייפ. "ומכיוון שאיש פרט לך לא יאמין לזה, את תזכיר שהשחתה שהיא פחות בעיני אם חפקיidi את הכסף בכיספה נפרדת בגרינגורטס".

לזמן מה נשמע רק קול הפיצוח של הלפיד.
למה – אמרה ריין פלאתוון. הוא יודע שלא אזכור. "למה עשית את זה? כלומר – אמרת לי לומר לך איפה יהיו ברינויים, וכי הם יהיו, אבל לא האם גרייניגר תהיה שם. ואני יודעת, מאיך שמחוללה זמן עובד, שאם אתה רוצה לגרום לכך שגרייניגר תהיה שם, אסור לך לדעת האם זה כבר קרה. או הבנתי שאנחנו הינו אלה שאמרנו לה לאן ללכת. נכון?"

סנייפ הנהן מבלי לדבר. עיניו היו עצומות שוב.

"אבל", אמרה ריין, "לא הבנתי למה עורתה לה. ועכשו – אחרי מה שעשית לגרייניגר באולם הגדל – אני לא מבינה בכלל". ריין מעולם לא חשבה על עצמה כנחמדה במיוחד. היא לא ממש הקדישה תשומת לב לשערורייה מסביב לגנרט אורד-מש. אבל משחו בלווזור לגרייניגר להילחם בברינויים גורם לה... טוב, היא

התרגלה לחשב על זה בתור הצד של הטוביים, ולהחשב על עצמה בעל מישמי מהצד של הטוביים. והיא גילתה שהיא די אוחבת את זה. קשה פשוט לוותר על זה. "למה עשית את זה, פרופסור סנייפ?"

סנייפ הניד בראשו, פניו מתכווצות.

"האם –" אמרה ריאן בקול מהוסס. "כלומר – כל עוד אנחנו פה – האם יש משהו שאתה רוצה לדבר עליו?" היה משחו שהיא רצתה לומר, אבל היא לא הצליחה לנורום למילימ'ם לבקווע מפה. "אני יכול לחשב על עניין אחד", אמר סנייפ לאחר הפסקה. "אם את מעוניינת, העלמה פلت'ירן."

עיניו של סנייפ היו עצומות עדין, אז היא לא יכולה פשוט להניד בראשה. קולה כמעט נשבר כשהכריתה את עצמה לומר "כן".

"ישנו נער מסוים בכיתה שלו שמחבב אותך, העלמה פلت'ירן", אמר סנייפ מאחוריו עיניו העצומות. "לא אומר את שמו. אבל הוא מביט בכך כל פעם שאתה חוצה את החדר, כשהוא חושב שאתה לא שמה לב. הוא חולם עלייך ורוצה להיות איתך, אבל הוא מעולם לא ביקש מקום ולו נשיקה."

LIBHA HACH LIFAUOM CHOK YOTER.

"אני אמרי לי את האמת, העלמה פلت'ירן. מה את חושבת על הנער הזה?"

"ובכן –" היא אמרה. היא גמגמה. "אני חושבת – שלא לבקש אפילו נשיקה אחת – זה –"

עצוב.

פשט עלוב.

"חולשה", היא אמרה, קולה רועד.

"אני מסכימים", אמר סנייפ. "אבל נניח שהנער עוזר לך. האם הייתה חושבת שאתה חייתך לו נשיקה, לו ביקש?"

היא שאפה אוויר בחזרות –

"או שאתה חושבת", המשיך סנייפ, עיניו עדין עצומות,

"שהוא פשוט מעיק?"
הAMILIM דקרו אותה כמו סכין והוא לא הצליחה שלא להשתנק
בקול רם.

עיניו של סנייפ נפקחו ומבטו פגש בשלה מעבר לסתה.
ואז המורה לשיקויים החל לצחוך, גיחוכים קטנים ועוצבים.
"לא, לא את, העלמה פלתיירן!" אמר סנייפ. "לא את! אנחנו
באמת מדברים על נער. אחד שלומד איתך שיקויים, למעשה".
"הו." היא אמרה. היא ניסתה להזכיר מה סנייפ אמר לפני כן,
מרגישה מעורערת למדרי כתעת שחשבה על איזה נער מביט בה
בדומה. "טוב, אם, במקורה זהה. זה קצת קריIFI, למעשה."
המורה לשיקויים הניד בראשו. "זה לא משנה", אמר סנייפ.
"מתוך סקרנות, מה הייתה חושבת אם הנער עדרין היה מאוהב בך
שנים לאחר מכן?"

"אםם", היא אמרה, מרגישה מבולבלת מעט, "זה עelog
לגמר?"

הlfpid השמייע קולות פיצוח במערה.
"זה מוזר", אמר סנייפ בשקט. "הייו לי שני מורים, במרוצת ימי.
שניהם היו חדי-אבחן ביותר, ואיש מהם לא סיפר לי על דברים
שלא ראיתי. ברור למדרי למה הראשון לא אמר דבר, אבל השני..."
פניו של סנייפ התכווץ. "אני מניח שאהיה חייב להיות תמים כדי
לשאול מודע הוא שתק".

השקט התארך, בעוד ריאן מנסה בייאוש לחשב על משהו נוסף
לומר.

"זהו דבר מוזר", אמר סנייפ, קולו עדרין רק, "להביט לאחרור
אחרי שלושים ושתיים שנים בסך הכל, ולתහות متى החיים שלך
נהרסו מעבר לכל תקינה. האם זה הוכרע כאשר מצנפת המيون צעקה
'סליתרין?' בשביל? זה לא נראה הוגן, משומש שלא ניתן לי שום
בחירה; מצנפת המيون דיברה ברגע שנגעה בראשי. אך עם זאת,
אני יכול לטעון שטעטה בקריאתה. מעולם לא הערכתי ידע לשם

עצמם. מעולם לא הייתה נאמן לאישה היחידה לה קראתי חברה. מעולם לא הייתה טיפול של עצם צדוני, אז ועכשו. אומץ? אין גבורה בסיכון חיים שכבר נהרסו. הפחדים הקטנים שלי תמיד שלטו בי, ומעולם לא סטיטי משום דרך בה צעדי בഗל הפחדים הללו. לא, מצנפת המيون לא הייתה יכולה לשים אותה בבית שלה. אולי האובדן האחרון שלי הוכרע, כבר אז. האם זה הוגן, אני שואל, אפילו אם מצנפת המيون קוראת לנויה? האם זה הוגן שלילדים מסוימים יהיה יותר אומץ מלהרים, וכך יישפטו חיו של אדם?" ריאן פלאת'וון החלה להבין שלא היה לה שמצ' של מושג מיהו המורה לשיקויים, ולמרבה הצער כל העומק האפל והנסתר הזה לא עוזר לה עם הבעייה שלה.

"אבל לא," אמר סנייפ. "אני יודע איפה זה השتبש בפעם האחרון. אני יכול לאטח את היום והשעה בהם החמצתי את ההזדמנות الأخيرة שלי. העלמה פלאת'וון, האם מצנפת המيون הציעה לך את ריבנקלו?"
"כיכון," היא אמרה בלית לחשוב.

"האם אי פעם הייתה טובה בחידות?"

"כן," היא אמרה שוב, משומש שהיא מה שהייתה מה שפראופסדור סנייפ עומד לומר, היא לא הייתה שומעת זאת אם הייתה אומרת לא.

"אני נוראי בחידות," אמר סנייפ בקול מרוחק. "פעם ניתנה לי חידה לפתור, ולא הבנתי אפילו את החלק הפשוט ביותר עד שהיא מאוחר מדי. חשבתי שפשוט שמעתי אותה במקרה כשצוטתי, כשהלמעשה אני הייתי זה שצottaתו לו. אז מכרתית את החידה שלי לאחר, ואז חורבן חyi חזה את נקודת האל-חزوּר." קולו של סנייפ עדין היה מרוחק, נשמע מהוודה יותר מאשר מלא צער. "ואולי כת, אני מבין דבר בעל חשיבות. אמר לי, העלמה פלאת'וון, נניח שאדם מחזק סכין, והוא מועד על תינוק ודוקר את עצמו. האם הייתה אומרת שלתינוק היה," קולו של סנייפ נשעה נמוך, כאילו הוא

מקרה קול עמוק יותר, "הכוּחַ להבִּיס אָתוֹ?"
"אם... לא?" היא אמרה בהיסוס.

"וז מה זה אומר, שיש לך כוח להביס מישחו?"
ריין חשבה על החידה. (מייחלת, ולא לראשונה בחיה,
שהיתה בוחרת בריבנקלו, ושתלך לעוזאל מורת הרוח של הוריה;
אבל מנגנון המיון מעולם לא הציעה לה גירפינדור). "ובכן..."
ריין אמרה. היא התקשתה לנשח את מחשבותיה במילים. "זה אומר
שיש לך את הכוח, אבל אתה לא חייב לעשות זאת. זה אומר שאתה
עשות זאת אם תנסה –

"בחירה", אמר המורה לשיקויים באוֹתָה נימה מרוחקת, כאילו
הוא לא דיבר אליה כלל. "תהיה בחירה. נראה כאילו זה מה
שמשתמע מהחידה. והבחירה זו אינה מובנת מלאיה לבורח,
משמעותה לא אומרת, יביס, אלא בכוחו להביס. איך גבר בגיר
מסמן תינוק כשווה לו?"

"מה?" שאלת ריאן. היא לא הבינה את זה כלל.
"لسמן תינוק זה קל. כל קללה אפשר חזקה תיציר צלקת
תמידית. אבל את זה ניתן לעשות לכל ילד. איזה סימן יסמל שתינוק
הוא שווה לך?"

היא אמרה את הדבר הראשון שעלה בדעתה. "אם תחתום על
חוזה אירוסין, זה יסמן שתהיה שווה לו יומ אחד, כשהיגדל
ותתחתנו".

"זה..." אמר סנייפ. "זה נראה לא זה, העלמה פלתיירן, אבל
תודה לך על שניות". האצבעות העדינות והארוכות, שהושלו
בערבוב שיקויים בבדיקה שלא יאומן, עלו ועיטו את רוקוטו. "זה
יכול להגיד אותו לכדי שיגעון, שככלך הרבה נתלה במילים מה
שברירות. כוח שהוא אינו מכיר... זה מוכחה להיות יותר מאשר
כח לא ידוע כלשהו. לא משחו שהוא יכול לרכוש פשט בעזות
אמון ולמידה. כישرون טبعי כלשהו? איש לא יכול ללמד להיות
מטמורפמאגוס... אך עם זאת, זה לא ממש נראה כמו כוח שהוא

אינו מכיד. אני גם לא מבין איך אחד מהם יושמד בידי השני ולא יותר ממנו אלא זכר ; אני יכול לראות זאת בכיוון אחד, אבל לא בשני...” המורה לשיקויים נאנח. ”וככל זה לא אומר לך דבר, נכון, העלמה פלט'וֹרָן ? המילים הן לא כלום. המילים הן צללים. הייתה זו האינטונציה שלה שנשאה את המשמעות וזה שהוא שמעולם לא הצלחתית...”

קולו של המורה לשיקויים דעך, בעוד ריאן בוהה בו. ”נבואה ?” ריאן אמרה בציוון גביה. ”שמעת נבואה ?” היא למדה גילוי-עתידות חודשיים לפני ספרשה בגועל, וזה כל מה שידעה על איך זה עובד.

”אנסה דבר אחד אחרון,” אמר סנייפ. ”משהו שלאניסטי קודם. העלמה פלט'וֹרָן, הקשיבי לנימה של קולי, לדעך שבה אני אומר זאת, ואMRI לי מה את חושבת זהה אומר. את יכולה לעשות זאת ? יופי ?” אמר סנייפ כשהנהנה בזיכרונות, אם כי היא לא הייתה בטוחה כלל מה היא אמורה לעשות.

ואז סורוס סנייפ נשם נשימה عمוקה ודיקלם, ”כי שמי נמושות שונות אלו לא מוכלה להתקיים באותו החולם.” זה שלח צמרמות במורד גבה, תחושה שהtagbra משום שידעה שהamilim החלولات הללו נאמרו בחיקוי של נבואה אמיתית. מעורערת, היא פלטה את הדבר הראשון שעלה במוחה, שאולי הושפע מחברתה הנוכחית. ”שני הרכיבים הללו לא יוכלו להתקיים באותה הקדרה ?”

”אבל למה לא, העלמה פלט'וֹרָן ? מה המשמעות של הצהרה כזו ? מה באמת נאמר לנו ?”

”אה...” היא הסתכנה בניחוש. ”אם שני הרכיבים יתערבבו, הן יעלו באש וישרפו את הקדרה ?”

פניו של סנייפ לא שינו את הבעתן. ”ייתכן,” אמר סנייפ לבסוף, אחרי שישבו על הספה בשתייה נוראית שהרגישה כאילו נמשכה דקות ארוכות. ”זהסביר את

המילה מוכרכה. תודה לך, העלמה פלתיירן.פעם נוספת הייתה לי לעוזר רב.

"אני –" היא אמרה, "אני שמחה ש –" והAMILIM נתכוו בגרונה. המורה לשיקויים הודה לה בנים של סיום, והוא ידעה שהזמן של ריאן פלתיירן שוכרה את הרוגעים הללו מגיע לكيצנו. "הלוואי שלא הייתה צריכה לשכוח את זה, פרופסור סנייפ!"

"הלוואי," אמר סורוס סנייפ בלחשנה שקטה כלכך עד שבkowski הצליחה לשמע אותה, "שהכל היה שונה..." המורה לשיקויים קם מהספה, משקל נוכחותו נעלם מצדיה. הוא הסתובב ושלף את שרביטו מגילמותיו, מכוען אותו לעברה.

"רגע –" היא אמרה. "לפני זה –"
aicshau היה קשה במידה שלא תיאמן לעשות את הצעד הראשון מפנטזיה למציאות, מדמיון למעשה. אפילו אם זה רק צעד אחד שלעולם לא ימשיך. הפער נמדד כמו מרחק בין שני הרים. מצנפת המיון מעולם לא הציעה לה גראפיינדר...

...האם זה הוגן שכק יישפטו חיה של אישה?
אם את לא מסוגלת לומר זאת עכשו, כשאפילו לא תזכיר זאת אחרכך – כשלומם לא ימשיך מהרגע הזה, בדיקן כאילו הייתה מתה – או מתי תאמרי זאת למשחו?

"אני יכולה לקבל נשיקה קודם?" שאלת ריאן פלתיירן.
עיניו השחורות של סנייפ בחנו אותה בכזו עצומה עד שהסומק שלה החל להתפשט לחזה, והוא תחתה האם הוא יודע לבדוק שהיא עדין חלה, ושמדובר בש:right באמת לא היה נשיקה.

"למה לא," אמר המורה לשיקויים בשקט, השען את ראשו עבר הספה ונישק אותה.

זה לא היה כלל כפי שדמיינה. בפנטזיות של הנשיקות של סנייפ היו מלאות תשוכה, תובעניות, אבל זה – זה היה פשוט מבייך, למעשה. השפטים של סנייפ לחציו חזק מדי על שלה, ממידות אותן לשיניה, והזווית לא הייתה נcona והאפים שלהם סוג של

התעקמו והשפטים שלו היו צמודות מדיו – רק כשהמורה לשיקויים התישר שוב והרים את שרביטו היא הבינה.

"זו לא הייתה –" היא אמרה בנימה מתפלאת, מרימה את מבטה אליו. "זו לא – האם זו הייתה – הנשיקה הראשונה –"
ריין פלט'וון מצאה במערת האבן שגילתה, מחזיקה באבן האודם המדהימה שמצויה בעפר באחת הפינות. הייתה זו מציאות מדהימה, והיא לא ידעת מדוע להביט באודם גرم לה להרגיש עצב כזה, כאילו היא שכחה משחו, מהו שהיה יקר לה.

פרק 7

כ"ג, אסוציאט דבד: הופעת ד"א- א- ז

אחרית דבר : אלבוס דמלדורו –

הкосם הזקן ישב לבדו על יד השולחן, באיהשקט של משרד המנהל, בינוות למכשירים בלתי-СПИרים, כך שאיאפשר אפילו לשים לב לכולם ; גליםותו בצעע צחוב עדין, מבד רך, לא בגדים מהסוג שלבש בדרך כלל בפני אנשים אחרים. ידו המקומתacha בעטינוצה שחрак על קלף رسمي למראה. לו מישחו היה שם כדי לחזות בפניו חרושות הקטמים, הוא לא היה מסוגל להסיק יותר על האדם מכפי שהוא מסוגל להסיק על המכשירים המסתוריים. אולי הוא היה מבחין שפניו עצובות מעט, עיפות מעט, אבל מצד שני, אלבוס דמלדורו נראה כה תמיד כשהיה לבדו.

באח הפלו היו רק כמה פתיתי אפר מפוזרים ללא שם רמזו להבהה, דלת כסומה שנטרקה כלכך חזק עד שכאילו הפסיקה להתקיים. במישור החומירי, דלת האלון הגדולה בכניסה למשרד הייתה סגורה ונעולה ; מעבר לדלת זו, גרם המדרגות האינסופיות נותר חסר תנועה ; מתחתית המדרגות, הגרגולים שהחסמו את הכניסה לא זרמו, הפסאודורחים שלהם נסוג והותיר רק אבן מוצקה.

ואז, בעודו עטינוצה כותב מילה, בעודו עטינוצה כותב אות – הקוסם הזקן זינק על רגליו ב מהירות שהייתה מדיהימה כל

צופה, נוטש את עטihanוצה באמצעות ליפול אל הקlef; כמו ברק הוא נע עבר דלת האלון, גלומותיו הצחובות מסתחררות סביבו ושרביט של כוח איום מזנק אל ידו –
ובאותה הפתאומיות, הקוסם הזקן היסס, עוצר את תנועתו בעודו מתרומם.

יד הכתה בדלת האלון, נוקשת שלוש פעמים.
לאט יותר כעת, השרביט הנורא חזר אל נרתיק הדוריקרב הקשור מתחת לשרוולו של הקוסם הזקן. הגבר העתיק צעד קדימה כמה צעדים, נעמד בתנוחה רשמית יותר, ניקה את פניו מהבעה. על השולחן הסמוך, עטihanוצה זו לצד הקlef, כאילו הונח שם בזיהירות ולא נשמט בחיפזון; הקlef עצמו התהפק אל צידו החלק.
בהעוויה דוממת של רצונו, דלת האלון נפתחה.

קשות כסלע, העיניים הירוקות ניקבו אותו במבטן.
”אני מודה שניי מתרשם, הארי”, אמר הקוסם הזקן בשקט.
”גlimת ההיעלמות הייתה מאפשרת לך להתחמק מאמצעי הראייה הפחותים שלי; אבל לא הרגשתי את הגלמים שלי זזים הצדקה, וגם לא את המדרגות מסתובבות. איך הגיעת לבאן?“
הילד נכנס למשרדים, עד מכובן לאחר צעד מכובן, עד שהדלת נסגרה מאחוריו בתנועה חלקה. ”אני יכול ללכת לבאן שאחפוץ, עם או בלי רשות“, אמר הילד. קולו היה רגוע; רגוע מדי, אולי. ”אני במשרדים משום שהחלמתי להיות פה, ושילכו לעזוזל הסיסמאות. טעות חמורה בידך, המנהל דמלדור, אם אתה חושב שאשר בבייתהספר זהה מכיוון שאני אסיר פה. פשוט לא החלמתי, עדיין, לעזוב. כעת, כאשר אתה זוכר זאת, מודיע ציווית על הסוכן שלך, פרופסור סנייפ, לשבור את ההסכם שערכנו במשרד הזה, שהוא לא יתעלל בשום תלמיד בשנותו הרביעית או מתחת לה?“

הקוסם הזקן הביט בגיבור הצעיר והכוус לרגע ארוך. ואז, לאט מספיק כדי לא להבהיר את הילד, האצבעות המכמושות שלפבו אחת מהמגירות הרכבות של השולחן, הוציאו פיסת קלף, והניחו אותה

על השולחן. "ארבעה עשר", אמר הקוסם הזקן. "אין זה מספרם של כל הנשופים שנשלחו אתמול בלילה. רק אלה שנשלחו למשפחות עם מושבים בקסמהדרין, או משפחות בעלות עשר رب, או משפחות שכבר כרתו ברית עם אויביך. או, במקרה של רوبرט ג'אגסון, כל השלשה; משומ שאביו, לורד ג'אגסון, הוא אוכל-מוות, וסבו הוא אוכל-מוות שמת משרביטו של אלאסטור מוד'. מה נכתב במכתבים, זאת אני יודע, אבל אני יכול לנחש. האם אה עדין לא מבין, הארי פוטר? בכל פעם שהרמיוני גרייניג'ר ניצחה, כפי שניסחת זאת, הסכנה שנשקפה לה מסלית'רין גדלה שוב ושוב. אבל כתת הסלית'רינים גברו עליה, בקלות ובביטחון, ללא אלימות או נזק מתחמץ. הם ניצחו, ואין להם צורך להילחם עוד..." הקוסם הזקן נאנח. "כך תיכנתי. כך היה קורה, אם המורה לחגוננות לא היה לוקח על עצמו להתעורר. כתת המחלוקת עולה לחבר המנהלים, שבו סורורס ייראה כאילו הוא מביס את המורה להתגוננות; אך זה לא נראה לסלית'רינים אותו הדבר, הסיפור לא היה נגמר ברגע אחד, לשם חתמו".

הילד התקדם עוד לתוך החדר, ראשו נוטה מעלה להביט במשקפי חצי-הסהר; ואיבשו היה זה כאילו הילד הביט מטה אל המנהל, ולא מעלה. "או לורד ג'אגסון זהה הוא אוכל-מוות?" אמר הילד בקול רך. "יופי. החיים שלו כבר מכורים מראש, אם כך, ואני יכול לעשות לו מה שאני רוצה בלי בעיות מוסריות –"

"האר!"

קולו של הילד היה צלול כקרח, קבוע ממים טהורים מאיזה מעין לא-ינגוע. "נראה שאתה חושב שהאור צריך להיות בפחד מהחושך. אני אומר שזה צריך להיות הפוך. אני מעדיף שלא להרג את לורד ג'אגסון הזה, אפילו אם הוא אוכל-מוות. אבל שעה אחת של סיור-מוות עם המורה להתגוננות תהיה די והותר זמן כדי לחשב על דרך יצירתיות להחריב אותו מבחינה כלכלית, או להביא לכך שייגלה מבריטניה הקסומה. זה יספק כדי להעביר את

הנקודה, אני חושב".

"אני מודה", אמר הקוסם הצען לאיטו, "שהמחשבה להרשות בית בן חמיש מאות שנה, ולאתגר אוכל'מוות למלחמה עד הצען, בשל תגרה במסדרון בהוגוורטס, לא עלתה בדעתו, הארי". הקוסם הצען הרים אצבע לדחוף לאחרור את משקפי חצייהשר שלו שהחלו להחליק במורד אפו בתנועה הפתאומית מקודם. "אעż לומר שזה לא היה עולה גם בעיטה של העלמה גרייניג', או פרופסור מקונגלו, או פרד וג'ורג'ו".

הילד משך בכתפיו. "זה לא יהיה בגל המסדרונות", אמר הילד. "זה יהיה צדק על פשעי העבר שלו, ואניעשה את זה רק אם ג'אגסן יעשה את הצעד הראשון. הרעיון הוא לא לגרום לאנשים לפחות מפחד ממשום שאני גורם אקראי, אחרי הכל. אני אלמד אותם שנייטרליים בטוחים למורי מפני, ושלדקוור אותו במקל זה מסוכן ביותר". הילד חיך באופן שלא הגיע לעיניו. "אולי אקנה מודעהنبيה היומי שבה כתוב שכלי מי שרוצה להמשיך את העימות הזה איתי לימד את המשמעות האמיתית של כאוס, אבל

שכל מי שיניח לי לנפשי יהיה בסדר".

"לא", אמר הקוסם הצען. קולו היה עמוק יותר כעת, וחשף מהهو מהגיל והכח האמיתיים שלו. "לא, הארי, אסור شيיה כך. עוד לא למדת את המשמעות האמיתית של לחימה, מה באמת קורה כשואיבים נפגשים לקרב. ולכן אתה חולם, כפי שעושים ילדים צעירים, למד את אייביך לחושש מכך. מפחד אוטו שיש לך, בגין זה צעיר, מספיק כוח כדי להפוך חלק מהחלומות שלך למציאות. אין פניה בדרך הזה שלא מובילת לחשכה, הארי, אין. זה דרכו של אדון אופל, אין ספק".

הילד היסס, ואז עיניו הבזיקו לעבר המשטח המוזהב הריך עליו פוקס הניח לפעמים את כנפיו. הייתה זו מלחזה שמעטם היו מבחנים בה, אבל הקוסם הצען הכיר אותה היטב. "בסדר, תשכח את החלק של למד אותם לפחות מאני", אמר אז

הילד. קולו לא היה פחות קשה, אבל חלק מהקורע עזב אותו. "אני בכלל זאת לא חושב שאתה צריך לתת לילדים להיפגע מעצמו פחד ממה שמשיחו כמו לורד ג'אגסן עלול לעשות. להגן עליהם זו כל מהות העבודה שלך. אם לורד ג'אגסן באמת מנסה להפריע לך, אז תעשה מה שצריך כדי לעזרו אותו. תן לי גישה מלאה לכיספות שלך, ואני אקח אחריות מלאה להתחמודך עם כל ההשלכות שייגרמו מאייסור על בריאותם בהוגוורטס, בין אם מלורד ג'אגסן ובין אם מכל אחד אחר."

הקוסם הוזען הניד את ראשו באיטיות. "נראה שאתה חושב, הארי, שאני בסך הכל צריך להשתמש במלוא כוחי, וכל אויבי יועפו הצידה. אתה טועה. לורד מאלפוי שולט בשער הקסמים פאדג', דרך הנטיה היומי הוא מושלט את רצונו על כל בריטניה, רק בעפר זעם הוא איינו שולט במספיק מחבר המנהלים כדי לסלק אותו מהhogwarts. אמליה בונז וברטמיווס קראוצ' הם בניברית, אבל אפילו הם יתרחקו אם יראו אותו מתנהג בגחנות. העולם שמייף אותך שברירתי יותר מכפי שנראה שאתה מאמין, ועלינו לעמוד בזיהירות רבה יותר. מלחמת הקוסמים הישנה מעולם לא נגמרה, הארי, היא רק המשיכה בצורה אחרת; המלך השחור נם, ולוציווס מאלפוי חזיז את כלי השח לזמן מה. אתה חושב שלוציווס מאלפוי ירשה לך ללקחת רגלי מהצבא שלו בקלות?"
הילד חיך עם קמצוץ קור שוב. "בסד"ר, אני מצא דרך לגורום לזה להיראות כאילו לורד ג'אגסן בגד מצד שלו."

"האר – "

"מכשולים ממשעות שאתה צריך להיות יצירתי, המנהל. אין ממשעם שאתה זונה את הילדים עליהם אתה אמר לغان. תן לצד האור לנצח, ואם זה יולד צרות –" הילד משך בכתפיו. "תן לצד האור לנצח שוב."

"כך עופותיחול היו מדברים, לו היו להם מילים," אמר הocusם הוזען. "אבל אתה לא מבין את מהיר עופתיחול."

שלוש המילים האחרונות נאמרו בקול צלול ומווזר, שכאיילו הדחד במשרד, ואז קול רעם עצום נשמע מכל עבריהם. בין המגן העתיק של הקיר ומתחלה הכוכעים של מצנפת המיוון, האבן של הקיר החלה לזרום ולנעוע, מוזגת את עצמה לשני עמודים שמסגורו וחשפו פער ביניהם,فتح שגילה גורם מדרגות שהוביל מעלה אל החשכה.

הקוסם הזקן פנה וצעד לעבר המדרגות הללו, ואז הביט לאחרו אל הארי פוטר. "בוא!" אמר הocusם הזקן. לא היה ניצוץ בעיניהם הכהולות כעת. "כיוון שכבר פילסת לפה דרך ללא הזמנה, אין זה משנה אם תמשיך".

* * *

לא היה מעקה למדרגות האבן, ולאחר הצעדים הראשוניים הארי שלף את שרביטו והטיל לومוס. המנהל לא הביט לאחרו, לא הביט מטה, כאילו טיפס במדרגות הללו מספיק פעמיים עד שלא נזקן לראיה.

הילד ידע שהוא צריך להיות סקרן, או מבוהל, אבל לא נותרה לו יכולת מוחית עודפת לשם כך. כל שליטתו נדרשה כדי למנוע מהזעם המבעבע שבו לרטוח יותר מכפי שכבר רתח.

המדרגות נמשכו למרחוק קצר, גורם מדרגות ישר ללא פניות או פיתולים.

בראשו הייתה דלת ממתכת מוצקה שנראתה שחורה באור הבהיר שביקע מהשרביט של הארי, מה שאומר שהמתכת עצמה הייתה שחורה או אדומה אולי.

אלבוס דמלבדו הרים את שרביטו הארוך כאילו הוא מנופף בסימן כלשהו, ודיבר שוב בקול המוזר שהדרה באווזנו של הארי, כאילו צורב את עצמו לזכרון: "גנעל עזעהחול".

הדלת האחרון נפתחה, והארי נכנס פנימה בעקבות דמלבדו. החדר שעابر נראה כאילו הוא עשוי מהתכת השחורה ממנו

הייתה עשויה הדלת. הקירות היו שחורים, הרצפה הייתה שחורה. התקירה מעל הייתה שחורה, כמעט כדור בדולח יחיד שנטלה מהתקירה על שרשת לבנה, וזה באור כסוף בוהק שנראה כאילו הוטל בחיקוי לאור פטרונוס, אם כי ניתן היה לראות שזה לא הדבר האמתי.

בתוך החדר היו כנים ממתכת שחורה, על כל אחד מהם תמונה נעה בודדת, או גליל עומד מלא בנוזל כסוף שעוזר באור חלש, או פריט קטן יחיד; שרשת כסף חרוכה, מצנפת מעוכה, טבעת נשואין מזהב. כנים רבים נשאו את כל השלושה; תמונה נעה, נוזל כסוף ופריט. נראה כאילו יש לא מעט משרביטים על הכנים הללו, ורבים מהשרביטים הללו היו שבורים, שטופים, או שנראו כאילו העץ נמס אייכשו.

לקח להאריזמן רב להבין מה הוא רואה, ואז הגרון שלו התכווץ לפתח; זה היה כאילו הזעם שבתוכו חטף מהלומה פטיש, אולי מהלומה הפטיש החזקה ביותר בכל ימיו.

"אין אלה כל החללים מכל המלחמות שלי", אמר אלבוס דמלדור. גבו היה מופנה להاري, רק שערו האפור וגלימותיו הצהובות היו גליות. "אפשר לא קרוב לך. רק יידי הקרויבים ביותר, ואלה שמתו בעקבות החלטות הגרועות ביותר שלי, יש משחו מהם פה. אלה שעלייהם אני היכי מתחרט, יש להם מקום פה." הארי לא היה מסוגל לספור כמה כנים יש בחדר. זה נראה היה בסביבות מאה. החדר מהמתכת השחורה לא היה קטן, והיה בבירור מקום לכנים עתידיים.

אלבוס דמלדור הסתובב והבט בהاري, העיניים הכהולות העמוקות מקובעת כמו פלדה בפניו, אבל קולו היה רגוע כshediber. "נראה שאתה יודע דבר על מחיר עופי-החול", אמר אלבוס דמלדור בשקט. "נראה לי שאתה אדם מושע, אלא בור במידה נוראית, ובtruth בברורותך; כפי שהיית אני, לפני זמן רב. אך עם זאת מעולם לא שמעתי את פוקס מה בברור כפי שנראה שהיא שמעת,

ביום ההוא. אולי הייתי כבר זקן מדי ומלא בעצב, כשבועה החול
שלו בא אליו. אם יש משהו שאיני מבין, בוגע לאופן בו עליי
להילחם, חילוק עמי את החוכמה הזו.” לא היה כעס בקולו של
הקסם הזקן; המהלומה שהוציאה את האויר מהריאות כמו נפילת
ממטרא הייתה כולה בשרביטים החורכאים והמנוחצים, מנצנץים
בשקט במוחות תחת האור הכהה. “או שתלך מהמקום הזה, ואין
ברצוני לשמו עוד על כך.”

הארי לא ידע מה לומר. לא היה דבר بحيו שדמה לזה, וככל
המילים כאילו נעלמו. הוא ימצא משהו לומר אם יחשש, אבל הוא
לא האמין, ברגע זה, שהמילים יהיו בעלות משמעות. אין צורך
ל להיות מסוגל לנצח בכל ויכול אפשרי רק מעצם זה שאנשים מתו
בעקבות החלטות שלך, אך עם זאת, אף על פי שידע זאת, הוא
הרגיש כאילו לא ניתן לומר דבר. כאילו אין דבר שיש להארי זכות
לומר.

והארי כמעט הסתובב והלך מהמקום הזה; מה שעצר אותו
היתה ההבנה שעלתה בו: שבתח חלק מאלבוס דמלבדו תמיד
עמד במקום הזה, תמיד, ואין זה משנה היכן הוא נמצא.ומי שעומד
במקום כזה יכול לעשות הכל, לאבד הכל, אם משמעות הדבר היא
שהוא לא יצטרך להילחם שוב.

אחד מהכנים תפס את עינו של הארי; התמונה שעליו לא נעה,
לא חיכאה או נופפה, הייתה זו תמונה מוגلغית של איש שהבטה
ברצינות בצלמה, שורה החום קלוע בצדות בסגנון מוגלאי רגיל
שהארי לא ראה על שום מכשפה. לצד התמונה היה גליל של נזול
כסוף, אבל לא פריט; לא טבעת מותכת או שרביט שבור.

הארי צעד קדימה, לאט, עד שעמד לפני הכנ. “מי היא הייתה?”

שאל הארי, קולו נשמע מוזר לאוזניו שלו.
“שמה היה טרישיה גלאסול,” אמר דמלבדו. “אם לบท
מוגלגים, אותה אוכליה מותת הרגו. היא הייתה בלשית של
המשלה המוגלאית, ולאחר מכן היא העבירה מידע מהרשויות

המוגליות לסדר עופיהחול, עד שהוא – נגודה – לידיו של וולדמורט". קולו של הקוסם הוזן נתקע. "הוא לא מתה בקלות, הארי".

"האם היא הצילה חיים?" שאל הארי.

"כן," אמר הקוסם בשקט. "היא הצילה".

הארי הרים את מבטו מהבן להבטה בדמלדור. "האם העולם היה מקום יותר טוב אם לא הייתה נלחמת?"

"לא, הוא לא היה", אמר הקוסם הוזן. קולו היה עזיף ומלא אבל. הוא נראה כפוף יותר כתעת, כאילו הוא הולך ומתקפל לתוך עצמו. "אני רואה שאתה עדיין לא מבין. אני חושב שלא תבין עד היום שבו אתה – הוא, הארי. לפני זמן רב כל-כך, כשהלא הייתה מבורגר בהרבה מכך כתעת, למדתי מה הם פניה האמיתיים של האלים, ואתה מחרה. למלא את האוויר בקללות קטלניות – מכל סיבה – מכל סיבה, הארי – זה דבר רע, וטבחו מושחת, נורא כמו הטקסים האפלים ביותר. אלימות, ברצע שנוצרה, נعشית כמו לת'יפולד – מכח בכל החיים סביבה. הייתי... הייתי חוסף מכך את הצורה בה

אני למדתי את הלקחה הזה, הארי".

הארי הסב את מבטו מהעיניות הכהולות, השפיל אותו מטה אל המתכת החוחורה של הרצפה. המנהל ניסה לומר לו משהו חשוב,

זה ברור; וזה לא משהו שהארי חשב שהוא מטופש.

"פעם היה מוגל בשם מהטמה גנדי", אמר הארי לרצפה. "הוא חשב שהממשלה של בריטניה המוגלית לא צריכה לשולט במדינה שלו. והוא סירב להילחם. הוא שכנע את כל המדינה שלו לא להילחם. במקום זה הוא אמר לאנשים שלו ללבת לחילילים הבריטים ולתת شيוך אותם ארץ, בלי להתנגד, וכשבritisנה לא הייתה מסוגלת לסייע זאת יותר, שיחררו את המדינה שלו. חשבתי שזו דבר יפהפה, כשקרתי על זה, חשבתי שזו משהו נעלת יותר מכל המלחמות שמשהו נלחם אייפעם עם רובים או חרבות. שהם באמת עשו זאת זה, ושזהאמת עבד". הארי נשם נשימה נוספת.

"אלא שאו גיליתי שגנדי אמר לאנשיו, בזמן מלחמת העולם השנייה, שם הנאצים יפלשו הם צריכים להשתמש בהתקנות לא אלימה גם נגדם. אבל הנאצים פשוט היו יורים בהם. ואולי ווינסטון צ'רצ'יל תמיד חשב שאמורה להיות דרך טוביה יותר, דרך מתחכם לניצח בלי לפגוע באיש; אבל הוא מעולם לא מצא אותה, ולכן הוא היה מוכחה להילחם". הארי הרים את מבטו אל המנהל, שהabit בו. "ווינסטון צ'רצ'יל היה זה שנייה לשכנוע את הממשלה הבריטית לא לחת את צ'כוסלובקיה להיטלר בתמורה להסכם שלום, שהם צריכים להילחם מיד – "

"אני מזוהה את השם, הארי", אמר דמלדור. שפטיו של הקוסם הוזע התעוותו כלפי מעלה. "אם כי הכוונה מהחיבת אותו לומר, שוינסטון היקר מעולם לא היה אדם שהרגיש נקיפות מצפון, אפילו אחרי תריסר כosisות של וויסקי-אש".

"הנקודה היא", אמר הארי, אחרי הפסקה קצרה כדי להזכיר עם מי בדיק הוא בדבר, ולהילחם בתחושה הפתאומית שהוא ילד בור שהשתגע מרוב חוץפה ושאין לו שום זכות להיות בחדר הזה ושות זכות לחקור את אלבוס דמלדור או להטיל בו ספק בנוגע לשום דבר", הנקודה היא, לומר שלאylimות זה מרושע זו לא תשובה. זה לא אומר متى להילחם ומתי לא. זו שאלה קשה וגנדי סירב להתמודד אליה, וזה הסיבה שאיבדתי חלק מהכבד שליל אילו".

"והתשובה שלך, הארי?" שאל דמלדור בשקט.

"תשובה אחת היא שאסור לך להשתמש באליומות אלא כדי למנווע אליומות", אמר הארי. "אסור לך לסתן חי אדם אלא אם זה כדי להציג יותר חיים. זה נשמע טוב כשאתה אומר את זה ככה. אלא שהבעיה היא שאם שוטר רואה פורץ שודד בית, השוטר צריך לנסות לעצור את הפורץ, אף על פי שהפורץ עשוי להילחם בחזרה ומישחו עלול להיפגע או אפילו להיהרג. אפילו אם הפורץ רק ניסה לגנוב חכשיטים, שזה סתם חפץ. משומ שם אף אחד אפילו לא יקשה על פורצים, יהיו רק יותר ויותר פורצים. ואפילו אם הם רק

יגנבו דברים כל פעם, זה – מריקם החבורה – "הארי עצר. המחשבות שלו לא היו מטודוריות כמו שהעמידו פנים בדרך כלל, בחדר הזה. הוא היה אמר או להיות מסוגל לחת תצוגה לוגית לחולוטין של תורה המשחקים, אמר או היה לפחות לדאות זאת כך, אבל זה חמק ממנו. נצחים וונדים – "אתה לא רואה, אם אנשים רעים מסוגלים להסתכן באליומות כדי להשיג את מה שהם רוצים, ואנשים טובים תמיד ייסוגו משום שאליות נוראה מדי, זו – זו לא חברה טובה לחיה בה, המנהל! אתה לא מבין מה כל הבעיות הזה עשו להגורותס, לבית סלית'רין יותר מכל?"

"מלחמה היא נוראה מדי", אמר הקוסם הזקן. "אך עם זאת היא חבוא. וולדמורט חוזר. כדי השח השחורים נאספים. סורורוס הוא אחד מהכלים החשובים ביותר שיש לצד שלנו, במלחמה הזו. אבל מורה השיקויים הרשע שלנו מוכרכה, כפי שאומרים, לשמר על תדמיתו החיצונית. אם סורורוס יוכל לשלם על כך על ידי זה שהוא פוגע ברשותיהם של ילדים קטנים, רק ברשותיהם, הארי", קולו של הקוסם הזקן היה רק מאד, "אתה מוכרכה להיות תמיד מאד בדרכי המלחמה כדי לחשב שעשינו עסקה גרוועה. בחירות קשה אין נראות כך, הארי. הן נראות – כך". הקוסם הזקן לא החווה. הוא פשוט עמד שם, בינות לבנים.

"אתה לא צריך להיות מנהל", אמר הארי מבعد לצריבה שבגרונו. "אני מצטרע, אני כל-כך מצטרע, אבל אתה לא צריך להיות מנהל של ביתספר ולנהל מלחמה באותו הזמן. הוגורותס לא צריך להיות חלק מזה".

"הילדים ישרדו", אמר הקוסם הזקן בעיניים זקנות ועייפות. " הם לא ישרדו את וולדמורט. האם תהית מדוע תלמידי הוגורותס אינם מדברים על הוריהם, הארי? זה משום שתמיד, בטוחה שמיעה, ישנו מישחו שאיבד את אימו או את אביו או את שניהם. זה מה שולדמורט הותיר מאחוריו, בפעם האחרון שהגיע. דבר לא שווה את התחלת המלחמה ולו يوم אחד לפני שהיא בלתי נמנעת, או את

הארכתה ولو יום אחד מעבר להכרחי. "הקוסם הוזן בן החווה כעת, כאילו לציין את כל השורבים השבורים. "לא נלחמננו ממש שנראה לנו צודק לעשות כך ! נלחמננו כשהיינו מוכראhim, כשהלא נותרה שום דרך אחרת. זו הייתה תשובהתנו. "

"זו הסיבה שהחכית כלכך הרבה לפני פנוי שהתעמתה עם גריינדלולד ? "

הארי פלט את השאלה בלי ממש לחשוב –

כאילו הכל האט בזמן שהעינים הכהולות בחנו אותו.

"עם מי דיברת, הארי ?" שאל הocusם הוזן. "לא, אל תענה. אני כבר יודע." דמלדרו נאנח. "רבים שאלו אותי את השאלה זו, ותמיד השבתי את פניהם ריקם. אך בבואה הזמן עלייך ללמידה את האמת על הנושא. האם תישבע לעולם לא לספר על כך לאיש, עד שאתה לך רשות ? "

הארי היה שמח אם יורשה לו לספר לדראקן, אבל – "אני נשבע," אמר הארי.

"ברשותו של גריינדלולד היה מכשיר עתיק ונורא," אמר דמלדרו. "כל עוד היה בחזקתו, לא הייתה מסוגל לשבור את הגנותיו. בדרך כלל שלו לא הייתה מסוגל לנצח, רק להילחם בו במשך שעות ארוכות עד שקרס בתשישות ; והיה מות לאחר מכן, אלמלא פוקס. אבל כל עוד בני בריתו המוגלגים של גריינדלולד הקייבו בעבורו קורבנות דם לקרים אותו, גריינדלולד לא היה נופל. הוא היה, באותו הזמן, בלתי מנוצח באמת ובתמים. בוגע למכשיר הנורא שהיה לجريינדלולד, לאיש אסור לדעת, לאיש אסור לחושד, אסור שהוא ولو רמז אחד. ולפיכך אסור לך לספר על כך, ולא אוסיף דבר כעת. אין מוסר הascal, אין חוכמה. זה כל מה שיש".

הארי הנהן לאת. זה לא לגמרי לא סביר, בסתנודרטים של כסם... "וואז," קולו של דמלדרו המשיך, שקט אף יותר, כאילו הוא מדבר לעצמו, "משום שאין הייתי זה שהביס אותו, הם צייתו לי כשאמרתי שאל לו למות, אף על פי שהם קראו לדמו באلفיהם, אז

הוא נכלא בנירמנגרד, בכלא שבנה, והוא כלוא שם עד היום הזה. החלטתי אל הדירקרכ' הזה בעלי כוונה להרוג אותו, הארי. משומם, אתה מבין, שניסיתי להרוג את גראנדולולד פעם לפני כן, לפני זמן רב, זה... זה היה... זה התברר... כתעתות, הארי...". הקוסם הזקן הביט בעת בשרביתו הארוך, האפור-שחור, אותו החזיק בשתי ידייו, כאילו היה זה כדור בדולח מפנטזיה מוגלאת, בריכת חייזר שבתוכה ניתן למצוא תשובות. "וחשבתי, אז... חשבתי שלעלום לא אוכל להרוג. ואז הגיע וולדמורט".

הקוסם הזקן הרים את מבטו אל הארי, ואמר, בקול ניחר, "הוא איןנו כמו גראנדולולד, הארי. לא יותר בו דבר אנושי. אותו עלייך להשמיד. אסור לך להסס, כשיגיע הרגע. לו בלבד, מכל יצורי העולם הזה, אל לך להראות רחמים; ולאחר שתעשה זאת עלייך לשוכח זאת, לשכוח שעשית דבר כזה, ול恢זור לחיות. שמור את זעמך לך, ורק לך".

היתה דממה בחדר.

היא נמשכה שניות או רוכות, ולבסוף היא נשברה על ידי שאלה בודדת.

"יש סוחרים נורדים בנירמנגרד?"

"מה?" שאל הקוסם הזקן. "לא! לא הייתי עושה זאת אפילו לו –"

* * *

הקוסם הזקן בהה בילד העציר, שהתיישר, פניו משתנות. "בAMILIM אחרות", אמר הילד, מדבר כאילו לעצמו, כאילו אין עוד אנשים בחדר, "כבר ידוע איך לשמר על קוסם אופל חזק ככלא, בלי להשתמש בסוחרים נורדים. אנשים יודעים שהם יודעים את זה".

"הארי...?"

"לא", אמר הילד. הילד הרים את מבטו, ועיניו בערו כמו אש

ירוקה. "אני לא מקבל את התשובה שלך, המנהל. פוקס נתן לי משימה, ואני יודע כמה פוקס נתן את המשימה זו לי, ולא לך. אתה מוכן לקבל מאזני כוח בהם החבריה הרעים מנצחים. אני לא".

"גם זו אינה תשובה", אמר הקוסם הוזן; פניו לא חשו שמן מכабו, היה לו זמן רב להתאמן בלחשתיך כאב. "לסרוב לקבל משהו לא משנה אותו. אמי תוהה כמה אתה האם פשוט צער מדי מכדי להבין את העניין הזה, הארי, על אף הופעתך החיצונית; רק בפנטזיות של ילדים ניתן לנצח בכל הנסיבות, ולא להכיל שום רוע".

"זו הנסיבות שאני יכול להשמיד סוחרים נוראים ואתה לא", אמר הילד. "משום שאני מאמין שניתן לשבור את החשכה".

משמעותו של הקוסם הוזן נתקעה בגורנו.

"מחיר עופיהחול איננו בלתיימנעם", אמר הילד. "זה לא חלק מאיזו איזון עמוק שטבע ביקום. אלה פשוט החלקים בבעיה שעוד לא גילית איך לרמות".

שפתיו של הקוסם הוזן נפרד, אך שום מילה לא בקעה מהן.

אור כסוף נפל על שרביטים מנותצים.

"פוקס נתן לי משימה", חזר הילד, "ואני אבצע אותה גם אם אצטרך לשבור את כל משרד הקסמים כדי לעשות זאת. זה החלק בתשובה שאתה מפספס. אתה לא מפסיק ואומר, נו טוב, אני מニア שלא אוכל למצוא שום דרך להפסיק את הבדיקות בהונגרותם, ומשאיר את זה ככה. אתה ממשיך לחפש עד שאתה מוצא איך לעשות את זה. ואם זה דורש לשבור את כל הكنוגניה של לוציאוס מאלפיו, שייהיה".

"זה קרב האמתי, הקרב האמתי נגיד ולדמורט?" שאל הקוסם הוזן בקול רועוד. "מה תעשה כדי לנצח בזיה, הארי? האם תשבור את כל העולם? אפילו אם יומם אחד תזכה בכוח זהה, עדין אין מעבר למחרירים, ואולי לעולם לא תהיה! בשבילך לפעול בדרך זו

עכשו אין זה פחות משגעון ! "

"שאלתי את פרופסור קוירל למה הוא צחק", אמר הילד בקול שקול, "אחרי שהעניק להרמיוני את מה הנקודות הללו. ופרופסור קוירל אמר, אלה לא המילים המדוקאות שלו, אבל זה פחות או יותר מה שהוא אמר, שימושו להפליא בעיניו שאלבוס דמלדור הדגול והטוב ישב שם ולא עשה דבר כאשר הילדה הקטנה והתמונה הזו התהננה לעוזרה, בעוד שהיא היה זה שהגן עליה. הוא גם אמר לי שעוד שאנשים טובים ומוסרים יסייעו לקשרו את עצם בקשרים, הם לרוב לא יעשו דבר; או, אם הם כן יפעלו, בקשרי ניתן יהיה להבחין בין האנשים הנקראים רעים. בעוד שהוא יכול לעזור לילדים חמיימות בכל פעם שיתחשך לו, משום שהוא לא אדם טוב. ושאני צריך לזכור את זה, בכל פעם שא_skול _lgודול _�להוות טוב".

הקוסם הזקן לא הראה את עצמת המהלומה. רק התרחבות קלה בעיניו הייתה מסגירה אותה למי שהיא מבית בו מקרוב.

"אל תdag, המנהל", אמר הילד, "לא התבבלתי. אני יודע שאני אמור ללמידה על טוב מהרמיוני ומפוקס, ולא ממך ופרופסור קוירל. מה שمبיא אותי לסיבה האמיתית לשלהמה באתי כאן. הזמן של הרמיוני יקר מכדי شبוכנו בריתוקים. פרופסור סנייפ יבטל אותם, ויתען שאני סחתי אותם."

לאחר היסוס הקוסם הזקן הנהן בראשו, הזקן הכספי מתנדנד באיטיות מתחתיו. "זה לא יהיה הדבר הטוב ביותר ביזור בשביבה, הארי", אמר הקוסם הזקן. "אבל ניתן להגיד שהיא תרצה את הריתוקים תחת השגחתו של פרופסור בינס, ואתה והיא תוכלו ללמידה יחד בכיתה שלו."

"בסדר", אמר הארי. "אני חושב שאלה כל העניינים המשותפים שלנו, בסופו של דבר. אתה רשאי לצפות, בפעם הבאה שתיראה כאילו אתה הצד של הרעים או נותן להם לנצח, שאעשה מה שאחשוב שפוקס יאמר לי לעשות, בלי להתחשב בנסיבות שניבכו

מכך. אני מקווה ששנינו מביןין את זה.”
 ללא מילה נוספת, הילד פנה ויצא מהחדר, דרך הדלת הפתוחה מהמתכת השחורה, המילה “ל’ומות!” ואור שרביטו יחד איתו. הקוסם הזקן עמד שם בדממה, שותק ביןות לחורבות החיים שחיו שלו והותירו מאחוריהם. ידו המקומתת התטרומה, רועדת, לגעת במשקפי ח齊יהסהר שלו –
 הילד הכנס את ראשו שוב. “אתה מוכן להפעיל שוב את המדרגות, המנהל? היתי מעדיף שלא להתאמץ לצאת כמו שנכנסתי.”

“לך, הארי פוטר,” אמר הקוסם הזקן. “המדרגות יקבלו אותך.”
 (זמן מה לאחר מכן, גרסה מוקדמת של הארי, שהמתין ליד הגרגוליים, בלתי נראה, מהשעה השע בערב, בא בעקבות סגניתה המנהל דרך הפתח שנוצר בשביבה, עמד בשקט מאחוריה על המדרגות המסתובבות עד שהגיעו למעלה, ואז, עדין מתחת לגלימה, סובב את מחוללה-הזמן שלו שלוש פעמים).

* * *

אחרית דבר : פרופסדור קווייל ו –

בקrhoת יער מלאת צללים המורה להtagוננות מפני כוחות האוּפֶל המתין, ראשו שעון לאחור בראשנותו כנגד הקליפה האפורה המחוּסְפָּט של עז אשר מתנשקה שנותר ללא עליים, על אף ימי מרץ המאוחרים, כך שגuzzו וענפיו נראו כמו זרוע חיורת העולה מהאדמה ומתרוצצת ליד עם אלף אצבעות. מסביב וממעל למורה להtagוננות היו ענפים כה צפופים עד שאפילו באביב המוקדם, כשהכה מעט עצים החלו להן, בקושי ניתן היה לראות את השמיים מהקרקע. רצועות רשת העץ החזו זו את זו בכזו צפיפות עד שנייה עף על מטאטה מעעל ומהפש מישחו על הקrukע היה מצליה יותר עם אוזני מאשר עם עיני. מה שהקשה יותר על החיפוש הייתה העובדה שהיא חזוק כמעט לגמרי ביןות לעצים האסורים,

המשם הנעלמת כמעט ושקעה, כך שرك מעט ניצוצות של אור שמש דועך האירו את צמרות העצים הגבוהים ביותר.

ואז נשמע קול צעדים קלוש, כמעט מתחת לסת השמייה, אפילו על קרקע העיר; צעדיו של אדם שהיה רגיל לחלוּף בלי שיראה.

שם ענף לא נשבר, שום עלה לא רשות –

"אחריכחריים טוביים", אמר פרופסור קוירל. המורה להתגוננות לא טרח להזין את עיניו או את ידיו למקום מנוחה המrossoל לצידי גופו.

דמות עטופה בגלימה שחורה הבבה והופיעה, ראה פונה להביט שמאליה ואז ימינה. בידה הימנית של הדמות, מכובן נמוֹן,

היה שרביט מעץ כה אפור עד שהיה כמעט כסוף.

"אני לא יודע למה רצית להיפגש כאן מכל המקומות", אמר סורוס סנייפ, קולו קריר.

"הוא", אמר פרופסור קוירל ברוגע, כאילו כל העניין חסר חשיבות, "חשבתי שתעדיף פרטיות. לקירות של הוגוורת יש אוזניים, ולא הייתה רוצה שהמנהל יגלה על חלקם במאורות אמש, הלא כן?"

הקור של מרץ העמיק, הטמפרטורה צנחה עוד יותר. "אני לא יודע על מה אתה מדבר", אמר המורה לשיקויים בקול קפוא.

"אתה יודע לבדוק על מה אני מדבר", אמר פרופסור קוירל בקול משועשע. "באמת, פרופסור טוב שלי, אל לך להתעורר בעסיקיהם של אידיוטים אלא אם אתה מוכן להגן על עצמן ברגע מכל האלים שלהם". (ידיו של המורה להתגוננות נותרו רפויות ופתוחות לצדיו). "אך עם זאת נראה כאילו איש מהאידיוטים הללו לא זכר אותה נופל, וגם הגבירות הצעריות לא זוכרות את נוכחותך. מה שמעלה את השאלה המרתתקת – מודיע תשקיים את המאמץ המודחים, שלא לומד המאמץ הנואש, להטיל חמישים ושנים לחשי זיכרון". פרופסור קוירל הטה את ראשו. "האם אתה חושש עד כדי כך מדעתותיהם של תלמידים פשוטים? איני חושב

כך. האם אתה יראה שהוא העניין יודע לידיך הטוב, לורד מאלפיו? אבל השוטרים הללו, בו במקום, המציאו תירוץ מספק למדיום נוכחותך. לא, ישנו רק עוד אדם אחד שלו כוח כה רב עלייך, ושיהיה מוטרד למדי לגנות שזמתה מזימה ללא ידיעתו. האדון האמתי והנסתר שלך, אלבוס דמלדורו.”

“מה?” לחשש המורה לשיקויים, הкус על פניו גלו.

“אבל כעת, נראה, אתה נע מרצונך שלך; ולכן אני מגלה שאנו מסוקין בנוגע למה שאתה עושה, ומדובר.” המורה להתגוננות בחן את צלליתו העטופה בשחור של המורה לשיקויים בקפדיות שאדם עשויה להעניק לחرك מעניין בצורה יוצאת דופן, גם אם בסופו של דבר הוא בסך הכל חרק.

“אני משרתו של דמלדורו,” אמר המורה לשיקויים בקור. “באמת? אלו חדשות מדיהモת.” המורה להתגוננות חייך קלות. “ספר לי על זה.”

השתרעה שתיקה ארוכה. ינשוף השמייע קול מעז כלשהו, הצליל עצום בדממה; איש מהגברים לא קפץ או נרתע.

“אתה לא רוזח אותי כאויב, קוירל,” אמר סורוס סניפ, קולו רק ביותר.

“אני לא?” אמר פרופסור קוירל. “איך אתה יודע?”
“מצד שני,” המשיך המורה לשיקויים, קולו עדין רך, “ידידי נהנים מיתרונות רבים.”

הגבר שנשען כנגד קליפת העץ האפורה הרים את גבותיו.
“כמו?”

“ישנם דברים רבים שאני יודע על ביתה הספר הזה,” אמר המורה לשיקויים. “דברים שאולי לא תחשוב שאני יודע.”
השתרעה שתיקה מלאת ציפייה.

“מרתק להפליא,” אמר פרופסור קוירל. הגבר בחן את ציפורניו במבט משועם. “אנא המשך.”

“אני יודע ש... חקלת... את המסדרון בקומת השלישית –

"אתה לא יודע שום דבר כזה", גבו של הגבר התישר כנגד העץ.
 "אל תנסה לבלפ' מולוי, סורוס סנייפ; זה מריגיז אוטי, ואתה לא
 נמצא במצב בו אתה יכול להרשota לעצמך להרגיז אוטי. מבט יחיד
 יראה לכל קוסם מיומן שהמנהל הטיל על המסדרון הזה כמוות
 אבסורדית של לחשי הגנה ורטשות גילוי, מתגים ותגלים ממעדים.
 ועוד: יש שם לחשים שהוטלו בכוח עתיק, מכונות קסומות עליהם
 לא שמעתי אפילו שמוועות, טכניקות שודאי חולצו מהידע הציבורי
 של פלמל עצמו. אפילו זה-יאינטנסיביטס היה מתקשה לעבורו
 את אלה מבלי שיבחינו בו". פרופסור קוירל תופף על חייו
 במחשבה. "ואשר למנעול עצמו, לחש קולזטראטס על ידית
 פשוטה, שהוטלכה חלש עד שלא היה עוצר את העלמה גרייניגר
 ביום הראשון בהוגוורטס. מעולם בכל ימי לא נתקلت במלכודת
 כה ברורה". כתעת המורה להתגוננות צמצם את עיניו. "אני יודע על
 איש שעודו בעולם שמעשי גילוי מדהימים שכאליה היו מועלמים
 כנגדו. אם ישנו קוסם שבבעלותו ידע עתיק, עליו אני יודע דבר,
 שכגדו הונחה המלכודת הזו – אתה רשאי לשוב בידיע הזה
 בתמורה לשתיקה רבה ככל שתרצה מצידי, פרופסור שלי, ויוטר
 לך די והותר לטובה מצידי לאחר מכן".

צופה מהצד היה נשבע שפרופסור קוירל מביט בסורוס סנייפ
 בעניין רב. אף לא זכר לחיוך היה על שפתו.

השתרעה שתיקה ארוכה נוספת בקרחת העיר.

"אני לא יודע מפני מי דמלדור פוחד", אמר סנייפ. "אבל אני
 יודע מה הפיתויו שהציג, ואני יודע משחו על האופן שבו הוא
 נשמר באמת –"

"בנוגע לזה", אמר פרופסור קוירל, נשמע משועם שוב,
 "גנבתי את זה לפניו חודשים, והותרתי זוף במקומו. אבל תודה לך
 על שאלתך".

"אתה משקר", אמר סורוס סנייפ אחרי הפסקה קלה.
 "נכון, אני משקר". פרופסור קוירל שוב נשען לאחר כנגד העץ

האפור, עניינו עולות מעלה אל רשות הענפים הסובכה, הלילה היורד בקושי נגלה מבعد להצטלבויות המסובכות. "בסק הכל רצתי לראות אם תחפוז אוטי, משומ שאתה מעמיד פנים שאתה יודע מה מעט". המורה להתגוננות חיך לעצמו.

המורה לשיקויים נראה כאילו הוא עומד להיחנק מהזעם של עצמו. "מה אתה רוזח?"

"כלום, בעצם", אמר המורה להתגוננות, ממשך לבית בתקרת העיר. "רק היתי סקרן. אני מניה שפשוט/amshik לצפות ולראות לאן המזימה שלך מתפתחת, ובינתיים לא אומר דבר למנהל – כל עוד אתה מוכן לעשות לי טוביה פה ושם, כמובן". חיווך ישב חזה את הפנים. "אתה משוחרד בינוויים, סורורוס סנייפ. אם כי לא היתי מהנגד לעורך איתך שיחה קטנה בקרוב, אם תהיה מוכן לדבר איתי בכנות על המקום בו נמצאת הנאמנות שלך. ואני מתכוון בכוונות, ולא לפנים הכווצים שהראית לי היום. אתה עשוי לגלוות שיש לך יותר בניירות משחשבת. קח קצת זמן לחשוב על זה, יידי".

* * *

אחרית דבר : דראקו מאלפיו –

חיציכדור בצבעי הקשת, כיפה של כוח מוצק עם מעט צבעוניות, משלה שהשיבה לאחר אוור התוקף בהשתקיפות שבורות, בוהקת בצבעים רבים, מנתצת את הזוהר של הנברשות הרבות של חדר המועדון של סלייתרין.

תחת חיציכדור בצבעי הקשת, חסו פניה המבוועתת של מכשפה צעירה שמעולם לא נלחמה בבריוונים, שמעולם לא הצטרפה לאף אחד מצבאותיו של פרופסור קויריל, שקיבלה לכל היוטר ציון 'טוב-מספיק' בשיעורי התגוננות, שלא הייתה יכולה להטיל מחסום פְּרִיזֶםְטִי גם אם היה היו תלויים בכך.

"או, תפיסקו עם זה", אמר דראקו מאלפיו, עושה את קולו משועם על אף הזעה שפרצה מתחת לגלימותיו, בעודו שומר על

שרביטו מכון אל המחסום שהגן על מיליסנט בלסטרווד. הוא לא הצליח לזכור את עצמו מקבל את ההחלטה, פשוט היו שני ילדים בוגרים שעמדו להטיל קללה על מיליסנט, חדר המועדון מבית בדימה, ואז ידו של דראקו פשוט שלפה את שרביטו והטילה את המחסום, מותירה את ליבו לפעו וlothamela באדרונלן המומבעוד מוחה העצב והמסכן ניסה בייאוש למצוא הסברים –

שני הילדים הבוגרים התישרתו מגירחתם מעל מיליסנט, פנו לדראקו, מביטים בו בתערובת של תדהמה וכעס. גרגורי ווינסנט כבר שלפו את שרביטיהם לצידם, אבל הם לא כיוונו אותם.

שלושתם יחד לא היו יכולים לנצל בכל מקרה. אבל הילדים הגדולים לא יטלו עליהם קללה. איש לא יכול להיות טיפש מספיק כדי להטיל קללה על לורד מאלפי העתידי. לא היה זה פחד מקללה שגרם לדראקו להזיע מתחת לגלימותיו

בעודו מיהיל נואשות שאגלי הזעה לא גלוים על מצחו. דראקו הזיע בגלל הוודאות המתבהרת והמחלאה שאפילו אם יתרחק מזה הפעם, אם ימשיך בדרך זו, יבוא זמן שבו הכל יקרוס; ואז יתכן שהוא כבר לא יהיה לורד מאלפי העתידי.

"מר מאלפי," אמר הילד הגדול למרתאה מבין שניהם. "למה אתה מגן עליה?"

"از איתרתם את אדונית הקנוןיה," אמר דראקו בקול לוועג מספר שתים, "זאת, לנו לי לודא שאני מבין, ילדה השנה ראשונה ששמה מיליסנט בלסטרווד. היא רק צינור, חתיכת אויל!"

"אז?" דרש הילד המבוגר. "היא עדין עזורה להם!" דראקו הרים את שרביטו והספירה הפְּרִיזֶמֶטִית נעלמה. עדין מדובר בשועם, דראקו אמר, "האם ידעת מה את עשו, העלהם בלסטרווד?"

"ללא," גמגמה מיליסנט ממוקמה ליד השולחן. "האם ידעת لأن ההודעות שהעברת בראשת סלית'רין מגיעות?" "לא!" אמרה מיליסנט.

"תודה לך", אמר דראקו. "כולכם עזבו אותה בשקט, היא רק kali. העלמה בלטרוד, את יכולה לראות זאת כאילו השבתי לך טובה על זו שהענתקתי לי בפברואר". דראקו הסתובב אל שיעורי הבית שלו בשיקויים, מוקוה לממלין שמיליסנט לא תגיד משהו מטופש להחריד כמו 'אייזו טובה'?"

"از למה?", אמר קול ברור מהצד השני של החדר, "המכשפות האלה הלכו لأن שפתחו ממיליסנט אמר להן ללכת?"" מה מזיע אף יותר, דראקו הרים את ראשו להביט בrndolp'eli. "מה נכתב בפקט בדיקות?" אמר דראקו. "האם זה היה, 'אני מצווה עליהם ללבת בשם של גבירת האופל בלטרוד' או 'בקשה חפגשו אותי פה, בברכה מליסנט'?"

rndolp'eli פתח את פיו, היסס לשבירר שנייה – "כך חשבתי", אמר דראקו. "זו לא הייתה בדיקה טובה כל כך, היא – היא יכולה –" רגע תזוזתי ומורת עצבים שבו הוא חיפש אין לו מזרת בלי להשתמש במילוטה הארי כמו תוצאה חיובית תוצאות. "זה יכול לגרום למכתשות ללבת גם אם הן רק חבות של מליסנט."

כאילו העניין יושב לגמרי, דראקו השפיל שוב את מבטו אל שיעורי הבית בשיקויים, מתעלם (למעט תחושת הפחד והבחילה בבטנו) מהלחישות בחדר. רק מזווית עיניו הוא ראה את גרגורי מביט בו.

* * *

عينיו של דראקו נחו על שיעורי הבית שלו באסטרונומיה, אבל הוא לא הצליח לגרום לתודעתו להתרכז בהם. אם אתה מנסה שלא לחשב על דברים שהארי פוטר אמר, הדבר הגורע ביותר שאתה יכול לעשות הוא להביט בחמוןנות של שמי הלילה בספר הלימוד שלך, ולנסות לזכור שאתה לא אמר לו דעתך איך נעו הפלנוטות. אסטרונומיה, אומנות אצילתית וויקטורית, סימן למדנות ולידע;

אלא שלמוגלים היו חפצים מודרניים סודדים שהיו מסוגלים לעשותות זאת טוב יותר פי מיליון בילון באמצעות שיטות שהארה ניסה להסביר ושדרاكו עדין לא הצליח להביןמעט העובדה שמתברר שאפילו לא צריך קסם כדי לגורום לדברים לעשות כשפומטיקה.

דראקו הבית בתמונות של קבוצות הכוכבים, ותהה אם זה ככח גם בבחים الآخרים, האם אנשים תמיד מאיימים אחד על השני ברייבנקו.

הארי פוטר אמר לו פעם שחיללים בשדה הקרב לא באמת נלחמים בשליל המדינה שלהם. פטריות עשויה להיות מה שביאו אותם לשדה הקרב מלכתחילה, אבל ברגע שהם שם, הם נלחמים כדי להגן זה על זה, על החברים איתם התאמנו ושהיו ממש לפניהם. והארי העיר, ודראקו ידע שהוא נכון, שאיפאפר להשתמש בנהנותו למנהג כדי להזין לחש פטרונוס, זו לא בדיק מחשבה חמימה ושמחה מהסוג הנכון. אבל לחשוב על הגן על מישחו שלצידך –

זו, אמר הארי במחשבה, הייתה כנראה הסיבה שאוכליhamות התפרקו ברגע שאדון האופל עזב. הם לא היו חמיימים מספיק זה זהה.

אפשר לנגיש קבוצה שכלה את בלטראקס בלבד ואת אמיקוס קארו לצד לורד מאלפוי ומר מקניר, ולשמור עליהם ממושמעים באמצעות קללת הקירושיאטום. אבל ברגע שאדון אותן האפל נעלם, זה לא צבא, זה חוג מכרים. זו הסיבה שאבא נכסל. זו אפילו לא באמת הייתה אשמהו. לא היה דבר שאבא יכול היה לעשות, אחרי שירש אוכליhamות שלא באמת היו חבלים אחד של השני.

ואף על פי שהיא זה בית סלית'רין עליו הוא אמרו להגן – בית סלית'רין אותו הארי והוא כרכו ברית להצליל – אייכשו דראקו לא הצליח שלא לחשוב שזה פשוט פשוט מיגע כשהוא מוביל אימונים של הצבא. כשהוא עובד עם תלמידים משלוחת הבתים

האחרים שלא היו סליית'רין. ברגע שראית את הביעות וקראת להן בשם, איןך יכול להפסיק לראות אותן, זה פשוט נהיה יותר ויותר מרנגז מיום ליום.

"מר מאלפי?" אמר קולו של גרגורי גoil, שככבר על הרצפה ליד שלו חנו של דראקו, בחדר השינה הקטן אך הפרטי; גרגורי עשה את שיעורי הבית שלו בשינויי-צורה, בהם לרוב נזק לעזרה. כל הסחת דעתה הייתה מבורכת בשלב זה. "כן?" אמר דראקו.

"לא באמת זמתה כנגד גרייניג'ר בכלל," אמר גרגורי. "נכון?" התחששה שהתקפשתה בבטנו של דראקו הרגישה בדיק כמו שколоו של גרגורי נשמע, מלאת פחד ובחילה.

"באמת עוזרת לגרייניג'ר, ביום הוא שהרמת אותה מהרצפה", אמר גרגורי. "ולפנוי זה, בפעם היא שהצלת אותה מליפול מהגגה. אתה עוזת לבודדים –"

"כן, בטח," אמר דראקו בקול סוקסטי, ללא שמצ' של היסוס או המתנה, מביט שוב מטה אל שיעורי הבית שלו באסטרונומיה כאילו הוא לא לחוץ כלל. הכל קרה בבדיקה כמו שדראקו חשש שהוא יקרה, אבל לפחות זה אומר שהוא הרין את השיחה הזה בראשו שוב ושוב, ועלה על תכיס הפתיחה המתאים. "באמת, גרגורי, אתה נלחמת נגד גנרל גרייניג'ר, אתה יידע עד כמה חזקים הלחשים שלו. כאילו צאצאי-מוגלים באמת תהיה יותר חזקה מכך, יותר חזקה מתייאדור, יותר חזקה מכל טהורדים בכל השנה שלנו חוץ ממוני? אתה לא באמת מאמין בשום דבר שאבא אומר? היא מואצת. ההורים שלך מתו במלחמה ומישהו תקע אותה אצל זוג מוגלים כדי להחביא אותה. אין סיכוי שגנרל גרייניג'ר היא באמת בצדדים".

פעימה איטית של שתיקה התקפשתה בחדר השינה של דראקו. דראקו רצה לדעת, היה חייב לדעת מה המבט שעלה פניו של גרגורי. אבל הוא לא יכול להרים את מבטו משולחנו, עדין לא, לא לפני שרגגורி ידבר ראשון.

ואז –

"זה מה שהארי פוטר אמר לך?" שאל גרגורי.
הקול רעד ונשבר. כshedraako הרים את מבטו משיעורי הבית
שלו, הוא ראה דמעות זולגות מעיניו של גרגורי.
כנראה שהוא שזה לא עבד.

"אני לא יודע מה לעשות", אמר גרגורי בלחישה. "אני לא יודע
מה לעשות עכשו, מר מאלפי. אבא שלך לא – כשהוא יגלה –
הוא לא הולך אהוב את זה, מר מאלפי!"

זה לא התפקיד שלך להחליט מה אבא יאהב, גויל –

דראקו שמע את המילים בראשו; הן נשמעו בקולו של אבא,
באותה חומרה. זה היה מסווג הדברים שאבא אמר לו לומר, אם
וינסנת או גרגורי יפרקנו בו פעם; ואם זה לא יעבד עליו להטיל
עליהם קללה. הם אינם חברים שווים, אבא אמר, ואסור לו לשכו
זאת אף פעם. דראקו אחראי, הם המשרתים שלו, ואם דראקו איןנו
יכול לשמור על זה כך אין הוא ראוי לרשת את בית מאלפי ...

"הכל בסדר, גרגורי", אמר דראקו, בעדינותה הכל שיכול. "כל
מה שאתה צריך לדאוג לו זה להגן עלי. איש לא יאשים אותך על
שביצעת את הפקודות שלי, לא אבא שלי, ולא שלך." מכניס את
כל החום שהצlich לקולו,-cailio הוא מנסה להטיל לחש פטרונוס.
ובכל מקרה, המלחמה הבאה לא הולכת להיות אותו הדבר כמו
הקודמת. בית מאלפי היה בסביבה הרבה לפני אדון האופל, וכל
לורד מאלפי עושה את אותו הדבר. אבא יודע זאת."

"באמת?" שאל גרגורי בקול רועד. "הוא באמת יודע?"
דראקו הנהן. "גם פרופסור קוירל יודע זאת", אמר דראקו. "זה
כל העניין בצלבות. המורה להתגוננות צודק, כשהמלחמה הבאה
תבוא, אבא לא יהיה מסוגל לאחד את כל המדינה, הם יצברו את
המלחמה הקודמת. אבל כל מי שנלחם בצלבות של פרופסור
קוירל יזכור מי היו הגנרים החזקים ביותר, הם ידעו מי ראוי
להוביל אותם. הם יכירו על הארי פוטר כדונים, ואני אהיה יד

ימינו, ובית מאלפיו יצא וידיו על העליונה, כמו תמיד. אנשים אלו יפנו אליו, אם פוטר לא יהיה, כל עוד הם ייחסו שהוא ראוי לאמון. זה מה שאני בונה עכשו. אבא יבין."

גרגוריו הרים את ידו ומהה את עיניו, משפילשוב את מבטו אל שיעורי הבית שלו. "אוקי", אמר גרגוריו בקול רועד. "אם אתה אומר, מר מאלפיו".
דראקו הנהןשוב, מchalום מהתחווה החוללה שבתוכו למשמע השקרים שכרגע אמר לחברו, וחזר אל הכוכבים.

* * *

אחרית דבר: הרמיוני גרייניגר ו-

להיות בלתי נראה אמר להיות מעין יותר מזה, מסדרונת הוגורטס אמרוים היו להיות צבאים בצבאים מזוירים או משהו. אבל למעשה, הרמיוני חשבה, להיות מתחת לגילימת היעלמות, חוות מהקטע של הגלימה. כשמשכה את רעלת הבד השחורה מטה מהברדס אל פניה, היא אפילו לא ראתה אותה והיא לא הפרעה לנשימה שלה. והעולם נראה בדיק אוטו הדבר, חוות מזה שכשעbara מול דברים ממתכת היא לא ראתה השתקפות קטנות של עצמה. דיוונאות לא הביטו בה, רק עשו את הדברים המזוריים שעשו כשם היו בלבד. הרמיוני עוד לא ניסתה לחלוּף מול מראה, היא לא הייתה בטוחה שהיא דוגזה. יותר מהכל, לא היה אותה כשהיא הלכה, לא ידים, לא רגלים, רק נקודת מבט מתחלפת. הייתה זו תחושה מערעת, לא כמו להיות בלתי-נראית אלא יותר כמו להיות לא-קיים.

הארי לא תחקר אותה כלל, היא רק אמרה את המילים ג'ylimת היעלמות' והארי שלף את ג'ylimת היעלמות' שלו מנרתיקו. אפילו לא ניתנה לה הזדמנות להסביר על הפגיעה הסודית ביותר שלה עם דפני ומיליסנט בלסטרווד, או שהיא חושבת שזה יעוז להגן על

הבנות האחרות, הארי פשוט נתן לה מה שכנראה היה אוצר מות. אם להיות הוגנת, והיא נסתה להיות הוגנת, היא הייתה מוכרת להודות שלפעמים הארי יכול להיות ידיד אמת. הפגיעה הסודית עצמה הייתה כישלון גדול.

AMILISNT טענה שהיא חוזה.

הרמיוני הסבירה בזיהוות לAMILISNT ולדף באריכות שזה לא יכול להיות נכון.

היא והארי קראו על גילוי עדות מוקדם יותר במחקר שלהם; הארי התעקש שיקראו כל מה שיוכלו על נבואות שלא היה במדור הספרים המוגבלים. כפי שהארי ציין, זה יחסוך להם הרבה מאין אם יוכלו פשוט לגרום לנבأ את כל מה שיגלו בעוד שלושים וחמש שנה. (או במלותיו של הארי, כל אמצעי להשיג מידע שהוא עבר מהעתיד הרחוק הוא תנאי נি�יחון גלובלי פוטנציאלי).

אבל, כפי שהרמיוני הסבירה לAMILISNT, התנבאות אינה נשלטה, אין דרך לבקש נבואה על משהו מסוים. במקום זאת (ככל נכתב בספרים) יש מעין לחץ שנבנה בזמן, כאשרו עצום ניסה לקרות או למנוע מעצמו מלקרות. וחוויים היו כמו נקודות חולשה ששחררו את החלץ, כשהשומע הנכוון היה בקרבת מקום. אז נבואות הן רק על דברים גדולים וחשובים, משום שרק דברים כאלה מייצרים מספיק לחץ; וכמעט אף פעם אין יותר מהזו אחד שאומר את אותו הדבר, משום שהלחץ נעלם לאחר מכן. וגם הרמיוני הוסיף והסבירה לAMILISNT, החווים עצם לא זכרו את הנבואות שלהם, משום שההודעה לא הייתה מועדת להם. וההודעות יצאו בצורה של חידות, ורק מישהו ששמע את הנבואה בקול המקורי של החוזה היה מסוגל לשם את כל המשמעות של החידה. אין שום דרך שבהAMILISNT תוכל לספק נבואה מתי הייתה רוזה, בוגע לברונים בבייטספֶּר, ולזכור אותה, ואם היא כן הייתה יכולה זה היה נשמע כמו 'השלד הוא המפתח' ולא 'סוזן בונז חייבת להיות שם'.

AMILISNET נראית מפוחדת למדי בשלב הזה, אז הרמיוני הופתת את אגופיה שהוא צמודים למותניה, והצירה בזיהוות שהיא שמחה שAMILISNET עזרה להן, אבל הן כן נכנסו למכוונות לפעם בעקבות מה שAMILISNET אמרה, ולכן הרמיוני באמת רצתה לדעתה מאיפה ההודעות באמת הגיעו.

וAMILISNET אמרה בקול קטן:

אבל, אבל היא אמרה לי שהיא חווה...

הרמיוני אמרה לדפני לא להטעק על הנוקה, אחרי שAMILISNET סירבה להסגיר את המקור שלה. זה לא היה רק משומש שהרמיוני הרגישה נורא בגלל המבט המפוחד על פניה שלAMILISNET. היה זה משומש שהרמיוני הייתה תחששה חזקה שאם הן כן ימצאו את האדם שאמר לAMILISNET דברים, יתברר שהוא פשוט מצא מעטפה מתחת לכנית שלו בוקר.

היא הרגישה את אותה תחושת היישוש שהרגישה בקרוב שלפני חגיהםולד, כשהבחיטה בתרשימים של זאביינו עם כל הקווים הצבעוניים והתייבות ו... והיא הבינה רק עכשו מה זה אומר שזאביינו היה זה שהראה לה את התרשימים.

אפשרו בתוך ריבנקלו, היא הרגישה שיש כזה דבר, חיים מסוכנים מדי.

הרמיוני החלה לעלות בגרם מדרגות לולייני מישיש צהוב שבולט משדרה מרכזית, "סוד" גלויה שהיה למעשה אחת הדרכים המהירות ביותר לעלות מהצינוק של סלית'רין למגדל של ריבנקלו, אבל רק מכשפות יכולות לנוע בו. (למה בנות בפרט צרכות דרך לנוע מהר מריבנקלו לסלית'רין ובחזורה היה משה שבבל מעת את הרמיוני). בראש המדרגות, כשהייתה רוחקה מהאזורים של סלית'רין וחזרה לחלקים העיקריים של הוגוורתס, הרמיוני עצרה והסירה את גלימתה העילמת של הארי.

אחרי שהנרתיק שלה בלע את הגלימה, הרמיוני פנתה ימינה והחלה ללכת במורד מעבר קצר, מביטה לכל הכוונים בצורה

אוטומטית, בלי ממש לחשב על כך, ועיניה הסורוקות הביטו
בגומחה אפלולית –

(תוחשת חוסר התמצאות חולפת)

– ואז שטף של הלם ופחד הכה בכל גופה כמו קללה שיתוק,
היא גילתה שללא שום מחשבה או החלטה מודעת שרביטה זינק
לייה וכבר הצבע על...

...גlimה שחורה כה רחבה ומחדרת עד שהיא בלתי אפשרי
לקבוע האם הדמות מתחתיה היא גברית או נשית, ועל הglima נחה
מצנפת שחורה רחבה שלולים; ערפל שחור נאסף מתחתיה והסתיר
את פניו של מי או מה שהיא מתחת.

"שלום שוב, הרמוני", לחש קול שורק מתחת למצנפת
השחורה, מאחוריו הערפל השחור.

לייה של הרמוני כבר פעם בחזקה ב חזזה, glimot המכשפה
שלה כבר היו ספגות בזיעה כנגד עורה, בפייה כבר היה טעם של
פחד; היא לא ידעה מדוע היא מלאת אדרנלין לפטע אבל ידה אחזה
חזק יותר בשרביטה. "מי אתה?" דרצה הרמוני.

המצנפת נתה קלות; הקול הלוחש, כשהבקע מהערפל השחור,
נשמע יבש כמו אבן. "בניהם החרון", אמרה הלהישה
השורקת. "זה שיענה לבסוף, כשאיש לא יענה לך. אני היחיד
האמיתי היחיד שלא בכל הוגוורטס, הרמוני. משומש שכעת ראית
כיצד האחרים שתקו כשנזקמת לעוזה –

"מה השם שלך?"

הglima השחורה הסתוובבה קלות, קדימה ואחורה. זה לא נראה
כמו משיכת כתפים, אבל כן שידר משיכת כתפים. "זו החידה,
רייבנקלאית צעריה. עד שתਪתר אותה, קראי לי כיצד שתחפצי."
היא הרגישה שכף ידה כבר מיזועת והודתה על השקעים
הlolinyims בשרביטה, שעוזרו לה לשמר על אחיזה יציבה בעז.
"טוב, מר איש חמוד ביותר", אמרה הרמוני, "מה אתה רוצה
ממני?"

"זו אינה השאלה הנכונה", בקעה הלחישה מהערפל השחור. "תחת זאת, עלייך לשאול מה אני יכול להציג לך." "לא", אמרה הילדה הצעירה בקול איתן, "למעשה, אני לא חושבת שאני צריכה לשאול את זה".

גיחוך גבוה בקע מהערפל השחור. "לא כוח", לחש הקול, "לא עושר, לא אכפת לך מדברים כאלה, לא כן, ריבנקלואית צעירה? ידוע. זה מה שברשותי. אני יודעת מה הולך ומחווה בביתה הספר הזה, כל התוכניות הנסתורות והשחקניהם, התשובות לחידה. אני יודעת את הסיבה האמיתית לקור שאת רואה בעיניו של הארי פוטר. אני יודעת את טבעה האמיתית של המחללה המסתורית של פרופסור קווריל. אני יודעת ממה דמלבדוර חושש באמת".

"כל הכבוד לך", אמרה הרמיוני גרייניג'. "אבל אתה יודעת כמה ליקוקים צריך כדי להגיע למרכו של סוכריה מחליפת-צבעים?" הערפל השחור האפיל מעט, הקול נשמע נמרך יותר כשדיבור מאוכזב. "או את אפילו לא סקרנית, ריבנקלואית צעירה, בנוגע לאmittות מאחוריו השקרים הללו?"

"מאה שמונים ושבע", היא אמרה. "ניסיתי פעם וזה מה שיצא. ידה כבר כמעט היפילה את שרביטה, אצבעותיה הרגישו עייפות כאילו החזקה את השרביט שעות ולא דקות –

הקול לחשש. "פרופסור סנייפ הוא אוכל-מוות בסתר".

הרמיוני כמעט שטחה את שרביטה.

"אה", לחש הקול בסיכון. "חשבת שזה עשוי לעניין אותך. אז, הרמיוני. האם יש משהו נוסף שאתה רוצה לדעת על אויביך, או על אלה להם אתה קוראת ידידים?"

היא הביטה מעלה אל הערפל השחור שתחתי המצנפת השחורה והמיתמרת, מנסה ביישוש לסדר את מחשבותיה. פרופסור סנייפ הוא אוכל-מוות? מי יאמר לה משהו כזה, لماذا, מה קורה? "זה – אמרה הרמיוני. קולה רעד. "זה עסק רציני ביותר, אם זה באמת נכון. למה אתה אומר משהו כזה לי, ולא למנהל דמלבודו?"

"דמלדור לא עשה דבר כדי לעזרו את סנייפ", לחש הערפל השחור. "את ראת זאת, הרמיוני. הריקבון בהוגוורטס מתחילה בראש. כל מה שלא בסדר בבייתה הספר הזה, הכל מתחילה במנהל המטורף. את לבדך העוזת להוכיח אותו על כך – ולכנן אני מדבר אליך".

"ודיברת גם עם הארי פוטר, אם כך?" שאלת הרמיוני, שומרת על קולה יציב ככל שהצלילהה. אם זו הרוח המשיימת שלו – הערפל השחור האפיל והתבהר, כמו ניד ראש. "אני מפחד מהארי פוטר", הוא לחש. "המקור שבינו, מהאפלה שגדלה מאחוריהן. הארי פוטר הוא רוצח, וכל מי שמהווה לו מכשול מוות. אפילו את, הרמיוני גריינגר, אם תעוזי להתנגד לו באמת, האפלה שמאחורי עיניו תצא ותשמד אותו. זאת אני יודע".

"או אתה לא יודע חצי מהה שאתה מעמיד פנים שאתה יודע", אמרה הרמיוני, קולה יציב מעט יותר. "אם אני מפחדת מהארי פוטר. אבל לא בಗלל מה שהוא עלול לעשות לי. אני מפחדת מההו אעלול לעשות כדי להגן עליי –

"טעות". הלחישה הייתה יבשה וקשוחה, כאילו כדי לא להוותיר שום אפשרות להכחשה. "הארי פוטר כן יפנה נגדך בבו榛ן, הרמיוני, כשהאפלה תשתלט עליו לגמר. הוא לא יזיל דעתה, הוא אפילו לא יבחן, ביום שבו צעדיו ימחזו אותך לבסוף".

"אתה טועה!" היא אמרה בחזרה וקוללה עולה, אף על פי שצמרמוות החלו להתפשט בגבה. אחד מהabitויים של הארי עלה במוחה. "מה בדיקת אתה חשוב שאתה יודע, ולמה אתה חשוב שאתה יודע את זה, בכל מקרה?"

"יש זמן –" נראה כאילו הקול עצר את עצמו. "יש מספיק זמן לזה אחרכך. כרגע, היום, הארי פוטר איננו אויבך. אך אם זאת את בסכנה חמורה".

"אני יכולת להאמין לזה", אמרה הרמיוני גריינגר. היא רצתה נואשת להעביר את שרביטה לידי השניה, היא הרגישה כאילו

היא צריכה להוכיח את זרועה הימנית רק כדי לשמר עליה מורתם, ראה כאב כאילו היא הביטה מעלה אל הערפל השחור כבר ימים; היא לא ידעה איך נועתה כה עיפה כה מהר.

"לוציוס מאלפיו הבחן בך, הרמיוני". הלחישה עלתה, נוטשת את חסור הצבע הרגיל של נימתה, עותה צליל של דאגה. "השפלת את בית סלית'רין, הבסת את בנו בקרב. אפילו לפני כן הייתה בושה לכל מי שעומד ייחד עם אוכליhamות; משום שאת בתמוגלים וברשותך כוח קסם גדול מזה של כל טהורדים. וכעת את נעשית מוכרת, עני העולם עליויך. לוציוס מאלפיו רוצה למחוץ אותה, הרמיוני, לפגוע בך ואולי אף להרוג אותה, ויש לו היכולת לעשות זאת!" הלחישה נועתה דחופה.

השתרעה שתיקה.

"זה הכל?" אמרה הרמיוני. אם היא הייתה הקולונל-שבוער זאביינו או הארי פוטר, היא בטח הייתה שואלה שאלות חמורות כדי לאסוף עוד מידע; אבל התודעה שלה הרגישה איטית ותשושה. היא ממש צריכה להסתלק מפה וללכט לשכב לנוח איפשהו.

"איןך מאמין לי", אמרה הלחישה, רכה ועכובה יותר כעת. "למה לא, הרמיוני? אני באמת מנסה לעוזר לך".

הרמיוני לקחה צעד לאחרו, הרחק מהגומחה האפלולית.

"למה לא, הרמיוני?" דרש הקול, מתחזק ומלחשש. "את חיבת לי את זה. אמר לי, ואז –" הקול נקטע, והמשיך שקט יותר. "ואז

את יכולה ללבת, אני מניח. רק אמר לי – למה –"

אולי היא לא הייתה צריכה לענות; אולי היא פשוט הייתה צריכה להסתובב ולבירוח, או יותר טוב, להטיל קיר פְּרִיזֶמֶטי קודם ואז לצרואה במלוא ריאותיה בעודה רצה; אבל הייתה זו נימת הכאב האמתי בקול שתפסה אותה, ולכנן היא ענתה.

"משום שאתה נראה ממש אפל ומפחד וחשוד", אמרה הרמיוני, שומרת על קול מנומס, בעוד שרביצה נשאר מכובן על הגלימה השחורה המתנשאת ועל הערפל השחור חסר הפנים.

"זה הכל ?" לחש הקול בתדרמה. עצבות מילאה אותו. "קיוויתי ליותר, הרמיוני. בודאי ריבנקלואית כמן, הריבנקלואית החכמה ביותר בהוגוורטס מזה דור, יודעת שהופעה חיצונית יכולה להטעות."

"הו, אני יודעת את זה", אמרה הרמיוני. היא לקחה עוד צעד אחריה, אצבעותיה העייפות מתחדשות על השרביט. "אבל מה שאנשים שוכחים לפעמים, הוא שף על פי שהופעה חיצונית יכולה להטעות, לרוב היא לא."

השתורה שתיקה.

"את באמת חכמה", אמר הקול, והערפל השחור התארה וחדל מלהסתיר; היא ראתה את הפנים שתחתיו, והזיהוי שלח זרם של אדרנלין מבועת בגופה –

(תחוות חוסר התמצאות חולפת)

– וזו שטף של הלם ופחד הכה בכל גופה כמו קלחת שיתוק, היא גילהה שללא כל מחשבה או החלטה מודעת שרביתה זינק לידיה וכבר הצביע על...

...גבירה נוגה, גליתה הלבנה הארכוכת מתבדרת סביבה כמו ברוח בלתי נראית; ידיה ורגליה היו חבוויות, פניה מוסתרות מאחוריו רעלת לבנה; והיא בהקה כולה, לא כמו רוח, לא שקופה, פשוט מוקפת באור לבן רך.

הרמיוני בהתחה בפה פעור במחזה העדין, תוהה מדוע ליבה פעם כלכך בחזקה, ומדוע היא מרגישה כה מפוחדת. "שלום שוב, הרמיוני", בקעה הלחישה האדיבה מהזוהר הלבן שמאחורי הרעלת. "נשלחת לעוזר לך, או אנא אל תהששי. אני המשרתת שלך בכל דבר; משומ שلن, גברתי, יש גורל מדהים ביותר –"

...

...

...

פרק 7

ሚלויי טאותו, פקדתפ: זיכאים

שבת, 4 באפריל, שנה 1992.

מר וגברת דיוויס נראו מתחדים למד' כשהתיישבו באזור מיוחד ביציעי אצטדיון הקווידיז', של הוגורטס – אם כי היום המושבים המרופדים לא השקיפו על מטאטים מעופפים, אלא על ריבוע עצום של מהهو שנראה כמו קלף; משתח לבן וחילק סיידלק בקרוב ויציג חלונות של דשא וחיללים. ברגע זה השתקפה בו רק תומנות האפרורית של השמיים המעוננים. (שנראו מועדים לסערה, אם כי הקוסמים-החזאים הבטיחו שהגשם לא יתרח עד הלילה).

לרוב הייתה זו מסורת עתיקה של הוגורטס שלל הרים להישאר בחוץ – מאותה סיבה שנאמר לילדים חסרי סבלנות לצאת מהמטבח ולא להתערב במעשיו של הטבח. הסיבה היחידה לקיום יום הרים היא כאשר המורים חושבים שההורם אינם מתנהגים כראוי. יש צורך בנסיבות יוצאות דופן שיגרמו להנחת הוגורטס להרגיש שהוא צריך להסביר את עצמה לך. באופן כללי, בכל רגע נתון הנהלת הוגורטס הייתה מגובה בשמונה מאות שנה של היסטוריה מפוארת ואתה לא.

לפיכך, חשש מסוים לווה להתקשותם של מר וגברת דיוויס לקיים שיחה עם סגנית המנהל מינרווה מקגנול. קשה לגייס תחושת תרעומת מתאימה כשאתה מתעמת עם אותה מכשפה מכובדת, שתים-עשרה שנה וארבעה חודשים לפני כן העניקה

לשניםכם שבועיים ריתוק לאחר שתפסה אתכם באמצעות יצרתה של טרייסי.

מצד שני, האומץ של מר וגברת דייוויס קיבל חיזוק מפנויו ועם של עותק של הפקפוך שכותרתו, בכתב מודגש לעניין כל העולם:

חווזים עם פוטר?

בונז, דייוויס, גרייניג'ר

במרובע אהבה של אימה

וכך מר וגברת דייוויס התווכחו עד שהגיעו למשבי הסגל של יציעי מגרש הקוידיין', של הוגוורטס, מהם הייתה להם תצפית מצוינה על הצגים המכושפים של פרופסור קוירל, כך שיוכלו לראות במו עיניהם "מה לכל המזימות והשדים קורה בביתה הספר הזה, אם תשלחי לי על השפה, סגנית המנהל מקונג'ן!"

לשמאלו של מר דייוויס ישב הורה מודאג נוסף, גבר לבן שיער בגימיות שחوروות אלגנטיות מאיכות שאין שנייה לה. לווציאו מאלפיו, המנהיג הפוליטי של הסיעה החזקה ביותר בקסמהדרין. לשמאלו של לורד מאלפי, גבר מתנשא ואристוקרט עם פנים

מצויקות שהוצג להם בתור לורד ג'אגסון.

ובחור מבוגר אך חדי-עינניים בשם צ'ארלס נוט, עשיר כמעט כמו הlord מאלפי המשועה, ישב לשמאלו של לורד ג'אגסון. מימינה של גברת דייוויס ניתן היה למצוא את ההגבירה הנאה ואת הlord הנאה אף יותר של בית גרינגרס האצילי ועתיקי-היוםין. ערים על-פי מנין השנהם של הקוסמים, עתוויים גלים מימי אפורות משובצות אומרגדים כהים זערירים בוצרת עלי דשא. ההגבירה גרינגרס נחשבה לקול מפתח בקסמהדרין לאחר שאמה פרשה ממנה בנסיבות מפתיעה. בעלה המקסים ישב בחבר הנאמנים של הוגוורטס, על אף שימושו לא הייתה אצילת או עשרה עצמה.

לימינם, מכשפה בעלת לסת מרובעת וקשורה ביותר לمرאה,

מי שלחזה ידיים עם מר וגברת דיוויס בלבד שמצוין כל של התנשאות. הייתה זו אAMILIA בונז, מנהלת המחלקה לאכיפת חוקי הקסם.

לימינה של אAMILIA ישבה אישה זקנה שהפכה את חוש האופנה של בריטניה על ראשו בכך ששילבה נשר חיה בכוועה, אוגוסטה לונגבוטום. על אף שלא אליה בתור לידי, גברת לונגבוטום השתמש במלוא הזכיות של משפחת לונגבוטום עד שהנץ' האחרון למשפחה הגיע לבגרות, והיא נחשה דמות בולטת בסיטת המיעוט בקסמהדרין.

לצדה של גברת לונגבוטום ישב לא אחר מאשר הכהן הראשי, המגוואם העליזן, המנהל אלבוס פרסיבל וולפריך בריין דמלדור, מביסו האגדי של גריינדולולד, מגן בריטניה, מגלה תריסר השימושים האגדים לדם דרקון, הקוסם חזק בעולם וכו'. ולבסוף, בקצת הימני הרחוק, ניתן היה למצוא את המורה קויריל, שנשען לאחרי בספל המרווד כאילו הוא נח; נראה נינוח לגמרי בחברה הנדרה של קווורום המציגים של חבר הנאמנים של הוגוורטס, שקבעו לביקור ביום השבת הנאה הזה לברור מה לכל המזימות והשדים קורה בהוגוורטס בכלל ועם דראקו מאלפי, תיאודור נוט, דפני גרינגרס, סוזן בונז, ונוייל לונגבוטום בפרט. שמו של הארי פוטר עליה גם הוא בשיחה.

הוא, ואסור לשכוח את טרייסי דיוויס, כמובן. גבותיה של המנהלת בונז עלו בעניין מה כמשמעות שהזוג הצעיר הם הוריה. לורד ג'אגסון הביט בהם במבט נדהם לפני שבittel אותם בנחרה. לוצ'וס מאלפי בירך אותם בנימוס, חיוכו מכילرمز של שעושע קוודר מעורב ברוחמים.

מר וגברת דיוויס, שהחכבה החשובה האחורה שלהם הייתה להצמיד את שרביטיהם לשם של שר הקסמים פאדג', שהיו להם בסך הכל שלוש מאות אוניות בכפסת שלהם בגרינגרטס, ושבудו בעבודה מכובדת במכירת קדרות בבחנות שיקויים ובಹקסמת

כל משקפות, ישבו צמודים זה לזו, ז קופים על הספסל המרופף, ומיהילם להיות לבושים בגלימות מהודרות יותר. השמיים ממעל היו מסה מוצקה של עננים שחולקו לאפור כהה ובהיר יותר, קודרים וGBTICHIM סערות עתידיות, אם כי שום ברק לא הבזק עדין, ולא הדדה רעמים מרוחקים; רק כמה טיפות מאיימות נפלו.

* * *

ועצתת אור-ישמש צעדה אל נקודת התחלה המוגדרת שלה, אם כי היה זה דומה יותר להליכה איטית; אין צורך להתאיש את עצמן לפני שהקרב בכלל החל, ורוחות אפריל היו לחות בצורה מרגיצה, אך קריות. לפניהם, להבה צהובה טילה לאיטה באוויר, מדרכיה אותן למקומם.

סוזן בונז העיפה מבטים מודאגים לעבר גנREL אור-ישמש כשצעדו בעיר המואר לאור אפור: נראה שהרמיוני ממש התעדערה ממה שפּרוֹפּסּוֹר סְנִיפּ עשה לה. הרמיוני אפילו החמיצה את פגישת החכנון הרשمية של עצתת אור-ישמש, מה שנראה מובן למדי; אבל כshedפּני ניחמה אותה לאחר מכן, הרמיוני גמגמה שהיא לא שמה לב לשעה, מה שבכלל לא מתאים לה לומר, והילדנה נראה מותשת וمفוחדת כאילו הרוגע בילתה שלושה ימים נעולה בתא שירותים עם סוהרSEN. אפילו עכשו, כשל תושמת הלב של גנREL אור-ישמש צריכה הייתה להיות מוקדשת לקרוב המתקרב, מבטה של הילדה הריבנקלואית נע מצד לצד, כאילו ציפתה שקסמי אופל יזנקו מהшибים ויקריבו אותה על מזבח.

"האיסור על חפצים מוגליים מצמצם מאד את האפשרויות שלנו", אמר אנתוני גולדשטיין בנימה הקודרת בה השתמש כדי לציין פסימיות מכוונת. "היה לי רעיון ליצור בשינויו צורה רשותות לזרוק על אנשים, אבל –"

"לא טוב", אמר ארני מקמילן. הילד הפלפפני הניד בראשו,

נראה רציני אפילו יותר מאשר אנתוני. "כלומר, זה בדיקות כמו להטיל קללה, הם יתחמקו."

אנthoni הנהן. "זה גם מה שאני חשבתי. לך יש רעינותה, שיעמוס?"

סגן הכספי לשעבר נראה עצבני מעט ולא במקום כשצד עם כל רעינו החדש בעוצבת אורדשטי. "סליחה", אמר הקפטן הטרי, "אני יותר מסוג השליט האסטרטגי."

"אני מסוג השליט האסטרטגי", אמר רון וויזלי, נשמע נעלם. "יש שלושה צבאות", אמרה גנרל אורדשטי בחמיצות, "מה שאומר שאנו שנחים נלחמים בשני צבאות בו זמנית, מה שאומר שאנו צריכים יותר מאסטרטגי אחד, מה שאומר שתסתהום, רון!" רון הביט בגנרל שלהם מבט מופתע ומודאג. "הה", אמר הילד הגריפינדרורי בניימה מרגיעה, "את לא צריכה לתת לסנייפ להטריד אותך עד כדי כך –"

"מה את חושבת שאנו צריכים לעשות, גנרל?" אמרה סוזן במחירות ובcool רם. "כלומר, אין לנו ממש תוכנית בשלב זה." פגישת התכנון הרשמית שלהם נכשלה בזורה מדילמה כשהרמיוני נעדרה ורון ואנתוני חשבו שניהם שהם האחראים.

"אנו באמת דברים טובים?" שאלת גנרל אורדשטי, נשמעת מוסחת מעט. "יש לנו אותך ואת בנייך ואת פרווטי ואת הנה ואת דפני ואת רון ואת ארני ואת אנתוני ואת קפטן פינגן."

"זה – החל אנטוני."

"נשמע כמו אסטרטגייה די טובה", אמר רון בהנהון מאשר. "יש לנו יותר חיללים חזקים מאשר שני הצבאות האחרים ביחד. לכואס נשארו רק את פוטר ולונגבורו וונוט – טוב, וגם את זאבי, אני מניה –"

"את טרייסי", אמרה הרמיוני.

כמה אנשים בלעו רוק בעצבנות.

"הו, תפסיקו עם זה", אמר סוזן בחודות, "היא בסך הכל חברה

מנוסה של אלגר"ה, זה כל מה שגנרטל אורישמש התכוונה לומר. "בכל זאת", אמר ארני, פונה להביט בסוזן ברצינות, "אני חושב שモטב שתלכי עם הקבוצה שתליך להילחם בכואס, קפטן בונז. אני יודע שאתה לא יכול להשתמש בכוחות הקسم הכהולים שלך אלא אם יש חפצים מפשע בסכנה, אבל אני מתכוון – רק למקורה שהעלמה דייוויס בן, את יודעת, יצא משליטה ותנסה לאכול למשהו את הנשמה –"

"אני יכולה להתמודד איתה", אמרה סוזן, שומרת על קולה מרגיע. יש להודות, סוזן לא הייתה מוחלפת עם מטמורפמאגוס כרגע, אבל מצד שני טרייסי היא נראית לא דמלדור ששתה פולימייצי או משהו.

"אני מוצא את חוסר הספקנות שלך מטריד". קפטן פיניגן הרים את ידו, האגדול והאצבע כמעט נוגעים, והציבע עבר ארני. מסיבה מסוימת נראה כאילו אנתוני גולדשטיין חווה התקף שיעול. "מה זה אמרור להביע?" שאל ארני.

"זה רק שהוא שגנרטל פוטר אומר לפעמים", אמר קפטן פיניגן. "זה מצחיק, כשהאתה מצטרף בהתחלה לגלגון הכאוס הכל נראה מטורף, אבל אחרי חודשיים אתה מבין שבעצם כל מי שלא בלגון הכאוס מטורף –"

"אמרתי", אמר רון בקול רם, "שהזה נשמע כמו אסתטרטגיה טובה. לא ניצור שום דבר בשינויו-צורה, לא נעיף את עצמנו, נתמודד עם כל מה שהם יזרקו علينا, ואז פשוט נסתער עליהם".

"אוקיי", אמרה הרמיוני. "בוואו נעשה את זה." "אבל –" אמר אנתוני, מעיף מבט יוקד לעבר רון. "אבל גנרטל, להאריך פוטר יש שישה העשן אנשים בצבא שלו. לדרקון ולנו יש עשרים ושמונה כל אחד. האריך יודע את זה, הוא יודע שהוא מוכחה לחשוב על משהו מדהים –"

"כמה מה?" דרש הרמיוני, נשמעת לחוצה. "אם אנחנו לא יודעים מה הוא מתחנן, מוטב שנשמר את הקسم שלנו להטלה

פִּינִיטָה הַמּוֹנִי. כְּמוֹ מָה שָׁהִינָנוּ צְרִיכִים לְעֹשֹׂת בְּפִעְם הַקּוֹדֶם! ”
סּוֹזֵן נִגְעָה בְּעֲדִינָה בְּכַתֵּפה שֶׁל הַרְמִינוֹנִי. ”גִּנְרָל גְּרִינְגֶּר? ”
אִמֶּרֶת סּוֹזֵן. ”אַנְיָ חֹשֶׁבֶת שָׁמוֹטָב שְׁתִיקָּחִי הַפְּסָקָה קָטָנָה לִפְנֵי
הַקָּרְבָּן.”

הִיא צִיפְתָּה שֶׁהַרְמִינוֹנִי תַּחֲווֹכָה, אֲבָל הַרְמִינוֹנִי פְּשׁוֹת הַנְּהָנָה וְאֵז
הַלְּכָה מַעַט מַהְרָ יּוֹתָר, מִתְרַחְקַת מִקְבּוֹצָת הַקְּצִינִים הַרְשָׁמִית שֶׁל
עוֹצְבָת אָוָרִישָׁמֶשׁ, עִינָה עֲדִין בּוּחָנוֹת אֶת הִירָע, וּלְפָעָמִים אֶת
הַשְׁמִינִים.

סּוֹזֵן בָּאה בַּעֲקָבוֹתָה. אִי-אָפָשָׁר שִׁירָאָה כָּאֵילָו גִּנְרָל אָוָרִישָׁמֶשׁ
נוֹרָקָה מִקְבּוֹצָת הַקְּצִינִים הַרְשָׁמִית שֶׁלָה.

”הַרְמִינוֹנִי? ” אִמֶּרֶת סּוֹזֵן בְּשַׁקְטָ אַחֲרִי שַׁהְתַּרְחַקְוּ מַעַט. ”אַתָּה
מוֹכְרָהָת לְהַתְּרֻכָּז. פֿרוֹפְסּוֹר קוּוִירָל אֲחָרָאי פָה, לֹא סְנִיף, וְהוּא לֹא
יִתְהַלֵּל דָבָר לְקָרוֹת לְךָ אַו לְאַפְּ אַחֲד.”

”אַתָּה לֹא עֹזָזָת”, אִמֶּרֶת הַרְמִינוֹנִי, נִשְׁמָעָת מַעֲרוֹעָרָת. ”אַתָּה לֹא
עוֹזָרָת בְּכָלָל, קְפָטָן בּוֹנוֹז.”

הָן הַלְּכָו מַעַט מַהְרָ יּוֹתָר, מִקְיָופָות חָלֵק מִהְחִילִים הַאָחֶרֶנִים,
בּוּחָנוֹת אֶת הַיְקָף הַכּוֹחַ הַצּוּדָד וּמִעִיפּוֹת מִבְּטִים בְּעֵצִים הַסּוּבָבִים.
”סּוֹזֵן? ” אִמֶּרֶת הַרְמִינוֹנִי בְּקוֹל קָטָן כַּשְׁהַתְּרֻחַקְוּ עוֹד יּוֹתָר מִכָּל
הַשָּׁאָר. ”אַתָּה חֹשֶׁבֶת שְׁדִפְנִי צְוָדָקָת כַּשְׁהִיא אוֹמֶרֶת שְׁדָרָאָקָו מַאֲלָפּוֹי
דוֹמָם מָשָׁהוּ? ”

”כֵּן”, אִמֶּרֶת סּוֹזֵן מִיד, אֲפִילּוּ בְּלִי לְחַשּׁוּב עַל כֵּךְ. ”אָפָשָׁר לְדַעַת,
בְּגַלְל שְׁבָשָׁם שְׁלֹו יִשְׁ אֶת הָאוֹתִיות מִי-אַ-לִּי-פֿ-וֹי וְאוֹזִי.”

הַרְמִינוֹנִי הַבִּיטה סְבִיב, כָּאֵילָו לְוֹדָא שָׁאֵישׁ לֹא מִסְתְּכָל, אֶם כִּי
מוֹבָן שׂוֹזְוֹ דָרְךָ נִהְדַּרְתָּ לְגַרְועָם לְאַנְשִׁים לְשִׁים לְבָבָ אלִיךָ. ”יִכְלָל הַחַיָּה
שְׁמַאֲלָפּוֹי עַמְּדָמָאַחֲרִי מָה שְׁסְנִיףָ עַשָּׂה? ”

”יִכְלָל הַחַיָּה שְׁסְנִיףָ עַמְּדָמָאַחֲרִי מָאַלָּפּוֹי”, אִמֶּרֶת סּוֹזֵן
בִּמְחַשְּׁבָה, נִזְכְּרָת בִּשְׁיחָה סְבִיב שְׁוֹלְחָן אֲרוֹחָת הָעָרָב שְׁהִיא שְׁמָעָה
אֶצְלָ דָודָתָה, ”אוֹ שְׁלוֹצִיּוֹסָ מַאֲלָפּוֹי עַמְּדָמָאַחֲרִי שְׁנִיהם”.
צְמַרְמוֹרָת קְלָה עֲבָרָה בְּגַבְהָ כַּשְׁחַחַבָּה זֶאת. לְפָתָע, לְוֹמֶר לְהַרְמִינוֹנִי

להתרכו בקרוב המתקרב נראת הרבה פחות הגינוי. "למה, מצאת איזשחו רמז בקשר זה?"
הרמיוני הנידה את ראה. "לא", אמרה הילדה הריניבקלואית,
בקול שנשמעו כאילו היא עומדת לבכות. "פְּשׁוֹט – פְּשׁוֹט חשבתי
לעצמִי – זה הכל'."

* * *

במקום המועד להם בעיר שליד הוגוורטס, אליו הובילו אותם
הלהבה האדומה, גנול דראקון ולוחמי צבא דראקון המתינו תחת
השמיים האפורים.

ליימינו של דראקו עמדה פְּדַמָּה פְּאַטִּיל, הסגנית שלו, שפעם
הובילה את צבא דראקון כולם לאחר שדראקו שותק. מאחוריו דראקו
עמד וינסנט למשפחת קראב, משפחה ששירתה את המאלפויים
מיימים ימימה; הילד השורי היה דרוך תמיד, בין אם הוכרו על
קרוב ובין אם לאו. מאוחרה יותר, גיגורי למשפחת גויל עמד
בחמתנה ליד אחד משני המטאטים שניתנו לצבא דראקון; גם אם
הגויילים לא שירותו את המאלפויים זמן ארוך כמו הקרים, הם
שירתו נאמנה לא פחות.

ולצדיו השמאלי של דראקו עמד דין תומאס מגרייפינדורו,
בוצדם או אולי חזוידם שלא ידע דבר על אביו.

לשלה את דין תומאס לצבא דראקון היה צעד מכוון מצדיו של
הארי, דראקו היה משוכנע. שלושה בנייכאוס לשעבר נוספים
הועברו לצבא דראקון, והם הביטו בדראקו כמו נאים כדי לראות
האם יעלוב בסגן לשעבר.

יש שהיו קוראים לזה חבלה, אבל דראקו ידע טוב יותר. ההاري
שלח גם את סגן פיניגן לעוזבת אורישמש, אף על פי שפרופס/or
קוירול דרש שהארי יותר רק על סגן אחד. גם זה היה צעד מכוון,
מבהיר לכלום שהארי לא נפטר מהחייבים הלא-אהובים שלו.
במובן מסוים, לדראקו היה קל יותר לזכות בנאמנות אמיתית

מצד חיליו החדשם אם היו חשובים שהארى לא רוצה בהם. במובן אחר... ובכן, לא קל לנוכח זאת. הארי נתן לו חיללים טובים, גאיםם ללא פגע, אבל זה יותר מזה. הארי הפגין נחמדות לחיליו, אבל זה יותר מזה. זה לא רק שהארى משחק בצורה הוגנתה, אלא זה שהוא משחו שלא ניתן להימנע מההשווות לצורה שבה מתנהל המשחק בבית סליתרין.

או דראקו לא העלה את מר תומאס, אלא הביא אותו לצדנו מיד, כפוף אליו ולפדרמה אך לא לאיש נוסף. היה זה מבחן, אמר דראקו למר תומאס ולכלום, לא קידום. מר תומאס יctrיך להראות שהוא ראוי לדרגה בצבא דרקון – אבל תינן לו הזדמנות, וההזדמנות תהיה הוגנתה. מר תומאס נראה מופתע מהטකטיות (לגיון הכאוס, כמה שדראקו שמע, לא הקפיד על רשמיות במיויחד) אבל הילד הגרייפינדרוי נعمד מעט זקור יותר והנהן.

ואז, לאחר שמר תומאס הצליח לא רע באחד מהאימונים של צבא דרקון, הוא הובא לכינוי אסטרטגיה במשרד הצבאי העצום של צבא דרקון. כמה דקות לאחר שהתחילה, פדרמה שאלה במקשה – כאילו זו שאלה רגילה למגורי – האם למר תומאס יש רעיונות כלשהם כיצד להביס את לגיון הכאוס.

הילד הגרייפינדרוי אמר בעיצות שהארى חזה שגנרטל מאלפי יארגן שאחד מחיליו ישאל אותו את זה, והארى אמר לו להעביר את המסר שגנרטל מאלפי צריך לשאול את עצמו מהו היתרון היחסני שלו – מה דראקו מאלפי יכול לעשות, או מה צבא דרקון יכול לעשות, שלגיוון הכאוס לא יכול להתמודד עמו – ואז לנסת לנצל זאת כמו שיותר. דין תומאס לא יכול לחתור לעצמו מה היתרון הזה עשוי להיות, אבל אם הוא כן יחשוב על רעיונות כלשהם להביס את כאוס, הוא יחולק אותם. הארי פקד עליו לעשות זאת, אחרי הכל.

אנחה, חשב דראקו, משום שלא היה יכול באמת להיאנה בקול רם. אבל הייתה זו עצה טובה, ודראקו פעל על-פהו בכך שישב על

יד השולחן בחדרו עם נזחה וקלף ורשות כל מה שעשו ליהו יתרון
יחסי.

ואז, כמעט להפתעתו של דראקו עצמו, היה לו רעיון, רעיון
אמתית. למעשה היו לו שניים.
הפעם החולן נשמע בעיר, איךשהו נשמע מבשר רעوت הרבה
יותר מברך כלל. באותו רגע, שני הטיסים צעקו "עליה!" וזינקו
אל המטאטים שלהם, יוצאים אל השמיים האפורים.

* * *

מר וגברת דיוויס נשענו זה על זה, יותר כתוצאה מתשישות
שרירים מוחלטת מאשר מירידה כלשהי במתה. הקלף הלבן
שלפניהם הבהיר והציג שלושה חלונות גדולים, כאילו נחמכו בו
חרויים אל העיר, שהראו שלושה צבאות צועדים. חלונות קטנים
יותר הציגו שישה רוכבים על מטאטייהם, והפינה של הקלף הצינה
את כל העיר, עם נקודות זוהרין לצוין צבאות וסירות.

החלון אל אודר-شمץ הציג את גנרט גריינגר ואת הקפטנים שלו
צועדים במרכז עוצבת אודר-شمץ, מוגנים בעזרת מסכי קוּנטֶגְן ייחד
עם עוד כמה מכשפות צערות. עוצבת אודר-شمץ, העיר המורה
להתגוננות, ידעה היטב שרכשה לעצמה יתרון חזק בצדקה של
חילימ מנוסים, והיא פעללה להגן על החילימ הלו ממתקפת פטע.
חוֹן מזה, חיילי אודר-شمץ נעו קדימה בצעדה קבועה, שומרים על
כוחם.

החילימ בצדאו של גנרט מאלפי, לפחות אלו עם הציונים
הגבוהים יותר בשינוי-צורה, הרימו עליהם והפכו אותם ל...

טוב, מי שהיה מביט בפדמה פאטיל, שכמעט סיממה עם שלה,
הייה רואה שהעללה שלה הופך לכפפה שמאלית עם רצועה
מידילדת. (החלון התמקד כדי להציג זאת.)

לורד ג'אגסן הביט בציג בהבעה יבשה; קולו, כshediber, נטף
בוז. "מה עושה הבן שלך, לוציאוס?"

המכשפה הזרה-ילמראה שעמדה לימינו של דראקו מאלפי סיימה לייצור את הכפפה שלה, וכעת הציגה אותה בפני גנאל דראקון כמו קורבן.

"אני יודע", אמר לווציאו מאלפי, קולו רגוע אך לא פחות אצילי, "אך עליי לבתו בכך שיש לו סיבה טובה לעשות זאת". כל צבא דראקון עצר לרוגע כshedma לבשה את ה兜פה על ידה השמאלית, חיזקה אותה בעזרת הרצועה, והציגה אותה בפני דראקו מאלפי; שעוצר גם הוא, נשם כמה נשימות עמוקות, הרים את שרביטו, ביצע קבוצה מדוקית של שמונה תנומות והרעים **"קְלֹזֶפּוֹלִיטָס!"**

לוחמת הדראקון הרימה את ידה עטויות ה兜פה, מתחת לה, וקדחה קידה קטנה לדראקו מאלפי, שהשיב לה אחת שטוחה יותר, על אף שהגנאל דראקון התנווד קלות. פדמה חזקה למקומה לצידו של דראקו, והדרקונים שבו לצעד.

"ובכן", אמרה אוגוסטה לנוגבותם. "אני מניה שאיש אינו מוכן להסביר?" אAMILIA בונז' קימטה את מצחה כשהabitah בציג. "מסיבה כזו או אחרת", אמר קולו המשועשע של פרופסור קוירל, "נראה שהנצר בבית מאלפי מסוגל להטיל כסם חזק להפתיע יחסית לתלמיד שנה ראשונה. עקב טוהר דמו, ללא ספק. וודאי שלורד מאלפי הטוב לא היה ממלה בגלויה את החוק להגבלת קוסמות בקרבת קטינאים על ידי כך שהיא מארגן שבנו קיבל שרביט לפני קבלתו להוגוורתס."

"אני מציע שתיזהר ברמיזות שלך, קוירל", אמר לווציאו מאלפי בקור.

"זהו, אני נזהר", אמר פרופסור קוירל. "לא ניתן לבטל **קְלֹזֶפּוֹלִיטָס** בעזרת פִּינִּיטה אַינְקַנְטָאַטּם

; דרוש אלזהומורה בעוצמה זהה. עד שיזוט כזה, כפפה שהוקסמה כך תחננד לכוחות חמוריים פחותים, תסייע קלותה שינוי ושיתוק. וכיוון שגם מר פוטר וגם העלמה גרייניגר לא יכולים להטיל לחש נגד חזק מספיק,

הלחש הזה בלתי מנוצח על שדה הקרב הזה. אין זו הכוונה המקורית של הלחש, ואין זו כוונתו המקורית של האדם שלימדר את מר מאלפי לחש חירום להימלטota מאויבים. אבל נראה שמר מאלפי למד יצירותוות".

לווציאו מאלפי התישר בזמן שהמוחה להtagוננות דבר; הוא ישב כעת זקופה במושבו המרופד, ראשו גבוה במידה ברותה הבחנה מאשר לפניו כן, וכשדריבר היה זה בגאותה שקטה. "הוא יהיה הלווד מאלפי הדגול ביותרichi מעודו".

"זו לא מחייבת גדולה", אמרה אוגוסטה לונגבורטום בלחישה; אAMILIA בונז גיחכה, כפי שעשה גם מר דייוויס לשבריר שנייה זעיר וקטלני לפניו שעצר בגרגור חנווק.

"אני מסכים בהחלטת", אמר פרופסור קוירל, אם כי לא היה ברור אל מי הוא מדבר. "למרבה צערו של מר מאלפי, הוא עדין חדש באמונות היצירתיות, ולפיכך הוא ביצע שגיאה קלאסית של ריבנקלו".

"ומה היא אותה שגיאה?" אמר לווציאו מאלפי, קולו קר שוב. פרופסור קוירל נשען לאחרור בכיסאו, העיניים הכהולות החיוורות מאבדות מיקוד לרגע כשאחד החלונות הסיט את נקודת המבט שלו בציג הגדל, מתחקד להראות את הזיהה של מצחו של דראקו מאלפי. "זה רעיון כה יפה עד שמר מאלפי הטעם מהקשיים המעשיים שלו".

"האם מישחו רוצה להסביר את זה?" שאלת הגבירה גרינגרס. "לא כל הנוכחים בקיים ב... עניינים כאלה".

AMILIA בונז דיברה, קולה של המכשפה הזקנה יבש במידה מה. "זה יפתח אותם לנשות לתפוס קללות שהיא נבון יותר להתחמק ממן. לא כל שכן אם היה להם מעט אימון בתפיסה. ולהתיל כלכך הרבה לחשים יעיף את הלוחם החזק ביותר שלהם".

פרופסור קוירל העניק למנהל המאה"ק חצי הנהון של אישור. "כפי שאמרת, מדאם בונז. מר מאלפי חדש בעסקי

הרעינונות, ולכן כשהיה לו רעיון, הוא נעשה מרוצה מעצמו על שחשב עליו. הוא עוד לא חשב על מספיק רעיונות כדי להשליך ללא היסוס כאלה שהם יפהיפים במובנים מסוימים ולא מעשיים באחרים; הוא עדין לא רכש ביטחון מספיק ביכולתו לחשב על רעיונות טובים יותר מאשר זוקם להם. מה שנחנו רואים פה איננו הרעיון הטוב ביותר של מר מאלפיו, אלא הרעיון הראשון שלו, החושני".

הሎרד מאלפיו פשוט פנה להבית בציגיםשוב, כאשר המורה להתגוננות ניצל עד תום את זכותו להתקיים.

"אבל –" אמר לורד גריינגרס. "אבל מה בשם מרlein הארי פוטר –"

* * *

שישה עשר החיללים הנדרטים של לגיון הכאוס – או יותר נכון, חמישית עשר ועוד בליז' זאבני – צעדו בביטחון בעיר, נעליהם מכוחה באדמה היבשה עדין. מדי ההסואה שלהם התמזגו בעיר אפילו יותר מבדרך כלל, כל הצבעים דהו בגלל האור שהגיגו מהשםיים המעווננים.

שישה עשר לגיוני כואס, כנגד עשרים ושמונה לוחמי דרקון ועשרים ושמונה חיילי אור-ישמש.

הكونצנזוס היה שעם סיכויים כלכך גרוועים, כמעט בלתי אפשרי שיפסידו. אחרי הכל, גנאל כואס מוכחה לחשוב על משחו ממש מדהים כשהוא ניצב מול סיכויים כאלה.

יש מהهو כמעט סיוטי בצורה שבאה נראה כאשר כולם כולן מצפים מהארי לשלוֹ ניסים מהכווע שלו, על-פי דרישת, בכל זמן אחד נדרש. זה אומר שאם איןך יכול לעשות את הבלתי אפשרי, אתה מאכזב את החברים שלך ולא ממש את הפוטנציאלי שלך ...

הארי לא טרכ להתלונן בפני פרופסור קוירל על יותר מדי לחץ. המודל המנטלי של פרופסור קוירל שהיה להארי זהה שהוא

יביט בו במבט מרוגז למדרי, ויאמר משחו בסגנון זה אתה מסוגל לגמרי לפטור את הבעייה, מרד פוטר; האם ניסית בכלל? ואוז יוריד כמו מה מאות נקודות קויריל.

ממעל, שם שני מטאטאים השגיחו על הצעדה שלהם, קולו הגבואה של טד וולש קרא "ידיד!" ורגע לאחר מכן, "עוגייה ג'ינגר!"

כמו שניות לאחר מכן, החילת שברה את שם הקוד עוגייה ג'ינגר חזרה עם חוףן בלבוטים, מזיעה מעט באוויר הקורייר-אך-לה מהריצה שלקחה אותה לעצם האлон שנוייל זיהה. עוגיית-ג'ינגר ניגשה לשאנון, שהחזיקה חליפת מדים עם צווארון קשור, במקום שימושו ייצור שק בשינוי-צורה. כשהעוגייה ג'ינגר הושיטה את ידיה כדי לשלוט פנימה את הבלוטים, שאנו הכווית הזיזה את החולצה ימינה ואז שמאלהשוב, מצחיקת, כעהוגייה ג'ינגר ניסתה שוב לשנות את הבלוטים, עד שקריאת "העלמה פרידמן!" חדה מסגן נוט גרמה לשאנון להיאנה ולהפסיק להזין את החולצה. עוגיית-ג'ינגר שמטה את הבלוטים שלא יחד עם אלה שנאספו כבר ואוז יצאה להביא עוד.

אייפשו ברקע, אליו נייטת שרה גֶּרֶשֶׁה משלחה לשיר הצעדה של לגיון הכווית, ובערך חצי מהחייבים האחרים ניסו לצוד עלי-פי הקצב למרות שלא ידעו מראש את המנגינה. סמוּך לשם, ניטה ברדיין, שהיו לה ציונים גבוהים בשינוי-צורה, סיימה ליצור זוג נוספת של משקפיים ירוקים, ונתנה אותן לאדם ברינגר, שكيف נספה לפניו שהכenis אותן לכיס המדמים. חיילים אחרים כבר עטו את המשקפיים הירוקים שלהם, על אף היום המוענן.

מי שהיה מוחש שישנו הסבר מורכב וمرתק להפליא מאחורי זה, היה צודק.

יוםים לפני כן הארי ישב בינוות ארון הספרים שלו, על כסא הננדנה הנוח שם בקומת המערה של החיבה שלו, מהרהור בדמייה בזמן השקט שבין השיעורים וארוחת הערב, חושב על כוח.

כדי ששישה עשר כאוטים יביסו עשרים ושמונה שימושיים ועשרים ושמונה דראקונים, הם יזדקקו למכפיל כוח. יש גבול למה שנייתן לעשות עם תמרונים. מוכחה להיות נשך סודי והוא מוכחה להיות בלתי מנוצח, או לפחות בalthi נתן לעצירה במידה בינונית. חפצים מוגלאים הוצאו מחוץ לחוק בקרבות הדמה של הוגורותס, נאסרו בצו של משרד הקסמים. והצרה עם למצוא לחש מתחכם ולא רגיל היא שצבא גדול משלך פי שניים יכול להטיל פיניטה על כמעט כל דבר שתנסה. עוצבת אורי-שמש אומנם פפסה את הטקтика הזה עם שריוון-הקששים שנוצר בשינוי-צורה, אבל איש לא יפספס זאת שובبعث כעת כשפראופסור קוירל צין זאת. ופיניטה אינקנרטאטם הוא לחש גס שדורש לפחות את אותה כמות הקסם שהושקעה בלחש המבוטל... מה שיוצר אתגר צבאי מסדר גדול שונה לגמרי, אם אתה נמצא בנחיתות מספרית ממשמעותית. האובייקט יכול פשוט להטיל פיניטה על כל מה שתנסה, ועודין יישאר לו מספיק קסם למגנים ולמטרים של קללות שינה.

אלא אם, אייכשו, תצליח לנצל כוחות מעבר לאלו של תלמידי שנה ראשונה בהוגורותס, משחו חזק מכדי שאובייקט יוכל לבטל אותו עם פיניטה.

או הארי שאל את נויל האם הוא שמע פעם על טksi קורבן קטנים ובתוחים –

ואז, אחרי שהצהרות והצעקות שככו, אחרי שהארי הפסיק לנסת להתווכח על נדרים כובלים ופשוט וויתר על כל העניין. משיקולי יחסית ציבורו, הארי הבין שהוא אפילו לא צריך לлечת להם. לימדו אותו איך לעורר כוחות הרבה מעבר לשך עצמן בשיעורים רגילים בהוגורותס.

לפעמים, אפילו אם אתה מביט ישירות במשהו, אין אתה מבין بما אתה מביט עד שאתה עוזר ושותל את עצמן בדיק את השאלה הנכונה.

התגוננות. לחשים. שינוי-צורה. שיקויים. היסטוריה של הקסם.

אסטרונומיה. רכיבה על מטאטאים. תורתהצחים...
”אייב!“ צרה הקול מעל.

* * *

טוב שלנויל לנגבוטם לא היה שמי של מושג שסבתו צופה;
או שהוא היה יותר מודע לעצמו כשצורה קריאות קרב מפחידות
במלוא ריאותיו בעודו מטייל לומינוס כל שלוש שניות וטס כמו טיל
דרך עיר סבוך, צמוד מאחוריו גרגורי גoil.
(”אבל –“ אמרה אוגוסטה לנגבוטם, פניה מראות תדרמה
כמעט כמו דאגה. ”אבל נויל מפחד מגבהים !“)
(”לא כל הפחדים שורדים“, אמרהAMILIA בונז. המכשפה
הזקנה הביטה בזג שלפניהם במבט בוון. ”או שאולי הוא מצא
אומץ. זה אותו הדבר, בסופו של יומ.“).

נצנוץ של אדום –

נויל התחמק, כמעט לתוך עץ אבל הוא התחמק; ואז נויל
הצליח אייכשו להתחמק כמעט מכל הענפים לפני שפגעו לו
בפנים.

המטאטא של מר גויל הילך והתרחק יותר וייתר – אף על פי
שהניהם רכבו בדיק על אותו מטאטא ומר גויל שקל יותר, אייכשו
נויל עדין השתרך מאחור. אז נויל האט, הסתובב, כיון את
המטאטא שלו בזוויות מעלה מעלה העיר, והחל להאיץ בחזרה לעבר
לגיון הכאוס.

עשירים שנית לאחר מכן – לא היה זה מרדף ארוך, רק מרגע –
נויל היה שוכן ביןות לרעיו הכאוטיים וירד מהמטאטא כדי לлечת
על הקruk Katz.

”נויל –“ אמר גנרל פוטר. קולו של הארי היה מרוחק מעט,
בעודו צועד בזהיירות ובקצב קבוע דרך העיר, שרביטו עדין צמוד
לצורה המכעת גמורה של החפץ שיצר באיטיות בשינויו-צורה.
לצדיו, בליז זאבי, שעבד על גרסה קטנה יותר של אותו שינוי

הצורה, נראה כמו חיז'ל מדדה כשמעד קדימה. "אמרתי לך,
נוויל – אתה לא חייב –"

"כן, אני כן", אמר נויל. הוא השפיל את מבטו אל אצבעותיו
שאחזו במטאטא וראה שלא רק ידיו אלא כל זרועותיו רועדות. אבל
אלא אם עוד מישחו בלגון הכאוס התאמן בדורך עם מר דיגורי
כל יום במשך שעה, ואז התאמן לפחות על יכולות הקלייעה שלו עוד
שעה לאחר מכן, נויל הוא נראה הקלו הטוב ביותר שלהם על
מטאטא, אפילו אחרי שלוקחים בחשבון שהוא לא טיס טוב
במיוחד.

"הופעה טובה, נויל", אמר תיאודור נוט מקומו מקדימה,
מוביל את לגיון הכאוס קדימה דרך העיר, לבוש רק גופיה.
(אוגוסטה לנגבוטום וצ'ארלס נוט החליפו מבטים נדחים
לרגע ואז הסיטו את ראשיהם זה מזה כאילו ענקזו).

נויל נשם כמה נשימות עמוקות, מנסה לייצב את ידיו, מנסה
לחשוב; יתכן שהארי לא יצליח לחשב חשיבה אסטרטגית עמוקה
שהוא באמצע שנייצ'ורה. "סגן נוט, האם יש לך רעיון כלשהו
מדוע צבא דרקון עשה זאת כרגע? הם איבדו מטאטא –" הדרקונים
התחלו את הקרב עם הטעיה כדי לספק הסחת דעת להתקרבותו
של מר גויל דרך העיר; נויל לא הבין שיש שני מטאטאים תוקפים
עד שכמעט היה מאוחר מדי. אבל לגיון הכאוס פגע בטייס השני.
וזה הסיבה שמטאטאים לרוב לא תקפו לפני שהצבאות נפגשו, כדי
שצבא שלם לא יריצו את האש שלו על המטאטא. "זה הדרקונים
אפילו לא פגעו באף אחד, נכון?"

"לא!" אמרה טרייסי דייויס בגאוות. גם היא עצה כתידו
של גנרט פוטר, שרביטה מופנה מטה ועיניה סורוקות את העיר
הסובב. "הרמתי כדור פְּרִזְמֶטִי כזה שנייה לפני שהקללה של גויל
פגעה בזאבני, ומהאוףן שבו מר גויל הושיט את היד שלו אני
חושבת שהוא ניסה לפגוע גם בגנרט". המכשפה הסלית'רנית
חיכתה בביטחון אכזרי. "מר גויל ניסה קלה מקדח מנפץ, אבל

גילה לדאָבָנו שַׁהְקָסְם הַחְלָשׁ שֶׁלֹּו אֵינוֹ מְשֻׂתּוֹה לְכָוחֶות הַאֲפָלִים
הַחְדָּשִׁים שֶׁלֹּי, האָהָהָהָהָ! ”
כַּמָּה כָּאוּטִים צָהָקָו אֵיתָה, אֲבָל תְּחוּשָׁת בְּחִילָה הַחְלָה לְהַחְפֵּשָׁת
בְּבֶטֶנוּ שֶׁל נְוִוֵּיל כְּשַׁהְבִּין עַד כַּמָּה קָרוּב הִיה לְגַיּוֹן הַכָּאָס לְאָסּוֹן
מוּחָלֶט. אִם מֶר גּוֹיִל הִיה מְצָלִיחַ לְהַפְּרִיעַ לְשִׁנְיוֹנִיהָצְוָרָה –

* * *

”דוֹוֹה! ” יַרְהָ גְּנֶרֶל דְּרָקוֹן, עוֹשָׂה כְּמִיטָּב יַכְלְתוֹ לְהַסְּתִּיר אֶת
הַתְּשִׁישָׁת שַׁהְרְגִּישׁ אַחֲרִי שַׁהְטִיל שְׁבָעָה עַשֶּׂר לְחַשִּׁי נְעִילָה, וְהַיְד
עוֹד נְטוּרָה.

אֲגַלִּי זַיְעָה עַיְטָרוֹ אֶת מַצְחוֹ שֶׁל גְּרוּגְּרוּי. ”הַאוֹבָה הַפִּיל אֶת דִילַן
וּוְהַן, ” אָמַר גְּרוּגְּרוּי בְּרִשְׁמִיוֹת. ”הַאֲרִי פּוֹטֶר וּבְלִיאִיזְזָאַבְּנִי יַצְרוּ
שְׁנֵיהֶם מַשְׁהָו אֲפּוֹרְכָּה וּעְגָלָל בְּשִׁינְיוֹנִיהָצְוָרָה, אַנְיָן לֹא חֹשֶׁב שַׁזָּה
הִיה מוֹכוֹן אֲבָל זֶה נְרָאָה כָּאַילּוּ זֶה יִהְיֶה גָּדוֹל וְחַלוֹל, בְּצֹרֶת קְדָרָה
כַּזָּה. זֶה שֶׁל זָאַבְּנִי הִיה קָטָן יוֹתֵר מָזוֹה שֶׁל פּוֹטֶר. לֹא הַצְּלָחָתִי לְפָגּוּעַ
בָּהֶם אוֹ לְהַפְּרִיעַ לְשִׁינְיוֹנִיהָצְוָרָה שֶׁלָּהֶם, טְרִיאִיסִי דִּיּוֹוִיס חַסְמָה אַוְתִּי.
נוֹוִיל לְוָנְגָבּוּתָם עַל מְטָאָטָא וּהְוָא עַדְיַין טִיס גּוֹרָעַ אֲבָל יַכְלֵת
הַקְּלִיעָה שֶׁלֹּו מִמְּשָׁטָוָה.”

דְּרָאָקוֹן הַקְּשִׁיבַּ, מַקְמָט אֶת מַצְחוֹ, וְאוֹזֶה העִיף מַבְטַח בְּפֶדְמָה וּבְדִין
תּוֹמָאָס, שְׁהַנִּידּוּ בְּרָאִישָׁהָם שְׁנֵיהֶם לְהַרְאָות שֶׁהָם לֹא יְדָעִים מָה
יַכְלֵל לְהִיּוֹת גָּדוֹל וְאֲפּוֹרָה וּבְצֹרֶת קְדָרָה.

”עוֹד מַשְׁהָו? ” שָׁאַל דְּרָקוֹן. אִם זֶה הַכָּל, הַמְּאִיבָּדוּ מְטָאָטָא
בְּשִׁבְילָ כְּלָום –

”הַדְּבָר הַמוֹזֵר הַנוּסָף הַיְיחִיד שְׁרָאִיטִי, ” אָמַר גְּרוּגְּרוּי, נְשַׁמְּעַ
מְבוּלָבָל, ”הִיה שְׁחָלָק מִהְכָּאָוטִים חַבְשׁו... מַשְׁהָו כְּמוֹ מִשְׁקָפִים? ”
דְּרָאָקוֹן חָשַׁב עַל זֶה, לֹא מְבָחִין בְּכָךְ שַׁהְפֵסִיק לְצַעְוָד אוֹ שְׁכָל
צְבָא דְּרָקוֹן עַצְר אֲוֹטוּמַטִּית יַחַד אֵיתָנוּ.

”הִיה מַשְׁהָו מִירּוֹחַ בְּמִשְׁקָפִים? ” שָׁאַל דְּרָקוֹן.

”אָמָ... ” אָמַר גְּרוּגְּרוּי. ”הַמְּהִיו... יְרָקָרוֹת, אָוָלִי? ”

"אוקיי", אמר דראקו. שוב kali לחשוב, הוא החל לצעוד והדרקונים שלו בעקבותיו. "הנה האסטרטגייה החדשה שלנו. אנחנו הולכים לשלווה רק אחד עשר דרקונים נגד לגיון הכאוס, לא ארבעה עשר. זה אמור להיות מספיק כדי להביס אותם, בעצםינו, כשהאנחנו יכולים לנטרל את היתרון המוחיד שלהם." זה הימור, אבל חייבים להמר לפעמים, אם רוצים לנצח בקרב משולש.

"הבנת מה התוכנית של כאוס, גנרטל מאלפי?" שאל מר תומאס בהפתעה ניכרת.

"מה הם עושים?" שאלה פדרמה.

"אין לי שמי של מושג", אמר דראקו, בחיקון מדושן מעונג. "פשוט נעשה את הדבר המתבקש."

* * *

הארי, מ謝ים את הקדרה שלו, שם בזיהירות בלוטים בתוך המיכל בעוד הסירירים שלו מתחפשים מקור מים שיוכל לשמש כבסיס נזולי. הם מצאו ביער ברורות מים ונחלים מיניאטוריים רבים בעבר, אך החיפוש לא אמור לארוך זמן רב. סייר נוסף הביא מקל ISR שישמש לערבוב, כדי שהארי לא יצטרך להכין אחד בשינויו. צורה.

לפעמים, אפילו אם אתה מביט ישירות במשהו, אין אתה מבין במה אתה מביט עד שאתה עצוץ ושותל את עצמן בדיקת השאלה הנכונה....

איך ניתן לעוזר כוחות קסם שאמורים להיות מעבר להישג ידם של תלמידי שנה ראשונה?

המורה לשיקויים סיפר להם משל פעם (עם הרבה לעג וzechuk) שגורם לטיפשות להיראות נמוכה ופשוטה במקומות נועזת ורומנטית על מכשפה משנה שנייה בלבבאותן שגנבה כמה חומריא גלים מוגבלים ויקרים ביותר, וניסתה לרוקוח שיקוי פולימייצי כדי שתוכל לשאול את צורתה של ילדה אחרת למטרות שмотיב שלא להזכיר.

אלָא שָׁהֵיהֶא זִיהְמָה אֶת הַשִּׁיקְוִי עַמְּשָׂעֲרוֹת חַתּוֹל, וְאוֹז בָּמְקוּם לְחַפֵּשׁ מְרָפָא מִיד, הַמְכַשֵּׁפָה הַתְּחַבָּא בְּשִׁירּוֹתִים, מְקוֹוָה שְׁהַהְשְׁפָעוֹת פְּשָׁוֹט יְפּוּגּוּ; וְכַשְּׁנַמְצָאתָה לְבָסּוֹף, הִיא זוּ מַאוֹחֵר מִכְדִּי הַפּוֹךְ אֶת הַשִּׁינְיוֹן לְחַלּוֹטִין, וְגַגֵּז עַלְיהָ לְחִיּוֹת בִּיאֹשְׁכָנָה כְּמַעַן בְּתִיכְלָאלִים שֶׁל יַלְדָה וְחַתּוֹל.

הָאָרֵי לֹא הַבִּין מָה זוּ אָוּמָר עַד הַרְגָע שְׁבוֹ חַשֵּׁב עַל הַשְּׁאַלָה הַנְּכֻוֹנָה – אָבֶל מָה שְׁהַשְׁתָּמַעַן מִכֶּן הִיא שְׁקוֹסָם אוֹ מְכַשֵּׁפָה צְעִירִים יְכוֹלִים לְעַשּׂוֹת דְבָרִים עַמְּשָׂרִים וְרַקְיָחִתְיִשְׁקְוִיִים שְׁאַינָם מַתְקָרְבִּים אֲפִילּוּ לִמְהָ שְׁהָם יְכוֹלִים לְעַשּׂוֹת עַמְּשָׂרִים. פּוֹלִימִיצִי הִיא אֶחָד מְהַשִּׁיקְוִיִּים הַחַזִקִים בַּיּוֹתֶר הַיּוֹדְעִים... אָבֶל מָה שְׁהַפְּקָד אָוּתוֹ לְשִׁיקְוִי בְּרָמָתּוֹ כַּשְּׁיפּוּמָטְרִי הוּא, לְמַעַשָּׂה, לֹא הַגִּיל הַנְּדָרֶשׁ לְפָתָח אֶת כָּוחַ הַקְּסָם הַדְּרוֹשׁ; אֶלְאָהֶן הַקּוֹשֵׁי לְרַקּוֹחַ אָוּתוֹ בְּדִיקָה וְהַהְשָׁלָכָה. הַאֲפָשָׁרִוֹת שֶׁל טָעוֹוִות.

אִישׁ בָּאָפָּ צְבָא לֹא נִיסָה לְרַקּוֹחַ שִׁיקְוִי עַד אֵז. אָבֶל פֿרוֹפְּסָטוֹר קוּוִירָל יַיְתֵן לְךָ לְעַשּׂוֹת כְּמַעַט כָּל דָבָר, אֵם זוּ מְשַׁהָרָה שְׁאַתָּה יְכוֹלֶל לְעַשּׂוֹת בְּמַלְחָמָה אָמִיתִית. רַמְאוֹת הִיא טַכְנִיקָה, אָמָר הַמוֹרָה לְהַתְגּוֹנָנוֹת מִפְנֵי כּוֹחוֹת הַאָופָל. אָוּ בְּעַצְמָה, רַמְאוֹת הִיא אֵיךְ שְׁהַמְפִסְדִּים קוֹרָאִים לְטַכְנִיקָה, וְהִיא תָוֹכַה בְּנַקְוּדוֹת קוּוִירָל נוֹסְפּוֹת אֵם תְּבֹזּעַ בְּהַצְלָחָה. בְּעִיקָרָוּן, אַין שָׁום דָבָר לֹא מַצִּיאוֹתִי בְּלִיצָרוֹת שְׁתִי קְדָרוֹת בְּשִׁינְיוֹרִצּוֹרָה וּלְרַקּוֹחַ שִׁיקְוִיִּים מִמָּה שְׁבָא לִיד, אֵם יְשַׁׁלְמֵן לְךָ מְסִפְקָ זָמָן לְפִנֵּי שְׁהַצְבָאות נְגַשִּׁים.

אֵז האָרֵי שְׁלָף את העותק של מְרַקְחוֹת וְשִׁיקְוִיִּים קָסָם שְׁלָוּ, וְהַחֲלִיל לְחַפֵּשׁ שִׁיקְוִי שִׁימּוֹשִׁי אֵךְ בְּטוּוח שְׁנִיתָן לְרַקּוֹחַ בְּדִקּוֹת שְׁלִפְנֵי שְׁהַקְּרָב מִתְחִיל – שִׁיקְוִי שִׁיכְרִיעַ אֶת הַקְּרָב מִהָר מִכְדִּי שִׁיהְיָה נִיתָן לְסִתוֹר אָוּתוֹ עַמְּשָׂרִים לְחַשִּׁי נְגָד, או שִׁיצְרוֹר הַשְּׁפָעוֹת קָסּוּמוֹת חַזּוֹתָם מִכְדִּי שְׁתְּלִימִידִי שָׁנה רָאשָׁוֹנָה יוּכְלוּ בְּבַטְלָה בְּעֹזֶרֶת פִּינִיטָה. לְפָעָמִים, אֲפִילּוּ אֵם אַתָּה מְבִיטָה יִשְׁרָוֹת בְּמַשָּׂהוּ, אַין אַתָּה מְבִין בְּמָה אַתָּה מְבִיט עַד שְׁאַתָּה עוֹצֵר וְשׁוֹאֵל אֶת עַצְמָךְ בְּדִיקָה אֶת הַשְּׁאַלָה הַנְּכֻוֹנָה...

איזה שיקוי אני יכול לרוקוח עם מרכיבים שנאספו ביעד רגיל בלבד?

כל מתכוון במרקחות ושיקויי קסם דרש לפחות מרכיב אחד מצמח או מחיה כסומים. זהה מצב, משומש שכל הצמחים והחיות הקסומות היו בעיר האסור, ולא ביראות הפחותים והבטוחים בהם נערכו הקרובות.

מיישרו אחר היה מותח בנקודה זו.

הארי דפדר ממתכוון אחד לאחר, מרפרף מהר יותר וייתר בהבנה פתאומית, מאשש את מה שכבר קרא וכעת ראה לראשונה.

כל מתכוון לשיקוי דרש לפחות מרכיב כסום אחד, אבל למה שזה יהיה נכון?

לחשים לא דרשו שום רכיבים חומריים; אתה פשוט אומר את המיללים ומנגנף בשרביטך. הארי חשב על רקייחת-שיקויים כאנלוגית באופן עקרוני: במקום שההברות שאמרת יפעלו השפעה כסומה בלי שום סיבה, אספת כמה מרכיבים דוחים וערבתה ארבע פעמים בכיוון השעון, וזה הפעיל השפעה כסומה בצורה שרירותית.

ובמקרה הזה, בהינתן העובדה שרוב השיקויים דרשו מרכיבים רגילים כמו קווצי דורבן או חשופיות מבושלות, הייתה מצפה לראותו כמה שיקויים שימושיים רק במרכיבים רגילים.

אבל במקום זאת כל מתכוון במרקחות ושיקויי קסם דרש לפחות מרכיב אחד מצמח או חייה כסומים – מרכיב כמו משי אקרומנטולה או עלי כוורת של מלכודת אש ונוס.

לפעמים, אפילו אם אתה מבית ישירות במשהו, אין אתה מבין بما אתה מבית עד שאתה עוזר וسؤال את עצמן בדיקות את השאלה הנכונה...

אם לרוקוח שיקוי זה כמו להטיל לחש, למה אני לא קודם בחשישות אחרי שני רוקחת חזקה מספיק לדפא יבלות? ביום שישי לפני האחרון, הארי רצח בשיעור שיקויים כפול

שיקוי לדיפּוּיְכּוֹלוֹת... על אף שאפּילו לחשי הריפוי הפּשוּטים ביותר הם לחשי שנה רביעית, אם ניסית להטיל אותם באמצעות דקלום ושרביט. ולאחר מכן, הם הרגישו כמו שהרגישו בדרך כלל אחרי שיעור שיקויים, כלומר, לא תשושיקם בשום מידה מובחנת.

הארי סגר את העותק של מוקחות ושיקויי קסם שלו בטריקה, ורץ לחדר המועדון של ריבנקלו. הארי מצא ריבנקלו משנה שביעית שעשה את שיעורי הבית שלו בשיקויים ושילם לנער המבוגר חרמש כדי לשאול את שיקויים רבי עצמה לחמש דקות; משומש שהארי לא רצה לróż את כל הדרך לסתירה כדי לקבל אישור. אחרי שרפּרף על חמישה מתכוונים בספר הלימוד לשנה השביעית, הארי קרא את המבחן השלישי, לשיקוי נשיפת אש, שדרש ביצי אשווינדר... והספר הזהיר שהasad המתקבלת לא יכולה להיות חמה יותר מהasad הקסומה שהשריצה את האשווינדר שהטיל את הביצים.

הארי צעק "אוריקה!" במאצע חדר המועדון של ריבנקלו וחטף גURAה ממדריך סמוך, שהשׁב שמר פוטר מנסה להטיל לחשי. איש בעולם הקוסמים לא ידע ולאיש לא היה אכפת ממוגל עתיק בשם ארכימדס, או מהתגלית של הפרוטו-פיזיקאי שהמים שיצאו מאمبטייה מלאה יהיו שוויים בנפח לנפח הגוף שנכנס לאmbטייה...

חוּקי שימוש. ביותר תגליות מוגלאות מכפי שהארי מסוגל למןota בקלות, הם היו התובנה הקritisטי. עם טכנולוגיה מוגלאה אי-אפשר להרים נוצה מטר מעלה הקרקע בלי שהכחות יגיעו מאי-פּשה. אם מביטים בלבד מותכת שנשפכת מהר געש ושותאים פיזיקאי מאייפה מגע החום, הפיזיקאי יגיד משחו על מתחכות רדיואקטיביות כבודת במרכזה הליבה המותכת של כדורה הארץ. אם שואלים מאייפה הגעה האנרגיה להזין את הרדיואקטיביות, הפיזיקאי היה מפנה אותה לעידן שלפני היוצרים כדורה הארץ, ואל

סופרנוובקה קדרמנית בימים המוקדמים של הגלקסיה שאפתה גרעינים אטומים לכבדים יותר מהגבול הטבעי, הסופרנוובקה דוחשת פרוטונים וניוטרונים לחבילה צפופה ולא יציבה שהחזירה חלק מהאנרגיה של הסופרנוובקה כשהתבקעה. נוראה מוזנת מאנרגיה חשמלית, שモונת מתחנת כוח גרעינית, שМОונת מסופרנוובקה...

אפשר לשחק את המשחק כל הדרך עד למפגן הגدول.

קסם לא נראה כאילו הוא עובד ככה, בלשון המעטה. הגישה של הקסם לחוקים כמו שימור אנרגיה הייתה משחו בין אצבע מושולשת ענקית למשיכת כתפיים של חוסר עניין מוחלט. אגואמןטי יצר מים מלא כלום, למייטב ידיעתם של קוסמים; לא היה ידוע על שום אגם שמפלה המים שלו ירד בכל פעם. זה לחש שנה חמישית פשוט, לא מרשים בענייני קוסמים, משומש שליצור כוסמים פשרה לא נראה מדהים בעיניהם. לא הייתה להם המחשבה המוזרה שמסה צריכה להישמר, או שליצור גורם של מסה שקול יכול איcosa ליעזר ליעזרו 90,000,000,000 ג'אול של אנרגיה. ישנו לחש של שנה גבואה שהדקולם המילולי שלו הוא 'אלסטו מומנטום'! וכשהاري שאל אם התגע הולך למקום אחר פשוט הבינו בו במבטים מובלבים. הארי שמר על עין נואשת פקוחה בחיפוש אחר עיקרון שימור לשלחו בקסם, איפשהו...

...וכל הזמן הזה הוא היה ישר לפניו בכל שיעור שיקויים. רקיחס-שיקויים לא יצהה קסם, היא שימורה קסם, זו הסיבה שככל שיקוי דרש לפחות מרכיב מסוים אחד. ועל ידי ביצוע הוראות כמו 'ערכב ארבע פעמים נגנד כיוון השעון' ופעם אחד עם כיוון השעון' – שיער הארי – אתה עושה משחו כמו להטיל לחש קטן שעיצב מחדש את הקסם במרכיבים. (ופירק את הצורה הפיזית כך שמרכיבים כמו קוצי דורבן יתמוססו בצורה חלקה לנוזל שנייתן לשחותה אותו; הארי חשב שם מוגל נסה לעקבות אחר אותו מתכוון בדיקוק לא יהיה לו דבר מלבד בלגן מלא קוצים). וזה מה שركיחת שיקויים הינה באמת, האומנות של שינוי תמציאות קסומות קיימות.

או אתה עייף קצת אחרי שיעור שיקויים, אבל לא הרבה, מושם שאתה לא נותן כוח לשיקויים בעצמך, אתה פשוט מעצב מחדש קسم שכבר נמצא שם. וזה הסיבה שמכשפה משנה שנייה יכולה לרוקוח פולמייצי, או לפחות להתקרב לוזה.

הארי המשיך לסרוק את שיקויים דבי עצמה, מהפש משחו שיפריך את התיאוריה הנוצצת החדשת שלו. אחרי חמש דקות הוא נתן לנער המבוגר חרמש נוספת (לקול מהאותו) והמשיך.

שיקוי כוח ענק דרש שר'אמ ירמוס את הדגבוגים המעווכים שערובבת בשיקוי. זה מוזר, הבין הארי לאחר רגע, מושם שדגבוגים רמוסים אינם חזקים בפני עצמם, הם פשוט... מאד, מאוד רמוסים. מתחכו אחר הנחה 'لغעת עם ארד מוחשל', ככלומר, לחפות גוז עם מלחיים כך שתוכל להצמיד אותו לפני השטח של השיקוי; ואם תפעיל את הגוף פנימה, זההיר הספר, השיקוי יתרח מיד ויישף מהקדשה.

הארי בהה במחכונים ובازהרותיהם, מנשח השערה שנייה ומוזרה יותר. מובן שהוא לא יהיה פשוט כמו 'רקע-שיקויים משתמש בפוטנציאלים קסומים שטמוועים במרכיבים', כמו שמכוניות מוגלאות מונעות על ידי פוטנציאל הבURAה של דלק. קסם לעולם לא יהיה הגיוני ככה...

ואז הארוי הילך לפרופסור פלייטיק – מושם שלא רצה לגשת לפרופסור סנייפ מחוץ לשיעור – והארוי אמר שהוא רוצה להציג שיקוי חדש, והוא ידע מה ציריכים להיות המרכיבים ומה השיקוי אמרו לעשות, אבל הוא לא ידע איך להסביר את תבנית הערכוב הדרושה –

אחרי שפרופסור פלייטיק הפסיק לצרוח באימה ולרוץ במעגלים קטנים, ופרופסור מקונגנג נקראה לחקירה הצלובת שבאה לאחר מכן כדי להבטיח להארוי שבקרה זה מקובל ודorous שיחשוב את התיאוריה שלו, הסתבר שלא רק שהארוי גילה תגלית מקורית בקסם, אלא שהוא גילה מחדש חוק כה עתיק עד שאיש לא זכר מי

היה הראשון שניסח אותו:

שיקני מנצל את מה שהושקע ביצירת מרכיביו.

החומר של הכבשנים הגובלניים שיצקו את גוז הארץ, הכוח של הר'אמ שרמס את הדגבוגים, האש הקסומה שהשריצה את האשוינדר: את כל הכוחות הללו ניתן לזמן מחדש, לשחרר, ולבנות מחדש באמצעות התהילה דמי הלחש של ערבות המרכיבים בתבניות מדוקיות.

(מנקודת מבט מוגלית זה פשוט מוזר, גרסה מעוותת של תרמודינמיקה שהומצאה על ידי מישהו שחשב שהחאים צרייכים להיות הוגנים. מנקודת מבט מוגלית, החומר שהושקע בהישול הגוז לא הלך לארד, החומר עזב והתרפוץ בסביבה, הפך לפחותות זמין לצמיהות. אנרגיה נשמרת, לא ניתנת לייצור או להריסה; אנטרופיה תמיד גדולה. אבל קוסמים אינם חושבים בצורה כזו; מנקודת המבט שלהם, אם השקעת עבודה מסוימת ביצירת גוז, הגיוני לחשוב שתוכל להוציאו ממנה לבדוק את אותה עבודה. הארי ניסחה להסביר למה זה נשמע קצת מוזר אם גודלת אצל מוגלים, ופרופסור מקונגנגל שאלה בבלבול למה נקודת המבט המוגלית טוביה מזו של הקוסמים).

לעקרון היסודי של רקייחת-שיקויים לא היה שם ולא ניסוח סטנדרטי, משום שלו היה היה עלול להתפתות לרשום אותו. ומישהו שלא חכם מספיק בשבייל לגלוות אותו בעצמו עלול לקרוא אותו.

ועלולים להיות לו כל מיני רעיונות מבריקים להמציא שיקויים חדשים.

ואז הוא יהפוך לנערת-חתול.

הובהר להארי שהוא איננו עומד לחלוק את התגלית הספציפית זו עם נויל או עם הרמיוני אחרי הקרב הבא. הארי ניסח לומר משחו על זה שהרמיוני נראה ממש מדויקת לאחרונה וזה בדיק מסוג הדברים שעשויים לעודד אותו. פרופסור מקונגנגל אמרה

בڪול יבש שאסור לו אפילו לחשוב על זה, ופרופסור פוליטיק הרים את ידיו ועשה תנוועה של שבירת שרבית.

אם כי שני המוראים היו אדיבים מספיק כדי להציג שם מר פוטר חושב שהוא יודע מה אמרוים להיות מרכיבי השיקוי, הוא עשווי למצוא מתכוון קיים שעווה את אותו הדבר; ופרופסור פוליטיק ציין כמה כרכים בספרייה הוגוורת שעשויים להיות מועילים...

* * *

המסך העצום דמוני הקლף הראה כעת רק תכפיתה אוירית של העיר, ממנה בקושי ניתן היה לזהות את הדמויות המוסומות של חיילי שלושת הצבאות, מוחלקים כל אחד לשתי קבוצות, מתנקזים להילחם בקרב המשולש שלהם.

פסלי אצטדיון הקוידיין' החלו להתמלא במהירות בצלפים מהסוג המשתעםם, שرك רצה להיות שם לקרב האחרון ולדלג על כל הנקודות המשענות שבדרך. (היתה הסכמה רחבה שם יש בעיה כלשהי בקרבות של פרופסור קוירל, היא שהמחוזות שלו לא ארכו זמן רב כמו משחקי קוידיין', ברגע שהתחילה באמת. ולזה ענה פרופסור קוירל, זהה מציאות, וזה הכל).

בתוך החלון העצום – היה זה חלון אחד כעת, משקיף מגובה רב – האוסף המעורפלים של הדמויות המוסומות הוציאו הלו וחתקרו. וחתקרו.

כמעט נגעו –

* * *

חלון הקלייפ הלבן העצום הציג את הקרב הראשון בין אור-שמש לכואס, המון צורח של ילדים רצים עם פרצופי סמיילי על החזה, מסתערם קדימה עם מגני קענץנג מורמים גבוה ואחרים צועקים

"סומנינים!"

עד שאחד מהם צעק "פְּרִיזֶםְטִיסְ!" בקול מבועת וכל ההסתערות נבלמה בפתאומיות לפני קיר הכוח המנצח שהופיע לפניהם.

טרייסי דיוויס יצא מビנות לעצים.

"נכון," אמרה טרייסי, קולה נמוך וקודר כשכיוונה את שרביטה אל המחסום. "כדי לכם לפחות ממוני. משום שני טרייסי דיוויס, גבירת האופיל! זה גבירת אופיל! א-ו-פ-י-ל, עם י' באמצע!" (AMILIA BONZ, מנהלת המחלקה לאכיפת חוקי הקסם, שלחה מבטים חוקרים לעבר מר וגברת דיוויס, שנראו כאילו היו מעדיפים בהרבה למות בו במקום). מהורי המחסום הפליזמי התנהל מעין ויכוח מהוסה בקרב חיליא אורישמש, ונראה כאילו אחד מהם חוטף גערות מהאחרים במיעוד.

ואז, רגע לאחר מכן, טרייסי נרתעה.

סוזן בונו צעדה לקדמה כוח אורישמש.

("בחיי," אמרה אוגוסטה לונגבורטום. "מה את חושבת שהאהינית שלך לומדת בהוגוורת?") ("אני לא יודעת," אמרהAMILIA BONZ ברוגע, "אבל אני אשלח לה צפרדע שוקולד והנחיות ללמידה עוד מזה."). המחסום הפליזמי נעלם.

חיליא אורישמש המשיכו בהסתערותם קדימה.

טרייסי צעקה, קולה גבוה מהמאז, "איןלפמאה!" והסתערות אורישמש נבלמה שוב בפתאומיות כשהיו אש נדלק ביניהם בדשא היישלמחזה, מתפשט לאורך הדרכ ששרביטה של טרייסי התווה; רגע לאחר מכן סוזן בונו צעקה "פְּינְטִה אַינְקָנְטָאַטִּם!" וહלהבות התעמעמו, התבחרו, התעמעמו במאבק הרצונות שלהם, חילאים אחרים מרים את שרביטיהם לכוון על טרייסי; ואז נויל לונגבורטום צלל בצרחות מהשימים.

* * *

אחד מהחיל הדרקון, רימונד ארנולד, עשה סימן בידו, מצביע קדימה ושמאל; וגל פתאומי של לחישות התפשט בכוח צבא דרקון כשהיוונו את עצם מחדר לכיוון האויב. המשמשים ידעו שהם שם, מובן שני הצבאות ידעו; אבל אייכשו, ברגע הזה, כולם השתתקו בצורה אינסטינקטיבית.

הדרקונים התגנוו עוד קדימה, הזרות הדוחיות המוסות של המשמשים מתחילה להופיע ביןות לעצים הרחוקים, ועודין איש לא דבר, איש לא הרעים קרייה להסתער.

דראקו עמד כעת בחזית חיליו, וניסנט מאחוריו ופדמה אך כפצע אחריו; אם שלושתם יוכלו לספוג את המהולה של טובי חיליו אורדשמש, לשאר צבא דרקון יהיה סיכוי.

ואז דראקו ראה שימושית אחת מביטה בו מרחוק, בחזית של צבאה שלה; מביטה בו במבט של חימה –

לאורך שדה הקרב המיווער, עיניהם נגשו.

לדראקו היה רק שבריר שנייה לתחות באחרוי תודעתו על מה הרמיוני גריינגר כלכך כועסת לפני שהצעקה עלתה משני הצבאות שלהם; וכולם רצו קדימה להסתער.

* * *

הכאותים האחרים הופיעו כעת ביןות לעצים, חלקים נפלו מהעצים, והקרב היה בעיצומו כעת, כולם יורם לכל עבר על כל מה שנראה כמו אויב. בנוסף, כמה משמשים צעקו "לימינוס!" עבר נויל לונגבותם כשהപלפהר הכאוטי התפתל וטס באוויר במסלולים שניתן לתאר רק במילה "כאוטיים" –

ואז קרה, כפי שקרה בקרב אוורי מרומה אחד מכל עשרים, שהמתאטא של נויל לונגבותם זהר באור אדום בויה מתחת לידו הקפוזות.

זה היה אמרו לסמל שלונגבורטום יצא מהמשחך.
ואז, ביציעי הוגוורטס, בקהל התלמידים הצופה, עלתה
צראה –

קרוב מציאות. זה היה חוק העל היחיד של פרופסור קוירל.
אתה יכול לעשות כל דבר אם הוא מציאותי, ובוחנים האמתיים,
חייב לא פשוט נעלם כשהמתאטא שלו נפגע מקללה.

נוויל נפל קדימה וצראה "נחתת כאס!" והכאוטים הסבו את
תשומת לבם מהקרבות כדי להטיל את לחש הריחוף (ולרוץ באותו
הזמן כדי שלא יהיו כמו ברודוזים במטוח), כמעט כולם עצרו
לבהות –

ונוויל לונגבורטום התרסק אל הקruk המכוסה בעלים של העיר,
נוחת על ברך אחת, רגל אחת, ושתי ידיים, כאילו הוא כורע ברך
לקבל תואר אבירוות.

כולם עצרו. אפילו טרייסי וסוזן עצרו בדoriekb שלהן.
באצטדיון, כל קולות הקהל נאלמו.

השתררה דממה אוניברסלית שהורכבה מתדהמה, דאגה, והלם
פעור פה, כשהcols המתוינו לראות מה יקרה הלאה.
ואז נוויל לונגבורטום נעמד באטיות על רגליו, וכיוון את
שרביטה על חילוי אורדישמש.

אף על פי שאיש על שדה הקרב לא שמע זאת, חלק גדול מהקהל
באצטדיון החל לזרם, בטון הולך ועולה בכל פעם שהAMILה נאמרה,
"דום דום דום", משום שלא ניתן היה לראות זאת ולא
לחשוב שמדובר במקרה זה לוויי מזוקל.

"הקהל מריע לנכד שלך," אמרה אAMILה בונז. המכשפה הזקנה
בחנה את הצג במבט שוקל.

"אכן כן," אמרה אוגוסטה לונגבורטום. "חלקים קוראים, אם אני
שמעת נכון, דמנו לנוויל! נשמותינו לנוויל!"

"אכן," אמרה אAMILה, לוגמת מספל תה שלא היה שם לפני
כמה רגעים. "זה מעיד שלבחור יש פוטנציאל למנהיגות."

"התרוועות האלו", המשיכה אוגוסטה, קוללה נשמע המום עוד יותר, "עלולות מספסלי הפלפאפ".

"זה ביהם של הנאמנים, יקירתה", אמרה אAMILIA.

"אלבוס פרסיבל וולפריך בריאן דמלדור! מה בשם מלין קורה בבייתהספר הזה?"

לוציוס מאלפיו הביט בציגים בחיקון אירוני, אצבעותיו מתופפת על מסעד הכסא שלו ללא כל תבונת הניתנה להבנה. "אני לא יודע מה מפחיד יותר, המחשבה שיש לו תוכנית נסתרת מאחוריו כל זה, או המחשבה שאין לו."

"תראו!" קרא לורד גריינגרס. האיש הצער והמטופח קם למחרча מהכסא שלו, מצביע על הצג. "הנה היא!"

* * *

"נתקוּוּ אותו שתינו באותו הזמן", לחשה דפני. היא ידעה שכמהDKOT מלאות פחד של ניסיון קרבו אמיתי, חופן פעמים כל שבוע, אולי לא יספיקו להשתנות לאימונים הקבועים של נויל בדר קרב עם הארי ועם סדריק דיגורי באותו פרק זמן. "הוא יומר מדי בשבייל כל אחת מאייתנו, אבל שתינו יחד – אני אשתחש בלחש שלי, את רק תנשי לשתק אותו –"

חנה הנהנה לצדיה, ושותיהן צרחו במלוא ריאויהן והסתערו קדימה, לחשי הריחוף של שני חיילי אור-ישמש תומכים מניעים אותן מהר יותר ועושים אותן קלות וגלים, דפני כבר קראה "טונאנקה!" כשחנה החזיקה מגן קענטגו עצום מתקדם לפניהן, ועם עילוי קטן נוסף הן זינקו מעל ראשיו שורת החילים הראשונה ונחתו לפני נויל עם שייר מתבדר מסביבן –

(נאסר בתכליית האיסור לצלם תМОנות במשחקים בהוגוורטס, אבל אייכשהו הרגע הזה בכל זאת הגיע לשער הראשי של הפקפּקָן (למחמת).

– ובאותו הרגע, בಗל שלחימה בברيونים בוגרים שרפּה כל

היסוס, חנה יורתה את קללה השינה הראשונה שלה על נויל (היא החלה את הדקלום כשהייתה עדין באוויר) בזמן שפנוי, מתרצת יותר בmahirot מאשר בכוח, שיספה מטה עם הלחב עתיק-היוםין – שלה אל הכיוון שבו חשבה שנויל יהיה אחרי שתחמק –

אבל נויל זינק מעלה, לא הצדקה, זינק מעלה גביה מכפי שהיא אמרה להיות מסוגל, כך שהחרב הבוהקת שלה חתכה רק את האויר שמתה לרגליו. אייכשו דפני הבינה בזמן מה זה אומר, שנויל מעתה לרגליו. יש עדין לוחמי כאוס שמרחיפים אותו, והרימה את הלחב שלה מעל ראשה, אבל נויל נפל מהר מדי ואז הלחב שלו התנגש בשלה וזה היה כמו לחטוּף מכח מרביין. זה הפיל את דפני מעל רגליה ושילח אותה ליפול לאחר על הדשא, מכח בקרקע בחזקה עם גבה. זה היה יכול להיגמר אז, אם נויל לא היה נהנת חזק מדי ונופל אל ברכיו בהשתנקות מלאת כאב. ואז, לפני שנויל יספיק להויריד את הלחב הבוהק שלו מטה, חנה צעקה "סומניום!" ונויל התפתל לאחרו בתזוזיות – אם כי מובן שהוא לחש לא בקע משרכיטה של חנה, הילדה ההפלאפית לא הייתה יכולה לירוט שוב כל-כך מהר – מה שנתן לדפני שנייה להיעמד על רגליה בmahirot ולשים את שתי ידייה על שרביטה שוב –

* * *

"מרליין שבשמיים", אמרה הגבירה גרינגראס. קולה היה לא יציב, הפוזה האристוקרטית מנוקבת. "הבת שלי נלחמת עם לחש הלחב עתיק-היוםין. בשנותה הראשונה. לא ידעת שיש לה –

כישرون מדהים כזה –"

"دم מצוין", אמר צ'ארלס נוט באישור, וגרם לאוגוסטה לנחרור. "גבירותי הטובה", אמר פרופסור קוירל, נשמע רציני. "אל תעלבי בדברך כך. אין זה כישرون ותו לא שאת ראה פה." קולו נעשה יבש יותר. "למקרה, זה מה שקורה כשילדים מתבאים את המאמצים התחרותיים שלהם למשחק שמערב הטלת לחשים."

* * *

"אַקְסְּפֵלְיאָרְמוֹס!" צעק דראקו, מנסה שקוולו לא יישבר כשהוא מתחמק בו בזמן מקליע השיתוק האדום הבוהק שהרמיוני גרייניג'יר ירתה לעברו, שריריו מתעוזותים עם הצורך להתחמק לכיוון הלא נכוון – היא כיוונה לשמאלה, ואז בפיתוח מסתורי ירתה ימינה – רגע של מנוחה, "סְטְּלָאָס!" קלה עם מפתח זוויתי רחב ממנו דראקו לא הצליח להתחמק, אבל הוא הצליח לכיוון את שרביטו לעבר פניו שלו ולצעק "קְוַיְוָאָסְקְּוִיס!" לפני שהדרחף הפתאומי לשאוף ידרדר להתקף עיטוש שיגמור את הקרב.

draako מאלפיו כבר היה חצי מותש מכל לחשי הנעליה ושינויי הצורה מקודם, אבל הבלבול שלו החל לפניו את מקומו לתחושת דם רותח, הוא לא ידע למה גרייניג'יר תוקפת אותו בכזה כעס לפתע,

אבל אם היא רוצה קרבי הוא ייתן לה אחד –

(הדרוקונים והشمשיים לא עצרו לביט בדראקור של הגנרטלים שלהם, הדרוקונים היו ממושמעים מכדי לעצור ולצפות זהו אומר שהشمשיים מוכרים למשיק להילחם גם הם; אבל דעתו של הקהל הצופה ביציעי הקוועדיין' של הוגוורטס הוסכה אפילו מהמחזה של נויל ודרפני, והוא הביט אל הדרוקrab של שני הגנרטלים כשמאלפיו וגרייןיג'יר ירו קלה אחרי קלה אחד על השנייה, מטילים מהר יותר משכל תלמיד אחר בשנותם היה מצליה, עמידת הדרוקrab המiomנת של גנרט דראקו פוגשת את האנרגיה התזוזיתית של גנרט אורשרמש, הקרב ביןיהם מתחילה להידמות לדראקור של מבוגרים, כשהשני התלמידים החזקים ביותר בשנה הראשונה פנו להשתמש בלחשים אקווטיים יותר מקלטת השינה הרגילה).

– אם כי, דראקו החל להבין, כשהוא, הארי ופרופסור קווריל ביטלו את העלמה גרייניג'יר באמירה שיש לה כוונה להרוג כמו לעקערת ענבים רטובים, הם פשוט מעולם לא ראו אותה כועסת.

* * *

דפני שלחה קידימה את הלהב עתיק-היוםין שלה, מנסה שוב לא לפגוע חזק אלא להניע את הלהב מהר ככל האפשר, ובאותו זמן חנה צעקה "סומניום!" ונוויל זינק לאחרור שוב, אבל זה היה בלורף – נוסף וחנה התקרכה לירוט לחש אמיתי כמעט מטוחה אף – ונוויל לונגבוטום עשה בדיקות מה – כך הוא יסביר לאחרר – שסדריך דיגורי אימן אותו לעשות אם הוא נלחם בבלטריקס בלבד, וזה להסתובב ולבעוט בחנה ממש חזק בבטן. הילדה ההפלאפית השמיעה קול קטן ועצוב, עצקה כאב חסרה אוויר, כשנפלה מהגעלה הקשה של נוויל, שקעה לתוך בטנה עם כל כוח גופו של נוויל מאחוריה.

לרגע אחד שדה הקרב קפא, הכל נעצר מלבד גופה הנופל של חנה. ואז פניו של נוויל התמלאו בהלה מוחלטת והוא הוריד את שרביטו, סגן הכאוס צועד אינסטינקטיבית לעבר חברתו לבית בעודו שולח לעברה את ידו השנייה –

ואז חנה הפכה את נפילתה לגלגול שיצאה ממנו עם שרביט מורם וירתה בו.

שריריו שנייה לאחר מכן, דפני, שגם לא היססה, שיקעה את הלהב עתיק-היוםין שלה היישר בגבו של נוויל, וגרמה לשדריבו של סגן הכאוס להתעוות כשהלhm הקסום התפרק לתוכו, בזמן שקללה השינה של חנה החלה להשפיע, ואז הנצץ האחרון בבית לונגבוטום היה שרווע דומם על הקrukע, מבט של הפתעה מוחלטת קופא על פניו.

* * *

"היום מר לונגבוטום למד שיעור חשוב על רגשות הרחמים והחרטה שלו", אמר פרופסור קוירל.
"ועל אבירות", אמרה אAMILIA, לוגמת שוב מהתה שלה.

* * *

"את בסדר?" לחשה דפני בעודה עומדת מגוננת מעל חנה, שככבה על הקרקע ואחזוה בבטנה. הילדה לא אמרה דבר בתשובה, מלבד קולות שנשמעו כאילו היא מנסה לא להזכיר בזמן שהוא מנסה לא לבכות.

aicsho, אף על פי שלא היה זה טוב מבחינה טקטית – היה עדיף שהנה פשוט הייתה חוטפת קלה, מאשר שחיללים אחרים יהיו עסוקים בהגן עליה – כמה שימושים עמדו לפני חנה, שרביטיהם בידיהם קבועות, מביטים בכעס בלחמי הכאוס. מישחו הטיל מהסום פְּרִיזֶםְטִי בין שתי הקבוצות, דפני לא ראתה מי. ומסיבה כלשהי לא נראה שלוחמי הכאוס ממשיכים לתקוף. אפילו טרייסי וויתרה על הfraczof הקודר שלו והעבירה את משקלה מרגל לרجل בעקבנות, כאילו היא מתחשה להיזכר באיזה צד היא –

"חַדֵּל! " צעק קול. "חַדֵּל קְרָב! "

לא היה הרבה קרב שהתחולל בכל מקרה, אבל זה חפס. גנול פוטר, נראה כמו הילד שנשאר בכחים בכל רמ"ח איברו, צעד קדימה מבין העצים עם משה גדול ומכוסה בבד הסואנה מתחת לזרועו.

"האם העלמה אבות נושמת כשרה? " צעק גנול פוטר. דפני לא הביטה לאחרו. היא לא הייתה בטוחה שזו לא מלכודת – היה ברור למורי שם לוחמי הכאוס ינצלו את ההזדמנות לתקוף, אך רק שפראופסור קוירל יכריע שזה חוקי אלא גם יעניק להם נקודות בונוס לאחר מכן. אבל דפני הייתה מסוגלת לשמע את התשובה עצמה, וזה לא כאילו חנה ניסתה לנשום בשקט, או היא אמרה, "סוג של".

"היא צריכה לצאת מפה ולהגיע למישחו שי יכול להטיל לחשי ריפוי, " אמר הארי. "רק במקרה ששברה משה. "

מאחורי דפני קול קטן ומתנסם אמר, "אני – עדיין – יכולה – להילחם –"

"העלמה אבוט, אל –" אמר הארי, ברגע שנשמע ממאחורי דפני קול של מישחו מתرسק על הדשא לאחר שניסה להיעמוד ללא הצלחה. כולם התכווצו, אבל דפני לא הפנתה את גבה להארה.

"למה המורים לא עצרו את הקרב?" שאלת סוזן, קולה כועס. "אני מונית שהזוה משום שהעלמה אבוט לא נמצאת בשום סכנה לנזק מתמשך ופרופסור קוירל החושב שאנו חנו לומדים שיעוריהם חשובים", אמר הארי בקול קשה. "תראי, העלמה אבוט, אם תलci, גם טרייסטי תפירוש מהקרב. כבר עכשי ייש לכם יתרון מספרי, אז זו עסקה טובה מאוד לצד שלכם. أنا קיבלתי אותה."

"חנה, פשוט לך!" אמרה דפני. "כלומר, פשוט הגידי שאתה בחוץ!"

כשדפני הפנתה מבט לאחור היא ראתה שחנה מנידה בראשה, עדיין מקופלת לכדו על הדשא.

"הו, לעוזול עם זה," אמר הארי. "כאוטים! ככל שנשתקוותם מהר יותר, כך היא תצא מפה מהר יותר! אנחנו הולכים לעשות זאת מהר מאד, אפילו אם נספוג אבדות! סוף הפסקת אש! דגשונה!"

למוח האחורי הפליטי של דפני היה רק רגע להעriz אין המילימ' המעתות של הארי גרמו לכאוטים להיראות כמו החבריה הטובים, ואז בתיאום כמעט מושלם, הכאוטים הכניסו את ידיהם לכיסי מדיהם ושלפו משקפי שם ירודקים בסגנון לא מוכה. לא משחו שתלבש לחוף הים, יותר כמו משקפי בטיחות לשיקויים מתקדמים –

ואז דפני הבינה מה עומד לקרות והרימה את ידה השניה להגן על עיניה, בדיק כשהארי תלש את הבד מהקדורה.

הנוזל שבקע ממנה כשהארי השליך את תכולת הקדרה לאוויר היה בהיר מכדי שייה ניתן להבית בו ישירות, בהיר מכל דמיון, בוהק כמו עשר שימושות –

(זהה בדיק מה שווה היה)
 א/or השם שהושקע לייצור את הבלוטים, האנרגיה הבאה מהירה
 שהזינה עז שביקע מהעפר)
 (בעור בסגול חורך, הצבע המעוורב של אורכי הגל האדומים
 והכהולים שכלו רופיל בלבו)
 (כמעט ללא אורכי גל ירוקים שכלו רופיל החזר לייצור את
 הצבע הירוק של העלים)
 (מה שהיה הצבע של משקפי המשם של לגיון הכאוס, שנוצרו
 כדי להעביר אורכי גל ירוקים ולהחסם אדום וכחול, מפחית אפילו
 את הזורה הסגול החזק למשהו נסבל)
 – הא/or הסגול בער ובער, דפני ניסתה להוריד את ידה מעיניה
 אבל גילה שהיא לא יכולה להבטיח שירות בשום דבר, אפילו הא/or
 הסגול המוחזר היה בהיר כליכך עד שנאלצה לצמצם את עיניה;
 והיה לה זמן לצעוק פִּינְיַטָּה אַינְקְנַטְּאָתָם רק פעם אחת לפני שקללה
 השינה פגעה בה.
 מה שנותר מהקרוב לא אריך זמן רב לאחר מכן.

* * *

"עכשו!" הרעים בליזן זאבייני, לשעבר מאור-שמש, בעת מפקד
 על כוח של לגיוניria כאוס. "כלומר, דגשונה!" ידו של הילד
 הסלית'ריני אחזה בבד שהגן על הקדרה מא/or המשם שיפעל את
 תוכנה, מתחילה להסיר אותה.
 "עכשו!" הרעים דין תומאס, לשעבר מכיאס, מפקד על כיתה
 של לוחמי דראון. "תעשו את מה שהם עושים!"
 הכאוטים מהכויה של זאבייני הכנסו את ידיהם לכיסי מדיהם,
 והוציאו אותן עם משקפי שם ירוקים –
 – פועלה אותה היו כמעט בשלמות דין תומאס ולוחמי
 הדראון, שהוציאו משקפי שיקויים ירוקות חדשות והלבישו
 במחירות את הרצונות על ראשיהם שלהם, באותו הזמן שהכאוטים

חכשו את משקפיים שלהם והבוחק הסגול החל.
(כפי שגנאל מלפני הסביר, אם מר גויל דיווח שלגון הכאוס מרכיב משקפי שיקויים ירוקים, אתה לא צריך לדעת למה כדי ליצור עותקים בשינוי-צורה).

”זאת רמאות!“ צוחה בליעו זאבי.

”זאת טכניתה!“ צעק דין בחרזה. ”דרוקונים, להסתער!
(”סלחה לי“, אמרה הגבירה גריינגרס. ”אתה יכול להפסיק לzechok ככח, מר קוירל? זה מטריד.“)

”הטילו פיניטה על המשקפיים שלהם!“ צעק בליעו זאבי
כשניהם הצבאות רצוו זה לעבר זה דרך הזוהר הסגול חורף-הענינים
הנוכח תמיד. ”אנחנו עדין יכולים לנצח!“

”שמעתם אותו!“ הרעים דין. ”תפגעו במשקפיים שלהם!
תשובתו של בליעו זאבי לא הייתה רהוטה.
הקרוב הזה נמשך הרבה יותר.

* * *

”שתק!“ צוחה גנאל אורד-شمם.
דראקו לא התהמק, הוא לא הטיל לחש נגד, לא הייתה לו מספיק אנרגיה לעשות את אחד מהם, כל מה שהיא מסוגל לעשות הוא להביא את ידו למיקום ולקווות –

קליע השיטוק האדום התפזר כנגד הcuppa המחווקת בבקולזופרטיס של דראקו, אותה יצר בשינוי-צורה ונעל בלחש לידי
כמו לשאר צבא דראון. זה כל מה שהציגו אותו כעת, המגן הזה.

זה אמרו היה להיות הזמן למתќפת נגד, אבל דראקו היה מסוגל רק להשיב את נשימתו, בעוד שניהם רוקדים קדימה ואחורה תחת העצים בתנועות הבלתי פossible של הדרי-קרב שלו. גנאל גריינגר התנסה בחזקה מולו, פניה של הילדה הצעירה בוהקות עם זעה כמו אגלי טל, שעלה הערמוני בקווזיות חומות ורטבות. מדי ההסואאה שלה היו מוכתמים בכתרים לחים, כתפיה רעדו בגלי

מתישיות, אבל שרביטה עדין יותר יציב כפלדה, מכוון לעבר דראקו כפי שהיא לכל אורך תנוועתם. עיניה בערו, לחיה אדומות בזעם.

או, ילדה קטנה, למה את מעמידה פנים שאתה נלחמת כמו מבוגרת היום?

העלبون עלה בתודעתו, אבל הוא לא באמת חשב שהוא רוצה את גריינגר כועסת יותר; אז במקום זאת דראקו פשוט אמר – אם כי הוא שמע את קולו נשבר – "יש סיבה מסוימת שאתה כועסת עלי, גריינגר?"

הילדה התנשפה בעצמה, קולה רועד כשדיברה. "אני יודעת מה אתה מתכוון", אמרה הרמוני גריינגר, קולה עולה. "אני יודעת מה אתה וסנייפ מתכוונים, מאלווי, ואני יודעת מי עומד מאחורי זה!"

"הא?" אמר דראקו אפילה בלי להחשב על זה.

נראה כאילו זה רק הגדיל את הזעם של גריינגר, ואצבעותיה הלבינו על השרביט שכיוונה אליו.

ואז דראקו הבין, וזה הרתיח את דמו שלו בעורקיו. אפילה היא הושבת שהוא זומם נגדה בסתר –

"גמ את?" צעק דראקו. "עדותתי לך, חתיכת, חתיכת, חתיכת מטומטמת עם שני בונה! את, את, את", מדרלג בגמגום על כל הקללות האפלות שעלו בתודעתו עד שמצא שהוא באמת יכול להטיל עליה – "דנסאונגאו!"

אבל גריינגר זינקה והסתובבה מסביב לקללה מאריכת השיניים, ואז שרביטה שלה התיצב כמעט מטוחה אף כshedראקו העלה את ידו השמאלית כמו מגן, ממקם את הcupped הנעולה בקסם בין ובין מה שעמדה להטיל, וקולה של גנרל אור-שמש עלה גם הוא לצווחה שנשמע בכל שדה הקרב –

"אלזהומלה!"

הזמן היה צריך לעצור.

אבל הוא לא.

במקום זאת המגעול פשוט השמייע קול נקיisha ונפל מהכיפה.
פשוט כך.

פשוט כך.

הציגים הראו זאת בבירור, לכל אצטדיון הוגוורתס הצופה.
ודמתה הקבר שנפלה על הספסלים העידה שכולם ידעו בדיוק
מה זה אומר, שבת-מוגלים הביסה את הקסמ של הנוצר לבית
מאלווי.

הרמוני גרייניגר לא עצרה בלחימה, לא הפגינה שום סימן לכך
שהיא אפילו יודעת מה היא עשתה; במקומות זאת הרجل שלא נורתה
בעיטה בסגנון מוגלי שהעיפה את שרביטו של דראקו מידו,
תודעתו וגוףו החמורים נעים קצת לאט מדי. דראקו זינק לעבר
שרביטו, מזדחל בתזוזיות על הקרקע, אבל מאחוריו נשמע קולה
הsharp של ילדה קורא "סומניין!" ודראקו מאלווי נפל ולא קם עוד.
השתדר רגע נוסף של שתיקה קפואה. גנרט אורישמש התנדדה
על רגלייה, נראה כי היא עומדת להתעלף.
ואזلوحמי הדרקון צrho במלוא ריאותיהם והסתערו קדימה
לנקום על מפקדם שנפל.

* * *

מר וגברת דייויס רעדו כשהתרוממו מהכיסאות הנוחים של
יציע הסגל; הם לא הצליחו להיאחז זה בזו כשהלכו, אבל הם
החזיקו ידיים בחזקה, מעמידים פנים שהם בלתני נראים. אם הם
היי ילדים צעירים מספיק למשי קסם בלתי מכונים הם בודאי
היי מנגנים את עצםם.

צ'ארלס נוט המבוגר לא אמר דבר כשהתרומות מכסאו. לווד
ג'אגסון המצליך לא אמר דבר כשהתרומות מכסאו.
לוצ'יזס מאלווי לא אמר דבר נשען.

כל השלושה פנו בעלי לעצור וצעדו לעבר גرم המדרגות, נעים
בתיאום מטריד כמו שלישית הילאים –

"לורד מאלפי", אמר המורה להתגוננות מפני כוחות האופל ב涅מה שcolaה. האיש עדרין ישב על כסאו שלו, מביט על הצנים דמוני הקלף, זרועותיו רפויות לצדדיו, כאילו מסיבה כלשהי לא התחשך לו לוזז.

הגבר לבן השער עצר וגע לפני שהגיע לקשת היציאה, והגבר המבוגר והגבר המצלוק עצרו גם הם, מאגפים אותו. ראשו של לורד מאלפי הסתווב, מעט מכדי שזה יוכל לשמש כהכרה כלשהי, אבל לכיוונו של המורה להתגוננות.

"הבן שלך תפקד בצורה יוצאת מן הכלל היום", אמר פרופסור קוירל. "אני מוכರח להודות שלא הערכתי אותו מספיק. והוא הרוויח את נאמנות צבאו, כפי שאתה יודע". עדרין שkol, קולו של המורה להתגוננות. "אני מדבר בתור מورو של בנו" כשאני אומר שלדעתי הוא לא ירווח אם תחתרע – "

לורד מאלפי ופמלייתו נעלמו במודר המדרגות.

"ניסיון ראי, קוירינוס", אמר דמלדור בשקט. פניו של הקוסם הזקן הפגינו קווי דאגה קטנים; גם הוא לא קם מכיסאו, מביט בצעי הקלף כאילו עדרין היו פעילים. "אתה חושב שהוא יקшиб?"

כתפיו של המורה להתגוננות התעוותו במשיכה קלה, התנועה היחידה שעשה מאז שהקרב נגמר.

"טוב", אמרה הגבירה גריינגרס כשקמה ופקה את פרקי אצבעותיה, מתמתחת, בעלה שקט לידיה. "אני מוכרתת לומר, זה היה... מעניין... למד...".

AMILIAה בונה כמה מהכיסא המרווד שלה בלי לעשות עניין. "מעניין בהחלט", אמרה המנהלת בונז. "אני מודה, אני מוטרדת מרמת המימוננות שבה הילדים הללו נלחמו זה בזה".

"מיומנות?" אמר לורד גריינגרס. "הלהחים שלהם לא נראה לי מרשימים במיוחד. חזק מלאה של דפני, כמובן".
המכשפה הזקנה לא הסיטה את מבטה מרשו המקריח של

המורה להתגוננות. "קללה השיתוק איננה לחש של שנה ראשונה, לוֹרְד גַּרְנִינְגְּסָ, אֲבָל אֵין זוּ הַמִּוּמָנוֹת שֶׁדִּיבָּרָתִי עַלְיהָ. הַם תִּמְכֹּז זה בָּזָה בְּעִזּוֹת הַלְּחָשִׁים הַפְּשׁוֹטִים הַלְּלוֹ, הַם הַגִּבּוֹ בְּמַהְיוֹת הַהְפֻּתּוֹת...". המנהלת של מאח"ק עצרה, כאשרו מתחפש מילים שאזרוח פשוט יכול להבין. "בלב קרב", היא אמרה לבסוף, "כשלחים עפים לכל עבר... הילדים הללו נראו בבית".

"אָכְן, הַמִּנְהָלָת בּוֹנוֹ", אמר המורה להתגוננות מפני כוחות האופל. "יש אומנויות שמוטב ללמידה בגיל צעיר".

עיניה של המכשפה הצטמצמו. "אתה מכין אותם להיות כוח צבאי, פֿרוֹפֿסּוֹר. לאיזו מטרה? "

"רָגַע אֶחָד!" התעורר לוֹרְד גַּרְנְינְגְּסָ. "יש הרבה בתיסיפר בהם מלמדים דָּרְקָרְבָּן לשנה הראשונה! "

"דָּרְקָרְבָּן?" אמר המורה להתגוננות. מאחור לא היה ברור אם הפנים החיוורות מחייכות. "זה כלום, לוֹרְד גַּרְנְינְגְּסָ, בהשוואה למה שהתלמידים שלי למדו. הם למדו לא להסס למול מארבים ואובייכים רבים מהם. הם למדו להתאים את עצם כשתנאי הקרב משתנים ומשתנים שוב. הם למדו להגן על בני בריתם, להגן על אלו שערכם רב יותר, לנוטש כלים שלא ניתן להציגם. הם למדו שעל מנת לשרוד עליהם למלא פקודות. חלקם אולי למדו אפילו מעט יצירתיות. הוא, לא, לוֹרְד גַּרְנְינְגְּסָ, הקוסמים האלה לא יתחबאו באחוזה שלהם ויחכו שיגנו עליהם כשיגיע היום הבא. הם ידעו מה לעשות וכייד ללחימה".

אוגוסטה לונגבוטום מהאה כפיים שלוש פעמיים בחוזקה.

* * *

ניצחנו.

היה זה הדבר הראשון שדראקו שמע כשהתעורר בשדה הקרב, פדמה אומרת לו איך החילים שלו נאפסו אחרי שנפל. אין, הודות לראיית הנולד של גנרל דרקון, מר תומאס הוביל את הכתה שלו

לניצחון על כואוס. איך גנרט פוטר הביס את החלק של עוצבת אורה שמש אליו נלחם. איך לוחמי הדרקון של מר תומאס חבו לכוח העיקרי עם המשקפיים שלהם ושל הCATS שנפלו. איך, רגעיהם לאחר מכן, הכוח הנותר של גנרט פוטר תקף את שני הצבאות האחרים עם שיקוי שלט או רוג'ול מעורר. אבל לדראקוון היה יתרון מספרי על פני אורישמש וכואוס, ומספיק משקפיים ללוחמים שלהם; וכן פדמה הצלחה להוביל את הצבא שירשה לניצחון.

מהאור בעיניה של פדמה ומהחיקון היהיר שלה שלא היה מביש מאלפיו, היא ציפתה לברכות. דראקו הצליח להוציא מילת שבך כלשהי בין שנייו החשוקות, ולא היה מצליח לומר לאחר מכן מה היא הייתה. למכשפה ילידת-החוון לא היה מושג מה קרה, או מה זה אומר.

הפסדי.

הדרקונים צעדו בחרזה להוגוורתס תחת השמיים האפורים, טיפות קרות נוחחות בכבdot על עורו של דראקו, אחת אחרי השנייה. הוא התחיל כשיין, הגשם המובטח סוף-סוף מתחילה לרדת. לדראקו נותרה רק אפשרות אחת כעת. מהלך כפו, כפי שמר מקניר, שלימד את דראקו זאת, היה קורא לזה. הארי פוטר בטח לא יאהב את זה, אם הוא באמת מאוהב בגרייןיג'ר כמו שכולם אומרים. אבל מהלך כפו, כפי שהגדיר זאת מקניר, היה אחד שעשוית אם רצית להמשיך לשחק.

draako ראה זאת שוב ושוב בתודעהו, אפילו בעודו הולך כמו רובוט דרך השערים העצומים של הוגוורתס, מגרש את וינסנט ורגורי עם שתי מיל'ים חדות, ומתחבוד בחדרו הפרטוי, יושב על מיטתו, בואה בקיר שמעל שולחן הכתיבה שלו. זה מילא את תודעתו כמו סוהרנן שמכיר אותה להיזכר.

המנעל משמייע קול נקייה ונופל -

draako ידע, הוא ידע איפה טעה. הוא היה כל-כך עייף אחרי שהטיל עשרים ושבעה לחשי נעליה לכל לוחמי הדרקון האחרים.

פחות מדקה לא היה מספיק זמן להתאות שஅחרי כל להחש. ולכן הוא פשט הטיל קוֹלֶזְפּוֹךְטּוֹס על מנעול הcpu שלו, פשט הטיל את הלחש, לא השקייע את כל כוחו לחזק אותו מעבר למה שהארי פוטר או הרמיוני גריינגר יכולים לבטל.
אבל איש לא יאמין לזה, אפילו אם זה נכון. אפילו בסלית'רין, איש לא יאמין לזה. זה נשמע כמו תירוץ, ותירוץ הוא כל מה שכולם ישמעו.

גראינגר הסתחררה והסתובבה וצדחה 'אלזהומלה'! –

דראקו ראה זאת שוב ושוב בתודעתו כשהשטיינה הולכת ונבניתה. הוא עוזר לגרייןגר – שיתף איתה פעהולה כדי לאסור בוגדים – החזיק את ידה כשותלתה מהגג – עצר תגרה מלפרוץ סביבה באולם הגדל – האם היה לה מושג מה סיכון, מה נראה כבר אייבד, מה זה אומר שהיורש לבית מאלפי יעשה דבר כזה בשביל בצדמית –

וכעת נותר רק עוד מהלך אחד, והענין במהלך כפי הוא שאתה מוכחה לעשותו אותו, אפילו אם זה אומר לקבל ריתוק ולאבד נקודות בית. פרופסור סנייפ יידע ויבין, אבל יש גבולות (אבא הזהיר אותו) להעלמת העין של המורה לשיקויים.

לאתגר את גריינגר לדירקב קוסמים, תוך התעלמות מוחלטת מחוקי הוגורטס. לתקוף אותה מיד, אם תנסה לסרב. להביס אותה חד-על-אחד, בפומבי, לא עם טכנית דרייקר מתוחכמת, אלא לגבור עליה באמצעות קסם. להביס אותה בצורה שלמה, מוחלטת, למבחן אותה לגמרי כמו שאדון האופל מחץ את אויבינו. לעשות זאת ברור לגמרי כך שאיש לא יוכל לפפק בכך שדראקו היה פשט מותש מהטיל את הלחש כלכך הרבה פעמים. להוכיח שהדם של משפחת מאלפי חזק יותר מזה של כל בצדם –

אלא שהוא לא נכון, לחש קולו של הארי פוטר בתודעתו של דראקו. קל לשוכח מה אמרת נכון, דראקו, ברגע שאתה מנסה לנצח בפוליטיקה. אבל בנסיבות יש רק דבר אחד שעושה אותך לkusom,

זוכר?

דראקו ידע, אז, הוא ידע מה הסיבה לא-ઇ-הנוחות באחורי תודעתו, כשבהה בקייר החלק שמעל שולחנו וחשב על המהלך הכספי שלו. זה היה אמרור להיות פשוט – כשייש לך רק מההלך אחד, הדבר לעשות הוא אותו – אבל –

גרייניגר מסתחררת, מסתובבת, שיעד ספוג-זעיה מרחף סביבה, לחשים נורדים מושרביטה מהר כמו משלו, קלה וקלתננד, עטלפים זוהרים עפים לעבר פניו, ולאורך כל זה הבעת הזעם על פניה של גרייניגר –

היה בו חלק שהעריץ את זה, לפני שהכל השתבש, העriz את הזעם והכוונה של גרייניגר; חלק בו שהתענג מהקרב הראשון שהשתתף בו איפעם, נגנד...
...יריבה שcolaה.

אם הוא יאתגר את גרייניגר, ויפסיד...

זה לא אמרור להיות אפשרי, דראקו קיבל את השירות שלו שנתיים לפני כל אחד אחר בשכבה שלו.

אלא שיש סיבה שלא טורחים לתת שירותים לילדיים בני תשע. גם גיל משנה, לא רק כמה זמן יש לך שירות. يوم ההולדת של גרייניגר היה כמה ימים לאחר תחילת שנת הלימודים, כשהארי קנה לה את הנרטיק הזה. זה אומר שהיא בת שתים-עשרה עכשו, שהיא בת שתים-עשרה כבר כמעט מתחילה הלימודים. והאמת היא, שדראקו לא התאמן הרבה מהוויל לכיתה, סביר להניח שלא קרובancaה שהרמוני גרייניגר מרייבנקלו התאמנה. דראקו לא חשב שהוא צריך עוד אימון כדי להישאר ראשון...

ונגמר היה מותשת, לחש קול הראיות הנגידות בתוכו. גרייניגר בטח הייתה מותשת מכל קלילות השיתוק הללו, ואפילו במצב הזה היא הצליחה לבטל את לחש הנעליה שלו.

ודראקו אינו יכול להרשות לעצמו לאתגר את גרייניגר בפומבי, אחד-על-אחד בעלי תירוצים, ולהפסיד.

דראקו ידע מה הוא-Amor לעשות במצב כזה. הוא-Amor לרמות. אבל אם מישחו יגלה שדראקו רימה, זה יהיה הרסני, חומר מושלם לשחיטה אפילו אם זה לעולם לא יתרפרסם, וכל הסלית'רינים שיצפו ידעו את זה, הם יחפשו...
ואז, מי שהיה צופה היה רואה את דראקו מאלפי נעמד מミתו, הולך אל שולחן הכתיבה, מוציא נייר קלף מעור הכבש המשובח ביותר, וקסתדיו מפניה, מלאה בדיו יוקיכסוף שנוצר מכף אמיתי ומאזמרגדים כתושים. מהתיבה הגדולה שלמרגלות מיטטו, הילד הסלית'ריני שלפ' ספר כורך גם הוא בקסף ובאזורדים, שכותרתו הייתה הלכותה נמוסין של בת בריטניה. עם עטינוצה חדש ונקי, דראקו מאלפי החל לכתוב, בודק בספר לעיתים תכוופות לצורך השוואה. על פניו של הילד היה חירך קודר שגרם למאלי הצעיר להיראות דומה מאוד לאביו, בעודו כותב בזהירות כל אותן כאילו היא יצירת אמנויות נפרדות.

מדראקו, בן לוצאים בן אברקסס לורדים מבית מאלפי האצילי ועתיקהיומין, בן נוקיסה בת דראולה ליידי לבית בלק האצילי ועתיקהיומין, נצץ ויורש לבית מאלפי האצילי ועתיקהיומין: להרמוני, הראשונה לבית גרייניג':

(הזכורה הזאת הייתה אמורה להישמע מנומסת, כשהומצאה לפני זמן רב; ביום, לאחר מאות שנים בהן שומשה לפניה לבוצדים, היא נשאה קמצוץ נפלא של ארס מעודן.)

אני, דראקו, מבית עתיקהיומין, דודש פיצוי, על דראקו עצר, מזיך בזהירות את העט הצידיה כדי שלא יטפטף. הוא צריך תوانה זהה, לפחות אם הוא רוצה לכפות את תנאי הדר קרב. המותג'er יכול לבחור את התנאים אלא אם הוא עלב בבייה אצילי. הוא צריך לגרום לזה להיראות כאילו גרייניג'ר העלה אותה...

מה הוא חושב? גרייניג'ר באמת העלביה אותו. דראקו דיפדף בספר לעמוד של הנוסחים הסטנדרטיות, ומצא

אחד שנראתה הולמת.

אני, דראקו, מבית עתיקי יומין, דורש פיצוי, על כך שפעמים ושלוש עוזרתי לך והצעתי לך את רצוני הטוב, ובתמורה האשמה אותה האשמה שווה שזמנתי נגדך,

draako נאלץ לעזר ולחקת נשימה عمוקה, מכירח את הזעם הרותח לשקווע; הוא החל באמת להרגיש את העלבון כעת, והוא פשוט כhab את החלק האחרון והדגיש אותו בקו החthon בלי להשוו, אילו זה מכתב רגיל. אחרי רגע של מחשבה, הוא החליט להשאיר אותו; אמנם אין זה הניסוח הרשמי המודיק אבל זה הכליל נימה כועסת וגולמית שהרגישה הולמת.

עלבון שעלה בת עיניה של בריטניה.

לפייך אני כי, דראקו, מהייב אתה, הדמיוני, על-פי המנהג, על-פי החוק, על-פי

"הפסיקה השבע-עשרה של הקסמהדרין השלושים ואחת", אמר דראקו בקול רם בלי לבדוק, שורה שנאמרה במחוזות רבים; הוא ישב זקופה יותר מאשר זאת, מרגיש כל פעימה של הדם האצילי בעורקייו.

לפייך אני כי, דראקו, מהייב אתה, הדמיוני, על-פי המנהג, על-פי החוק, על-פי הפסיקה ה-17 של הקסמהדרין ה-31, לפגוש אותי לדركrb קוסמים בתנאים הבאים: כל אחד מאיתנו יבוא בלבד ובשתיקה, לא נאמר לאיש לפני כן ולאחר מכאן,

אם הדוקrb לא יתנהל כהלה, דראקו יוכל לא לומר כלום ולהשאיר זאת כך. ואם הוא כן יביס את גרייניגר, הוא ילמד בצורה ניסיונית שהוא יכול להביס אותה שוב באתגר פומבי. זו לא רמות,

אבל זה מדע, שזה טוב כמעט באותה מידת.

נתחרה בקסם בלבד, ללא מوت או פגיעה מתמשכת,

...אייפה? דראקו שמע על מקום טוב בהגוזרטס לדרקrbות, מקום שבו כל הדברים היקרים כבר היו מוגנים בלחש הגנה, וכו' לא היו דיוקנאות שלישינו عليك... איך קראו לו שוב...

בחדר הגביעים בטירת ביתהספר הוגוורטס לכישוף ולקוסמות,
והדריךرب השני והפומבי שלהם צרך להיות מוקדם, נגיד מחר,
ייקח זמן מועט מאד למוניטין שלו בסלית'רין להפוך לרפרש חסר
תקנה. הוא צריך להילחם בגרייןג'ר בפעם הראשונה הלילה.
בחוץות הליל הזה.

דראקון, מבית מאלפי האצילי ועתיק היומיין.
דראקו חתום הקclf הרשמי, ואז הוציא את הקclf הרוגיל
והפחחות שלו, ואת הדיו הרוגיל שלו, בשביב הנ"ב:
אם את לא יודעת איך החוקים עובדים, גריינג'ר, הנה העניין.
העלבת בית עתיקיomin, ויש לי הזכות החוקית לאתגר. ואם תנסי
להפר את תנאי הדריךוב, אם נגיד פליטיק יופיע בחדר הגביעים, או
אפילו אם הספרי על זה למשהו,ABA שלוי ייקח אותך ואת הכבוד
הכוזב שלך ישך לקסמהדרין.

דראקון מאלפי

באות האחורה העט לחץ על הקclf בכוח כזה שהקצתה נשבר
ויצר פס דיו וקרע קטן בclf, ודראקו החלית שזה נראה הולם.

* * *

באותו הלילה בארוחת הערב, סוזן בונז ניגשה להاري פוטר
ואמרה לו שהיא חושבת שדראקו מאלפי מתכוון להוציא לפועל
את המזימה שלו נגד הרמיוני גריינג'ר בקרוב מאוד. היא הזירה
את כל חברות אלגר"ה והיא הזירה את פרופסור ספראות, והיא
הזרירה את פרופסור פליטיק, והיא עומדת לשלווח מכתב לדודה
שללה הלילה, ועכשו היא מזירה גם את הארי פוטר. אלא שהיא
לא יכולה ממש לדבר על זה עם פדמיה – אמרה סוזן, נראית רצינית
bijouter – משום שפדמה מרגישה קרוועה בין הנאמנות שללה
להרמיוני ולגנרטל שללה.

הארי ג'יימס פוטר-אואנסיוורס, שבשלב זה הרגייש יותר תסכול
מכל המצב מאשר משחו באמת פרודוקטיבי, ירה לעברה שכן, הוא

יודע שצורך לעשות משהו.

אחרי שטוזן בונז עזבה, הארי הסתכל אל הקצה השני של שולחן ריבנקלו, שבו הרמיוני התישבה הרחק ממנו ומידמה ומאנתוני ומכל החברים האחרים שלו.

אבל הרמיוני לא נראתה כאילו היא במצב רוח שבו אם מישחו ילק ויתריד אותה הוא יתקבל בברכה.

אחריך, בדיעד, הארי יחשוף איך, בספריו המד"ב והפנטזיה שלו, אנשים תמיד קיבלו החלטות גדולות וחשיבות מסוימת גדולות וחשיבות. הארי סלדון יצר את המוסד שלו כדי להקים את חורבות האימפריה הגלקטית, לא משום שהוא יראה חשוב יותר אם יהיה ראש קבוצת מחקר משל עצמו. ריסטלין מאז'ר ניתק קשר עם אחיו משומ שרצה להיות אל, לא משום שהיא חסר יכולת בקשרים אישיים ולא מוכן לבקש עזרה או עצה איך להשתפר. פרודו בגינס לקח את הטבעת משומ שהייתה גיבור שרצה להציג את הארץ התיכונה, לא משום שהיא מביך לא לעשות זאת. אם מישחו איפעם יכטוב היסטוריה אמיתי של העולם – לא שמשהו יוכל או ירצה איפעם – ונראה יתברר שה- 97% מרגעיו המפתח של הגורל מורכבים משקרים ומטישו ומחשבות קטנות וטריוויאליות שימושו היה יכול להשפיע בנסיבות שונה.

הארי ג'יימס פוטר-אונסיזרס הביט בהרמיוני גריינגר, שישבה לצד הרוחק של השולחן, והרגיש תחושת רתיעה מלכמת ולהפריע לה כשהיא נראית כאילו היא כבר במצב רוח רע.

או הארי החליט שכנראה הגיוני יותר לדבר קודם עם דראקו מלפני, רק כדי שיוכל להבטיח להרמיוני בודאות ולגמר שדראקו באמת לא זומם נגדה.

ומאוחר יותר, אחרי ארוחת הערב, כשהארוי ירד למרתף של סלייתין ווינסנט אמר לו לא להפריע לבוס... או הארי חשב שאולי הוא צריך לראות אם הרמיוני מדבר איתו מיד. שהוא צריך להתחיל לפחות כל העסק לפני שיסתבח יותר. הארי תהה אם הוא פשוט

דוחה את המטלה, אם התודעה שלו פשוט מצאה תירוץ מתחכם כדי לדוחות משחו לא מהנה-ארנחוץ. הוא ממש חשב את זה.

ואז הארי ג'יימס פוטראו אנס-יוורס החליט שהוא פשוט ידבר עם דראקו מאלפיו למחרת בבוקר, אחרי ארוחת הבוקר של יום ראשון, ואז ידבר עם הרמיוני. בני אדם עושים דברים כאלה כל הזמן.

* * *

היה זה يوم ראשון, 5 באפריל, שנת 1992, והশמיים המדומים שמעל האולם הגדול בהוגוורטס הציגו מטה כי גשם גדולים שרדו בצד צפיפות עד שהבזקי הברקים הוחלשו והתפזרו לפעימות אוור לבן שלפעמים שנינו את מראה שלוחנות הבתים, מלביבנים את פני התלמידים וגורמים להם להיראות לרגע כמו רוחות.

הארי ישב בשולחן ריבנקלו, אוכל בעיפות וופל, מחה שדראקו יופיע כדי שיוכל להתחילה לסדר את כל העניין. עותק של הפקףן עבר מיד ליד, ואיכשהו דפנוי וחנה הופיעו על עמוד השער, אבל הוא עדין לא הגיע למקום שלו.

כמה דקות לאחר מכן הגיע הארי סיים לאכול את הופל שלו, והבית סביר לראות האם דראקו הגיע כבר לארוחת הבוקר בשולחן סלית'רין.

זה היה מוזר.

draako malfei camut muolim la aichar.

מכיוון שהארי הבית עבר שולחן סלית'רין, הוא לא ראה את הרמיוני גרייניג'ר נכנסת דרך הדלתות העצומות של האולם הגדול. לכן הוא נבהל מעט כשהסתובב וראה את הרמיוני יושבת לידו בשולחן ריבנקלו, כאילו היא לא הייתה את זה יותר משבוע. "הii, הארי," אמרה הרמיוני, קולה נשמע רגיל כמעט לגמרי. היא החלה לשים טוסט על הצלחת שלה ובחר של פירות וירקות

בריאים. "מה שלומך?"

"בתהום של סטיית תקן אחת מהמודיע המוזר שלו," ענה הארי בצורה אוטומטית. "מה שלומך, ישנת בסדר?"

מתחת לעיניה של הרמיוני גרייניג'ר היו עיגולים שחורים.

"כן, אני בסדר," אמרה הרמיוני גרייניג'ר.

"אםם," אמר הארי. הוא לקח פרוסת פאי לצלחת שלו (מכיוון שהמוח שלו היה עסוק בדברים אחרים, היד של הארי פשוט לקחה את הדבר הטעים ביותר בהישג יד, בלי להעירק קונספטיים מורכבים כמו האם הוא מוכן לאכול קינוח). "אם, הרמיוני, אני צריך לדבר איתך מאוחר יותר היום, זה בסדר?"

"בטע," אמרה הרמיוני. "למה שזה לא יהיה?"

"משום –" אמר הארי. "כלומר – אתה ואני לא – כבר כמה ימים –"

שתק, הziיע חלק פנימי בהاري שהוקצה מחדש לניהול ענייני הרמיוני.

הרמיוני גרייניג'ר לא נראתה כאילו היא מקדישה לו הרבה תשומת לב בכל מקרה. היא פשוט הביטה מטה אל הצלחת שלה, ואז, אחרי ערך עשר שניות של שתיקה מביכה, החלה לאכול את פרוסות העגבניה שלה, אחת אחרי השניה, ללא הפסקה.

הארי הסב את מבטו והחל לאכול פרוסת פאי שהתמסה אייכשו על צלחתו.

"אוז!" אמרה הרמיוני גרייניג'ר לפתע לאחר שסיממה לנוקות את רוב הצלחת שלה. "קורה משחו היום?"

"אם..." אמר הארי. הוא הביט סביב בייאוש, כאילו למצוא משחרקורה שבו יוכל להשתמש להזין את השיחה.

ולכן הארי היה אחד הראשונים שראו זאת, והצבע בלי מילים, אם כי הלחישות הגאות הפתאומיות העידו שכמה אנשים נוספים ראו זאת גם הם.

הגאון הארגמני היהודי היה מוכר בכל מקום, אבל עדין נדרשו

למוח של הארי כמה רגעים לזהות את הזרים. כבר אסיתתי לمرאה, רציני, וקורדר למדוי היום. גבר עם מבט חורדר שסקר את החדר, שערו השחור הארוך מתנווד מאחוריו בזונביסוס. גבר רזה וחיוור ולא מגולח, עם פנים חסרות הבעה כלכך שהיה כמו אבן. רק להארי כמה רגעים לזהות את הזרים, ולהיזכר בשמות, מהיום הרחוק ההוא ביןואר שבו הגיע סוזהרטן להוגורטס: קומודו, בוטנארו, גורייאנו.

"שלישית הילאים?" אמרה הרמיוני בקול שמח ומזרע. "בחיי, אני תוהה מה הם עושים פה."

דמלבדור היה איתם גם הוא, נראה מודאג יותר מששהארי ראה אותו אירעם; ואחרי הפסקה קלה כשעיניו של הקוסם הזקן סרקו את האולם הגדול ואת התלמידים המתלהששים מעל ארוותה הבוקר שלהם, הוא הצעיר –

ישר על הארי.

"או, מה עכшиו?", אמר הארי بشקט. המחשבות הפנימיות שלו היו הרבה יותר מבוועות מזהה, כשהוא תהה האם מישחו קישר אותו אייכשו לפרקיה לאזקבאן. הוא הביט אל שולחן המורים, מנסה שזה יהיה מבט אגביו, והבין שפרופסור קוירל לא נראה הבוקר –

ההילאים התקדרמו בצעדים מהירים, ההילאי גורייאנו מתקרב מהצד השני של שולחן ריבנקלו כדי לחסום כל ניסיון בריחת מהכוון הזה, ההילאי קומודו וההילאי בוטנארו מתקרבים מהצד של הארי, המנהל עוקב אחרי קומודו.

כל השיחות נעצרו והשתתקו.

ההילאים הגיעו למקום של הארי בשולחן, מקיפים אותו משלוש זווית.

"כן?" אמר הארי, רגיל ככל שהצלих. "מה העניין?"
הרמיוני גרייניג'ר, אמר ההילאי קומודו בקול חסר צבע, "את עצורה עקב ניסיון לרצח של דראקו מלפני."

פרק ७

ሚלופי טאטו, מלך א'

"הרמוני גריינגר", אמר ההיילאי קומודו בקול חסר צבע, "את עצורה עקב ניסיון לדצח של דראקו מאלפיו".
הAMILIM נפלו לתוך תודעהו של הארי וניפצו את המחשבות שלו
למאה שבבים של תדרמה, ההלם של האדרונליין נתקל בכלכך
הרבה בלבול עד ש -

"היא -" אמר הארי. "היא לא הייתה - מה?"
ההיילאים לא הקדישו לו תשומת לב. קומודו דבר שוב, באותו
הקול חסר הצבע. "מר מאלפיו שב להכרה בקדוש מגנו ונكب בשמן
כתופת שלו. הוא חוזר על האשמהות הללו תחת שתי טיפות של
וריטסרים. לחש קירוריהם שהטלה על מר מאלפיו היה הורג אותו
אלמלא נמצא וקיבל טיפול, ואני מוכרים להניה שידוע לך
שהקללה קטלנית. לפיכך אני עוצר אותך בהאשמה החמורה של
ניסיון לרצח ואת תילקחי להשגחת משרד הקסמים לחקירה תחת
שלוש טיפות של וריטסרים -"

"אתה משוגע?" המילים פרצו מפיו של הארי כshedachf את עצמו
לשם משולחן ויבנקלו, וגע לפניו שידו של ההיילאי בוטנארו אחזה
חזק בכתפו. "אתה מנסה לעצור את הרמוני גריינגר, הילדה הכי
נחמדה בריבנקלו, היא עוזרת להפלפפים בשיעורי הבית שלהם,
היא תמות לפני שטנסה להרוג מישחו -"

פניה של הרמוני גריינגר קרסו. "אני עשית את זה," היא

לחשה בקול זעיר. "זו הייתה אני". סלע עצום נוסף נפל על מחשבותיו של הארי ומחץ את הסדר העדין שלhn, מפוצץ שבבי הבנה לאבק.

פניו של דמבלדור נראו כאילו הזדקנו בעשרות שנים במהלך
שניות. "למה, העלמה גריינגר?" שאל דמבלדור, קולו שלו בקושי
חזק מלחשה. "למה שתעשה דבר כזה?"

"אני", אמרה הרמיוני, "אני – מצטערת – אני לא יודעת
למה אני – היא נראית כאילו היא קורשת לתוכך עצמה, קולה היה
מורכב רק מהתייחסויות, והמלחילים היחידות שהצלילה לו מר היין,
חשבתני – הרגתני אותו – מצטערת –"

והארי צריך היה לומר משהו, צריך היה לעשות משהו, צריך
יהי לנתק מכיסאו ולשתק את שלושת ההילאים ואז לעשות משהו
מדמיים בתחכומו בתור הצעד הבא, אבל השברים המנותצים
פעמים של תהליכי המחשבה שלו לא הצליחו להפיק שום פلت.
ידו של בוטנארו דחפה את הארי בעדינות אך בתקיפות בחזרה
לכיסאו והארי גילה שהוא תקוע כאילו הודבק, הוא ניסה לאחיזו
בשרביט שלו בשבייל פיניטה אבל הוא לא יצא מכיסו, שלושת
הhilאים ודמבלדור ליוו את הרמיוני מהאולם הגדול על רקע סערה
גוברת של צעקות והדלות החלו להיסגר מאחוריה – שום דבר לא
יהיה הגיוני, זה היה סוריאליסטי מעבר לכל דמיון, כאילו הוא
הועבר ליקום חלופי, ואז התודעה של הארי חזרה ליום אחר של
בלבול וברגע של השראה נואשת הוא הבין מה התאומים וויזלי
עשנו לירטה סקיטר, וקולו עללה בצרחה, "הרמיוני לא עשית את זה
הטילו עלייך לחשייכרוכמןוף!"
אבל הדלתות כבר נסגרו.

* * *

מינרווה לא הייתה מסוגלת לעמוד בשקט, היא צעדה הלוך
ושוב במשרד המנהל, אחורי תודעה החirimצפה שסوروוס או הארי

יגידו לה לשתוק ולשבת, אבל לא נראה כאילו המורה לשיקויים או הילד-שנשארכחים עוסקים בה במיוחד, המבטאים של שניהם היו מוקדים באלבוס דמלדור שוחר ברשת הפלו. ברקע היו קולות שאיש לא שמע. סורורס נראה חסררגש כתמיד, יושב בכיסא המרופד הקטן לצד שלוחן המנהלה. הקוסם הזקן עמד, נורא וזוקף לאור האח המבווער, גליםות שחורות כמו לילה נטול כוכבים, מקרין כוח וחרדה. מחשבותיה שלה היו בלבול ואימה מוחלטם. הארי פוטר ישב על שרפרף עץ, אצבעותיו אוחזות במושב, ועיניו היו זעם וקרח מkapיא.

בשעה 33:6 לפנות בוקר, קוירינוס קויריל נסע מהמשדר שלו בעוזרת אבקת פלו לקדוש מגנו כדי לדראקו מאלפיו טיפול מיידי. פרופסור קויריל מצא את מר מאלפיו בחדר הגביעים של הוגוורטס, על סף מות מההשפעה המתמשכת של לחש קיוריידם שהויריד באיטיות את טמפרטורת הגוף שלו. פרופסור קויריל ביטל מיד את הלחש, הטיל לחשי יצוב על מר מאלפיו, והרחיף אותו למשדרו כדי לחתה אותו באמצעות רשת הפלו אל הקדוש מגנו לטיפול נוספת. לאחר מכן, פרופסור קויריל יידע את המנהל, מצין את העבודות בקצרה לפני שנעלם בתוך האח; ההילאים, שקיבלו הודעה מהקדוש מגנו, דרשו את נוכחותו לחקירה.

הכוונה הבורואה של לחש קיוריידם הייתה להרוג את דראקו מאלפיו באיטיות כזו עד שלחש הганגה של הוגוורטס, שאמוריהם לזהות פצעה פתאומית, לא יופעל. תחת חקירה, פרופסור קויריל אמר להילאים שהוא הטיל כמה לחשי מעקב על מר מאלפיי בינוואר, זמן קצר לאחר שבו של מר מאלפיי מוחפשת חגיה מולדה. פרופסור קויריל הטיל את לחשי המיעקב משום שגילה שישנו אדם בעל מניע לפגוע במר מאלפיו. פרופסור קויריל סירב לזהות את האדם הזה. לחשי המיעקב שפרופסור קויריל הטיל הופעל על ידי ירידת בריאותו של מאלפיי מתחת לסף מוחלט, ולא על ידי שינויים פתואומיים, ולפיכך הם יידעו את פרופסור קויריל לפני שמר

מאלווי מות.

שתי טיפות של וריטסרים, מספיק כדי למנוע ממר מאלווי להסתיר מידע שישנה את משמעות דבריו, גילו שמר מאלווי אתגר את הרמיוני גרייניג' לדוקרב – לפי חוקי בת הaczolah, בניגוד לחוקי הוגורטס. מר מאלווי ניצח בדוקרב אבל אז, כשבנה ליכת, הותקף מאחור על ידי העלה גרייניג' עם קלת שיתוק. לאחר מכן דראקו לא ידע דבר.

שלוש טיפות של וריטסרים, שהכריחו אותו לנבד כל מידע רלוונטי, גרמו להרמיוני גרייניג' להודות שישתקה את דראקו מאלווי מאחור, ואז, בהתקף זעם, הטילה עליו את לחש קירור הדם, בכונה ברורה להרוג אותו לאט מספיק כדי להתחמק מגילוי לחשי ההגנה של הוגורטס, שעלה אופן פועלם קראה בהונגולטס: תולדות. היא הייתה מבועתת ממה שעשתה כשהתעוררה למחרת בבוקר, אבל היא לא אמרה לאיש מה עשתה, בחושבה שדראקו מאלווי מות – כפי שודאי היה קורה לאחר שבע שעות, אם הקסמ של גופו לא היה מתנגד להחש קירורי הדם.
 "המשפט שלה," אמר אלבוס דמלדור, "נקבע למחר בצהרים."

"מה?" המילה נפלטה מהארי פוטר. הילד-שנשארבחים לא קם מכיסאו, אבל מינרווה ראתה שאצבעותיו אוחזות במושב העץ שתחתיו. "זה מטורף! אתה לא יכול לעשות חקירה משטרתית ביום אחד –"

המורה לשיקויים הרים את קולו. "זו לא בריטניה המונגולגת, מר פוטר!" פניו של סורוס היו חסרות הבעה כתמיד, אבל הנימה הנשכנית בקולו הייתה חרדה. "להילאים יש האשמה תחת וריטסרים והודאה תחת וריטסרים. לדידם, החקירה נגמרה."

"לא בדוק," אמר דמלדור, בדוק כשהארי עמד להחפוץ. "התקעשתי בפני אמilia שהנוסא יחקיר בצורה המודוקדת ביותר. למרבה הצער, משום שהדוקרב המצער התרחש בחוץ –"

"התרחש לכואורה", אמר הארי בחודות.
משום שהדוקרב התרחש לכואורה בחוץ - כן, אתה צודק,
הארי - הוא מעבר להישג ידו של מחולל'זמן -
גם לכואורה", אמר הילד שנשאריבחים. "ובאופן חשוד למדי,
משום שהחשודה ברצח לכואורה לא ידעה דבר על מחולל'זמן. אני
מקווה שהילאי בלתי נראה חזר מיד בזמן הכי מוקדם שאפשר כדי
לראות -"

דמלבדו היה את רשו. "הлечתי בעצמי, הארי, ברגע
משמעותי. אבל כשהגעתי לחדר הגביעים, מר מאלפיו כבר היה
חסר הכרה והעלמה גרייניגר כבר הלכה -"
לא", אמר הארי פוטר. "הגעת לחדר הגביעים וראית את
דראקו חסר הכרה. לא דאית שם את הרמיוני, או אותה עוזבת. הבה
נבחן בין צפיפות להיסק". רשו של הילד פנה להביט בה.
"אימפריווס, לחש מהיקת זיכרון, לחש זיכרון מזוייף, ביוריה הכרה.
פרופסור מקונגאל, האם פפסתי לחש משנה-יתודעה שעלול היה
לגרום להרמיוני לעשות זאת או לחשוב שעשתה זאת?"
לחש הקונפונדוס", היא אמרה. אומנויות האופל מעולם לא
היו תחום למודיה, אבל היא ידעה - "ווטקסים אפלים מסויימים.
אבל אף אחד מallow לא היה יכול להתבצע בהוגוורתס בלי להפעיל
אוועקה".

הילד הנהן, עניינו עדין פונוט ישירות אליה. "אייזה מהלכים
הלוו ניתן לגילוי? אייזה מהם ההילאים ינסו לגלות?"
לחש הקונפונדוס ידעך לאחר כמה שניות, היא אמרה, אחרי
רגע לאסוף את מחשבותיה. "העלמה גרייניגר הייתה זוכרת הטלה
אימפריווס. לא ניתן לגלות לחש מהיקת זיכרון בשום דרך הידועה
לנו, אבל רק פרופסור היה יכול להטיל לחש כזה על תלמיד מבלי
להפעיל את לחשי ההגנה של הוגוורתס. ביוריה הכרה - ניתן לגילוי
רק על ידי מבאריה הכרה אחר, אני חושבת -"
"ביקשתי שהעלמה גרייניגר תבחן על ידי מבאריה הכרה של

בית המשפט", אמר דמלדור. "הבחן הראתה –"
"האם אנחנו בוטחים בו?" שאל הארי.

"בה", אמר דמלדור. "סופי מקיורגןסון, אותה אני זוכר כתלמידיה ישרה מריבנקלו, אשר כבולה בנדר הכבול לומר את האמת באשר למה שהיא רואה –"

"מיishaו היה יכול להתחזות אליה עם פולימיצי?" הארי פוטר הפריע שוב. "מה לך, המנהל?"

אלבוס אמר בכבדות, "אדם שנראה כמו מدام מקיורגןסון אמר לנו שסבירה הכרה אחד נגע קלות בתודעתה של העלמה גריינגר לפני כמה חודשים. זה מינואר, הארי, כשתקשרתי עם העלמה גריינגר בנוגע לסוחרSEN מסויים. זה היה צפוי; אבל לא צפיתי את שאר הדברים שסופי מצאה." הקוסם הזקן פנה להבטה באש הפלון, לחש זיכרון מזויף הינו אפשרות אחת; לא ניתן להפריד אותם מזיכרונו אמיתי כשם מוטלים כהלה –"

"זה לא מפתיע", הארי הפריע. "מחקרים מראים שזיכרונות אנושיים פחות או יותר נכתבים מחדש בכל פעם שאנו נזכיר בהם –"

"הARRY", אמרה מינרווה ברוק, ופיו של הילד נטרק. הקוסם הזקן המשיך. "אבל לחש זיכרונו מזויף מאיכות כזו דורש זמן לייצורו כמו זיכרונו אמיתי. יצירה של זיכרונות מפורט של עשר דקודות תהיה עבודה של עשר דקודות. ועל-פי מבארת ההכרה של בית המשפט", פניו של אלבוס נראה עייפים וחורשי קמטים יותר ממקודם, "העלמה גריינגר חשבה על מרד מאלפני באובייסיביות מאז היום שבו סורוס... צעק עליה. היא חשבה על איך מרד מאלפני עשוי לשתף פעולה עם פרופסור סנייפ, איך הוא עשוי לתוכנן לפגוע בה ולפגוע בהARRY – היא דמיינה את זה ממש שעות כל יום –

בלתי אפשרי ליצור זיכרונות מזויפים כל-כך".
"מראית עין של טירוף..." מלמל סורוס בשקט, כאילו הוא

מדובר לעצמו. "האם זה יכול להיות טבעי? לא, זה הרסני מכדי להיות תאונה טהורה; נוח מדי למשהו, אין לי ספק. סם מוגלגי, אולי? אבל זה לא יספיק – הטירוף של העלמה גרייניגר צריך להיות מוכoon –"

"אה!" אמר הארי לפתע. "אני מבין עכשו. לחש הזיכרון המזוייף הראשון הוטל על הרמיוני אחרי פרופסור סניפ צעק עליו, והראה, נגיד, את דראקו ואת פרופסור סניפ זוממים להרוג אותה. ואז אتمול לחש הזיכרון המזוייף הזה הוסר באמצעות לחש מחייקת זיכרון, שהותיר את הזיכרונות שלה חושבת באובסיביות על דראקו ללא כל סיבה, בזמן שהוא ודראקו קיבלו זיכרונות מזוייפים בנוגע לדודךך".

מיןורווה מצמזה בתדהמה. היו נדרשות לה אלף שנים כדי לחשב על האפשרות הזו.

המורה לשיקויים קימט את מצחו במחשבה, עיניו דרכות. "התגבה לחש זיכרון מזוייף קשה לחיזוי מראש, מר פוטר, לא ביאוריהcarsה. הסובייקטים אינם פעולים תמיד כמו זה, כשהם נזכרים לראשונה בזיכרון המזוייפים. זה יהיה הימור מסוכן. אבל אני מניח שזו דרך אחת שבה פרופסור קוירל היה יכול לעשות זאת".

"פרופסור קוירל?" אמר הארי. "איזה מניע יש לו –"

המורה לשיקויים אמר ביבש, "המורה להתגוננות מפני כוחות האופל תמיד חשוד, מר פוטר. תבחן במגמה, בהינתן זמן".

אלבוס הרים יד, תנועה מהסה, וראשיהם פנו להבטח בו. "אבל במקרה הזה ישנו חשוד אחר", אמר אלבוס בשקט. "וולדמורט". הקטלנית שבמלילים שאין לאומרן הדחדה בחדר, מבטלת את כל החום מהלהבות הכתומות שבאתה.

"אני לא יודע", אמר הקוסם הזקן לאט, "אני יודע כלכך מעט, על השיטות לחחי הנצח של וולדמורט. הוא חיש בספרים האלו לפניי, אני חושב. כל מה שמצאתי היה סיפורים עתיקים, מפוזרים

על פני יותר מדי כרכבים מכדי שיוכל להסירם. אבל מציאת אמת בינוות לכלי־כף הרבה סייפורים, זו היא אומנות הקוסם, וזאת עמלתי לעשوت. ישנו קורבן אדם, רצח, בזאת אני משוכנע; אחד המבוצע בדם קר, הקורבן מת באימה. وسيיפורים עתיקים, על קוסמים אחוזי דיבוק, שעשו מעשים מטופפים, טוענים לשם של קוסמי אופל שנחשבו מובסים; ובדרך כלל ישנו פריט, של קוסם האופל הזה, שנמצא בבעליהם...” אלבוס הבית בהاري, העניינים העתיקים בוחנות את הצעירותו. “אני חושב, הארי – אם כי אתה תקרא לזה היסקותו – שמעשה הרצח קורע את הנשמה. שבתקס איום ואפל, השביב הקרווע של הנשמה נכבול לעולם הזה. לדבר חומריא בעולם הזה. שמוכרה להיות או שנעשה, פריט של עצמה.”
 הולוקוקם. השם הנורא הדחד בתודעה של מינרואה, אם כי נראה – מסיבה כלשהי שלא הבינה – שאלבוס לא מוכן לومר אותו בפני הארי.

“ולפייכ”, סיים הקוסם הזקן בשקט, “שארית הנשמה קשורה לחילקה הכלובל, משתהה פה כשהגוף שלה מושמד. קיום עצוב וכואוב, אני חושב; פחות מנפש, פחות מהרזה הקלישה ביותר...” עינויו של הקוסם הזקן היו נעולות על הארי, שהבית בחזרה בעניינים מצומצמות. “ყיקח זמן לנשמה המושחתת הזה לחזור לחיקוי של חיים. זו הסיבה שהייתה לנו הפוגה של עשר שנים, אני מאמין; זו הסיבה שולדמורט לא חזר מיד. אבל בכואו הזמן... הרוח הזה תהיה מסוגלת לקום שוב.” הקוסם הזקן דבר בדיק קודר. “ברור מהסיפורים שכוח הקסם של אדוני אופל שחוזרים בעוזרת דיבוק צורתו של אחר, חלש יותר מזה שהיא להם בעבר. איני חושב שולדמורט יסתפק בזה. הוא יחפש נתיב אחר לחיים. אבל וולדמורט היה יותר סלית'רין מסלז'אר, נאחז בכל הזדמנויות. הוא ישמש במצב העלבוב הזה, ישמש בכוח הדיבוק שלו, אם תהיה לו סיבה. אם יוכל להרוויח מ... זעם בלתי מוסבר... של אחר.” קולו של אלבוס נחלש כמעט ללחישה. “זה מה שאני חושד שקרה

לעלמה גרייניגר".

גרונה של מינרווה היה יבש מאד. "הוא אכן", היא השתקנה.
" אכן, בהגונודטס –"

ואז היא עצה, בגלל הסיבה שולדמורת הגיע להוגוורטס.
הקוסם הוזן הביט בה ורק לרגע, ואמר, עדיין בלחישת, "אני
מצטרע, מינרווה, צדקת".

קולו של הארי היה חד. "צדקה בנווגע למה?"
הנתיב החזק ביותר של וולדמорт לחים", אמר דמבלדור
בכבודות. "הדרך הנחשקת ביותר בעניינו, שבuzzורתה יקום גדול
ונורא ממשיה איפעם. היא נשמרת פה, בטירה זו –"
סלח לי, אמר הארי בנימוס. "אתה טיפש?"
הארי, היא אמרה, אבל לא היה כוח בקולה.
כלומר, אולי לא שמת לב להזה, המנהל דמבלדור, אבל הטירה
זהו מלאה בילדים –"

"לא הייתה לי ברירה!" הרעים דמבלדור. העניינים הכהולות
בערו כתעת מאחוריו משקפי חצי הסהר. "אין זה שלי, הדבר
שולדמורת מבקשת. הוא שיך לאחר, והוא נשמר מה על-פי הרzon
שלו! ביקשתי שזה ישמר במחלקת המסתורין. אבל הוא לא הרשה
זאת – הוא אמר שזה מוכחה להיות בטוחה לחשי ההגנה של
הוגוורטס, במקום בו שורה הגנת המיסדים –" דמבלדור העביר
את ידו על מצחו. "לא", אמר הקוסם הוזן בקול שקט יותר. "אני
יכול להעביר אליו את האשמה. הוא צודק. יש יותר מדי כוח בדבר
זהו, יותר מדי שהאדם חושק בו. הסכמתי להציב את המלכודות
תחתי לחשי ההגנה של הוגוורטס, במעטו כוחו שלי." הקוסם הוזן
השפיל את רأسו. "ידעתי שולדמורת ימצא את דרכו הנה אייכשו,
ותיכננתי לכלמוד אותו. לא חשבתי – לא חלמתי – שהוא ישתחה
במצער אויב דקה יותר מכפי שהוא מוכחה."

"אבל", אמר סורווס בבלבול מסויים, "מה אדון האופל יכול
להציג בלחרוג את היורש היחיד של לוצ'וס?"

"נשים לב", אמר הארי פוטר, קצת קשיח לקולו, "שהמניעים של מי שעומד מאחוריו זה אין העניין העיקרי. מה שבראש סדר העדיפויות שלנו בשלב זה הוא שתלמידית הוגוורתש חפה מפשע נמצאת בצדות!"

העיניהם הירוקות ננעלו על הכהולות, כשהאלבום דמלדור הביט בחזרה בילד-שנשאריבחים -

"נכון מאוד, מר פוטר", אמרה מינרווה, היא אפילה לא חשבה על זה, המיללים פשוט בקעו. "אלבוס, מי משגיח על העלמה גריינגר כרגע?"

"פרופסור פלייטיק הלך אליה", אמר המנהל.

"היא צריכה עולך דין", אמר הארי. "כל מי שפשוט אומר עשית את זה' למשטרה -"

"למרבה הצער", אמרה מינרווה, קולה מקבל ממשו מהחומרה של פרופסור מקונגאל בלי לחשוב, "אני בספק אם פרקליט יסייע לעלמה גריינגר בשלב זה, מר פוטר. היא עומדת בפני המשפט של הקסמהדרין, וככל לא סביר שהם ישחררו אותה בגין פרט טכני". הארי הביט בה בהבעת תדהמתה מוחלטת, כאילו האמירה שהרמיוני גריינגר לא צריכה פרקליט שקופה לאמרה שצורך להעלות אותה באש.

"היא צודקת, מר פוטר", אמר סורוס בשקט. "מעטם המשפטים במדינה זו שמערכיהם פרקליטים."

הארי הרים את משקפיו ושפשף את עיניו קצחות. "בסדר. אין אנחנו מזוכים את הרמיוני לבדוק? אני מניח שהוא יותר מדי ליקות לו, בהעדר עורכי דין, השופטים יבינו את הרעיון של 'היגיון בראי' ושל 'הסתברות פרירורית' מספיק טוב כדי להבין שירותות בנוטה שתים-עשרה לא מבצעות רצח בפנים פחות או יותר אף פעם?"

"היא ניצבת מול הקסמהדרין", אמר סורוס. "בתיה האצולה הוותיקים ביותר, וכמה קוסמים נוספים בעלי השפעה". פניו של סורוס התעוותו במשהו שהזכיר את הסרקוזם הרגיל שלו. "באשר

لتקווה שהם יפגינו היגיון בריא – אתה יכול באותה מידה לקוות שהם יכינו לך כרייך בყיקון, פוטר. הארי הנהן, פיו מקובל. "מול איזה עונש בדיקת הרמיוני עומדת? שרביט שבור וסילוק –" "לא", אמר סורוס. "לא מהهو קל כלכך. אתה לא מבין בכוונה, פוטר? היא ניצבת מול הקסמהדרין. אין עונש קבוע. ישנה רק הצבעה."

הארי פוטר מלמל, "שלטונו החוק, בזמן מודרניים, הוכחה(Clouha) בחסר; נעדיף בהרבה את שלטונו האדם, הוא יעיל הרבה יותר... אין כללים חוקיים מגבלים בכלל, אם כך?" אוור נציג ממשקפי חצי הסהר של הקוסם הזקן; הוא דיבר בוזירות, ולא בחוסר כעס. "מבחן הוקית, הארי, יש לנו חוב דם מהרמיוני גרייניג'ר לבית מאלפי. לורד מאלפי מציע תשלום של החוב הזה, ואז הקסמהדרין מצביע על הצעתו. זה הכל". "אבל..." אמר הארי לאט. "לו ציוס מווין לסלית'רין, הוא מוכרת להבין שהרמיוני הייתה רק כלי משחק. לא מי שהוא צריך לכעוס עליו באמת. נכון?"

"לא, הארי פוטר", אמר אלבוס דמבלדור בכבדות. "כך אתה רוצח שלוציאוס מאלפי יחשוב. לו ציוס מאלפי עצמו... לא יחולק עמך את הרצון שיחשוב כך".

הארי הביט במנהל, עיניו נעשות קרות יותר, בזמן שמיינרווה עצמה נאלצה להשתלט על הרגשות שלה, להפסיק בצעידה שלה ולנסות לנשום. היא ניסתה לא לחשב על זה, ניסתה להפנות את מחשבותיה הרחוק מזה, אבל היא ידעה. היא ידעה מהרגע ששמעה.

היא הייתה מסוגלת לראות זאת בעיניו של אלבוס – "האם היא ניצבת לפני עונש מוות?" שאל הארי בשקט, וצמרמות עברו בגבה של מינרווה למשמע נימת הקול הזה. "לא!" אמר אלבוס. "לא, לא הנשיקה, לא אזקבן, לא לתלמידת שנה ראשונה בהוגוורתס. המדינה שלנו לא אבודה עד

כדי כך, עדין לא."

"אבל לו^ץisos מאלפוי", אמר סורוס בקול חסר נימה, "בהתחלת לא יסתפק בleshbor את השרביט שלה".

"בסד"ר", אמר הארי בנימה ציוויל. "כמו שאני רואה את זה, יש לנו שני כיווני התקפה עיקריים. כיוון ראשון, למצוא את האשם האמתי. כיוון שני, אפשרות להוכיח על לו^ץisos. פרופסור קוירל הצליל את חייו של דראקו, האם זה יותר חובם מבית מאלפוי אליו שהוא יכול לפדות כדי לבטל את זה של הרמיוני?"
מינרווה מצמצה שוב בהפתעה.

"לא", אמר דמלדור. הקוסם הזקן הניד בראשו. "זו הייתה מחשبة חכמה – אבל לא, הארי, חוששו שלא. ישנו יוצא מן הכלל כשהקסמה הדرين החושד שנסיבות הוביחים נוצרו בכוונה. והמורה להתגוננות מפני כוחות האופל כלל לא נמצא מעבר לכל חשד. כך יטען לו^ץisos".

הארי הנהן פעם אחת, פניו מקובעות. "המנהלה, אני יודע שאמרתי שלא עשה זאת – אבל בהתחשב בנסיבות – הפעם היה – שבה דראקו הטיל עליי את קללה העינוי, האם זה חוב מספיק –"
"לא", אמר הקוסם הזקן (מיןrhoה פלטה "מה?" וסوروוס הרים גבה). "זה לא היה מספיק, וכעת אין זה חוב כלל. אתה מליטה הכרה מהיקת זיכרון כדי שישכח את האירוע לפני شيיעך –" אלבוס היסס. "הארי... מה שעשית עם דראקו, عليك להניח שלזיות מאלפוי ידע על כך בקרוב."

ראשו של הארי שקע אל ידיו. "הוא ייתן לדראקו וריטסום..."
"כן", אמר אלבוס בשקט.

הילד שנשרבחים לא אמר דבר כשישב עם ראשו בידיו. המורה לשיקויים נראה המומם באמת ובתמים. "draako באמת ניסה לעוזר לעלמה גריינגר", אמר סורוס. "אתה – פוטר, אתה באמת –"

"שינייתי אותו?" אמר הארי בין ידיו. "עשיתי בערך שלושה-רבעים מהדרך. לימרתי אותו להטיל את לחש הפטרונוס והכל. אבל אני לא יודע מה יקרה עכשו".

"וולדמורט הכה בנו מכח אנושה היום", אמר אלבוס. קולו של הקוסם הזקן נראה כמו מראהו של הילד עם ראשו בין ידיו. "הואלקח שניים מהכלים שלנו, במהלך אחד... לא. הייתי צריך לראות זאת קודם. הואלקח שניים מהכלים של הארי במהלך אחד. וולדמורט החל במשחק שלו שוב, לא נגדי, אלא נגד הארי. וולדמורט מכיר את הנבואה, הוא יודע מי יהיה האויב האחרון שלו. הוא לא מכחלה תמודד עם הרמוני גריינגר ודראקו מאלפיו לצידו של הארי כשייגלו. הוא מכח בהם עת".

"אולי זה אתה-יודע-מי ואולי לא", אמר הארי, קולו נשמע לא יציב כמעט. "הבה לא נצמצם את מרחב ההשערות לפני". האринשים נשימה והוריד את ידיו. "הדבר הנוסף שאנחנו יכולים לעשות הוא לתפוז את הפושע האמיתי לפני המשפט – או לפחות למצוא

ראיות מוצקות לכךISM שמשיחו אחר עשה זאת".

"מר פוטר", אמרה מנורווה, "פרופסור קויריל אמר להילאים שהוא יודע על מישחו עם מניע לפגוע במר מאלפי. האם אתה יודע על מי הוא דיבר?"

"כן", אמר הארי לאחר היסוס. "אבל אני חשב שאערוך את החלק הזה בחקירה עם המורה להתגוננות – בדיק כmo שלא ארשה שפרופסור קויריל יהיה בחדר כשאנחנו מדברים על איך לחקור אותו".

"הוא חושד بي?" אמר סורוס, ואז צחק קצרות. "הוא, כמובן שהוא חושד".

"התוכנית שלי", אמר הארי, "היא ליכת להסתכל בחדר הגביים שבו נערך לכארה הדרקרוב ולראות אם אני יכול למצוא anomalיות. אם תוכל לומר להילאים החוקרים מתחת לי לעבור –"

"איזה הילאים חוקרים?" שאל סורוס בקול חסר נימה.

הארי פוטר נשם נשימה עמוקה, נשף אותה לאט, וואז דבר שוב.
"בספרי מסתורין בדרך כלל לוקח יותר מיום אחד לפחות פשע,
אבל עשרים וארבע שעות – לא, שלושים שעות זה אלף שמות
מאות דקות. ואני יכול להסביר על לפחות עוד מקום אחד לחפש בו
رمוזים – אם כי זה י策רך להיות מישחו יוכל להיכנס לחדרי
הבנות בריבנקלו. כשהרמיוני נלחמה בבריוונים, היה מצאה פתקים
 מתחת לבירתו של בוקר, שאמרו לה לאן לлечת –
"אלבגס..." אמרה מינרווה.

"לא אני שלחתיכם אוטם", אמר הקוסם הזקן. גבותו הלבנות עלו
 בהפתעה. "לא ידעתה על כך דבר. אתה חושב שרימנו אותה, hari?"
 "זו אפשרות", אמר hari. "יותר מכך, משום שישנו חלק
 בתעלומה שאתם לא יודעים עדין". קולו של hari נעשה נמוך,
 רציני יותר. "המנהלה, אתה כבר יודע שקיבלתי את גלימת
 ההיעלמות של אבי מישחו שהשאר פתק מתחת לבירתו שלי,
 שאמר שזו מתנה חגיגמולד מוקדמת. אני חושב שעליינו להניח שזה
 אותו האדם שהשאר פתקים להרמיוני –"

"hari", אמר הקוסם הזקן, והיסס לרגע. "להחזיר לך את גלימת
 ההיעלמות של אבי לא נראה כמו מעשה של נבל –
 "תקשיב", אמר hari בדחיפות. "החלק שאתה לא יודע הוא
 שאחרי שבטריקסblk נמלטה מאזקבן, מצאתי פתק נוסף מתחת
 לכריית שלי, חתום בשם 'סנטה קלואס', שבו נכתב שהוא שמע
 שכלהת אותה בהוגוותם, והוא נותן לי דרך מילוט למכוון
 המכשפות של סיילם באמריקה. הפתק הזה הגיע עם חפיסט
 קלפים, שבה הקلغ של מלך לב היה לכארה מפתח מעבר –
 "מר פוטר!" צעקה פרופסור מגונגל, היא אףילו לא חשבה
 לפני שדיברה. "זה בנסיבות היה יכול להיות ניסיין חטיפה!" הייתה
 צריכה לומר – "

"כן, פרופסור, עשית את הדבר ההגיוני", אמר הילד בקול
 שקול. "בהתאם לנسبות, עשית את הדבר ההגיוני. אמרת

לפרופסור קוירל. ועלפי פרופסור קוירל, מפתח המעבר הזה מוביל לאנשחו בלונדון – הוא בהחלט לא חזק מספיק בשבייל להיות מפתח מעבר ביינלאומי. עכשו, יכול להיות שמי שלח את הפתק לא שיקר, ושהמקום הזה בלונדון הוא רק תחנת מעבר." הילד הכנס את ידו לגילמוותיו והוציא חפיסת קלפים, יחד עם פתק נייר מקופל. "אני סומך عليיכם לא להסתער ברובים שלופים – כולם, שרבייטים שלופים – רק למקהה שהשולח הוא בזבירות שלי, אם לא שלכם. אבל אם זו מלכודת, אני אומר שנפיעיל אותה עכשו.ומי שזה לא יהיה, ניקח אותו בחיים כדי שנוכל להציג אותו בפני הקסמהדרין, אני לא יכול להציג מספיק את העניין הזה". סורוס קם מכסאו, עניינו דרכות, ונע לעבר הארי. "אני אזדקק לשערה שלך בשבייל פולימייצי, מר פוטר –

"הבה לא נפעל בחיפזון!" אמר אלבוס. "טרם בחרנו את הפתקים שנשלחו לעלמה גריינגר; ייתכן שלא יהיה שום דמיון כלל. סורוס, האם תיכנס לחדרה ותבדוק אם תוכל למצואו אותם?" גבותיו של הארי עלו בעודו קם להקל על המורה לשיקויים את הגישה ללבך שערו. "אתה חושב שניים אנשים שונים מסתובבים בהוגוורתס ומשאים פתקים מתחת לכריות?"

سورוס צחק צחוק אירוני קצר, ידו נעה קדימה ותלשה שערה שנעטפה במחירות במשי. "ייתכן בהחלט. אם למדתי משהו במהלך כהונתי כראש בית סלית'ריין, למדתי אילו בלאגנים מגוחכים קורים כשישנו יותר מזוםם אחד וייתר ממזומה אחת. אבל המנהל – אני חושב שמר פוטר צודק באומרו שעלי להפעיל את מפתח המעבר הזה ולראות לאן הוא מוביל."

אלבוס היסס, ואז הנהן בחוסר רצון. "ADBר איתך לפני שתלך, אם כן".

* * *

כשהארי עזב את החדר כדי לעורך את החקירות שלו, סורוס

הסתובב על עקביו לעבר צנצנת אבקת הפלו, גלימתו מתבדרות מרוב מהירות. "אני אקח קצת פולימייצי גומי, אוסיף את השערה ואלאן. המנהל, האם תואיל להמתין בהיכון כדי – "

"אלבוס", אמרה מינרווה, מופתעת מהיציבות של קולה, "האם אתה השארת את הפתקים הללו מתחת לכירתו של מר פוטר?" ידו של סורוס עזרה רגע לפני שהשליכה את אבקת הפלו אל האש.

דמלבדו רה הנחן לעברה, אם כי החיוך שהתלווה אליו היה חלול מעט. "את מכירה אותו טוב מדי, יקרותי."

"ואני מניחה שפתח המעבר הזה מוביל לבית ידיותי שבו מר פוטר יהיה בטוח ומוגן עד שתבוא לאסוף אותו ולהחזיר אותו להוגוורטס?" קולה היה כפוץ – זה הגיוני, היא לא הייתה מסוגלת להכחיש שזה הגיוני, אבל אייכשה זה נראה אכזרי מעט.

"זה תלוי בנסיבות", אמר הקוסם הזקן בשקט. "אם הארי היה מרוחיק לכת עד כדי כך – יתכן שהייתי נותן לו להצלחה בבריחתו שלו, זמן מה. עדיף לדעת לאן הוא הולך, ולזודא שהוא ממקום בטוח, עם ידידים – "

"וילחשוב", אמרה פרופסור מקגונגל, "שחשבת להוכיח את מר פוטר על שלא אמר לנו על העניין החשוב הזה! לגעור בו על שלא היה לו השכל היישר לבתו לבנו!" קולה התגבר בעוצמתו. "אני מניחה שאדלג על ההרצאה הזו!"

סורוס הביט במנהל בעיניהם מצומצמות. "והפתקים לעלמה גריינגר – "

"המורה להתגוננות, סביר להניח", אמר הקוסם הזקן. "אך עם זאת – זהו רק ניחוש."

"אלאן לחפש אותם", אמר סורוס. "וואז, אני מניח, אתחיל לחפש את אתה-יודעמי." קימות מצח חזה את פניו של המורה לשיקויים. "מטלה אותה אין לי שמן של מושג היכן להתחילה. אתה מכיר קסמים שכולים למצוא נושא, המנהל?"

* * *

כיתה הלימוד של גילוי-עתידות הייתה מוארת באור האדום העמומם של מאות קטנות שבعرو במאות סוגים קטורות, וכך היה צריך לתריך במליה כיצד נראה החדר, המילה הייתה 'עשן'. (בנהנחת שטרחת להביט במשהו בכלל, כשהאהף שהן מאיים בחותם עומסיתר ולמות). אם מבטך היה חודר את הערפלים הטחובים הללו, הייתה חדר זעיר וצפוף שבו ארבעים כיסאות מרופדים, רובם ללא שימוש, נדחסו סביב לחדר פתוח קטן במרכז החדר, שבו דלת עוגלה ברצפה המתינה להימלטות שלך.

"הגרים!" אמרה פרופסור טרלוני בקול רועוד כשהבחיטה לתוך כסוסו של ג'ורג' וויזלי. "הגרים! זה סימן של מוות! מישחו שאתה מכיר, ג'ורג' – מישחו שאתה מכיר עומד למות! ובקרוב – כן, זה יהיה בקרוב מאד, אניחושת – אלא אם כמובן זה יהיה מאוחר יותר –"

זה היה יכול להיות הרבה יותר מפחיד, חשבו פרד וג'ורג', אם היא לא הייתה עושה את אותו הדבר לכל תלמיד אחר בשיעור גילוי-עתידות. הם כבר בקושי חשבו על זה בשלב זה; כל מחשבותיהם היו מרכזות באסון של היום –

הדרلت שברצפה נפתחה בבור שגורם לפרופסור טרלוני לצוחה ולשפוך את התה של ג'ורג' על הגלימות שלה, ואז רגע לאחר מכן דמלבדו עלה בצליל ווש מהרצפה עם ציפור אש על כתפו.

"فرد!" אמר הקוסם הוזן בצוויו. גליםותיו היו במצב שחוור כשל לילה חסר ירח, עיניו קשות כמו יהלומים כחולים. "ג'ורג'!
אתה, עבשו!"

נסעה השתקנות קולקטיבית ועד שפרד וג'ורג' החלו לרדת במורד הסולם אחרי המנהל, כל הכיתה החלה להעלות השערות בנוגע לחקיקdem בניסיון הרצה של דראקו מאלפי.

הדרلت בקושי הפסיקה להירתק מעלייהם לפני שכל הצלילים

מסביב הושתקו והקוסם הזקן הסתובב לעברם והושיט את ידו
ואמר, "תנו לי את המפה!"
"מ-מפה?" אמר פרד או ג'ורג' בתדרמה מוחלטת. הם מעולם
אפילו לא חשו שדמלדור חושד. "מה, אי-אנחנו לא יודעים על
מה אתה –"

"הרמיוני נמצאת בצרות", אמר הקוסם הזקן.
"המפה בחדר שלנו", אמר פרד או ג'ורג' מיד. "רק תן לנו כמה
דקות להביא אותה ואנחנו –"

זרועתו של הקוסם אספו אותם כאילו היו כריות, נשמעה
צוחחה חזורת והבזק אש ואו שלושתם היו בחדר של בני השנה
השלישית של גרייפינדור.

כמו רגעים לאחר מכן, פרד וג'ורג' הושיטו את המפה למנהל,
מתכווצים ורק קצר בגלל חילול הקודש שבהענתק הפיסה היקרה
של מערכת האבטחה של הוגוורטס לאדם שהיה בעלייה החוקיים,
והקוסם הזקן קימט את מצחו למראה הקלף הריק לכואורה.
"אתה צריך לומר", הם הסבירו, "הנני נשבע בזאת חניגית שאני

מחפש צדות –"

"אני מסרב לשקר", אמר הקוסם הזקן. הוא הרים את המפה
גבוה והרעים, "שמי לי, הוגוורטס! דלייגיטור פרודוי!" רגע לאחר
מכן המנהל חשב את מצנפת המיון, שנראתה מתAIMה בצדיה
מחפידה על הראש שלו, כאילו דמלדור תמיד המתין למצנפת
מלאת טלאים שתשלים את קיומו.
(פרד וג'ורג' מיד שינו את הביטוי הזה, למקרה שהוא יעבד
למיشهו חוץ מהמנהל, והחלו לחשב על מתייחסות שכוללות את
מצנפת המיון).

הקוסם הזקן לא בזבז רגע לפני שהויריד את מצנפת המיון
מראשו והפך אותה – היה קשה לראות כשהיא הפוכה, אבל היא
נראתה קצר נעלבת מהטייפול – ואו הכנסיס את ידו ושלף מוט
בדולח. עם המכשיר הזה הוא החל לצייר תבניות דמיות רוננות על

המפה, ממילמל לחשים מוזרים שנשמעו לא בדיק כמו לטינית והדרדו באזוניהם בצורה מטרידיה למדרי. באמצעות צירור רונה אחת הוא הביט בשניהם, ממסר אוותם במבט כועס וחד. "אшиб לכם אותה לאחר מכון, בני וויזלי. חיזרו לכיתה".

"כן, המנהל", הם אמרו, ואזו היססו. "אה – בקשר להרמוני גריינגר, האם היא באמת עומדת להיות כבולה לשרת את דראקו מאלפי לנצח בחור –"
"למי", אמר הקוסם הזקן.
הם הילכו.

כשהיה לבד בחדר, הקוסם הזקן השפיל את מבטו אל המפה, שרשמה על עצמה כתה רישום משובח של חדרי גריינגר בהם עמד, הרישום אלבוס פ.ג.ב. דמלדיל הקטן היה השם היחיד שנותר בהם.

הקוסם הזקן החליק את המפה, התכוופף מעלה, ולחש, "מצאי את טום רידל".

* * *

חדר החקירות במחילה לאכיפת חוקי הקסם הוואר לרוב על ידי אור כתום קטן, כך שההילאי שחוקר אותו יוכל להישען קדימה לעבר כיסא המתכת הלא נוח שלך כשרוב פניו בצל, מה שמנע ממרק לקרוא את הבעת פניו כשהוא קרא את שלך.

ברגע שמר קויריל נכנס לחדר, האור הכתום הקטן התעמעם והחל להבהב כמו נר שעומד להיכבות ברות. החדר הוואר כתם בזוהר חסר מקור בצבע קרית, שהAIR את כל עורו החיוור של מר קויריל כמו בחת, למעט, אייכשהו, עיניו, שנותרו בחשכה.

ההילאי בתפקיד שבוחן ניסה לבטל את האפקט ארבע פעמים ללא הצלחה, על אף העובדה שמר קויריל וויתר בנימוס על השרביט שלו כشنעוץ לחקירה, ולא הפגין שום סימן של אמירת לחשים או הפעלת כוח כלשהו.

"קווירינוס... קווירל", אמר בעצתיים הגבר שישב ממול למורה להתגוננות, שהמתין ב涅מוס. לחוקר היה שיער בצע חום צהבהב שהיה משוקך לאחור כמו רעמה של אריה, עם עיניים צהבהבות קבועות בפניו חמורות הסבר וח:right;ושות הקטנים של אדם בסוף העשור העסקי שלו. הגבר, ברגע זה, עלעל בתיקייה גדרולה של ניירות קלף שהוציא מתיק מסמכים שחור וሞץק מאוד לمرאה, אחרי שצלע לתוך החדר והתיישב, בלי להבט בפניו של האדם שחקר. הוא לא הציג את עצמו.

לאחר עלול נספ' במסמכים, שהתנהל בדממה, ההילאי דיבר שוב. "נולד ב-26 בדצמבר, 1955, לקונדייה קווירל, מכון ידועה של לירינוס למלנגן... בוגריות טובות למד... כSHIPOMETRI בלחשים, SHINOVICROHA... 'קס'ם' בחקר המוגלים, מרשימים... רוננות עתיקות, ואה, כן, התגוננות. 'קס'ם' גם בזיה. הלכת ונחיתת תיר רצני, ביקורת בכל מיני מקומות. ויזות מפתח מעבר לטרנסילבניה, לאייפריה האסורה, לעיר הליל הנצח... בחוי, טקסס." הגבר הרים את עיניו מהתיקייה, עיניו מצומצמות. "מה עשית שם, מר קווירל?" "ביקרתי באתרי תיירות, בעיקר באזורי המוגלים," ענה המורה להתגוננות בקלילות. "כפי שאמרת, אני תיר רצני."

הגבר הקשיב לוזה במצח מוקומט, ואז הביט מטה שוב, ואז מעלה שוב. "אני רואה גם שביקרת בפויוקי סיטי-1983".

המורה להתגוננות הרים גבה בבלבול כל. "מה עם זה?"

"מה עשית בפויוקי סיטי?" ה שאלה נורתה, חודה כתער.

המורה להתגוננות מפנה כוחות האופל קימט קלות את מצחו. "שומ דבר מיוחד. ביקרתי באתרי תיירות מוכרים, באתרי תיירות פחות מוכרים, ופרט לכך, נשמרתי לעצמי".

"באמת?" אמר ההילאי בקול רך. "התשובה הזו מעניינת מאוד בעניין".

"למה?" שאל המורה להתגוננות.

"משום שאין שום וויזה לפויוקי סיטי." הגבר סגר את התיקייה

בטריקה. "אתה לא קווירינוס קוירול. מי אתה לעזאזל?"

* * *

המורה לשיקויים נכנס בשקט לחדר של בנות השנה הראשונה בריבנקלג, מקום צבעוני שבו צבעי הארד והכחול התחרו במאיהיו צבעיהם של חיים פרוותיות, צעיפים ושמלות, חתיכות קטנות של תכשיטים זולים, וופסטרים של אנשים מפורסמים. كل היה לזהות את המיטה של הרמוני גריינגר; הייתה זו המיטה שהותקפה על ידי מפלצת ספרדים.

לא נראה כאילו יש עוד מישחו בסביבה בשעה זו ביום, וכמה להשים הבטיחו זאת.

המורה לשיקויים חיפש מתחת לכירית של הרמוני גריינגר, ומתחת למיטה שלה, ואז החל לעبور על התיבה שלה, ממין בגדים תחתונים ועלيونים מבלי שהבעתו תשנה, ולבסוף הצליח לשולף אוסף של ניירות שתיארו מקומות וזמןם שבהם יימצאו בריון,

כולם חתוםים רק באות 'ס' מסוגנת.

פרץ אש קצר לאחר מכן הנניירות נעלמו, והמורה לשיקויים עזב לדוח על כישלון המשימה שלו.

* * *

המורה להתגוננות ישב ברוגע, ידיו שלובות בחיקו. "אם תדבר עם המנהל דמלדור", אמר המורה להתגוננות, "תגלה שהוא מודע היטב לעניין זה, ושסהכמתי ללמד התגוננות מפני כוחות האופל בתנאי המפורש שלא ייעשו שום חקירות בנוגע –"

בתנועה מהירה כברק, החוקר שלף את שרביטו וירק "פוליפלייס לרבסו!" באותו רגע שהמורה להתגוננות התעטש, מה שגורם מה לקרען הכסופה-כמורה להתפוצץ במטר של ניצוצות לבנים.

"סלח לי," אמר המורה להתגוננות בנימוס.

החויק שחייב ההיילאי היה משולל כל עליונות. "או איפה קוורינוס קוירל האמתי, אה ? תחת קללה אימפריוות בחתיתה תיבת איפשו, בזמן שאתה לוקח שערת פה ושם בשביל הפולימיצי הלא חוקי שלך ? "

"אתה מניח הנחות מפוקפקות למדי", אמר המורה להתגוננות בקול חד. "מה גורם לך לחשב שלא פשוט גנבתי את הגוף שלו עם קסם אפל ביוחר ? "

בעקבות זה השתרה שתיקה קצרה.

"אני מציע", אמר ההיילאי, "שתיקח את זה ברצינות, מר מי שלאלתתיה".

"אני מתנצל", אמר המורה להתגוננות, נשען לאחרור בכיסאו, "אבל איני רואה סיבה להשפיל את עצמי במקרה הזה, מה אתה הולך לעשות, להרוג אותה ? "

"אני לא אוהב את חוש ההומו שלך", אמר ההיילאי בקול רך.

"כמה מctr בעבורך, רופס סקרימג'ר", אמר המורה להתגוננות.

"נתונה לך אהדתי העמוקה". הוא היטה את ראשו, כאילו בוחן את החוקר; ואפילו בצל של אור הקרה, העיניים ניצנזו.

* * *

פדרה הביטה מטה אל צלחתה.

"הרמוני לא הייתה עושה את זה !" צעקה מנדி ברוקלהרטש, שהייתה על סף דמעות, למשה היא הייתה מעבר לסת הדרמעות, קולה היה חזק מספיק להשתיק את כל האולם הגדל אלמלא כל שאר התלמידים שצרכו אחד על השני. "אני – אני מתחערבת שמאלפיו ניסה – לעשות לה דברים – "

"הגנול שלנו בחיים לא היה עושה משהו כזה !" צעק קווין אנטויסל חזק אפילו יותר מנדוי.

"כמובן שהוא היה עושה !" צעק אנתוני גולדשטיין. "مالפיו הוא בן של אוכלים ! "

פדרמה הביטה מטה אל צלחתה.
 דראקו היה הגנREL של הצבא שלו.
 הרמוני הייתה המייסדת של אלגר"ה.
 דראקו בטח בה שתהיה הסגנית שלו.
 הרמוני הייתה חברתה לבית ריבנקלו.

שניהם היו חברות, אולי שני החברים הטובים ביותר שיש לה.
 פדרמה הביטה מטה אל צלחתה. היא שמחה שמצוות המיוון לא
 הגיע לה הפלפה. אם הייתה מתמינה להפלפה זה היה הרבה
 יותר כואב, לנוכח החלטת איפה נמצאת הנאמנות המפולגת שלו...
 היא מצמצה והבינה שהראייה שלו נעשתה מטופשתה שוב,
 והירימה יד רועדת למחות את עיניה פעם נוספת.

מורג מקודגל נחרה בעוצמה כזו עד שהוא נשמע אפילו מעבר
 למוחה של ארוות הזרים, ואמרה בקול רם, "אני מתערבבת
 שגריניגר יימתת בקרב שלו אठמול, אני מתערבבת שזו הסיבה
 שמאלפי אתגר אותה –"

"**תשטמו כולכם!**" שאג הארי פוטר והכה בשולחן עם שני
 אגרופיו בכזו עוצמה עד שצלחות קרקשו לכל אורכו.
 בכל זמן אחר זה היה גורם למורים לגעור בו, אבל הפעם זה
 פשוט גורם לכמה תלמידים סמכים להבטח.

"רציתי לאכול ארוות הזרים", אמר הארי פוטר, "וואז לחזור
 לחקירה, אז לא עמדתי לדבר. אבל כולכם מתחננים בצורה
 מטופשת, וכשהאמת תתגלה אתם הולכים להתחרט על מה
 שאמרתם על אנשים חפים מפשע. דראקו לא עשה שום דבר,
 הרמוני לא עשתה שום דבר, על שניהם הוטל לחשייזיכרונ-מוזיף!"
 קולו של הארי פוטר התגבר במילים האחרונות. "איך זה לא ברור,
 לעוזל?"

"אתה חושב שאתה זונה?" צעק עליו קוין אנטויסל בחזרה.
 "זה מה שכולם אומרים! לא עשית את זה, וזה הכל היה לחש
 זיכרונ-מוזיף! אתה חושב שאתה שאנחנו טיפשים?"

ומורג הננהה לצדיו במבט מתנשא.

המבט שעלה על פניו של הארי פוטר לפדמה להתכווץ.
 "אני מבין", אמר הארי פוטר, זו לא הייתה צעקה אז פדמה נאלצה להתאמץ כדי לשםוע. "פרופסור קוירל לא פה כדי להסביר לי עד כמה אנשים טיפשים, אבל אני מתערב שהפעם אני יכול להבין את זה בעצמי. אנשים לפעמים עושים משהו מפגר ונחטפים ונוחנים להם וריטסרום. לא אומני פשע רומנטיים, משום שהם לא יתפסו, הם היו לומדים הلتיהכלה. פושעים עצובים, עלוביים, חסרי יכולת נתפסים, ומתודים תחת וריטסרום, והם נואשים לא להיכנס לאזקבן אז הם יגידו שהוטל עליהם לחשייכרונ-מוזיף. נכוון? או המוח שלכם, בשיווק פבלובי טהור, מחבר את הרעיון של לחשייכרונ-מוזיף לפושעים עלוביים עם תירוצים שלא יאמנו. אתם לא צריכים לבחון את הפרטים הספציפיים, המוח שלכם פשוט עושה התאמות-תבניות בין ההשערה לסל הדברים שאתה לא מאמין להם, וסימתם. בדיקן כמו שאבא שלי חשב שהיפותזות קסומות הן אף פעם לא נכונות, משום ששמעו כלכך הרבה אנשים טיפשים מדברים על כסם. להאמין בהשערה שמערכת לחשייכרונ-מוזיף זו תמידה."

"על מה אתה מבקש?" אמרה מורג, מביטה במورد אפה על הילד-שנשאר-יבחים.

"אתה חושב שנאמין לו שהוא שיש לך לומר?" צעקה מכשפה ריבנקלאית מעט בוגרת יותר שפדמה לא זיהתה. "קשהה זה שהפק את גרייניג'ר לאפלה?"

"ואני לא עומד להתלוון", אמר הארי פוטר בקול רגוע להפחיד, "על זה שלקוסמים אין שמיין של היגיון והם מאמינים לדברים הכיא מטורפים שיש. משום שאמרתי את זה פעם לפרופסור קוירל, והוא הביט בי במבט הזה ואמר שם לא הייתי מעורע על ידי המקום שבו גדלתי היתי יכול לחשוב על מה דברים מגוחכים יותר שביהם מוגלגים מאמינים. מה שאתה עושים מאוד אנושי ומאוד רגיל וזה

לא הופך אתכם לאנשים רעים באופן מיוחד, אז אני לא עומד להתלונן." הילד-שנשארבichiים קם מassisao. "אראה אתכם אחר כך."

והاري פוטר עזב אותם, עזב את כולם.

"את לא חושבת שהוא צודק, נכון?" שאלה סו לילצידה, בnimma שהבהירה מה היא חושבת.

"אני –" אמרה פדמה. נראה כאילו המילים נתקעו בגרונה, המחשבות נתקעו בראשה. "אני – קלומר – אני –"

* * *

אם אתה חושב מספיק חזק אתה יכול לעשות את הבלתי אפשרי. (הארי האמין בזה מזמן ובעולם. היו זמנים בהם הכיר בחוקי הפיזיקה כמגבלות עלינו, וככשיו הוא חשב שאין כלל מגבלות אמיתיות.)

אם אתה חושב מהר מספיק אתה יכול לפעמים לעשות את הבלתי אפשרי מהר ...

...לפעמים.

רק לפעמים.

לא תמיד.

לא בצורה מהימנה.

הילד-שנשארבichiים הביט סביבו בחדר הגבייעים, מוקף בפרשימים, גבייעים, צלחות, מגיננים, פסלים ומדליות שנשמרו מאחוריו אלף, אולי עשרות אלפי ארוןות מצוגה מזכוכית. לאורן, מאות שנות קיומה של הוגוורתס, החדר הזה אסף פריטים. שבוע, חודש, אולי אפילו שנה לא היו מספיקים כדי לבחור באפשרות הבדיקה' על כל פריט בחדר. עכשו כשפראופסדור פליטיק עזב, הארי שאל את פרופסדור ווקטור אם יש דרך להזות נזק להחשי ההגנה מסביב לחייטוי הבודולח, כדי לוודא את קיומה של שרית שדר קרב אמיתית היה צריך להשאיר מאחור. הארי התרכז בספרייה

הוגוורטס, מחהפש לחשים שיבידלו בין טביות אצבע ישנות לחדשות, או שיזרו נשיפות משתאות בחדר. כל הניסיונות לשחק את הבלתי כשלו.

לא היו רמזים, לא כאלה שהוא היה חכם מספיק כדי לגלות. פרופסור סנייפ אמר שפתחת המעבר הוביל לבית ריק בלונדון, אלא כל זכר לאיש או דבר נוסף.

פרופסור סנייפ לא מצא פתקים בחדר של הרמיוני. המנהל דמבלדור אמר שרוחו של וולדמורט בודאי מתחבא בחדר הסודות, שבו מערכת האבטחה של הוגוורטס לא תוכל למצוא אותו. הארי התגנב אל החינוך של סליתרין תחת גלימת היעלמות ובילה את שאירית אחראיה בבדיקה כל המקומות המתבקשים, אבל הוא לא מצא דבר נחש שענה כshediber אליו. הכניסה לחדר הסודות לא נועדה להימצא באותו היום, כך נראה. הארי דיבר עם כל החברים של הרמיוני שעדיין היו מוכנים לדבר איתו, ואיש מהם לא זכר את הרמיוני אומרת משהו ספציפי בנוגע לסיבה שהיא חוותה שדראקו זומם נגדה.

פרופסור קוירל לא שב ממשרד הקסמים נכוון לזמן ארוחת הערב. התלמידים הגדולים חשבו שהמורה להתגוננות מפני כוחות האוּפל של השנה יחתוף את האשמה על התקורת, ויפוטר על כך שלימד את תלמידי הוגוורטס להיות אלימים מדי. הם דיברו על המורה להתגוננות כאילו כבר עזב.

הארי השתמש בכל שש השעות של מחולلحזמן שלו, וудין לא היו שום רמזים, והוא היה מוכחה לכלת לישן עכשו אם הוא רצה להיות מסוגל לתקוף במשפט של הרמיוני למחורת.

הילדשהמייד-סורהן עמד באמצע חדר הגביעים של הוגוורטס, שרבינו שמות לרגליו. הוא בכח.

לפעמים אתה פונה למוח שלך והוא לא עונה. למחרת, המשפט של הרמיוני גרייניג'ר החל כמתוכנן.

פרק ०८

פִּילָּפִי טָאוֹן, מְלָקֶתֶת אַפְּקָט כְּדוּרִים

העולם עתיק-היוםין של הקסמהדרין, קרייר ואפלולוי, עם חצאי מעגלים מתורמים מהמרכז, ופסלי עץ פשוטים מונחים על חצאי המעגלים הללו. אין מקור א/or, אך ההיכל מואר היטב, ללא כל סיבה או גורם הנראה לעין. הקירות, כמו הרצפה, עשויים מאבן כהה, צירוף אלגנטית ו会议上 של אבני נאות מאוד למרה, עם מרום חלק שנראה כאילו הוא זורם ומשתנה מתחת לפני השטח. זהו העולם עתיק-היוםין, מקום הקסם העתיק ביותר שstrand עד היום; כל מקום אחר של כוח הושמד במלחמה זו או אחרת. זהו אולם הקסמהדרין, והוא העתיק ביותר משום שהמלחמות נגמרו עם בניית המקום הזה.

זהו אולם הקסמהדרין; ישנו מקומות עתיקים יותר, אך הם נסתירים. האגדה מספרת שקירות האבן הכהה זומנו, נוצרו, באו בידי קיומם בכוח רצונו של מרליין, כאשריבץ את הקוסמים החזקים ביותר שנתרו בעולם והדheim אותם בכוחו עד שקיבלו אותו בשליטם. וכשהחזים (משיכת האגדה) המשיכו לחזות שלא נעשה מספיק כדי למנוע את קץ העולם והקסם, מרליין (הסיפור ממשיך) הקريب את חייו, את הקסם שלו, כדי להטיל את האיסור של מרליין. לא היה זה מעשה נטול מחיר, משום שכיוום לא ניתן להקים מקום שכזה בשום כוח הנתון בידי קוסמי העולם. לא ניתן גם להורסו, משום שקירות האבן הזו ינתקו بلا פגע, אולי

אף ללא התchmodות, בלבבו של פיצוץ גרעיני. חבל שאיש לא ידע עוד כיצד ליזור אותם.

בחצי המעלג הגבוה ביותר של הקסמהדרין, בקומת האבן הכהה הגבוהה ביותר, ישנו דוכן נואמים. לצד דוכן הנואמים זהה עומד איש זקן, פניו חרושות קמטית דאגה וזקנו הכסוף משתרע עד מתחת למותנייו; זהו אלבוס פרטיבל ולופריך בריאן דמלדור. ידו הימנית אוחזה בשרביט של עוצמה, על כחפו נחה ציפור אש. ידו השמאלית אוחזה במוט קצר, דק וחסר עיטורים, עשוי מאותה האבן הכהה כמו הקירות. זהה שושלת מרلين הנצחית, הכליל של הכוחף הראשי. קארן דוטון העניקה את ה"שושלת" לאלבוס דמלדור ביום האחרון לחייה, שעת ספורות לאחר שחדר מטה למחזה מהבסט גריינדלולד, עופף-חול בוער בחזקה לצידו. היא בתורה קיבלה את השושלת מהפרפקציונייסט ניקודמוס קפראנוס, כל קוסם מעביר אותו לירושו הנבחר, עוד ועוד בשרשורת לא נגמרה עד היום בו מרלין עצמו הקሪב את חייו. זו (אם תחיה) הדרך שבה בריטניה הקסומה הצליחה לבחר את קורנליוס פאדג' בתורו שר הקסמים שלה, אבל זכתה באלבוס דמלדור בתור כושף ראשי. לא עלי-פי חוק (משום שחוק כתוב ניתן לשכתב) אלא על-פי מסורת עתיקה, הקסמהדרין לא בוחר מי יהיה אחראי לשגיגונויות. מאז יום קורבונו של מרלין, התפקיד החשוב ביותר של כל כושף ראשי היה לבחור בזהירות מרבית את האנשים שהם גם טובים, וגם מסוגלים לבחור יורשים טובים. הייתה מצפה שרשורת האור תחמיין צעד, בנקודות זמן כלשהי לאורך המאות; שהיא תסתה מהדרך לפחות פעמי אחת, ולעולם לא חשב. אך היא לא סטה. השושלת של מרلين נותרה, נצחית.

(או שכך אומרים אלה מהפלג של דמלדור. לורד מאלפני יאמר לך אחרת. ובאסיה מספרים סיפורים אחרים לגמרי, מה שלא הופך את הגרסה של בריטניה לשגויה).

ברמה הנמוכה ביותר של האולם עתיק-היוםין ישנו כיסא עם

משענת גבואה, ללא כריות, ממתכת כהה במקום מאבן כהה, שלא מרליין הציב שם.

בנין משרד הכספי שצמח מסביב למקום הזה בניו מלוחות עץ מצופים זהב, בהיר ומואר באור להבות, מלא בהמולת שנות. המקום הזה שונה. זהו לב האבן של בריטניה הקסומה, והוא לא ממוקם בזהב או מחופה בעץ, לא מואר באש או בהיר.

מלאים את החדר בשתייה מאופקת מכשפות וкосמים בಗימיות בצע שזיף, אותן ק' כסופה רוקמה עליו. הם נושאים את עצם באוירה רצינית אשר מראה כי הם יודעים היטב שהם נורא, נורא חשובים. הם נפגשים באולם עתיקיהומיין, אחרי הכל. הם אדוני וגבירות הקסמהדרין, והם מחשיבים את עצם כאנשיה הרגולים ביותר של המדינה הקסומה הדגולה ביותר. אנשים פחותים מהם כרעו בפניהם ברוך בתחינה; הם חזקים, הם עשירים, הם אצילים; האין הם דגולים?

אלבוס דמלדור הכיר כל איש בחדר הזה בשמו. הוא לימד רבים מהם, אם כי מעטים מדי למדו. חלום בעלי בריתו, חלקם יריבו, אחרי השאר הוא מוחר בתוך ריקוד הניטרליות הזהיר שלהם. כולם, בעיניו, הם אנשיו.

לו היה שואל לדעתו של המורה הנוכחי להתגוננות מפני כוחות האופל, בוגע לאדונים ולגבירות, הוא היה עונה כי בעודם מהם שאפתניים, מעטים מביניהם בעלי שאיפות של ממש. הוא היה מעריך שהקסמהדרין הוא בדיקת המקומות בו אדם כזה יסייע את דרכו – זה בדיקת סוג ההזדמנויות שהיא לוקה, אם לא היה לך שום דבר טוב יותר לעשות. אנשים כאלה הם מעוניינים לעתים רחוקות, אך מועילים לעתים קרובות; כלים לתמן, נקודות להרוויח, על ידי השחקנים האמתיים במשחק.

לא בקרוב החזאי המעלגים העולים, אלא בצד אחד של קשת מוגבהה לצופים, לצד מכשפה במצנפת מחודדת שפניה חרושות קמטי חשש, יושב ילד לבוש בגלימות השחרורות הרשומות ביותר

שיש לו. עיניו קrho ירווק ופייזורנפsh, והוא בקושי מעיר מבט באדונים ובగבירות כשם ננסים פנימה. בעבורו הם רק אוסף של גלים ממלמלות בצע שזיף לקישוט ספסלי העץ, רקע חזותי לסצנה של האולם עתיק-היוםין. אם ישפה אויב, או שהוא לתרמן, זהו "הקסמהדרין" ותו לא. לאליתה העשירה של בריטניה יש כוח קיבוצי, אך לא יכולת פעולה אישית; המטרות שלהם זרות מדי וטריויאליות מדי מכדי שייהו להם חפקדים אישיים בסיפור. וכן בעכשו, ברגע זה, הילד איןנו אהוב או לא-אהוב את הגלימות בצעב השזיף, משומם שהמוח שלו לא משיך להם מספיק סוכנות כדי שהיו נתונים לשיפוט מוסרי. הוא ד"ש, והם הרקע. גישה זו עומדת להשתנות.

* * *

הארי הביט בלי לראות מסביב לאולם הקסמהדרין; הוא נראה ישן למדים והיסטורי ואין ספק שהרמיוני הייתה יכולה להזות לו על המקום במשך שעوت בלי סוף. הגלימות בצע השזיף הפסיקו להגיעו, ושבוען הcis של הארי, שהתקדם בקצב של שלוש דקות בכל חצי שעה, הראה שהמשפט כמעט עומד להתחיל. פרופסור מקונגנול ישבה לצידו, ועיניה לא משוו ממנה ליותר מעשרים שניות וצופות.

הארי קרא את הנבייה היומי באותו הבוקר. הכוורת הייתה "בת מוגלים מטורפת מנסה לקטווע שושלת עתיקה" ושאר העיתון היה פחות או יותר אותו הדבר. כשהארי היה בן תשע הצבע האירי הרפובליקני פוצץ קסركטין בריטי, והוא ראה בטלוייזיה את כל הפוליטיקאים מתחרים מי יכול להיות יותר מזועזע. והארי חשב לעצמו - כבר אז, לפניו שידע הרבה על פסיכוןינה - שנראה כאלו כולם מתחרים מי יכול להיות הכיכי כועס, ואף אחד איןו יכול לטעון שמיישחו כועס מד', אפילו אם הוא החיע הרגע לעשות הפעצת שטיח גרעינית על צפון אירלנד. הוא נדחים, כבר אז,

מהריקנות העקרונית בהתרומות הפוליטיקאים – אף על פי שלא היו לו המילים לתאר זאת, בגיל ההוא – מעין תחושה שהם מנסים להרוויח נקודות קלות בכך שהם פוגעים באותה מטרה קלה כמו כל השאר.

הארי תמיד הרגיש את תחושת הריקנות זו בוגע להתרומות פוליטית, אבל היה זה מוזר עד כמה זה נראה הרבה יותר בברור, כשהאתה קורא תריסר כתבות נביאי היומי שמלות בהרמוני גריינגר.

כתבת השער, שנכתבה על ידי אדם שהארי לא הכיר, קראה להפחית את הגיל המינימלי באזבקאן, רק כדי שהובוצדמתה המעוותת שהשחיתה את כבוד סקוטלנד בתקיפה הפראית וחסרת הצדקה שלה על הירוש האחרון לבית עתיקי-iomין בתוך המקלט המקודש של הוגו-רטס תוכל להישלח לסתורנסים, שהיוו את העונש היחידי ההולם את חומרת הפשע הנתעב שלה. רק עונש זה יספיק כדי להרטיע פראים זרים ותת-Anoshim אחרים, שהאמינו כמותה בטירוף המעוות שלם שהם יכולים להתחמק מהצדקה של הקסמהדרין, מהטיהור הבלתיינמן וחסר הרחמים של כל מה שמאים על האצולה המכובדת וכוכלי וכוכלי.

הכתבת הבאה אמרה את אותו הדבר במילים פחות רהוטות.

МОקדם יותר, אלבוס דמלדור אמר לו,

”לא אנסה להרחק אותך מהמשפט הזה.“ קולו של הקוסם חזקן היה שקט ונטול כנעה. ”אני יכול לחזות איך זה יlk. אבל אבקש מך לנחות בי בנימוס שווה בתמורה. הפליטיקה בקסמהדרין עדינה, ואני יודע עליה דבר. כל שיטה שתעוז לעשות תהיה על חשבונה של הרמוני גריינגר; ואתה תזכור את מעשה השיטות הזה לשארית ימיך, הארי ג'יימס פוטראונס-ז'ורס.“

”אני מבין,“ אמר הארי. ”אני יודע. רק – אם אתה מתכוון לשולך שפן מהקובע שלך ולהציג את היום ברגע האחרון כשהচכל נראה אבוד, בבקשתה תגיד לי עכשו במקום לחת ל' לשבת ולדאוג –“

”לא הייתי עושה לך את זה”, אמר הקוסט הוקן, עייפות נוראה עוטפת אותו כשפנה לכלכת. “וועוד פחות מכך להרמיוני. אבל אין לי שפנים בכוכב, הארי. אנחנו רק יכולים לדאות מה לווציוס מאלפי לווצה.”

נשמעה נקישה קטנה וחדה, צליל יחיד וקצר שהשתיק איכשהו את כל החדר וגרם לראשו של הארי להבית סביב ולמעלה. גבוה מעלה, דמלבדור נקש על דוכן הנואמים עם המוט הכהה שהחזיק בידו השמאלית.

“הישיבה התשעה-עשרה של הקסמהדרין המאתיים ושמונה מתכנסת לבקשו של לורד לווציוס מאלפיו”, אמר הקוסט הוקן בקול חסר צבע.

מיד, רחוק מדורן הנואמים אבל גם במעגל הגבוה ביתר, קם גבר עם רעמה של שיער לבן שגלה מראשו אל כתפיו ואל גלימות השזיף שלו. “אני מציג עדה לתחקור תחת וויטסרוום”, אמר לווציוס מאלפיו, נימת קולו הקרייה ברורה בחדר, נשלטת וחלקה עם צليل קטן בביתר של זעם צדקני. “תעללה ותבואה הרמיוני, הראשונה לבית גריינגר.”

“אבקשכם לזכור שהוא תלמידת שנה ראשונה בהוגוורתס”, אמר דמלבדור. “לא ארצה התעמרות בעדרה זו –”
מישחו בספסלים אמר “פא !” בקול רם למדי, ונשמע גל של נהרות נגעלות, ואפילו לגelog אחד או שניים.

הארי הבית בגליות השזיף, עיניו מצטמצמות. ועם הкусם הגואה הגיעו אחר, תחרושה עולה של חוסר נחת, של מהهو עקום להחריד, כאילו המציאות עצמה מופרשת. הארי ידע זאת, איכשהו, אבל הוא לא הצליח להבין מה לא בסדר, או למה התודעה שלו חושבת שזה מהחריף...

“סדר !” הריעם דמלבדור. הוא נקש עם מוט האבן פעמיים כנגדי דוכן הנואמים, מפיק עוד שתי נקישות שדרשו את הרעש. “יהיה פה סדר !”

הדרת דרכה נכנסת העדרה הייתה בדיקת מתחת למושב של הארי,
או רק כשל הקבוצה נכנסת למגרי אל אולם האבן הארי ראה –
– שלישית הילאים –
– גבה של הרמיוני היה מופנה אל הארי כשנכנסה, הוא לא
הצליח לראות את פניה –
– ובעקבותיה דרור בוהק וסנאי מתרכץ מאור ירח –
– ומקור הפצע הנורא, מוסתר מתחת לגילה קרועה.
הארי כמו נורה על רגליו לפני שהספק לחשוב, רק האחיזה
הנוואשת והפתאומית של פרופסור מקונגלו בפרק ידו עצרה את ידו
מלתפות את שרביטו; והמורה לשינוי-צורה לחשה בנסיבות,
"הארי זה בסדר יש פטראנוס" –
לקח להארי כמה שניות להזכיר לעצמו. להלך שבו שהבין
שהרמיוני לא נחשפה ישירות לסתורון להחזיר את שאר החלקים
שבו למשהו דמוני שפויות –
אבל פטראנוס חיות אינם מושלמים, אמר קול אחר בתודעתו.
או שדמבלדור לא היה רואה דמות של גבר עירום שכואב להביט
כה. הרגשת בזה מתקrab, עם או בלי פטראנוס היה...
באיטיות, הארי פוטר התישב שוב כשפראופסור מקונגלו משכה
אותו מטה עם אחיזתה בפרק ידו.
אבל עד אז הוא כבר הספיק להכריז מלחמה על מדינת בריטניה
הקסומה, ומהשבה שאנשים יקראו לו אדון אופל כבר לא נראית
חשובה.
פניה של הרמיוני נגלו לו כשהתיישבה בכיסא. היא לא הייתה
זקופה ומתרישה כמו שהיא הייתה לפני פרופסור סנייפ, היא לא בכתה
כפי שעשתה כשההילאים עצרו אותה. היא פשוט ישבה שם עם
GBT של אימה וריןית כשלשללות המתכת הזדחלו מהכיסא
וככלו את ידיה ורגליה.
הארי לא היה מסוגל לעמוד בזה. אפילו בלי לחשב הוא ניסה
לברוח לתוך עצמו, לבסוף אל הצד האפל שלו, להתכסות בזעם

הקר כמו במגן. זה לוקח זמן רב מדי, והוא לא ניסה להיכנס לגמרי לצד האפל שלו מאז אזוקבאן. ואז כשהדם שלו היה דומה לקרח, הוא הרים את מבטו שוב, וראה את הרמוני בכיסא שוב, וגילה שהצד האפל שלו לא יודע דבר על איך להתמודד עם כאב מסוג זה.

הוא חדר את הקורר כמו סדין וכаб לא פחות מזה.
"בחוי, זה הארי פוטר!" נשמע קול נשי, גבוה וקליל, מתוק עד בחילה.

לאט, הארי הפנה את ראשו מהכיסא וראה אישת מחיצת, מאופרת כל-כך בכבדות שהעור שלה נראה כמעט ורוד, יושבת ליד אדם שהוא זיהה מתמנות בתורו שר הקסמים קורנליוס פאדג.
"יש לך משהו לומר, מר פוטר?" שאלת האישה, בעילצות
כאילו לא היה זה משפט.

אנשים אחרים הביטו בו עכשו.

הארי לא היה מסוגל לדבר, כל המילים שבתודעתו היו טיפשיות מכדי לומר אותן בקול רם. הוא לא הצליח למצוא שם דבר שגם נועל היה אומר. דמלדור הזהיר את הארי שאם מישחו אחד ירצה שהילד-שנשאר-בחאים ידבר, הוא יהיה מוכחה להעמיד פנים שהוא בגיל של עצמו –

"הנהל אמר שモטב שלא לדבר," אמר הילד, לא ממש מצלה להוציא את העוקצנות מקולו.

"הו, אבל יש לך את דשותנו לדבר!" אמרה האישה בעילצות.
"אני בטוחה שהקסמה dredין תמיד שמח לשם מהילד-שנשאר-בחאים!" לצדיה, שר הקסמים קורנליוס פאדג' הנהן.

פניה של האישה היו נפוחות ושמנות, חיורות בבירור מתחת לאיפור. כמעט באופן בלתי נמנע, מילה מסוימת עלה בתודעתו של הארי, והמילה הייתה היתה קרפדה. מה שלא אמרו להיות בקורסציה עם מוסריות בשום צורה, טען החלק הלוגי של הארי. רק ברטוי דיסני לאנשים מכוערים יש סבירות גבואה יותר להיות מורושים ולהפוך; והסרטים הללו בטח נכתבו על ידי אנשים שמעולם לא היו

מכוערים. הוא יתן לה הזרמנות, לכל אחד בחדר זהה מגיעה הזרמנות אחת...

"בגלל שנטעתי מאדון האופל?" שאל הילד, והצביע על הסוהרßen שריחף מהחורי הכסא של הרמיוני. "בחדר זהה יש משחו אף יותר."

פניה של האישה התכווצו, נעשו חמורות מעט. "אני מבינה שילד צעיר כמוך מפחד מהם, מר פוטר, אבל הסוהרsnsים צייננסים למדדי למשרד הקסמים. והם נחוצים, כמובן, כדי לשמר על –"
 "ילדה בת שתים-עשרה?" צעק הילד. "אללה היוצרים האפלים ביותר בעולם, הרוגשתי את זה אפלו דרך הפטרונס – את הצעץ מתקרב – זה מרושע נוראו –, וזה יאכל את כל מי שבחדר זהה אם תהיה לוזה הזרמנות! זה לא אמרו להיות בקרבת שום ילד, אף פעם! אתם צריכים להצביע לשלווח אותו מפה!"

"אנחנו בהחלט לא נערוך שום הצבעה כזו –" אמרה בחדרות אשთהקרפדה.

"זה מספיק, מدام אمبرידג', מר פוטר," נשמע קולו החמור של דמלדור מעיל. ואז אחרי הפסקה קצרה, הקוסם הזקן המשיך,
 "אם כי, כמובן, הנער צודק בכל מילה."

חלק מחברי הקסמהדרין נראו מוכנים מהתווכחה של הילד שנשארבჩים, וכמה אחרים הנהנו בחזקה למשמע דבריו של הקוסם הזקן. אבל הם היו מעתים מדי. הארי ראה זאת. הם היו מעתים מדי.

הוירטסרים הוכנסו אז, והרמיוני נראתה לרגע קט כאילו היא בן עומדת לבכות, היא הביטה בהاري – לא, בפרופסור מקונגנגל – ופרופסור מקונגנגל אמרה ללא קול מילימ' שהארי לא הצליח להבין מהזווית שלו. ואז הרמיוני בלעה שלוש טיפות של וריטסרים ופניהם נעשו רפואיות.

"גאוין רוברדס", אמר קולו החלק של לויזס מאלפי.
 "היושרה שלך ידועה לנו. האם תואיל?"

אחד משלשות ההילאים צעד קדימה.

אחרי השאלות הראשונות הארי הסב את מבטו הצדיה ותקע את אצבעותיו באוזניו, כשהמוה של הרמוני ניגן מחדש את תכולת לחש הזיכרון המזוייף. הוא לא היה מסוגל להתחמוד עם הסבל הקהה-בכם בקולה של הרמוני כshedkelma את הזיכרונות המזוייפים, וגם הצד האפל שלו לא היה מסוגל להתחמוד עם זה, והוא כבר שמע את תקציר התוכן.

התודעה של הארי חזרה אחורה ליום אחר של אימה, ואף על פי שהארי היה על סף הקביעה שקיים המתחם של וולדמורט היא תולדה של סניילוות של קוסם ז肯, לפעת זה נראה סביר בזיכרון נוראה שהישות שהטילה לחש זיכרונו על הרמוני הייתה אותה אחת ש- השתמשה – בבלטראקס בלבד. לשני האירועים הייתה מעין חתימה משותפת. לבחור שזה יקרה, לתכנן שזה יקרה – זה דורך יותר מרושע, זה דorsch ריקנות.

הארי הרים את מבטו לרגע וראה שגlimות השזיף צופות, רק צופות.

זמן לאחר מכן, אחרי שככל הכוכבים בשמי הלילה נעשו קרימס ואפלים והאור האחרון ביקום דעך לגחלים והשחים, התחקור של הרמוני נגמר.

"אם יואילו כבודכם הלוודים", אמר קולו של הלורד מאלפי, "ברצוני שתוקרא בקול עדותו של בני דראקו, שניתנה תחת שתי טיפות וריטיסרים".

עד שהיא תקפה אותו בקרב ההוא, לא תכננתי שום דבר נגד גריינגר. אבל אחרי היום הזה באמת נעל ת |חתי, עוזתי לה כל הפעמים האלה –

הקול שב艰苦 מגוננה של הרמוני נשמע כאילו נמחזה תחת סלע נופל, עצום כלכך עד שלא הייתה מסוגלת לצעק או לנשום, רק השתנקות עצובה וקטנה.

"סלח לי", אמרה מכשפה אחת ממה שנראה כמו הצד של

مالפי בחדר. "אבל לورد מאלפי, למה שהבן שלך ייעזר לילדה הבודדית זו?"

"נראה כאילו הבן שלי", אמר לו ציוס מאלפי בקול כבד, "הקשיב לכמה רעינונות מוטעים. הוא צעריר – והוא למד. כעת, ככלנו ראיינו כמדינה, מה שיטה צוז מניבה".

כמה צעדים במורד ספסלי הצופים, גבר שלבש כובע של עיתונאי ותג שזיהה אותו כשייך לנביא היומי כח במרץ עם עט נוצה ארון.

האנשים המועטים שהנהנו קודם למשמע דבריו של דמלדור נראו כאילו יש להם בחילה. מכשפה אחת בגלומות שזיף כמה בהפגניות מקומה بما שנראה כמו הצד של דמלדור בחדר העשתה את דרכה לעבר הצד של מאלפי.

ההילאי המשיך להקריא, קולו מונוטוני.

היהתי עייף מכל לחשי הנעללה האלה, היהתי חלש כשהתלתי את האחרון. חשבתי שני חזק יותר מגדרני אבל לא היהתי בטוח, אז בדקתי את זה בצד אמפירית בכך שאיתגרתי אותה לדרכוב, זו הסיבה שעדי-עשיתי את זה וגם בגלל שם הייתה מנצח תכונתי לנצח אותה שוב כשלום יכולם לראות. וודיטסום מפגר. אבל היא לא ידעה על זה כשהיא ניסחה להרוג אותה! ובאמת נעלבתי ממה שהיא עשתה, באמת עזרתי לה לפני כן ולא תכונתי שום דבר נגדה, אלא שהיא תקפה אותה לפני כולם!

כשהודיות תמו, החלו הדיוונים בקסמהדרין.

אם אפשר לקרוא זהה ככה.

נראה שרבים מחברי הקסמהדרין החזיקו בדעה המוצקה שרצה זה רע.

הגylimות בצעב השזיף בצדו של דמלדור שתקו, כוחות הטוב לכארה שומרים את ההון הפוליטי שלהם לקרבות שקל יותר לנצח בהם. והاري שמע בחדעתו, כאילו פרופסור קוירל עמד לידיו, קול יבש שהסביר לו שהוא לא יהיה לטובתם של הפוליטיקאים עצם

לדבר באותו הרגע.

אבל היה קוסם אחד בחדר שמעמדו היה גבוה מספריק וכך שיכול היה להתעלות מעל הזרירות שבאבודו כבודו; קוסם אחד בלבד שהיה יכול לומר מילת שפיות ולהימלט ללא פגע. הוא לbedo דבר כדי להגן על הרמוני, האיש עם עופף החול הבוער על כתפו.

רק אלבוס דמלדור דיבר.

הכוֹשָׁף הראשי לא העלה את האפשרות שהרמוני גרייניג'ר חפה מפשע לחлотין. זה, הסביר המנהל להארוי, לא יהיה משה שיאמין לו, ו록 יחמיר את המצב.

אבל אלבוס דמלדור אמר, בתזכורת עדינה אחת אחורי השניה, שהעבריתנית הינה תלמידת שנה ראשונה בהוגוורטס; שרבים עשו דברים שוטתיים בצעירותם; שתלמיד שנה ראשונה בהוגוורטס הוא פשוט צער מכדי להבין את השלכות מעשייו. הוא עצמו (אמר הכוֹשָׁף הראשי בשקט) ניסה לעשות דברים שוטתיים מסוימים בצעירותו, כשהיה מבוגר בהרבה ממנו.

אלבוס דמלדור אמר שהרמוני גרייניג'ר אהובה על ידי כל סגל הוגוורטס, ועוזה לארבע הפלפאיות בשיעורי הבית שלහן בלחשים, והרווייהמאה ושלוש נקודות לרייבנקלו לאורך שנת הלימודים.

אלבוס דמלדור אמר שאין אחד ממכריה של הרמוני שלא יהיה פחד ממזועז מהאיורים הלאיים. שהם כולם שמעו את האימה שבקולה נשנתה את עדותה. ואם איזה שיגעון יוצא ודופן השתלט עליה באופן זמני, איז – קולו עליה במצווי חמור – לא מגיע לה דבר מלבד רחמיים וטיפול של מרפאים.

ולבסוף, אלבוס דמלדור הזכיר לקסמהדרין, מעיל למחראות הגוברות, שהאישום הוא ניסיין לרצח ולא רצח. אלבוס דמלדור אמר, מעיל סערה גוברת של התנגדויות, איש לא נפגע לצמיתות. ואלבוס דמלדור התבחן בפניהם לא לעשות בעצם מעשה נורא יותר מכל מה שכבר נעשה –

"מספיק!" הרעים לוציאוס מאלפי, והרמת ידיים שמה קץ לדינוים. הגבר בעל הרעמה הלבנה עמד גבוהה ונורא, מקל ההליכה הכספי שלו בידי אחת כמו פטיש של שופט. "על מה שהאיש המשוגעת זו ניסתה לעשות לבני – בעבר חוכם הדם שהוא חייבת על נסiona לגודוע שושלת של בית אצילי ועתיקי-זמין – אני אומר שהיא –"

"אזקבן!" שאג גבר עם פנים מצולקים, שישב לימינו של לורד מאלפי. "שלח את הבוצדמית המשוגעת לאזקבן!"
 "אזקבן!" קראה גלית שזיף אחרת, ואז עוד אחת, ועוד אחת –

נקישה מהמות בידו של דמלדור השתקה את החדר. "אתה מפֶר את הסדר," אמר הקוסם הזקן בחומרה. "והחוצה שלך ברברית, מתחת לכבודה של האספה זו. יש דברים שאיןנו עושים. לורד מאלפי?"

לוציאוס מאלפי הקשיב לזה בפנים חתומות. "ובכן," אמר לורד מאלפי לאחר כמה רגעים. ניזוץ קר האיר את עיניו. "לא תכנני לדריש זאת. אבל אם זהו רצונו של הקסמהדרין – אז שתשלם כמו שהיה משלם כל אחד אחר במקומה. שייהזה זה אזקבן."

תרועת שמחה זועמת עלתה –

"האם כולכם אבדתם?" צעק אלבוס דמלדור. "היא צעירה מדי! התודעה שלה לא תעמוד בזה! מזה שלוש מאות שנה שלא נעשה דבר כזה בבריטניה!"
 "מה ייחסבו علينا המדינות האחרות?" שאל קולה החד של אישת שהארי זיהה כסבתו של נויל.

"האם אתה תשמור על אזקבן לאחר שהוא יהיה תישלח לשם, לורד מאלפי?" שאלת מכשפה חמורת סבר שהארי לא הכיר. "משום שההילאים שלי עשויים לסרב לשמר עליו, אני חוששת, אם ילדים קטנים יוחזקו בו."

"הדיונים תמו," אמר לוציאוס מאלפי בקור. "אבל אם איןך

מסוגלת למצוא הילאים שיכולים לצית לרצון הקסמהדרין, מدام בונז, את רשותה לוטר על תפקיד; נוכל למצוא בקהלות אחר שישרת במקומך. רצון האולם ברור. עקב המפלצותיות של מעשיה, הילדה תשפט כמבוגרת ותיענש בהתאם; עשר שנים באזקבאן, העונש על ניסיון רצח".

כשהקסם הזקן דיבר שוב, קולו היה נמוך יותר. "האם אין חלופה לכך, לוציאוס? אנו יכולים לפרש לחדרי לדבר על כך, אם יש צורך".

הגבר הגבוח בעל השיער הלבן פנה לעבר הקסם הזקן שעמד על דוכן הנואמים; והשנים הבינו זה בזה לרוגע ארוך. כשלוציו מאלפי דיבר שוב נשמע כאילו עבר בקולו רעד כל שבקלם, כאילו השליטה ההדוקה נכשלה. "دم דורש פירעון, הדם של משפחתי. לא אמכור בשום מחיר את חוב הדם של בני. לא תבין זאת, אתה שמעולם לא אהבת ומעולם לא היה לך ילד משלך. אך עם זאת, ישנו חוב נוסף לבית מאלפי, ואני חושב שבני, לו היה נמצא עימנו, היה מעדיף לפניו את חוב הדם של אימו מאשר את שלו. התודעה על פשעך לקסמהדרין, כפי שהתוודית בפני, ואני –" "אל תהשוו על זה אפילו, אלבוס", אמרה המכשפה הזקנה והקשואה שדיברה קודם.

הקסם הזקן עמד מול דוכן הנואמים.

הקסם הזקן עמד מול דוכן הנואמים, פניו מתעוותות, מתיישרת –

"תפסיק עם זה", אמרה המכשפה הזקנה. "אתה יודע מה התשובה שעлик לחתת, אלבוס. היא לא תשתחנה אם תתייסר על כך".

הקסם הזקן דיבר.

"לא", אמר אלבוס דמלבדו.

"ואתה, מאלפי", המשיכה המכשפה הזקנה, "אני מניחה שככל מה שרצית כל הזמן זהה היה להרים –"

"ممש לא", אמר לוציאוס מאלפי, שפתיו מתעוותות לחויכן

מריר. "לא, אין לי כאן שום מטרה מלבד נקמתו שלبني. רק רציתי להראות لكסמהדרין את האמת מהחורי הגבורה המזופת של האיש הזה ומתחורי שבחו לילדה הזו – שהוא לא חשוב להקריב את עצמו בשבייל להצלת אותה."

"אכזריות רואיה לאוכלים מות בהחלטת", אמרה אוגוסטה לונגבוטום. "לא שאני רומזת משהו, כמובן."

"אכזריות?" אמר לו ציוס מאלפי, החיווך המריד נותר על פניו. "אני חשוב. ידעת מה תהיה תשובהו. מאו ומעולם הזורתית אתכם שהוא רק מגלם את תפקידו המועשה. אם את מאמין להיסוס שלו את שוטה. זכרו שהתשובה שלו לא השתנהה." הגבר הרים את קולו. "הבה נצבע, חברי. אני חשוב שהרמת יד תספיק. איןני חשוב שישוו כאלה שיבחרו לצד ברכחים." הקול נעשה קר לקרה הסוף, ההבטחה שבו ברורה.

"הבטו בילדה", אמר אלבוס דמבלדור. "ראו אותה, ראו את הזועה שאותם מביצעים! היא –" קולו של הקוסם הוקן נשבר. "היא מפחדת –"

השפעת הוריטסרוום החרלה לפוג כנראה, משום שפניה של הרמוני גרייניג'ר התעוותו מתחת לרפיון, גפיה רעדו בבירור מתחת לששללות, כאלו היא מנסה לבrouch, לבrouch מהכיסא, אבל הביבדו עליה משקלות גדולות מחוליות המתכת המכושפת שכבלו אותה. ואז בעיות מואמן צווארה של הרמוני זו, ראה התעוות, מספיק כדי ליצור קשר עין עם –

היא הביטה בהاري פוטר ועל אף שלא דיברה, היה ברור לגמרי מה היא אומרת.

הארי

עוזר לי

בקשה –

ובאולם עתיק-היוםין של הקסמהדרין צלצל קול קר כקרח, דיבור בטון של חנקן נזולי, גבוהה מדי משום שביקע מגרון צעיר

mdi, והקהל אמר, "לוֹצִיּוֹס מַאלְפּוּי".

* * *

בhaiיכלים העתיקים והקדושים של הקסמהדרין, אנשים הביטו סביר ולקח זמן רב לעיניהם למצוא את שchipשו. אולי הוא היה גבוה mdi, אולי הוא היה שקט mdi ביחס למילים שנאמרו; אך עם זאת, לא הייתה מצפה לשמעו את הקול הזה מלך. לפניו שלוֹצִיּוֹס מַאלְפּוּי השיב אנשים אפילו לא הבינו لأنם צריכים להסתכל.

"הארי פוטר", אמר לוֹצִיּוֹס מַאלְפּוּי. הוא לא היה את ראשו. ראשים הסתוובו, עיניים זזו, ואנשים התמקדו בילד הצער עם השיער הפרוע שעמד ליד המכשפה המתיפחת. הילד בקושי הגיע לגובה חזה עם נעליו, לבוש בגלימות קצורות בצעב שחור רשמי. אם כי, רק אם עיניך חדות במיוחד, היה יכול לראות מהצד השני של האולם, את הצלקת המפורשת והקטלנית מתחת לשערו הפרוע.

"היאוולה הזה אינה הולמת אותך, לוֹצִיּוֹס", אמר הילד. "ילדות בנות שתיס-עשרה איןן הולכות ורוצחות. אתה סלית'רין, ואחד אינטיליגנטי. אתה יודע שזו מזימה. הרמיוני גרייניגר הושמה על לוח המשחק בכוח, על ידי אותה יד נעלמה העומדת מאחוריה המזימה הזה. אתה בודאי היה אמר לחתנה בדיק כפי שאתה מתנהג כתה – אלא שדראקו מַאלְפּוּי היה אמר למות, ואתה היה אמר לאבד את שפיותך. אבל הוא חי ואתה שפוי. למה אתה משתחף פעולה עם תפקידך המועד, במזימה שנועדה ליטול את חייו של בןך?"

נראה כאילו סערה רוחשת בתוך לוֹצִיּוֹס, הפנים מתחת לשיער הלבן הגולש מאיימות להישבר ולשפוך משחו שלא ניתן היה לנחש מהו. הלורד של בית מַאלְפּוּי נראה כאילו הוא כמעט מדבר פעם אחת ועוד פעמיים, בולע שלושה משפטים לפני שפתחו נפתחו

באמת. "מוזימה, אתה אומר?" אמר לורד מאלפי לבסוף. פניו התעוותו, בקושי בשליטה. "ויש מי המזימה הזו, אם כך?"
לו ידעת, אמר הילד, "היה אני אומר זאת הרבה לפני כן. אבל כל מה שלמד עם הרמוני היה יכול לומר לך שהיא רוצחת בלתי סבירה ביותר. היא באמת עוזרת להפלפפים בשיעורי הבית שלהם. אין זה מאורע טבעי, לורד מאלפי".
"מוזימה – או לא –" קולו של לוצ'ס רעד. "הזהמה הבוצדמית הזו נגעה בבני ועל כך אשמיד אותה. מוטב שתבין זאת, הארי פוטר".

"мотלת בספק", אמר הילד, "בלשון המעטה, העובדה שהרמוני גריינגר הטילה את לחש קירוריהם הזו. אני לא יודע מה הנسبות המדוקקות או הלחשים המעורבים, אבל חכיס פשוט לא היה מספיק כדי לגרום לה לעשות זאת. היא לא פעללה מרצונה שלה, וייתכן שלא פעללה כלל. נקמתך אינה מופנית לכיוון הנכוון, לורד מאלפי, ובצורה מכוונת. אין זו ילדה בת שתים-עשרה לה מגיע עמוק".

"ומה אכפת לך מגורלה?" עלתה קולו של לוצ'ס מאלפי. "מה עניין בסיפור הזה?"

"היא חברתי", אמר הילד, "כפי שדראקו הוא חבר. ייתכן שכלה כוון אליו, וכלל לא אל בית מאלפי".

שוב קפצו השירים בפנוי של לוצ'ס. "וכעת אתה משקר לי –

כפי ששיתרת לבני!"

"האםן או לא", אמר הילד בשקט, "מעולם לא איחלתិ לדראקו דבר מלבד שידע את האמת –"

"מספיק!" צעק לורד מאלפי. "מספיק עם השקרים שלך!
מספיק עם המשחקים שלך! אתה לא מבין – לעולם לא תבין – מה זה אומר שהוא בני! הנקמה הזו לא תימנע ממני! לא עוד! לעולם לא שוב: בשל הדם שהילד הזו חייבת לבית מאלפי, היא תלך לאזקבאן. ואם יצא יד נוספה שהיא מעורבת – אפילו אם

היתה זו ידך שלך – גם היא תיכרת! " לוציוס מאלפיו הרים את מכל הכסף הקטני שלו אכilio בצוויו, שנינו חשוקות ושבתיו משוכות לאחרונה, כמו זאב הניצב מול דרכון. "ואם אין לך דבר טוב מזה להגיד – היה בשקט, הארי פוטר!"

* * *

דמו של הארי הדחן בעורקיו אפילו מבעוד לקור של הצד האפל שלו, מבעוד לחפש להרמיוני, מבעוד לחלק בתוכו שרצה להשתלה בלווציוס ולהשמיד אותו במקומו על עוזת המצח והטיפשות שלו – אבל לאורי אין את הכוח, אין לו אפילו קול אחד בקסמהדרין – דראקו אמר שלוציוס מפחד ממנו, מסיבה עולומה כלשהי. וארי היה מסוגל לראות בפנים של לורד מאלפיו, מתחות וקופצות, שהוא נזקק לכל אומץ ליבו כדי לומר לאורי לשתקו. אז אמר הארי, קולו קריר וקטני, מוקוה שיש לכך משמעות,

"תזכה בעינויו אם תעשה זאת, לוציוס..."

מישחו בשורות הנמוכות של מה שהיה בבירור הצד של התומכים בטוהריהדם בקסמהדרין, שהבית מטה אל הילד הצעיר ולא מעלה אל לורד מאלפיו, צחק בתודהמה. גליםות שזיף נוספות החלו לצחוק גם הן.

לוציוס מאלפיו הביט בו בהדר קשיח כשהצחוק התפשט. "אם אתה רוצה את עוניותו של בית מאלפיו, זה מה שתקבל, ילד." "באמת," אמרה האישה עם עודף האיפור ההורוד, "זה ממש כבר די והותר, אתה לא מסכימ, לורד מאלפיו? הילד ייחמץ את השיעורים שלו."

"אכן כן," אמר לוציוס מאלפיו, ואז הרים שוב את קולו. "אני קורא להצבעה! בהרמת יד, הקסמהדרין יכיר בחוב הדם לבית מאלפיו האצילי ועתיקיזומו, על ניסיון הרצת של הנצער האחרון שלו ועל גדיעת שושלתו, מצד הרמיוני, הראשונה לבית גריינגר!" דדים נורו מעלה אחת אחרי השניה, והמזכיר ישיב במעגל

התהtron החל לעשות סימנים על נייר קלף כדי לספור אותן, אבל היה ברור לאן הולך הרוב.

והארי צראח בתוך תודעתו, קריאה נואשת לעזרה לכל חלק בו שיווכל להציג דרך מילוט, אסטרטגיה, רעיון. אבל לא היה כלום, לא היה כלום, הוא שיחק את הקלפים האחרוניים שלו והפסיד. ואז בעווית אחרונה של ייוש הארי השליך את עצמו לתוך הצד האפל שלו, דחף את עצמו לצד האפל שלו, אוחז בצלילות הקטלנית שלו, מציע לצד האפל שלו כל דבר אם רק יפתור את הבעייה הזה בשבילו; ולבסוף נח עליו הרוגע הקטלני, הקרה האמתי ענה לבסוף לקריאתו. מעבר לכל הפאניקה והייאוש, תודעתו החלה לחפש בינוות לכל העבודות שבחזקתה, להיזכר בכל מה שידעה על לוצ'יס מאלפי, על החוקים של בריטניה הקסומה; עיניו הבינוו בשורה הרכיסות, בכל אדם ובכל דבר בטוחה הראייה שלו, מ Chapman כל הזדמנות להיאחז בה –

פרק 18

ሚלקי טאותו, מלך א'

בחצאי מעגליים תמיירים העשויים אבן כהה, ים גדול של ידיים מורמות.

האדונים והగבירות של הקסמהדרין, בಗלימות בצעע שזיף מסומנות באות ק' כסופה, הביטו מטה בתוכחה חמורת סבר בילדת צעריה ורועdet בששללות. אם חשבו שהרשיעו את עצמן, באיזושהי מערכת אתית, הרי שהיו מרצוים למדיד מעצם על שעשו זאת.

נשימתו של הארי רעדה בחזזה. הצד האפל שלו חשב על תוכנית – ואז פינה את מקומושוב, משום שלדבר בקורס רב מדי לא יועיל להרמוני; עובדה שהארי הקרלמחזה לא הבין אייכשו... "הചעה התקבלה", דקלם המזcir, כשההספירה כולה תמה, והידיים ירדו מטהשוב. "הקסמהדרין מכיר בחוב הדם של הרמוני גריינגר לבית מאלפי על ניסיון הרצח של הנצץ שלו וגדיעת ששולתו".

לווציאו מאלפי חייך בסיפוק קוודר. "וכעת", אמר הקוסם לבן השיעור, "אני דורש שחובה ישולם –"

הארי קפץ את אגרופיו מתחת לפססל וצעק, "על ידי החוב מבית מאלפי לבית פוטר!"

"שקט!" יرتה המכשפה עם עודף האיפור הווורוד שישבה ליד שר הקסמים פאדג'. "הפרעת להליכים די והותר! הילאים, לוו

אותו החוצה ! ”

”רגע, ” אמרה אוגוסטה לונగבוטום ממפלס הכנסות העליוןון.

”איזה חוב זה ? ”

ידיו של לוצ'יו הלבינו על מקל ההליכה שלו. ”בית מאלפי לא

חייב לך שום חוב ! ”

לא הייתה זו התקווה המוצקה ביותר בעולם, וזה היה מבוסס על
חברה אחת מאישה שהוטל עליה לחשדיכרונ-מוזיף, אבל נראה
שהייתה ש:right; סקיטר חשבה שהגינוי שמר וויזלי חייב לכואורה
לגיימס פוטר חוב מסוים ש...

”אני מופתע שכחחת, ” אמר הארי בקול יציב. ”זו בודאי הייתה
תקופה כאובה בחין, כשהסבלת תחת קללה האימפריאו של זה
שאין-נקובי-בשמו, עד ששוחררת ממנה הודות למאזים של בית
פוטר. על ידי אימי, לילי פוטר, שמה לשםך, ועל ידי אבי, ג'יימס
פוטר, שמה לשםך, ועל ידי, כМОבן.”

השתרעה שתיקה קצרה באולם עתיק היומין.

”בחיי, זו נקודה מצוינת, מר פוטר, ” אמרה המכשפה הזקנה
שהזדהה בתור מראם בונו. ”גם אני מופתעת למרי שלורד מאלפי
ישכח מארע ממשמעותי שכזה. זה בטח היה יום מאושר מאד
בעברו.”

”כן, ” אמרה אוגוסטה לונגבוטום. ”הוא בטח היה מאד אסיר
תודה.”

מדאם בונו הנהנה. ”בית מאלפי לא יכול להתחש לחוב
זהו – אלא אם, כМОבן, לورد מאלפי רוצה לומר לנו שזכר משהו
שלא כהלה ? אני מוצאת בזה עניין מקטועי רב למדי. אנחנו תמיד
מנסים לשפר את ההבנה שלנו לגבי אותם ימים אפלים.”

ידיו של לוצ'יו מאלפי אחזו בידית הנחש הכספי של מקל
ההליכה שלו כאשרו הוא עומד להכות בעזרתו, לשחרר את הכוח
האצורי בו –

וזו נראה כאילו לורד מאלפי נרגע, וחיווך קפוא על פניו.

"כמובן", הוא אמר בקளילות. "אני מודה שלא הבנתי, אבל הילד צודק למד". אלא שאין לא חושב שני החובות הללו מבטלים זה את זה – בית פוטר ניסה בסך הכל להציג את עצמו, אחרי הכל – "אין זה כך", אמר דמלדור ממעל.

"ולפיכך", המשיך לוצios מאלפי, "אדורש פיצויי כספי בנוסף על כך, בעבר פירעון חוב הדם לבני. גם זה על-פי החוק". הארי הרגיש הצלחות פנימית מוזרה. גם זה היה בכתבה בעיתון, מר וויזלי דרש עשרה אלפי אוניות נוספות – "כמה?" שאל הילדי-שנשארטצחים.

לוצios עדין עטה את החיקן הקר. "מאה אלף אוניות. אם אין לך כלכך הרבה בכיספה שלך, אני מניה שעלי לך לקבל שטר חוב על השארית".

שאגת מהאה עלתה מהצד של דמלדור בחדר, אפילו חלק מגליימות השזיף באמצעות נראו המוממים.

"האם נעלזה זאת להצבעה בקסמהדרין?" שאל לוצios מאלפי. "אני חושב שמעטים מאיתנו רוצים לראות את הרוזחת הקטנה יוצאת לחופשי. בהרמת ידיים, שפיצוי נוסף של מאה אלף אוניות ידרש לביטול חוב!"

המזכיר החל לספור, אבל גם ההצבעה הזו הייתה ברורה. הארי עמד שם, נושם עמוקות.

אני מוקוה בשביילך שאתה לא חושב על זה, אמר הגרייפינדור הפנימי של הארי באום.

זו רכישה ממשועית, ציין רייבנקלו. אנחנו צריכים להקדיש זמן כדי לחשב על זה.

זה לא היה אמרו להיות קשה. זה לא אמר להיות. שני מיליון פאונד זה בסך הכל כסף, אחרי הכל, וכסף שהוא רק את מה שהוא יכול לקנות...

ሞעור כמה חיבור פסיכולוגי ניתן להרגיש לר'ך כסף', או עד כמה כואב לדמיין לאבד כספה בנק מלא בזהב שאפילו לא דמיינת

שהיא קיימת שנה לפני כן.
 קימבל קיניסון לא היה מהסס, אמר גרייפינדור. בראצינות. כאילו, החלטה ברגע. איזה מין גיבור אתה? אני כבר שונא אותך על זה שאתה צריך לחשב על זה יותר מ-50 מילישניות.
 אלה החיים האמיתיים, אמר ריבנקלו. לאבד את כל הכסף שלך זה הרובה יותר כואב לאנשים אמיתיים בחיים האמיתיים מאשר בספרי גיבורים.

מה? דרש גרייפינדור. בצד של מי אתה?
 לא טענתי לטובת תשובה מסוימת, אמר ריבנקלו, רק אמרתי את זה ממש שזה אמיתי.

האם מהה אלף אוניות יכולות לשמש להצליל יותר מחיים של אדם אחד בדרך אחרת? שאל סלית'רין. יש לנו מחרקים לעשות, קרבות להילחם, ההבדל בין להוו של הון של 40,000 אוניות ובין להיות בחוב של 60,000 אוניות הוא לא פועל –
 אז פשוט נשחטם באחת מהדריכים שלנו להרוויח הרבה כסף ונדרוויח את הכל בחזרה, אמר הפלפוף.
 לא בטוח שזה יעבד, אמר סלית'רין, והרבה מהן דורשות הון המחלתי –

באופן אישי, אמר גרייפינדור, אני מציע שנצל את הרמיוני ואנו נתאחד ונהרווג את הסלית'רין הפנימי שלנו.
 קולו של המזוכר אמר שהחכבה נרשמה והתקבלה...
 שפתיו של הארי נפתחו.

"אני מקבל את הצעתך", אמרו שפתיו של הארי, בלי שום היסוס, בלי שהתקבלה שום החלטה; כאילו הווכוכות הפנימי היה בסך הכל העמדת פנים ואשליה, כאילו לבעל הקול לא היה שום חלק בו.

מסכת הרוגע של לוצ'יזס מאלפיו התנפיצה, עינויו התרחבו, הוא בחה בהاري בתדהמה תהורה. פיו נפתח מעט, על אף שלא דבר, ואם הוא השמייע קולות הם לא נשמעו מעל לשאגת ההשתנקויות

הברזמניות מהקסמהדרין.

נקישה אבן השתקה את ההמון.

”לא”, אמר דמלדור.

ראשו של הארי הסתובב בחודות לבחות בקסם העתיק.

פניהם חרותות הקטנים של דמלדור היו חיוורות, הזקן הכסוף רעד בגלוי, הוא נראה כאילו הוא בשלבי האחוריים של מחלת סופנית. ”אני – מצטער, הארי – אבל הבחירה זו אינה שלך – משומש שאני עדיין שומר הקסמתך שלך.”

”מה?“ אמר הארי, המומם מכדי לחבר תשובה.

”אני יכול לחתך להיכנס לחוב לוציוס מאלפי, הארי! אני לא יכול! אתה לא יודעת – אתה לא מבין –“

מפת

הארי לא ידע איזה חלק בו דבר, ייתכן שגם הייתה ההחלטה פה אחד, הזעם הטהור והחמה זרמו בו. לרגע הוא חשב שהכוונה הגולמי של הצעס יפרוש כנפיים קסומות ויכה במנהל, ישלח אותו מועד ומאת מדוין הנואמים –

אבל כשהקהל המנטלי הזה דבר, הקוסם הזקן עדיין עמד שם, מביט בהاري, שרביט כהה ארוך בידי ימינו, מוט שחור קצר בשמאלו.

עיניו של הארי עברו אל החיפור האדומהזהזהה, טפריה נחימ על כתף גלימותיו השחוורות של דמלדור, דומם בשעה ששם עוזר חול לא צריך לשחק בה. ”פוקס“, אמר הארי, קולו נשמע מוזר באוזניו שלו, ”אתה יכול לצרוח עליו בשבייל?“

הציפור הבוערת שעלה כתף הקוסם הזקן לא צרכה. אולי הקסמהדרין דרש שלחש שתיקה יוטל על הייצור, אחרית הוא וודאי היה צורח כל הזמן. אבל פוקס הכה באדונו, כנף זהה אחת מכמה בראשו של הקוסם הזקן.

”אני יכול, הארי!“ אמר הקוסם הזקן, היסורים ברורים בקולו. ”אני עושה כפי שאני מוכרא!“

והאריה ידע אז, כשהabit בציפור האדומה זהובה, מה עליו
לעשות. זה היה צריך להיות ברור מההתחלת, הפתרון הזה.
“אז גם אני אעשה כפי שאני מוכחה”, אמר האריה לדמלדור,
כאילו שניהם עמדו לבדם בחדר. “אתה מבין את זה, נכון?”
הקוסם הזקן הניד בראשו הרועד. “אתה תנסה את דעתך
כשתהיה מבוגר יותר –”

“אני לא מדבר על זה”, אמר האריה, קולו עדין מוזר באוזני.
“אני מתכוון שלא ארצה שהרמוני גריינגר תיאכל על ידי
סוחרים נבושים בטעות. נקודה. לא משנה מה אומר החוק, ולא
משנה מה עליי לעשות כדי לעצור זאת. אני עדין צריך לאיית לך
את זה?”

קול גברי מוזר דיבר ממוקם מרוחק כלשהו, “ודאו שהילד
תילקה ישירות לאזקבאן, והציבו עליה משמר נסף.”
האריה המתין, מביט בקוסם הזקן, ואז דיבר שוב. “אלך
לאזקבאן”, אמר האריה לקוסם הזקן, “לפניהם תילקה לשם,
וathanil לנוקש באצבעות שלי. זה אולי יעלה לי בחיי, אבל עד
שהיא תגיע לשם כבר לא יהיה אזקבאן.”

כמה מחברי הקסמהדרין השתנקו בהפתעה.
ואז רבים יותר החלו לצחוק.

“איך תוכל אפילו להגיע לשם, ילד קטן?” מישחו אמר, מבין
אללה שצחקו.

“יש לי דרכים ממשלי להגיע למקוםות”, אמר קולו המרוחק של
הילד. האריה השאיר את מבטו על דמלדור, על הקוסם הזקן
שהabit בו בחלום. האריה לא הביט ישירות בפוקס, לא הסגיר את
התכנית שלו; אבל באחרוי תודעתו הוא התכוון לזמן את עופת-החול
שייעביר אותו, התכוון למלא את תודעתו באור ובזעם, לזמן את
ציפור האש בכל כוחו, הוא יצטרך לעשות זאת ברגע שדמלדור
יכoon את שרביטו –

“באמת תעשה זאת?” שאל הקוסם הזקן את האריה, גם הוא

מדובר כאילו רק שניהם בחדר.

החדר השתק שוב כשלום בהו בתדהמה בכושוף הראשי של הקסמהדרין, שנראה כאילו הוא לוקה ברצינות גמורה את האים המטורף.

עיניו של הקוסם הזקן הביטו אך וرك בהاري. "האם תסכן הכל – הכל – רוק בשביבה?"

"כון", השיב hari. זאת לא התשובה הנכונה, אתה יודע, אמר סליית'רין. באמת. אבל זאת התשובה האמיתית.

"לא תקשיב לקובל היגיון?" שאל הקוסם הזקן. "נראה שלא", השיב hari. המבטים נותרו נעולים.

"זוהי שיטתה נוראה", אמר הקוסם הזקן.

"אני מודע לך", ענה הגיבור. "עכשו זוז לי מהדרך. אוור מוזר נצנץ בעיניים הכהולות העתיקות. "כרצונך, hari פוטר, אבל דע לך שזה לא נגמר".
שאר העולם חזר להתקיים.

"אני מסיר את התנדותי", אמר הקוסם הזקן, "הארי פוטר רשאי לעשות כרצונו", והקסמהדרין התפוצץ בשאגת תדהמה, רוק כדי להיות מושתק שוב על ידי נקישה אחרונה של מוט האבן.

הארי הפנה את ראשו כדי להביט שוב בלווד מלפני, שנראה כאילו הוא ראה חתול שהופך לבני אדם ומהihil לאכול חתולים אחרים. לקרוא להבעה "מבולבלת" לא יתרחיל אפילו לתאר אותה. "אתה באמת..." אמר לו צויס מלפני לאיתו. "אתה באמת

תשלם מאה אלף אוניות, כדי להציל ילדה בזדמנות אחת."

"אני חשב שיש בערך ארבעים אלף בכפסת שלי בגרינגוטס", אמר hari. מוזר איך זה עדיין גرم יותרocab פנימי מאשר המחשבה לחת על עצמו סיכון של יותר מחמשים אחוז למות בניסיון להשמיד את אזקבאן. "ובאשר לשישים אלף הנוגרים –

מהם החוקים בדיק ?

"תיה חיב אונם כאשר תסימ את לימודיך בהוגוורטס", אמר הocusם חזקן ממעל. "אבל לוורד מאלפי יש עלייך זכויות מסוימות עד אז, חושני".

לוציוס מאלפי עמד ללא זיע, מקמט את מצחו ומביט בהاري. "מי היא בעבורך, אם כך ? מה היא בעבורך, שאתה מוכן לשלם כל-

כך הרבה כדי להגן עליה מפגע ?

"היא חברתי", אמר הילד בשקט.

עיניו של לוציוס מאלפי הצטמצמו. "על-פי הדיווח שקיבلت, אתה לא יכול להטיל את לחש הפטרונו, ודמלדור יודע זאת. כוחו של סוחרSEN יחיד כמעט הרג אותה. לא חזו להתקרב לאזקבן בדרך –"

"זה היה BINOAAR", אמר hari. "עכשו אפריל."
עיניו של לוציוס מאלפי נותרו קרות ומתחשבות. "אתה מעמיד פנים שאתה מסוגל להשמיד את אזקבן, ודמלדור מעמיד פנים שהוא מאמין לזה."
הארי לא השיב.

הגבר לבן השיער הסתווב קלות, עבר מרכזוחצי המעל, כאילו כדי לפנות לכל הקסמהדרין. "אני חוזר כי מהצעתי !" צעק לورد מאלפי. "לא קיבל את החוב של בית פוטר בתמורה, אפילו לא בעבור מאה אלף אוניות ! חוב הדם של הילדה לבית מאלפי נותר בעינו !"

שוב נשמעה שאגה של קולות רבים. "בושה !" צעק מישחו. "אתה מכיר בחוב לבית פוטר, אך עם זאת אתה –" ואז הקול נקטעה. "אני מכיר בחוב, אבל החוק לא מחייב אותי לקבל אותו בכיטול", אמר לורד מאלפי בחויק קודר. "הילדה אינה חלה מבית פוטר ; החוב שאני חייב לבית פוטר אינו חוב כלפיה. ובאשר לבושה –" לورد מאלפי עצר. "באשר לבושה העומקה שאני מרגיש עקב כפיפות הטובה שלי כלפי הפטרונים, שעשוכה הרבה

בעבורו – "לוֹצִיּוֹס מַאֲלָפּוֹי הַרְכִּין אֶת רָאשׁוֹ. "מֵי יִתְּהַנֵּן וְאֶבְוֹתִי יִמְחַלּוּ לִי".

"וּבְכָן, יָלֵד?" קָרָא הָגָבָר הַמְצֻולָּק לִימִינָו שֶׁלְוָרְד מַאֲלָפּוֹי. "לְךָ וְתַשְׁמִיד אֶת אָזְקָבָאן!"
“אַנְיָ אַשְׁמָח לְרוֹאֹת אֵת זֶה,” אָמָר קָוָל אַחֲרָיו. “אַתָּה הַוָּלֵךְ לְמַכוֹר
כְּרָטִיסִים?”

מִוּחָר לְצַיִן שֶׁהָאָרִי לֹא בָּחר בַּרְגָּעָם הַמְסֻוּם הַזֶּה לְהָרִים יָדִים.

הַילְּדָה אַיִּנָּה חָלֵק מִבֵּית פּוֹטֶר –

לְמַעַשָּׂה, הוּא רָא אֶת הַמוֹצָא הַבָּרוּר מִהְדִילָה כָּמֹעֵט מִיד. יַתְּכַן שְׁהִיָּה לוֹקֵחׁ לוּ זָמֵן וּבָרְךָ אָמָר לֹא הִיָּה שׁוֹמֵעַ לְאַחֲרָוָה כַּמָּה שִׁיחָות בּין בְּנוֹת רַיְבְּנָקְלוּ בּוֹגָרוֹת, אוֹ קָרוֹא כַּמָּה סִיפּוֹרִים בְּפַקְפַּקְן.

עַמְדָה זֶה, הוּא הַתְּקַשֵּׁה מַעַט לְקַבֵּל זֶה.

זֶה מְגֻוחֵךְ, אָמָר חָלֵק בְּהָאָרִי שַׁהְרָגָע זְכָה בְּשֶׁם בָּודֵק הַעֲקָבוֹת הַפְּנִימִי. הַפְּעוּלּוֹת שֶׁלְנוּ לְגַמֵּר לֹא קַוְהַדְנָטוֹת. קוֹדֶם אֲתָה מַרְגִּישׁ פְּחוּת רְתִיעָה וּרְגִשָּׁת לְסִכְנָן אֶת הַחַיִּים הַמְזֻודָּגִים שֶׁלְךָ וּכְנַרְאָה לְמֹות לְמַעַן הַרְמִינוּנִי, מְאַשֵּׁר לְהִיפְרֹד מַעֲרִימה טִיפְשִׁית שֶׁל זָהָב. וּעֲכַשְׂיוֹן
אַתָּה נַרְתָּעַ מִסְתָּמֵם לְהַתְּחַתָּן?

שְׁגַיָּאת מִעֲרָכָת.

אַתָּה יָדַעַ מה? אָמָר בָּודֵק הַעֲקָבוֹת הַפְּנִימִי. אַתָּה טִיפְשָׁה.

לֹא אָמָרְתִּי לֹא, חָשַׁב הָאָרִי. פְּשׁוֹט אָמָרְתִּי **שְׁגַיָּאת מִעֲרָכָת**.
אַנְיָ מַצְבִּיעַ שְׁנָשְׁמִיד אֶת אָזְקָבָאן, אָמָר גַּרְיִפְנִידָוָר. צְרִיךְ לְעַשּׂוֹת
אֶת זֶה בְּכָל מִקְרָה.

מִמְשָׁה, מִמְשָׁה טִיפְשָׁה, אָמָר בָּודֵק הַעֲקָבוֹת הַפְּנִימִי. הוּא, לְעַזְזָל עַמְדָה
זֶה, אַנְיָ תּוֹפֵס פִּיקּוֹד עַל הַגּוֹף שֶׁלְנוּ.

הַילְּדָה נִשְׁמָם נִשְׁמָם הַעֲמֹקָה וּפְתַח אֶת פִּיו –

בְּשַׁלֵּב זֶה הָאָרִי כָּבֵר שָׁכָחַ לְחַלְוְתִּין מִקְיֻומָה שֶׁל פֿרוֹפְּסּוֹר
מִקְגּוֹנְגָּל, שִׁישָׁבָה שֶׁם וּעֲבָרָה מִסְפָּר שִׁינְיוֹנִים מְעֻנִּינִים בְּהַבָּעָת פְּנִיה
שֶׁהָאָרִי לֹא רָא מְשׁוּם שֶׁדְעַתוֹ הִיְתָה מוֹסַחָת. יִהְיֶה אֲכֹזְרִי מִדי לְוָמֶר

שהארι שכח אותה משום שלא החשיב אותה בתור ד"ש. דבר נחמד יותר לומר הוא שפרופסור מקונגנאל לא נראית כמו פטרון לאף אחת מהבעיות הנוכחות שלו, ולפיכך היא לא הייתה חלק מהיקום. איז הארי, שבשלב זה התמודד עם כמה נכבות של אדרנליין בזום הדם שלו, נבהל וקפץ כפרופסור מקונגנאל, עיניה בעורוות בתקווה בלתי אפשרית והדמעות על לחיה יבשות למחצה, זינקה לרוגליה וקראה, "איתי, מר פוטר!" ובלי להמתין לתשובה הסתערה מטה במורוד המדרגות שהובילו אל המפלס התחתון עליו המתין כיסא המכתת הכהה.

לקח רגע, אבל הארי רץ אחריה; אם כי לך לו זמן רב יותר להגיע לתחתיות, אחרי פרופסור מקונגנאל זינקה במורוד חצי מהמדרונות בתנועה מוזרה וחתולית ונחתה כשלישית ההילאים המופעתה למראה מכוננת עלייה את שרביטה.
"העלמה גרייניג'ר!" קראה פרופסור מקונגנאל. "אם את יכולה לדבר כבר?"

כמו עם פרופסור מקונגנאל, ניתן לומר ביסוד מסויים שהארι שכח מקומת הרמוני גרייניג'ר, משום שהארι היה את צווארו להabit מעליה ולא מטה, ומשום שהוא לא החשיב אותה כפטרון לאחת מהבעיות הנוכחות שלו. על אף שלא בטוח, ולמעשה בלתי סביר למדי, שאם הארי היה זוכר להabit בהרמוני או לחשוב על מה שהיה מרגישה, זה היה עוזר לו כהוא זה.

הארι הגיע לתחתיות המדרגות והבית ישירות בהרמוני גרייניג'ר.

בליל החשוב, בלי לשלוט בעצמו, הארי סגר את עיניו, אבל הוא כבר ראה.

גlimot בית-הספר שלה, ספוגות בדמותם מסביב לצוואריה. האופן שבו הסבנה את מבטה ממנו. ועין הזיכרון והזיכרון, שלא ניתן לעצום, שלא ניתן להסביר, ידעה שהרמוני שחרזה את הבושה הגדולה ביותר בחיה לפני

אצלות בריטניה הקסומה ופרופסור מקונגלו דמלדור והארי; ואז נחרץ משפטה להישלח לאזקבן, שם תיחשף לחשכה ולקור ולכל הזרוניות הגורועים ביותר שלה עד שתשתגע ותמות; ואז היא שמעה שהארי עומד تحت את כל הכסף שלו ולהיכנס לחוב כדי להציל אותה, ואולי אפילו להקריב את חייו

וכל זה עם סוהרSEN שעומד כמה צעדים מאחוריה
היא לא אמרה כלום...

"כין", לחש קולה של הרמוני גריינגר. "אני ייכולה לדבר." הארי פקח את עיניו וראה את פניה שהшибו לו מבט. הם לא ביטאו דבר הדומה למה שהוא חשב שהרמוני מרגישה, פניו לא יכולות להביע דברים מורכבים כלכך, כל מה שרيري פנים יכולים לעשות זה לקשרו את עצם בקשרים.

"היה-הארי, א-אני כל, אני כל –"
"שתקי", הצעיר הארי.

"מ-מצטערת –"

"אם לא הייתה פוגשת אותי על הרכבת לא הייתה ב策ות עכשו.
או שתקי", אמר הארי פוטר.

"שניכם תפיסקו להתנהג בטיפשות", אמרה פרופסור מקונגלו במבטא הסקטי המוקפֶּד שלה (מווזע עד כמה זה עז). "מר פוטר, הושט את שרביטך כך שהעלמה גריינגר תוכל לגעת בו באצבעותיה. העלמה גריינגר, חזוי אהרי. בחוי ובקסמי –"
הארי עשה כפי שנאמר לו, מושיט את שרביטו קדימה לגעת באצבעותיה של הרמוני; ואז קולה הרועד של הרמוני אמר, "בחוי
ובקסמי –"

"אני נשבעת אמוניים לבית פוטר –" אמרה פרופסור מקונגלו.
הרמוני, בלי להזכיר להראות נוספות, אמרה, המילים נשפכו ממנה במהיירות, "אני נשבעת אמוניים לבית פוטר, לצית לאדונו או
לగבירתו, ולעמוד לימינם, ולהילחם לפוקודתם, וללכת בעקבותיהם
לאן שיילכו, עד יום מותי."

כל המילים נאמרו בהשתנקות נואשת לפני שהארי הספיק לחשוב או לומר משהו, אם היה משוגע מספיק בשבייל להפריע. "מר פוטר, חזר על המילים הללו", אמרה פרופסור מקונגנגל. "אני, הארי, היורש והנכער האחרון לבית פוטר, מקבל את שירותך, עד קץ העולם והקסם שבו".

הארי נשם נשימה ואמר, "אני, הארי, היורש והנכער האחרון לבית פוטר, מקבל את שירותך, עד קץ העולם והקסם שבו".

"זה הכל", אמרה פרופסור מקונגנגל. "כל הכבוד".

הארי הרים את מבטו וראה שכל הקסמהדרין, אשר מקיומו שכח, מביט בו.

ואז מינרווה מקונגנגל, שהייתה ראש בית גרייפינדור גם אם לא תמיד התנהגה כך, הביטה מעלה אל לוצ'וס מאלפי; והיא אמרה לו בפניה כל הקסמהדרין, "אני מתחרתה על כל נקודה שאירע ענקיתי לך בשינויו צורה, חתיכת חולעת קטנה ונתעבת שכמותך". היא אשר יאה הדבר שלוצ'וס התקווין לומר בתשובה הושתק על ידי נקישה מהומות הקטן בידו של דמלבדור. "אהם!" אמר הקוסם הצען מדוון הנואמים העשו אבן כהה. "הישיבה הזו התארכה למדי, ואם לא תתפזר בקרוב, חלקונו עלולים להחמין את כל אرومאות הצהרים שלנו. החוק בעניין ברור. כבר הצבעתם על תנאי העסקה ולורד מאלפי אינו יכול לסרב לה בצוורה חוקית. מכיוון שהרגנו בהרבה מהזמן שהוקצת לנו, אני מפוזר את הישיבה הזו, בהתאם להחלטה الأخيرة של שודי הקסמהדרין השמאלי ושמוניה".

הקוסם הצען נקש במוות הכהה שלוש פעמים. "שותים!" צעק לוצ'וס מאלפי. השיער הלבן רעד כאילו ברוח, הפנים שתחתיו חיוורות מרוב עצם. "אתם חשבים שתתחמקו עם מה שעשיתם היום? אתם חשבים שילדת יכולה לנסת לרצוח את הבן שלי ולהמוק ללא פגע?"

האישה הקרפדיית בעלת האיפור ההורוד, שאת שמה הארי שכח

כבר, כמה מכיסאה. "יודאי שלא", היא אמרה בחיווך מחליא. "אחרי הכל, הילדה היא בכל זאת רוצחת, ואני חושבת שהמשרד יעקוב אחראית מקרוב למדי – אין זה נבון שתסתובב ברחובות, אחרי הכל –"

להאריך נמאס בשלב זה.

בליל לוחכות להקשיב, הארי סב על עקביו וצעד קדימה בצעדים ארוכים לעבר –

האימה שرك הוא ראה, היעדרות הצבע והמרחבות, הפצע בעולם, מעליו ריחפה גלימה קרועה; נשמרת בצורה לקויה ביותר על ידי סנאי מתרכץ מאור ירח ודדורו מרוחף בסוף.

הצד האפל שלו הבחן, כשחיפש בחדר משהו שנייתן להשתמש בו כנשק, שהאריב היה טיפש די להביא סוחרים לנוכחותו של הארי. היה זה נשך רב עצמה בהחלה, ואחד שהאריב עשויה להשתמש בו ביתר מיזמונות מאשר אדוניו לכאורה. הייתה פעם באזקבאן בה הארי אמר לתריסר סוחרים להסתובב וללכט, והם הילכו.

הסוחרים הם מות, ולחש הפטרונים עובד על ידי חישבה על דברים שمحים במקום על מות.

אם התיאוריה של הארי נכונה, המשפט האחד הזה הוא כל מה שדרוש כדי לפוצץ את לחשי הפטרונים של ההילאים כאלו היו בועות סבון, ולודא שאיש בטוחה שמיעה לא יוכל לבטל אחד נוספת.

אני עומד לבטל את לחשי הפטרונים ולמנוע הטלה של פטרונים נספחים. וזה הסודרן שלי, שיכל לעוף מהר יותר ממטאטה, ייתן נשיקה לכל מי שהצבע לשלווה לידה בת שתיים עשרה לאזקבאן.

אמור זאת, כדי לבנות ציפייה אס-אוז, והמתן שאנשים יבנו ויזחקו. אז אמור את האמת הקטלנית; וכשהפטרונים של ההילאים יכבו ויוכחו את הנקודה, הציפייה של האנשים מהריק

חסר התודעה, או איום ההשמדה شيئاים עליו הארי, יגרום לסוחרSEN לציתת. אלה שחושו להתאפשר עם האפליה יאוכלו על ידיה.

זה היה הפתרון الآخر עליו חשב הצד האפל שלו. מתעלם מההשתנקויות שעלו מאחוריו, הארי חצה את רדיוס הפטרונוסים, צעד לכדי פסע מהמוות. הפחד הטהור שהופיע בסוחרSEN פרץ סביכו כמו מערכות, כמו לעמוד ליד פתח ניקוז עצום של אמבטייה; אבל כשהפטרונוסים הכווצים הפסיקו להסתיר את הרמה בה פועלו, הארי היה מסוגל להגיע לסוחרSEN בעוד זה מגיע אליו. הארי הביט ישירות אל הריק השוואבו –

כדור הארץ ביןות לכוכבים
כל תחושת הניצחון שלו על שהצל את הרמוני
יום אחד המזיאות לה אהה צל תפיסק להתקים
הארי לקח את כל הרגש הכסוף שהזין את לחש הפטרונוס שלו
וזחף אותו לעבר הסוחרSEN; וציפה שצל המות יברוח ממנו –
– וכשהארי עשה את זה, הוא הושיט את ידיו וצעק "בו!"
הריק נסוג במהירות מהארי עד שנצמד לקיר האבן הכהה.
דממת מות השתרה באולם.

הארי הפנה את גבו לריק הריקני והרים את מבטו אל האישה הקרפדייה. היא הייתה חיורת מתחת לאיפור, פיה נפתח ונסגור כמו פה של דג.

"אני אציג זאת פעם אחת", אמר הילד-שנשארבחים. "עולם לא אגלה שהפרעת לי או לאלה שתחת החסוטי. וואת לעולם לא תגלי למה מפלצת בת-אלומות וחסרת נשמה מפחדת ממנה. עכשו שבי בשקט וסתמי."

האישה הקרפדייה נפלה בחזרה לפסלה בלי לומר מילה.
הארי הרים את מבטו.

"חידה לי אלקן, הלורד מאלפני!" צעק הילד-שנשארבחים מהצד השני של האולם עתיקה-היוםן. "אני יודע שלא הייתה

בריבנקלו, אבל נסה לענות עליה בכל זאת ! מה משמיד אדוני אופל, מפחיד סוחרים, וחיבך לך שישים אלף אוניות ?" לרוגע אחד הlord מאלפי עמד שם בעיניים מורחבות מעט ; ואז פניו חזרו להבעת בוז ורגוע, וקולו היה קרייר כשהшиб. "האם אתה מאיים עליי בגלוי, מר פוטר ?"

"אני לא מאיים עלייך", אמר הילד-שנשאריבחים. "אני מפחיד אותך. יש הבדל."

"מספיק, מר פוטר", אמרה פרופסור מקונגנול. "גם כך אנחנו נאחר לשיעור שינוי-צורה של אחר הצהרים. ואני חזור הנה, אתה עדין מבעית את הסורהן המ██ן הזה." היא פנתה אל ההילאים.

"מר קלינר, אם תואיל !"

הארי צעד בחזרה אליהם, וההילאי אליו פנתה נעה קדימה והצמיד מות קצר ממתכת כהה אל כסא המתכת הכהה, ממילול מילת שחזור לא ברורה.

השלשלאות זחלו מטה בצורה חלקה כפי שעלו מעלה ; והרמיוני דחפה את עצמה מהכסא מהר ככל שהצלילה, והציגה הצימודה כמה צעדים קדימה.

הארי הושיט את זרועותיו –

– והרמיוני ציקפצה הצינפלה לזרועותיה של פרופסור מקונגנול, מתחילה להתייפח בהיסטוריה.

המ████, אמר קול בהاري. סוג של חשבתי שהרווחנו את זה בעצמנו.

הוא, שתווק.

פרופסור מקונגנול החזיקה את הרמיוני באחיזה חזקה שהיתה עלולה להטעות צופה שהוא אם שמחזיקה בבתה, או אולי בנכדתה. אחרי כמה רגעים יפחותה של הרמיוני האטו, ואז נעקרו. פרופסור מקונגנול שינתה לפתעה את אחיזתה ואחזה בה חזק יותר ; ידיה של הילדה הידילדו רפניות כתעת, ועיניה נעצמו –

"היא תהיה בסדר, מר פוטר", אמרה פרופסור מקונגנול ברכות

לעברו של הארי, מבלי להביט בו. "היא פשוט צריכה ורק כמה שעות באחת המיטות של מدام פומפרি".
בסדר, אם כך, אמר הארי. "בוואו ניקח אותה למدام פומפרি".

"כן", אמר דמלדור כשירד אל תחתית המדרגות הכהות. "הבה נחזר הביתה". עיניו הכהולות היו נעולות על הארי, קשות כמו אבני ספר.

* * *

האדונים והగבירות של הקסמהדרין כמו מספלי העץ שלהם, נראים לחוצים למדי.

הרוב המכريع חשב "הסוהרSEN פחד מהילד-שנשארבחים!". חלק מהערמומים יותר כבר החל לתהות כיצד זה ישפייע על מאzon הכוחות העדינים של הקסמהדרין – האם כל' חדש הופיע על לוח המשחק.

כמעט איש מהם לא חשב לעצמו שהוא בסגנון 'אני תורה איך הוא עשה זאת זה'.

זויה האמת על הקסמהדרין: רבים מהם אציליים, רבים מהם איליהון עשירים, מעטים הגיעו למעמדם בדרכים אחרות. חלקם טיפשים. רובם ערמומים בהלכות העסקים והפוליטיקה, אבל הערמומיות שלהם תחומה. כמעט איש מהם לא הלך בדרכו של קוסם ורב-עוצמה. הם לא קראו מספיק ספרים עתיקים, עיניהם בمسפיק מגילות ישנות, חיפשו אמיתות שהיו עוצמתיות מכדי שייהלכו בחופשיות, שהוסו בתעלומות, מחפשים קסם אמיתי ביןות למאה מעשיות קסומות. כשהם לא מביטים בחזזה של חוב, הם זונחים את הערמומיות שלהם ונרגעים עם קצת שטויות נוחות. הם מאמינים באוצרות המות, אבל הם גם מאמינים שמרליין נלחם בטוטרו הנורא וככלא את הריי. הם יודעים (משום שגם זה חלק מהאגדה הסטנדרטית) שקוסם חזק מוכרא ללמידה להבחן בין

האמת ובין מה שקרים סבירים. אבל לא עליה בדעתם שהם יכולים לעשות זאת.

(מדוע לא? מודיע, באמת, שקוסמים עם מספיק מעמד ועושר בשבייל להפנות את מאמציהם לכיוון כלשהו, יבחרו לבלות את חייהם בלחימה על מונופוליים יוקרתיים המuibאים Dio? מנהל הוגורטס אפילו לא יראה את השאלה; כמובן שモטב שרוב האנשים לא יהיו קוסמים רבייעצמה, בדיק כפי שモטב שרוב האנשים לא יהיו גיבורים. המורה להתגוננות מפני כוחות האופל יכול להסביר בפירוט רב וציני מדוע השאייפות שלהם כה טרייזיאליות; גם בעניינו אין פה שאלה. רק הארי פוטר, על אף כל הספרים שקרה, לא מסוגל להבין; בעבר הילדי-שנשארבכחים, הבחירה של האדונים והగברות נראות חסרות פשר – לא מה שאדם טוב יעשה, אך עם זאת גם לא מה שאדם מרושע יעשה. מי מהשלושים הוא החכם ביותר?)

תזה אשר תזה הסיבה, אם כן, רוב הקסמהדרין מעולם לא הלך בדרך שМОביבלה לקוסמות דגולה; הם אינם תרים אחר החבוי. בעברם, אין למה. אין שום הסבר. אין שום סיבותיות. הילד שנשארבכחים, שכבר היה בחצי הדרך לתהום האגדות, קודם CUT את שאר הדרך; והוא עובדה, פשוטה ולא מוסברת, שהילד שילד בן שנה הביס את אדון האופל הנורא ביותר בדורים, אויל אדון האופל המרושע ביותר SCI אירעפם; והם פשוט קיבלו גם את זה.

לא אמרוים לפקפק בדברים מסווג זה (הם יודעים זאת בצורה חסרת מילים). אם קוסם האופל הנורא בהיסטוריה מתעמת עם תינוק חף מפשע – טוב, למה שלא יובס? מבנה המחזזה דורש זאת. אתה אמרו להריע, לא לעמוד בקהל ולשאול 'למה?' זה פשוט מוסר ההשכל של הסיפור – בסופו של דבר, אדון האופל מובס על ידי ילד קטן; ואם אתה עומדת להטיל ספק בכך, אתה יכול פשוט לא להשתתף במחזזה מלכתחילה.

לא עולה בדעתם להטיל ספק בישום ההיגיון הזה באירועים שראו במו עיניהם באולם עתיק יהומי. אכן, הם אינם חשובים בצורה מודעת שהם משתמשים בכלל היסק סיפוריים בחיבים האמיתיים. ובאשר לאפשרות לבחון את הילד-שנשארבחים עם אותו היגיון זהיר עמו היו בוחנים ברית פוליטית או הסכם עסקית – איזה מן מוח יעשה קישור כזה, כשהמדובר במקרה מתוך האגדות?

אבל ישנו מתיימעט, על ספסלי העץ הללו, שלא חשובים כך. ישנו מיעוט מסוים בקסמהדרין שקראו מספיק מגילות מתפוררות למחזה והקשיבו לסיפורים על דבריהם שקרו לבזידוד של Ach של מישחו, לא בשבייל הבידור, אלא כחלק ממשע אל הכוח והאמת. הם כבר סימנו את הלילה במכחן גודרייך, כפי שדיווח עליו אלבוס דמלדור, כמו אורע אונומלי ואולי חשוב. הם תהו מדווע זה קרה, אם זה אכן קרה; או אם לא, מדווע דמלדור משקר. וכשילד בן אחת-עשרה קם ואומר "ליצוס מאפלפו" בקורס החק והמבוגר הזה, וממשיך לומר מילים שאיש פשוט לא יזכה לשם עוז מילד בשנתו הראשונה בהוגו-רטס, הם לא נותנים לעובדה הזו לחמק אל הטשטוש חסר החוקיות של נקודות המוצא של מחזות. הם מסמנים זאת כרמז.

הם מוסיפים את זה לרשימה.

הרשימה הזו מתחילה להראות מטרידה במידת מה. לא עוזר במיוחד כשהילד צועק "בוּ" על סוהרSEN והגוף הנركבת מצמידה את עצמה לקיר הנגדי וקולה הנורא והצורם לאוזן אומר בחריקה, "תעשו שילך מפה".

פרק ב' 8

ሚלופי טאטו, אמדון

מסע באמצעות עופת־חול הינו חוויה שונה לגמרי מהתעתקות או ממפתח מעבר. אתה עליה באש – אתה בהחלט מרגיש את עצמן, עליה באש, אפילו אם אין כאב – ובמוקם לבוער ולהפוך לאפר, האש בוערת דרך אתה העשו לאש, ואז אתה כבה במקום אחד ונדלק אחר. זה לא גורם לבחילה כמו מפתחות מעבר או כללית יותר, נראה שהוא מרמז שאתה יכול לבוער בכל מקום – אפילו בעבר הרחוק, או במקומות אחרים, או בשני מקומות בו זמנית. אתה יכול לכבות במקום אחד ולהידלק במאה מקומות אחרים, והאהה שהגיע להוגורטס לעולם לא ידע. אם כי הארי קרא את מה שהצליח על עופת־חול, בניסיון להבין איך להציג אחד משלו, ולא היה שם דבר שرمוז על יכולת כזו.

הארי עלה באש וכבה ונדלק במקום אחר; ופשוט כך הוא, המנהל, ודמותה חסרת־הכרה של הרמוני גרייניג'ר אכלסו מקום אחר, עם פוקס מעלייהם, חדר רגוע וחמים עם עמודי אבן בהירה, עם חלונות לשמיים מכל ארבעת הcontinents, מלא במיטות לבנות בשורות ארכיות, שבסביב ארבע מהן היו מחיצות משקיות, והשאר ריקות.

בפינה אחת בשדה הראייה של הארי, מדאם פומפרי המופתעת

למראה הסתובבה לעברם. דמלדור נראה כאילו הוא לא שם לב למרפאה הכירה כשהניח בזיהירות את הרמיוני על מיטה ריקה. מפנה רחוקה נראה הבזק יroke, ומתווך האח צעדה פרופסור מקונגלו, מנקה את עצמה קלות מאפר הפלו. הקוסם הזקן פנה מהמיטה והושיט את אחת מידיו אל הארי; ואז הילד נשארכחים והקוסם שלו נעלמו בפרק אש נוסף.

* * *

כשהארי סיים להידלק שוב הוא עמד במשרד המנהל, בינהו לקולות של תריסר תריסר שליפיציקים חסרי פשר. הילד הצער לפקח צעד הרחק מהקוסם הזקן ואז הסתובב לעברו, עינוי ספיר ואזרטיגד נפגשו. השניים לא דיברו במשך זמן מה, מביטים זה בזה. כאילו כל מה שרצו לומר ניתן היה להיאמר במבטים, ולא בשום דרך אחרת. בבוא הזמן הילד הגה את המילים לأت ובדוק.

”אני לא מאמין שעדיין יש עופת-חול על הכתף שלך.“ ”הוא עופת-חול בוחר פעם אחת בלבד“, אמר הקוסם הזקן. ”הוא עשוי לעוזוב אדון שיבחר ברע על פני טוב; והוא לא יעוזב אדון שנאלץ לbehor בין טוב אחד לאחר. עופות-חול אינם יהירים. הם יודעים את גבולות חוכמתם.“ חמור בהחלט, המבט העתיק הזה. ”בשונה מך, הארי.“ ”לbehor בין טוב אחד לאחר“, הדחד הארי בקול שטוח. ”כמו חייה של הרמיוני גריינגר, למול מאה אלף אוניות.“ הזעם והתוכחה שהארי ריצה להכנס ל��לו לא בדיק הי שם, מסיבה כלשהי, אולי מושם –

”אתה לא ממש בעמדה לדבר אליו כך, הארי פוטר.“ קרו לו של המנהל היה רן במידה מטהה. ”מה הייתה הבעת המaanן שראיתי על פניך, שם באולם עתיק-היוםין?“ ”חיפשתי חלופות אחרות“, תחשות הריקנות הפנימית החrifפה. ”חיפשתי חלופות אחרות“,

אמר הארי בקושי. "דרך כלשהי להצליל אותה בלי לאבד את הכסף." וואו, אמר רייבנקלו. הרגע אמרת שקר ישיר. לא רק זה, אני חושב שמשם האמונה לו במשך השניות שנדרשו כדי לומר אותו. זה די מפחיד.

"האם זה מה שאתה חושב, הארי?" העיניים הכהולות היו נבותות, והיה רגע מבעית שבו הארי תהה אם הקוסם החזק בעולם מסוגל לראות מעבר למחסומי הלטההכראה שלו.

"כן," אמר הארי, "נרתעת ממהcab שבאובדן כל הכסף שבכיספת שלו. אבל עשית את זה! וזה מה שאתה חושב! אתה –" התווכחה שנעלמה מכוולו של הארי שבה. "אתה כן הצבת מחיר לחייה של הרמיוני גרייניג'ר, והצבת אותו נמוך ממאה אלף אוניות!"

"הו?" אמר הקוסם הזקן ברווק. "ואיזה מחיר אתה היה מציב לחיה, אם כן? מיליון אוניות?"

"אתה מכיר את הרעיון הכלכלי של 'ערוך החליפין'? המילים נשפכו מפיו של הארי מהר מכפי שהצליח לשකול אותן. "ערוך החליפין של הרמיוני הוא אינסוף! אין שום מקום שבו אני יכול lkנות עוד אחת!"

עכשו אתה פשוט אומר שטויות מתמטיות, אמר סלית'רין.
רייבנקלו, אתה מוכן לגבות אותי מה?

"האם גם לחיים של מינרווה יש שווי אינסופי?" אמר הקוסם הזקן בחומרה. "האם הייתה מקריב את מינרווה כדי להצליל את הרמיוני?"

"כן ובכן," ירה הארי. "זה חלק מהעבודה של פרופסור מקונגנג' והיא יודעת את זה."

"או השווי של מינרווה איננו אינסופי," אמר הקוסם הזקן, "לא משנה כמה אוהבים אותה. יכול להיות רק מלך אחד על לוח השח, הארי פוטר, רק כלי אחד בעבורו תקריב כל כלי אחר. והרמיוני גרייניג'ר איננה הכלוי הזה. אל טעה, הארי, יתכן שהיום הפסדה

במלחמה".

ואם המיללים של הקוסם הוזקן לא היו פוגעות כליכך חזק, בנסיבות כליכך כוותה, הארי אולי לא היה אומר את מה שאמר אז, "לוֹצִיאָס צַדָּק", אמר הארי בכעס. "מעולם לא הייתה לך אישת, מעולם לא הייתה לך בת, מעולם לא ידעת דבר מלבד מלחמה –" ידו השמאלית של הקוסם הוזקן נסגרה בחזקה על פרק ידו של הארי, אצבעות רוזת חופרות בשיריר המתחפתה של זרועו של הארי, ולרגע הארי היה משותק מההלם שבכך, הוא שכח מה זה אומר שמבוגרים חזקים יותר.

אלבוס דמלודור לא נראה כאילו הבחן בכך. הוא רק הסתובב, גורר את הארי אליו, ונע קדימה בצעדים קשים לעבר קיר החדר.

"מחיד עוף-החול".

הארי נגזר במעלה המדרגות השחורות.

"גורל עוף-החול".

חדר הכנים השחורים, אור כסוף נופל על שרביטים מנוטצים. "אתה חושב", צעק הארי, אחרי ששתפו שוחרו, "שהאת יכול לנצח בכל ויכוח, רק בכך שאתה עומד פה ?"

הקוסם הוזקן התעלם ממנו, גורר את הארי לאורן החדר. ידו הימנית, לא עוד אווחז בשרביט, הרימה מבחנה של נזול כסוף – הארי מצמצץ בתדהמה; מבחנת הנזול עמדה ליד תמונה של דמלודור, או לפחות כך זה נראה להארי ברגע הקצר לפני שנגמר הלאה.

מעבר לקצתה הכנים, בצד הרחוק של החדר, התרכומם אגן אבן גדול שרוננות חרוטות בו שהארי לא זיהה. המרכז היה שקע רדוד, מלא בנזול שkopf, ולתוכו זה שפך הקוסם הוזקן את הנזול הכספי, שהחל מיד להתרפע, להתרעף, לגרום לכל האגן לזהור באור לבן ומזרז.

ידו של הקוסם הוזקן עזבה את זרועו של הארי והחומרה לעבר האגן הזוהר, מצויה בחומרה, "הבט !"

כפי שהתבקש, הארי הביט במים הזוררים.
הכנס את ראשך לתוך ההגigkeit, הארי פוטר," קולו של הקוסם
הזקן היה חמור.

הארי שמע את המילה זו בעבר, אבל הוא לא הצליח לזכור
איפה. "מה – זה עוזה – "

"זיכרונות", אמר הקוסם הזקן. "אתה תראה את הזיכרון שלי,
אני נשבע לפניו שזו בטוחה. כעת הבט לתוך ההגigkeit, ריבנקלו,
אם עדין אכפת לך מהאמת היקרה שלך!"
לא הייתה זו בקשה לה היה הארי מסוגל להתחחש, והוא צעד
קדימה והכנס את ראשו אל המים הזוררים.

* * *

הארי ישב מאחוריו השולחן במשרד המנהל בהוגוורטס, וידיו
המקומות של המנהל שאחزو בראשו היו מוכתמות מרוב גיל
ושערות לבנות.

"הוא כל מה שיש לי!" החייפה קול, מוזר מאוד היה קולו של
דמלדור כפי שזכר אותו, מבפנים הוא נשמע הרבה פחות חמור
וחכם. "האחרון מבני משפחתי! כל מה שנותר לי!"
שם רגש לא עבר דרך ההגigkeit, רק התחושה הפיזית של לומר
את המילים. הארי שמע את הייאוש התהומי במליחתו של
דמלדור, את הקולות שכאלו בקעו מגדרנו של הארי, אבל הארי
לא הריגש זאת מעבר לשמיעה.

"אין לך ברירה", אמר קול חמור.

העיניהם נעו, שדה הראייה קפץ לגבר שהארי לא זיהה, בגדים
בגון הארגמן של הילאים אבל עשויים מעור מוצק ועם הרבה
כיסים.

עינו הימנית הייתה גדולה מדי, עם אישון צבע כחול-ח شامل
שנע וננד ללא הפסיק.

"אין יכול לבקש זאת מני, אלאסטור!" קולו של דמלדור

היה פראי. "לא זה! כל דבר פרט לזה!"
 "אני לא מבקש", נחם הגבר. "וולדי הוא זה שմבקש, אתה
 הולך לומר לו לא."
 "בשביל כספ', אלאסטרו?" קולו של דמלדור התהנן. "דק
 בשבייל כספ'?"

"אם תשלם כופר בעבור אברפורת', תפסיד במלחמה", אמר
 הגבר בחדות. "זה עד כדי כך פשוט. מה שאלף אוניות זה כמעט כל
 מה שיש לנו בקופת המלחמה, ואם תשתחם בויה ככה, היא לא
 תתملא. מה תעשה, תנסה לשכנע את הפוטרים לרוקן את הכספת
 שלהם כמו שהלונగבוטמים כבר עשו? וולדי פשוט יחתוף מישחו
 אחר וידוש דרישת נספת. אליס, מינרווה, כל מי שאכפת לך
 ממנו, הם יכולים יהיו מטרות אם תשלם לאוכליhemות. זה לא הלקחה
 שאתה אמר ללמד אותו."

"אם עשה זאת לא יותר לי אף אחד. אף אחד." קולו של
 דמלדור נשבר, העולם נתה כשחרראש המביט נפל מטה אל ידים
 עתיקות, וקולות נוראים בקעו מגרונו של לאיהרי כשהחל
 להתייפח כמו יلد.
 "שאני אומר לא לשליה של וולדי?" שאל קולו של אלאסטרו,
 רק בצורה מזורה כעת. "אתה לא חייב לעשות זאת בעצמך, יידי
 הוותיק."

"לא – אני אומר את זה – בעצמי – אני מוכра –"

* * *

הזכרון נגמר בפתאומיות והארוי תלש את ראשו מהמים
 הזרורים, מתנשם כאילו חסר לו אוורור.
 המעבר בין הסצנות, בין מציאות בת עשור ובין ההווה, היה
 Zuszu נוסף לתודעה של הארי; באופן כלשהו השקיעה שלו בעבר
 ערערה אותו. הגבר הזקן והשבר שהתייפה במשרדו היה אדם אחר
 ביעידן אחר, הארי הבין זאת; מישחו רק יותר –

לפני שהכל נעלם כמו עשן שמתפרק, חזר אל העכשוי, ההווה. נורא וחמור סבר עמד הקוסם הוזן, כאילו נחצב מאבן; ז肯 משערות כמו מברזל, משקפי הציסטר כמו מראות, והאישונים מאחוריהן קשים וחסרי פשרה כמו יהלומים שחורים.

"אתה רוצה לראות את אחיך בעודו מתחת קלחת הקירושיאטוס?" שאל אלבוס דמלבדור. "וולדמורט שלח לי גם את הזיכרון הזה!"

"ואז—" הארי התקשה להפיק צליל ב�לל הבכילה הגוברת בחזהו. "از היה זה ש—" המילים צרכו בגרונו, כשהידע האיום עללה בו, ההבנה הנוראית. "از היה זה שרפה בחים את נרקיסה מאלפיי בחדר השינה שלו."

מבטו של אלבוס דמלבדור היה קר כשבנה. "לשאלת הזו רק שוטה יענה לחוב או לשיליה. מה שמשנה הוא שאוכליhamomo מאמינים שהרגתי אותה, והאמונה הזו הגנה על משפחوتיהם של כל אלה ששירותו במסדר עופיהחול — עד עצם החיים הזו. עכשו אתה מבין מה עשית? מה עשית לחבריך, הארי פוטר, ולכל אלה שיתיצבו לצידך?" הקוסם הוזן נראה כאילו הוא נעשה גבוה ונורא יותר כשקהלו התחזק. "הפכת את כולם למטרות, ומטרות הם יוטרו! עד שתוכיה, בדרך היחידה שנייתן לעשות זאת, שאתה לא מוכן לשלם מחירים כאלה!"

"והאם זה נכון?" שאל הארי. תחשות זמזום מילאה אותו, גופו הלך והתרכז. "מה שדראקו אמר, שנרקיסה מעולם לא לכלה את דליה, שהיא בסך הכל הייתה אשתו של לוצ'יז? היא אפשרה לו לעשות את מה שעשה, אני מבין את זה, אבל אני לא יכול לגבות את האמירה שהגיעה לה להישרפ' בחים."

"שם דבר אחר לא היה משכנע אותם שישimiati להسس," קולו של הקוסם הוזן לא אפשר שם שאלה ושום סיירוב. "מאז מעולם הייתה הحسن מכדי לעשות את מה שניי מוכרא, תמיד היו אלה אחרים ששילמו את המחיר על הרחמים שלי. כך אמר לי אלאסטור

מההתחלת, אבל לא הקששתי לו. אני צופה שאתה תוכיח את עצמן כמושלך יותר מمنי בבחירותך כלשהי.

"אני מופתע", אמר הארי, נדחים מכך שколоו נותר יציב. "היה מצפה שאוכלייהםוות יתקפו משפחת אור אחרות ויתחלו מעגל של הסלמה, אם לא הכית בכולם במכה הרשונה שלך".

"ייתכן, אם היריב שלי היה לווציאוס", עיניו של דמלבדור היו כמו אבניים. "נאמר לי שולדמורט צחק למשמע החדשנות, והכריז בפני אוכלייהםוות שלו שסוף-סוף התבגרתי, ולבסוף הפכתי ליריב ראוי. אולי הוא צדק. אחרי היום שבו גזרתי מוות על אחיו, התחלתי לשkul את תומכי, לאון אותו זה נגזר זה, לשאול את עצמי את מי אני יכול לסכן, ואת מי אקריב, לאיזו מטרה. מוזר כמה פחות כלים איבדתי, ברגע שידעתי מה הם שווים".

הלסת של הארי הייתה נעה, נדרש מאמץ עצום לגרום לשפטיו לנوعו. "אבל זה לא היה כאילו לווציאוס ניסה בכוונה לקחת את הרמיוני בשבי כופר", אמר קולו הדק של הארי. "מנקודת מבטו של לווציאוס, מישחו אחר הפר את הפסקת האש ראשונה. אז כשאנחנו זוכרים את זה, כמה אוניות הרמיוני שווה, בדיק? נשים הצד לרוגע את עניין הcuper, אם זה היה פשוט איום רגיל על חייה, כמה הייתה צריכה לשלם כדי להציל אותה? עשרה אלפיים אוניות?

חמשת אלפיים?"

הkusom הזקן לא ענה.

"מצחיק", אמר הארי, קולו רועד כמו דמות מבעד למים. "אתה יודע, ביום שעמדתי לפני ה소ורסן, מה היה הזיכרון הגורע ביותר שלי? זה היה ההורים שלי מותים. שמעתי את הקולות שלהם והכל".

עיניו שלkusom הזקן התרחבו מאהורי משקפי ח齊הסהר. "זהנה העניין", אמר הארי, "זהנה העניין שעליו חשבתישוב ושוב מאז. אדון האופל נתן ליליא פוטר הזדמנות לבורת. הוא אמר שהיא יכולה לבורת. הוא אמר לה שלמות לפני העriseה לא יציל

את התינוק שלה. "זוזי הצדקה, אישה שוטה, אם יש בכך סבל בכלל –" צמרמוורת נוראה השתלטה על האריה כשהוחזיא את המילים משפטיו שלו, אבל הוא ניער אותה והמשיך. "ואחריכך חשבתי, לא הצלחת למנוע מעצמי לחשוב, אדון האופל לא צדק? לו רק אימא הייתה הייתה זהה הצדקה. היא ניסתה לקלל את אדון האופל אבל זו הייתה התאבדות, היא בטח ידע שזו התאבדות. הבחירה בין שלה לא הייתה בין החיים שליה לשלי, הבחירה שלה הייתה בין האם היא תחיה או שניינו נמות! לו רק הייתה עושה את הדבר ההגינוי ובורחת, ככלומר, אני אוהב גם את אימה, אבל לילי פוטר הייתה חיה עצשו והוא הייתה אימה של! דמעות טשטשו את הראייה של האריה. "אלא שעכשו אני מבין, אני יודע מה שאימה בטח הרוגישה. היא לא יכולה לעזוב את העירסה. היא לא יכולה אהבה לא עוזבת!"

זה היה כאילו הקוסם הזקן הוכה, הוכה על ידי אוזמל שניפץ אותו לכל הארץ.

"מה אמרת?" לחש הקוסם הזקן. "מה אמרת לך?"

"אני לא יודע!" אמר האריה. "גם אני לא הקשบท!"

"אני – אני מצטער, האריה – אני –" הקוסם הזקן הצמיד את ידיו לפניו, והאריה ראה שאלבוס דמלדור מתיפח. "לא הייתה צריכה, לומר לך דברים כאלה – לא הייתה, צריכה לנטרך לך טינה, על התמיימות שלך –"

האריה הביט בקוסם לשנייה נוספת, ואז פנה וצעד מחוץ לחדר השחור, במורד המדרגות, דרך המסדר –

"אני באמת לא מבין למה אתה עדיין על הכתף שלו," אמר האריה לפוקס.

– דרך דלת האלון ואל הלולאה המסתובבת תמיד.

* * *

האריה הגיע לכיתה שנוייה הצורה לפני כל השאר, אפילו לפני

פרופסור מקונגלו. היה שיעור לחשים לשכבה שלו מוקדם יותר, אבל אליו הוא אפילו לא טרחה לנסות להציג. מה פרופסור מקונגלו העשה בשיעור היום הוא לא ידע. היה שהוא מבשר רעות בכל השולחנות הריקים שלו, בהיעדרותה של הדמות ליד הלוות.

כאילו הוא לבך בהוגוורטס, כshall חבריו עזבו.

על-פי תוכנית השיעורים, השיעור של היום הוא על שינוי-צורה מהמשך, כל החוקים שהארי שינו בעל פה כשhapef בשינוי-צורה סלע עצום ליהלום הקטן שניצנץ על הבוהן הקטנה שלו. זה יהיה נושא תיאורתי, ולא מעשי, בשביל שאר הכיתה; וזה חבל, משומש שהוא היה יכול לעזור במנה של טראנס שינוי-צורה.

הארי הבחן במרקח שידו רועדת, במידה כזו שהתקשה לפתוח את שרוכי הנרתיק ולהוציא את ספר הלימוד בשינוי-צורה.

היה לי הוגן במידה מפלצתית כלפי דמבלדור, אמר הקול לו הארי קרא סלית'רין, אלא שעכשיו הוא נראה כמו קול ההיגיון הכלכלי ואולי גם המצפון.

עיניו של הארי יירדו בספר הלימוד שלו, אבל הפסקה הייתה כה מוכרת עד שבאותה מידת היהת יכולה להיות קלף ריק.

demblador נלחם במלחמה נגד אדון אופל שניסה במכoon לשבור אותו בצוואר האכזרית ביותר האפשרית. הוא נאלץ לבחור בין להפסיד במלחמה שלו ובין לאבד את אחיו. אלבוס demblador יודע, הוא למד בצוואר הגרועה ביותר, שি�ינו גבול לערך של חי אדים אחד; וזה כמעט שבר את שפיותו להזdot בוכן. אבל אתה, הארי פוטר – אתה כבר יודע יותר טוב.

"שתוק", לחש הילד לכיתה שינוי-צורה הריקה, על אף שלא היה בה איש שישמע.

כבר קראת על הניסויים של פיליפ טטלוק על אנשים שהתקשו להחליף בין עדר מקדש וערך חילוני, כמו מנהל ביתחולים שצריך לבחור בין להשקיע מיליון דולר על כבב כדי להצליח ילד אחד בן חמם, או להשקיע מיליון דולר כדי לקנות ציוד אחד לביתהחולים

או לשלם משכורות של רופאים. והנבדקים בניסוי מתמלאים ט clue מושג מה שפירושו? אתה זוכה על הבחירה. אתה זוכה שקראת על זה, הארי פוטר? אתה זוכה שחוות עד כמה זה מטופש, משומם שם ציוד ביתחולים ומשכורות רופאים לא היו גם מצילים חיים, לא הייתה מטרה בקיום בתיכולים? האם מנהל ביתחולים צריך לשלם מיליארד פאונד בשבייל הכאב הזה, אפילו אם זה אומר שביתחולים יפושט רגע למשך?

"שתוק!'" לחש הילד.

בכל פעם שאתה משקיע כסף כדי להציל חיים בהסתברות מסוימת, אתה קובע חסם תחתון על הערך הכספי של חיים. בכל פעם שאתה מסרב להשקיע כסף כדי להציל חיים בהסתברות מסוימת, אתה קובע חסם עליון על הערך הכספי של חיים. אם החסמיםعلיאונים והתחרותנים שלך לא עקביים, זה אומר שאתה יכול להעביר כסף למקום אחד לאחר ולהציל עוד חיים באותו המחיר. אז אם אתה רוצה להשתמש בכמות חסומה של כסף כדי להציל כמה שיותר חיים, הבחירה שלך צריכות להיות עקביות ביחס לערך כספי כלשהו לחיי אדם; אם לא אז אתה יכול לערכך את אותו הכספי ולעשות יותר. כמה עצוב, כמה ריקה התרועמת של אלה שמסרבים לומר שנייתן להשווות חיים וכיסף, כשכל מה שהם עושים הוא לאسود את האסטרטגיה שמצילה את מרבית האנשים, רק למען העמדת הפנים היומנית ודוואותנות מוסדרת....

ידעת את זה, ובכל זאת עשית את מה שעשית לדמבלדור.

בכוונה ניסית לפגוע ברגשותיו של דמבלדור.

הוא מעולם לא ניסה לפגוע בך, הארי פוטר, אפילו לא פעם אחת.

ראשו של הארי נשמט אל ידינו.

למה הארי אמר את מה שאמר לקוסם העתיק הזקן והעצוב שנלחם כלכך הרבה וסביר הרבה יותר מכפי שמשיחו היה צריך

לסביר אייפעם ? אפילו אם הקוסם הוזן טעה, האם מגיע לו לסביר על כך, אחריו כל מה שקרה לו ? ומה יש בו חלק שכועס על הקוסם הוזן מעבר לכל היגיון, משתלח בו חזק מכפי שהארי הכה במשהו אייפעם, בלי להזכיר לממן אפילו פעם אחת את הזעם שעלה רק כדי להיעלם ברגע שהארי עזב את חברתו ?

האם זה ממש שאותה יודע שדמלדור לא ישיב מלחמה ? שלא משנה מה תאמר לו, לא משנה כמה לא הוגן, הוא לעולם לא ישמש בכוחו שלו נגדך, הוא לעולם לא יתיחס אליו כמו שהוא מתייחס אליו ? האם כך אתה מתייחס לאנשים כשהאתה יודע שהם לא יכו בחזרה ? הגנים הברוניים של ג'יימס פוטר, מתבטאים סוף-סוף ?

הארי עצם את עיניו.

כמו מ贊פת המיוון שמדוברת בתוך וראשו –
מה הסיבה האמיתית לכעס שלך ?
מה אתה פוחד ?

מערבותה של תמונה הבזיקה בתודעתו של הארי, דמלדור מה עבר בוכה אל תוך ידיו ; צורת ההווחה של הקוסם הוזן, עומד גבורה ונורא ; חיזיון של הרמוני צורחת בשלשלאות, בכיסא המתכת, כשהארי נוטש אותה לסתורנים ; וחיזיון של איש עם שיער לבן ארוך (האם נראה דומה לבעה ?) נופלת בין להבות חדר השינה שלה, שרביט מוחזק כנגדה ואור כתום משתקף ממשקפי חצירשה.

נראה שאלבוס דמלדור חושב שהארי יהיה טוב ממנו בבחירה מסווג זה.

והארי ידע שהוא נראה נכון. הוא מכיר את המתמטיקה, אחרי הכל.

אבל מובן, אילשוו זה מובן, שאתיקנים תועלתנים לא באמת שדרו בנקים כדי לתת כסף לעניים. התוצאה הסופית של זניחה כל עכבה מוסרית לא באמת תהיה אור שמש וורדים ואושר לכולם.

דרישת התועלות היא לבצע את הפעולה שmobילה לתוכאה הטובה ביותר נטו, לא פעולות שיש להן תוכאה חיובית אחת והורסות את כל השאר בדרך. מותר לממנסמי תועלות צפואה להתחשב בהיגיון בריא כשם מחשבים את הציפיות שלהם.

איכשהו הארי הבין זאת, אפללו לפניו שימושו הזהיר אותו הוא הבין. לפניו שקרא על ולדימיר לנין או על ההיסטוריה של המהפכה הצרפתית, הוא ידע. אולי היו אלה ספרי המדע הבדיוני הראשונים שקראו שהזוהירו אותו מפני אנשים עם כוונות טובות, או אולי הארי פשוט ראה את ההיגיון בעצמו. איכשהו הוא ידע מההתחלתה, שאם הוא יצעד מחוץ למוסר שלו בכל פעם שיש לו סיבה, התוכאה הסופית לא תהיה טובה.

תמונה אחרונה עלתה בו לבסוף: לילי פוטר עומדת לפני העрисה של התינוק שלה ומודדת את ההפרשנים בין התוצאות: התוכאה הסופית אם תישאר ותנסה לקלל את האויב שלה (לילי מטה, הארי מת), התוכאה הסופית אם תברוח (לילי חיה, הארי מת), שוקלת את התועלות הצפויות, ובוחרת את הבחירה ההגונית היחידה.

היא לא הייתה אימה של הארי אם לא הייתה בוחרת כך. "אבל בני אדם אינם יכולים לחיות כך", שפטו של הילד לחשו לכיתה הריקה. "בני אדם אינם יכולים לחיות כך."

מילוי טאות, אודיט דבד א'

כשفرد מה נכנסה לכיתת שינוי-צורה, היא ראתה שמחצית הכתיבה הקדימה אותה וشدמתה מותה משונה שורה בחדר. הארי פוטר ישב לבדו באחת הפינות, בואה למרחק לא נודע, עיניו עצומות למחצה, כמעט סגורות.

שמעה אמרה שהילדים גילו שהמוראה להתגוננות התזהה לגרינינג'ר עם פולימיצי כדי לשטות במאלווי.

שמעה אמרה שהרמיוני הייתה קשורה בנדור כובל *כשפחתו של דראקו מאלווי*.

שמעה אמרה שהרמיוני קיבלה את נשיקת הסוהרנסן.

אבל אם זה היה נכון, הארי פוטר לא היה יושב שם, הוא היה – פדמה לא ידעה מה הגנREL פוטר היה עוזה. מוחה התIRONן כשניסתה לחשוב על כך.

אפילו כאשר פרופסור מקונגנאל הגיעו לשם, הדמה לא נשברה. פרופסור לשינוי-צורה ניגשה אל הלווח מבלי לעצור, מהקה אותו בהINF יד, והחללה לרשום.

"היום ילדים", החל קולה הרגוע של פרופסור לשינוי-צורה, כאילו שום דבר יוצא מגדר הרגיל לא התרחש השבע, "נלמד כמה ממש נדרש על מנת לקיים שינוי-צורה, ומדובר, בගילכם, אל לכם אפילו לנשות. צורת המקור אינה אובדת, רק מודחkat; וכיום ההדקהה זו –"

”סלחי לי“, אמרה פדמיה פאטיל. היא ידעה שקוללה רטט, היא ידעה שהיא רעדת באופן גליי לעין, אבל היא הייתה מוכרחה

לשאלות. ”סלחי לי, פרופסור, מה קרה עם העלמה גרייניגר?“
הפרופסור לשינוי-צורה עצרה לצד הלוח, והסתובבה להבטח בפדרמה. הפרופסור הייתה אמרה להירותן חמורת סבר, לאור העובדה שהפריעו לה מבלי להרים יד, אך במקום זאת, פניה היו אדיבים. ”אינך יודעת כבר, העלמה פאטיל? ציפיתי שהשمواה כבר תופץ.“

”יש יותר מדי שמוועות“, אמרה פדמיה. ”אני לא יודעת איזה נכונות.“

מונג מקודגל הרימה את ידה, ואז אמרה מבלי להמתין לרשota הדיבור, ”אמרתי לך, פדרמה, מה שנכוון זה שהקסמהדרין מצא את גרייניגר אשמה והורה שתකבל את נשיקת הסורהנס והם הביאו את הסורהנס והאריו פוטר הדביך אותו לתקירה ולא נתן לו לרדת עד

ש –

”זו, בשם מרליין“, אמרה פרופסור מקונגנגל, הבעתה מתחרדת, אבל אז היא הרגיעה את עצמה באופן גליי. ”המאורע היה מגוחך בחלווטין ולא אכנס לפטרים. דעו שהעלמה גרייניגר נחה אצל מדאם פומפרי כרגע, ותשוב לשיעורים למשך. ואם אתפוס מישחו מטריד אותה, אהפוך אותו לאגרטל זוכחת ואשומות אותו.“

כל היכתה השתנקה למשמע זה; זה לא שהאים קטלני, אלא שהוא מפער את חוקי הבתיחות בשינוי-צורה.

פרופסור מקונגנגל פנתה חזרה אל הלוח –

מפנית היכתה, נישא קול אחר. ”מה לגבי פרופסור קוירל?“ אמר טרי בוט. ”האם הוא נעצר?“

”ההילאים רק מעכבים אותו“, אמרה פרופסור לשינוי-צורה מבלי להסתובב. ”אם הם לא ישיבו את פרופסור שלנו להתגוננות עד מחר, אבקש מהמנהל להשיב אותו. למרות שאולי כדי שכבר אסף לכטם שחבר הנאמנים קבע תאריך להצבעה על אישור המשך

הקרבות של פרופסור קוירל.”
קוין אנטויסל דבר. “והగנREL מאלפי? מתי הוא חזר
מהקדוש מגו?”

הפרופסור לשינוי-צורה פסקה מכתיבתה.

הייא שבה והסתובבה, יותר באיטיות הפעם.

“צר לי, מר אנטויסל.” אמרה פרופסור מקונגלו. פניה נראו
מעט יותר קמודים משנראו בכניסתה אל החדר. “בריאותו של מר
מאליי איננה בסכנה, כפי שניתן לי להבין. לרובו הצער, קיבלתי
ינשוף מאביו של מר מאלפי המבטל את רישומו להוגורטס. אני
חושתה שהוא לא יחזור.”

פרק 4

כִּילָפֵי טָאוֹ, אַכְזִירִיטַן דָּבָר

כשהרמיוני גרייניג'ר החטועורה, היא גילתה שהיא במיטה רכה ונוחה במרפאה של הוגוורטס, ריבוע של אור שמש מאיר את בטנה, חמימים מبعد לשמייכה הדקה. הזיכרון אמר שמעליה יהיה סדין מסך, משוכן סביב המיטה שלה או פתוח, ושאר מלכתה של מדאם פומפרி תמצא מאחוריו: המיטות האחרות, מאוכלשות או ריקות, וחלונות מארים קבועים באבני הוגוורטס המסותתות בדוגמאות מתעקלות.

כשהרמיוני פקחה את עיניה, הדבר הראשון שראתה היה פניה של פרופסור מקונגיל יושבת משמאלי למיטה. פרופסור פלייטיק לא היה שם, אבל זה מובן, הוא נשאר לצידה כל הבוקר בתא המazaar, עורב הכסף שלו ניצב כ梳ר נוסף מפני הסוהרין ופניו החמורות הקטנות מופנות תמיד לעבר ההילאים. ראש בית רייבנקלו כבר הקדיש לה הרבה יותר מדי זמן, ובוודאי היה צריך לחזור לשיעורים שלו, במקומות לשמור על מישמי שהורשעה בניסיון לרצח.

היא חשה בחילה נוראית והיא לא חשבה שזה בגלל שיקוי כלשהו. הרמיוני הייתה מתחילה לבכות שוב, אלא שהגרון שלה כאב, העיניים שלה עדין צרכו, וההתודעה שלה פשוט הרגישה מותשת. היא לא יכולה לעמוד בבכי נוסף, לא הצליחה למצוא את הכוח לדמעות.

"איפה ההורים שלי?" לחשה הרמוני לראש בית גריינינדור. אישחו זה נראה כמו הדבר הגורע ביותר בעולם, להתייצב מולם, נורא מכל השאר; אך עם זאת היא פשוט רצתה לראות אותם. המבט העדין על פניה של פרופסור מקגונגל שינה צורה למשהו עצוב יותר. "אני מצטערת, העלמה גרייניגר. על אף שלא תמיד היה זה כך, גילינו בשנים האחרונות שנבול יותר שלא לספר להורים של בני-מודלים על הסכנות מולן ניצבים הילדים שלהם. איעץ לך לשמור על שתיקה גם כן, אם ברצונך להישאר בהוגוורתם בעלי בעיות מצדיהם."

"אני לא מסולקת?" לחשה הילדה. "על מה שעשית?" "לא", אמרה פרופסור מקגונגל. "העלמה גרייניגר... בודאי שמעת... אני מקווה ששמעת את מר פוטר, כשהאמיר שאת חפה מפשע?"

"הוא סתם אמר את זה", היא אמרה בקול עמוס. "כדי לשחררו אותן, אני מתחוננת."

המכשפה המבוגרת הנידה בראשה בתקיפות. "לא, העלמה גרייניגר. מר פוטר מאמין שהוא עליך לחשיז'יכוון, שככל הדראקרים מעולם לא התרחש. המנהל חושד שקסימים אפלים אף יותר היו מעורבים – שייתכן שידך שלך הטילה את הלחש, אבל לא רצונך שלך. אפילו פרופסור סנייפ החושב שככל העניין לא סביר ביותר, אם כי ייתכן שלא ירצה לומר זאת בפומבי. הוא תהה האם השתמשו עלייך בס奚ומים מוגלגים."

עיניה של הרמוני המשיכו לבוהות למרחק במורה לשינויי צורה; היא ידעה שהרגע נאמר לה משהו חשוב, אבל היא לא הצליחה למצוא את האנרגיה לקדם שינויים בתודעה שלה.

"בודאי את לא מאמין בזה?" אמרה פרופסור מקגונגל. "העלמה גרייניגר, לא יכול להיות שאתה מאמין על עצמן שתפני לרצוח!"

"אבל אני –" הדיכרונו המעלוה שלה שיחזר זאת באדיבותה בפעם

האלף, דראקו מאלפי אומר לה בלוغ שלעלום לא הייתה מבישה אותו אם לא היה עיף, והמשיך להוכיח בדיקות זה, רוקד כמו אומן דורך בינוות לגביעים המוגנים בעודה מתחמקת בייאוש, ומכה בה במכת הסיום בקהלת שהטיחה אותה כנגד הקיר והקיזה רם מלחיה – וואז – וואז היא –

"אבל את זוכרת שעשית זאת", אמרה המכשפה הוזקנה, שהביטה בה בהבנה דוגמת. "העלמה גרייניג'ר, אין שום צורך שילדה בת שתים-עשרה תישא זיכרונות נוראים כללה. רק תאמרי את המילה ואשמה לנועל אותם מחוץ להישג ידך".

זה היה כאילו כוס מים חמים נשפה על פניה. "מה?" פרופסור מגונגל הוציאה את שרביטה, תנועה כה מיומנת ומהירה שדרמה להצבעה באכבה. "אני לא יכולה להציג לפטור אותך מהזיכרונות לגמרי, העלמה גרייניג'ר", אמרה המורה לשינויי צורה בדיקת הרגיל שלה. "ייתכן שקבורות שם עובדות חשובות. אבל ישנה צורה של לחש הזיכרון שהינה הפיכה, ואתיל אותה עליך בשמחה."

הרמוני בחתה בשרביט, מרגישה שביב של תקווה לראשונה מזה כמעט יומיים.

לעשות זהה לא יהיה... היא ייחלה לכך שוב ושוב, שמחוגי השעון ישבו לאחריו וימחקו את הבחירה הנוראית הזו שלעלום לעולם לא ניתן יהיה לבטל. ואם מהיקת הזיכרון היא לא זה, היא עדין שחזרו מסויים...

היא הביטה בחזרה בפניה הדוגאות של פרופסור מגונגל. "את באמת חושבת שלא עשית את זה?" שאלת הרמוני, קולה רועוד.

"אני משוכנעת למדי שלעלום לא הייתה עשוה זאת מרצונך החופשי".

מתחת לשמיכות שלה, ידיה של הרמוני אחזו בסדין. "האר! לא חושב שעשית את זה?"

"מר פוטר מחזק בעמדה שהזיכרונות שלך הם בדיה גמורה.
אני יכולה להבין את הנקודה שלך."
ואז אצבעותיה של הרמיוני הרפו מהסדין, והיא נשכבה לאחר
במיטה ממנה קמה למחצה.
לא.

היא לא אמרה דבר.

היא התעוררה וזכרה את מה שקרה בלילה לפני, וזה היה
כאילו - כאילו - אפילו במחשבותיה היא לא הצליחה למצוא את
המילים לאיך שזה היה. אבל היא ידעה שדראקו מאלפיו כבר מזמן,
והיא לא אמרה דבר, לא הולכת לפופסור פליטיק והתודתה. היא
פשוט התחבשה וירדה לאرومota הבודק וניסתה להתנתק מרגע כדי
שאיש לעולם לא ידע, והיא ידעה שזה לא בסדר ולא בסדר ומשם
משם לא בסדר אבל היא הייתה כליכן, כליכן מפוחדת -

אפילו אם הארי פוטר צודק, אפילו אם הדרוקרב עם דראקו
מאלפיו היה שקר, היא בחירה את הבחירה הוז בעצמה. לא הגיע
לה לשכוח את זה, או קיבל על זה מחילה.

ואם היא כן הייתה עושה את הדבר הנכון, הייתה הולכת ישר
לפופסור פליטיק, אולי זה היה - עוזר, איכשהו, אולי כולם היו
רואים שהיא מתחרחת על זה, והארה לא היה צריך לוותר על כל
הכסף שלו כדי להציג אותה -

הרמיוני עצמה את עיניה, כיווצה אותן חזק, היא לא הייתה
מסוגלת לעמוד בלבכות שוב. "אני אדם נורא", היא אמרה בקול
רוועד. "אני נוראית, אני לא גיבורה בכלל -"

קולה של פופסור מגונגל היה חד מאד, כאילו הרמיוני
עשתה הרגע טעות נוראית בשיעורי הבית בשינוי-יצורה. "הפסיקי
להתנתק בטיפשות, העלמה גריינגר! מילא הוא מי שעשה לך את
זה. ובאשר להיותך גיבורה - ובכן, העלמה גריינגר, כבר שמעת
את דעתך על נערות צערות שמנסות להתעורר בדברים כאלה לפני
שהן אפילו בנות ארבע-עשרה, אז לא ארצתה לך על כך שוב. רק

אומר שהרגע עברת חוויה נוראית ביותר, אותה שרדת טוב כל שמכשפה בגילך יכולה לשרווד. היום מותר לך לבכות כמה שהיא רוצה. מהר את חווורת ללמידה".

از הרמוני היבינה שפרופסור מקונגנגל לא יכולה לעוזר לה. היא צריכה מישחו שיגער בה, היא לא יכולה לקבל מחילה אם היא לא יכולה לקבל אשמה, ופרופסור מקונגנגל לעולם לא תעשה את זה בשבילה, לעולם לא תבקש כלכך הרבה קטנה מריבנקלו. היה זה משהו בו גם הארי פוטר לא יעזר לה.

הרמוני הסתובבה בMITTED המרפא, מתכדרת לתוכ עצמה, הרחק מפרופסור מקונגנגל. "בבקשה", היא לחשה. "אני רוצה לדבר – עם המנהל –"

* * *

"הרמוני".

casharmoni gryengir פקחה את עיניה בשנית, היא ראתה את פניו חרושות קמתי הדאגה של אלבוס דמלדור נשענות מעל מיטתה, נראות כמעט כמו היו בכלה, על אף שהוא בלתי אפשרי; והרמוני הרגישה דקירת אשמה נופפת על השתריחה אותו כלכך.

"מינרווה אמרה שאתה רוצה לדבר איתי", אמר הקוסם הזקן. "אני – לפהע הרמוני לא ידעה מה לומר. הגרון שלה נגע, וכל מה הייתה מסוגלת לגמגם היה, "אני – אני –" איךשהו הנימה שלה העבירה את המילה האחרת, זו שאפלו לא הייתה מסוגלת לומר עוד.

"מצטערת?" אמר דמלדור. "על מה יש לך להצטער?" היא נאלצה להכיר את המילים לצאת מגרונה. "אמרת להاري – שאסור לו לשלם – אז אני לא הייתי צריכה – לעשות את מה שפרופסור מקונגנגל אמרה, לא הייתה צריכה לגעת בשרבית שלו –"

"יקירתי", אמר דמלדור, "אלملא נשבעת אמונים לבית פוטר,

הארי היה תוקף את אזקבן בלבד, וייתכן בהחלטת שהיה מנצח. הילד הזה אומנם בוחר את מילוטיו בקפידה, אבל מעולם לא שמעתי אותו משקר; ובילד-שנשאר-בחים יש כוח שאדון האופל מעולם לא ידע. הוא בהחלטת היה מנסה לשבור את אזקבן, אפילו במחיר חיוו." קולו של הקוסם הזקן נעשה עדין יותר ודווגד יותר.
"לא, הרמיוני, אין לך שום סיבה להאשים את עצמו".

"היה לך יכולת להכיר את זה לא לעשות זאת".

בעינויו של דמבלדור הופיע ניצוץ קטן לפני שאבד בעיפות.
"באמת, העלמה גרייניג'ר? אולי את צריכה להיות מנהלת במקום,

משום של עצמי אין כוח שכזה על ילדים עקשנים".

"הארי הבטיח –" קולו נקטע. קשה מאוד היה לומר את האמת הנוראה. "הארי פוטר הבטיח לי – שהוא לעולם לא יעזור לי – אם אומר לו לא לעשות זאת".

השתוררה שתיקה. הקולות המרוחקים של המרפא שליוו את פרופסור מקונגלו חדרו, הרמיוני הבינה לפתח, כshedmblador העיר אותה. ממקום שוכבה על המיטה היא הצליחה לראות ורק את התקווה, ואת ראש אחד החלונות שבקירות, אבל דבר לא נع בשדה הראייה שלה, ואם היו קולות, היא לא הצליחה לשמוע אותם.

"אה," אמר דמבלדור. הקוסם הזקן נאנח בכבדות. "אני מניח
שייתכן שהילד היה שומר על מילתו".

"היהתי – הייתה צריכה –"

"ללכת לאזקבן מרצונך החופשי?" אמר דמבלדור. "העלמה גרייניג'ר, זה יותר מכפי שהייתי מבקש מכל אחד אחר לקחת על עצמו".

"אבל –" הרמיוני בלעה את רוקה. היא לא הצליחה שלא להבחין בפרצה, כל מי שרצו לעבورو דרך דלת הדיוון למועדון ריבנקלו לומד מהר להקשיב לניטוחים מדוייקים. "אבל זה לא יותר מכפי שהיית לווך על עצמו".

"הרמיוני –" החל הקוסם הזקן.

”למה?“ שאל קולה של הרמיוני, נראה היה כאילו הוא ממשיך בלי התודעה שלו עכשו. ”למה לא היתי יכול להיות אמיצה יותר? עמדתי לרווח לפני הסוהרSEN – בשבייל הארי – לפנוי, בינוואר אני מתכוונת – אז למה – למה – למה לא הצלחתי –“ למה המתחבה להישלח לאזקבן פידקה אותה לגמרי, למה היא שכחה את כל מה שידעה על להיות טובה –

”ילדתי היקרה,“ אמר דמלדור. העיניים הכהולות מאחורי משקפי ח齊הסחר גילו הבנה מוחלטת של האשמה שלה. ”לא הייתה מצליח יותר מכך, בשנתי הראשונה בהוגוורטס. כפי שאת אדיבה כלפי אחרים, היי אדיבה כלפי עצמך.“

”או כן עשית את הדבר הלא נכון.“ איכשהו היא הייתה צריכה לומר זאת, שייאמרו לה את זה, על אף שידעה כבר. השתרורה שתיקה.

”הקשיבי, ריבנקלאית ציירה,“ אמר הקוסם הזקן, ”שמعي לי היטב, מושם שאמת אומר לך. רוב עושי הרע לא חושבים על עצמם רשעים; אכן, הרוב חושבים על עצמם בתור הגיבורים בסיפורים שהם מספרים. אני חשבתי פעמי שמעשי הרשות הגדולים בעולם נעשים בשם טובת הכלל. טעית. טעות נוראה. ישנו רוע בעולם הזה שמכיר בעצמו כרוע, שונא את הטוב בכל מואדו, וברצונו להشمיד את כל הדברים הטובים.“

הרמיוני רעדה במיטהה, איכשהו זה הרגיש מאד אמיתי כshedmalدور אמר זאת.

הקוסם הזקן המשיך לדבר. ”את אחת מהדברים הטובים בעולם הזה, הרמיוני גרייניגר, ולכן הרוע הזה שונא גם אותך. אם הייתה נשארת איתנה ב厰בחן הזה, הוא היה מכח בך חזק יותר וייתר, עד שהייתה מתנפצת. אל תחשבי שגיבורים אינם יכולים להישבר! בסך הכל קשה יותר לשבור אותוו, הרמיוני.“ עיניו של הקוסם הזקן נעשו חמורות יותר מכפי שראתה אותן מעודה. ”כשהותשך במשך שעوت רבות, כשכב ומוות אינם עוד פחד חולף אלא וודאות, קשה

יותר להיות גיבור. אם אומר את האמת –-CN, היום לא הייתי נרתע בפני אזקבן. אבל כשהייתי בשנה ראשונה בהוגוורטס – היהי בורה מהסורהן עמו התעמתה, משום שאבי מות באזקבן, ופחדתי מהם. דעך זאת! הרוע שהכח בך היה יכול לשבור כל אחד, אפילו אותך. רק בהاري פוטר שוכנת היכולת להתמודד בפני האימה הזה, כשיקבל את מלאו כוחו..."

צוואיה של הרמיוני לא הצליח להחזיק את ראה שיביט בקסום הזקן; היא נתנה לראשה ליפול לאחר, בחזרה אל הכרית, ובהתה מעלה בתקרה, קולטה את מה שהצליחה.

"למה? קולה רעד שוב. "למה שימושו יהיה כלכך רשע? אני לא מבינה."

"גם אני הייתה," אמר קולו של דמלדור, מלא עצבות עמויה. "שלושה עשרים הייתה, וудין איינני מבין. את ואני לעולם לא נבין, הרמיוני גריניג'ר. אבל לפחות עכשו יודע אני מה רוע אמיתי היה אומר, לו היינו יכולים לדבר איתו ולשאול אותו למה הוא מרושע. הוא היה אומר, *למה לא?*"

ニיצוץ חולף של תרעומת בעיר. "יש בטח מיליאן סיבות למה לא!"

"אכן," אמר קולו של דמלדור. "מליאן סיבות ואף יותר. אנחנו תמיד נדע את הסיבות הללו, אתה ואני. אם תתעקשי לנסה זה – אז-CN, הרמיוני, המבחן של היום הזה שבר אותו. אבל מה שקרה אחיה שאת נשברת – גם זה חלק מלחיות גיבורת. וזה מה שאתה, הרמיוני גריניג'ר, ותמיד תהיה."

היא הרימה שוב את ראה, מביטה בו.

הקסום הזקן קם ממקומו ליד מיטתה. זקנו הכספי ירד כshed לה קידה חמורות סבר, והוא הוא הלך.

היא המשיכה להביט במקום שבו היה.

זה אמרו היה להיות ממשמעותי בשביבה, אמרו היה לגעת בה. אמרו היה לגרום לה להרגיש טוב יותר בפנים, שדמלדור הכיר בה

כגיבורה, לאחר שלא רצה לעשות זאת לפני כן.
היא לא הרגישה דבר.

הרמוני נתנה לראשה ליפול שוב על המיטה כשמדובר פומפרי באה והכריתה אותה לשתות שהוא שחרך את שפתיה כמו אוכל חריף, והריח אפילו חריף יותר, והוא חסר טעם לגמרי. זה לא אמר לה דבר. היא המשיכה לבנות בארכוי האבן המרוחקים של התקרה.

* * *

מינרווה המתינה מחוץ לדלתות הcpuולות של מרפאת הוגוורטס, היא תמיד חשבה על הדלתות הללו בתור "שער האימה" בילדותה בהוגוורטס, ולא הצליחה שלא לזכור זאת עכשו. יותר מדי בשורות רעות נאמרו פה –
אלבוס יצא. הקוסם הזקן לא עצר בדרך החוצה מהמרפאה, פשוט המשיך ללכת לכיוון משרדו של פרופסור פליטיק; ומינרווה באה בעקבותיו.

פרופסור מקגונגל כחכחת בגרונה. "האם זה נעשה, אלבוס?"
הקוסם הזקן הנהן באישור. "אם יוטלו עליה קסמים עוניים, או אם רוח כלשיה תיגע בה, אני אדע, ואגיע."

"דיברתי עם מר פוטר אחרי שיעור שנוייצ'ורה", אמרה פרופסור מקגונגל. "הוא החזיק בדעה שモטב שהעלמה גרייניגר תלך ללימוד בובאטון ולא בהוגוורטס מעתה ואילך".
הкосם הזקן הניד בראשו. "לא. אם וולדמורט באמת רוצה להכות בעלם גרייניגר – הוא עקשן מעבר לכל שיעור. המשרתים שלו שבים אליו, הוא לא היה מצליח להציג את בלטריקסblk לבדו. אזקבאן עצמו אינו חסין מזדון, ואשר לבובאטון – לא, מינרווה. איני חושב שוולדמורט יכול לעשות דבריים שכלה לעיתם קרובות, או נגד מטרות חזקות יותר, או שהשנה הזו הייתה נראית שונה מדי. והארי פוטר נמצא פה, ממנו וולדמורט

פוחד בין אם הוא מודה בכך ובין אם לא. כתעת משהתלתי עליה לחשי הגנה, העלמה גרייניגר תהיה בטוחה יותר בהוגוורטס מאשר מוחוצה לו".

"נראה כאילו מר פוטר מטיל בכך ספק", אמרה מינרווה. היא לא הצליחה לשמר על קולה נטול עוקץ; היה בה חלק שהסכים הסכמה נחרצת. "נראה שהוא מרגיש שהיגיון בריא מכתב של העלמה גרייניגר להמשיך את השכלה בכל מקום פרט להוגוורטס".

הקוסם הזקן נאנח. "אני חושש שהילד בילה יותר מדי זמן בקרוב מוגלים. תמיד הם מחפשים ביטחון; תמיד הם מדמיינים שניtan למצואו ביטחון. אם העלמה גרייניגר אינה בבטחה בלב המבצר שלנו, היא לא תהיה בטוחה יותר אם תעזוב אותו".

"לא נראה שכולם חושבים כך", אמרה פרופסור מקונגנגל. זה היה כמעט המכתב הראשון שראתה כשהעיפה מבט בשולחן שלה; מעטפה מעור הכבש המשובח ביותר, חתומה בשעווה יוקה-קסופה, שבה הוטבעה דמותו של נחש שהתרומם ולחשש לעברה. "קיבלה ינשוף מר מאלפי ש לבטל את לימודי בנו בהוגוורטס".

הקוסם הזקן הנahan, אבל לא הפסיק לצעוד. "האם הארי יודע?"
"כן", קולה רעד לרוגע כשנזורה בהבעה על פניו של הארי.

"אחרי השיעור, מר פוטר החמיא להיגיון הברייא המשובח של לורד מאלפיו, ואמר שהוא יכתוב לגברת לונగבווטום וייעץ לה לעשות את אותו הדבר עם נכדה, במקרה שהוא המתה הבאה. במקרה שהאפטורופוזית של מר לונגבווטום תמעל בתפקידה עד כדי השארתו בהוגוורטס, מר פוטר רוצה שהיא ברשותו מהול-זמן, גלימת הייעלות, מטאטה, ונרתיק לשאת אותם בו; וגם טבעת בוחן עם מפתח מעבר חירום שייקח אותו למקום מבטחים, במקרה שמיishaו יחתוף את מר לונגבווטום וייקח אותו מהוץ לטוח לחשי ההגנה של הוגוורטס. אמרתי למר פוטר שאיני חושבת שמשרד הקסמים יאשר שימוש כזה במחולץ-זמן, והוא אמר שאנחנו לא

צרייכים לשאול. אני מצפה שהוא ירצה שהעלמה גרייניג'ר תקבל את אותם הדברים, אם היא תישאר. ובשביל עצמו מר פוטר רוצה מטאטה תלת מושבי לשאת בנווהיק שלו." היא לא נדharma מרשיימת אמצעי הזהירות הללו. הורשמה מהחוכמה, אבל לא נדharma; היא הייתה אمنית שינוי-齊ורה, אחריו הכל. אבל זה בכלל זאת העביר בה צמרמורות של איינחת, שהארי חשב על הוגוורטס כעל מסוכנת כמו חקר לחשים.

"לא ניתן להמורות בנסיבות את פי מחלוקת המסתורין", אמר אלבוס. "אבל באשר לשאר – הקוסם הזקן נראה כאילו הוא קורס מעט לתוך עצמו. אנחנו יכולים לחתת ליד את מה שהוא רוצה. ואני אטיל לחשי הגנה גם על נויל, ואכתוב לאוגוסטה ואומר לה שмотב שיישאר פה בחג."

"ולבסוף", היא אמרה, "מר פוטר אומר – זהו ציטוט ישיר, אלבוס – מה שלא יהיה הפיתויון לקוסמים אפלים שהמנהלה שומר פה, הוא ציריך להוציאו מבית-הספר הזה, עליינו." היא לא הצליחה לשמר על קולה נתול עוקץ הפעם.

"ביקשתי זאת מפלמל", אמר אלבוס, הכאב ניכר בקולו. "אבל מסטר פלמל אמר – שאיפילו הוא לא יכול להגן עוד על האבן – שהוא מאמין שלולדמורט יש אמצעים למצוא אותה היכן שהיא מוחבתה – והוא לא מרשה שתישמר בשום מקום מלבד הוגוורטס. מינרווה, אני מצטער, אבל זה מוכחה להיעשות – מוכחה!"

"טוב ויפה", אמרה פרופסור מקונגנגל. "אבל אני עצמי חושבת שמר פוטר צודק בכל מילה."

הקוסם הזקן העיף בה מבט, וקולו נתקע כשאמור, "מינרווה, את מכירה אותי זמן רב, וטוב מכל אדם שעודנו בחיים – אמרו לי, האם איבדתי את עצמי לאפליה היום?"

"מה?" אמרה פרופסור מקונגנגל בהפתעה כנה. ואז, "הו, אלבוס, לא!"

שפתיו של הקוסם הוזן התכווצו לפני שדיבר. "למען טובת הכלל. הקרכתי כליכך הרבה, למען טובת הכלל. היום כמו עזת גזרתי את דינה של הרמוני גריינגר לאזקבן למען טובת הכלל. ואני מגלה שאני – היום, גלית שאני – מתחילה לשנוא את התמיימות שכבר אין לי –" קולו של הקוסם הוזן נקטע. "רווע שנעשה בשם טוב. רווע שנעשה בשם רווע. מה גרווע יותר?"

"אתה מתרחג בטיפשות, אלבוס."

הקוסם הוזן העיף בה מבט נוסף, לפניו שהшиб את עיניו לדרךם. "אמר לי, מינרווה – האם עצרת לשකול את ההשלכות, לפניו שאמרת לעלמה גריינגר כיצד לכBOOL את עצמה למשפחת פוטר?"

היא נשמה נשימה לא רצונית כשהבינה מה עשתה – "וז לא שקלת." עיניו של אלבוס נעצבו. "לא, מינרווה, אל לך להתנצל. טוב הדבר. לאור איך שראית אותה היום – אם הנאמנות הראשונה שלך נתונה להاري פוטר, ולא לי, טוב ורואי שכך." היא פתחה את פיה כדי לומר מהות, אבל אלבוס המשיך לפניה שהספיקה לומר מילה. "אכן – אכן – היה זה נכון ואף יותר מכך, אם אדון האופל אותו הاري יצטרך להביס כדי לזכות בכוחו איינו וולדמרות כלל –"

"לא זה שוב!" אמרה מינרווה. "אלבוס, זה היה אתה-יהודומי, ולא אתה, שסימן את הاري כשווה לו. אין שום דרך שבה הנבואה הזו יכולה להתכוון לך!"

הקוסם הוזן הנהן, אבל עיניו עדין נראו מרוחקות, מוקבות רק בדרך שלפניו.

* * *

תא המעצר, שניצב קרוב למרכז המחלקה לאכיפת חוקי הקسم, היה מרוחט בפאר; כתוצאה של מה שקוסמים מבוגרים קיבלו כМОבן מאליו יותר מאשר רגשות מיוחדים כלפי אסירים. היה שם כסא נוח מתנדנד ונשען מאליו, עם כריות ורכות בעלות מרקם

עשיר, מתחממות מאליהן. היה שם ארון ספרים שהכיל ספרים אקראים שהולצו מחנות מציאות, ומדד שלם מלא בעלונים עתיקים, כולל אחד משנת 1883. באשר לשירותים, ובכן, זה לא בדיק היה מפואר, אבל הוטל על החדר לחש שעוצר את כל העניינים הללו; נאסר על עצייר לлечת לשום מקום שבו ההילאי המשגיח לא יוכל לראות אותו. אבל פרט לכך, היה זה תא קטן וונחמד למדי. המורה להתגוננות מפני כוחות האופל של הגוגורטס היה מעוכב, לא עזר, אפילו לא מאורם. לא היו שום ראיות להפליל אותו... למעט העובדה שפשע נורא וחיריג התרחש בביתה הספר הגוגורטס לכישוף ולקוסמות, ובהתחשב באירועים קודמים הסıcıומיים היו חמשה לאחד שהמורה הנוכחי להתגוננות מפני כוחות האופל מעורב בהזה אייכשהו. זה היה ייש להוסיף את העובדה שאיש במאח"ק אפילו לא ידע מייהו המורה להתגוננות מפני כוחות האופל, ושاهיש חתעטש, פשוטו כמשמעו, למול כל הניסיונות לחשוף את זהותו האמיתית. לא, הם לא שיחררו כבר את 'קוורירינוס קווריל', בחזרה להוגוגורטס.

הבה נחזור לשם הדגשה:

המורה להתגוננות מפני כוחות האופל.
מעוכב.
בתא.

המורה להתגוננות מפני כוחות האופל בבית בהילאי המשגיח והמהם.

המורה להתגוננות מפני כוחות האופל לא אמר מילה אחת מאז שהגיע לתא המסתומים הזה. הוא רק המהם.

המהם התחליל כשיר ערש פשוט לילדים, זה שמתחליל בבריטניה המוגלאית במילים, Lullaby, and good night, הענימה הזו והמהמה, ללא שינוי, שוב ושוב, במשך שבע דקות, כדי לבנות את התבנית הבסיסטית.

ואז החלו עיתורים על הנושא. משפטים שהמהמו לאט מדי,

עם הפסקות ארוכות ביניהם, כך שההתודעה של המאזין תמתין ותמתין בחוסר אונים לטו הבא, למשפט הבא. ואז, כשההמשפט הבא מגיע, הוא בסולם כלכך לא נכון, לא רק בסולם שונה מהמשפטים הקודמים אלא בטען שלא מתאים לשום סולם, שלא ניתן אלא להגיא למסקנה שהאדם הזה בילה במכoon שעוט בלהתאמן על החמהות שלו רק כדי להשיג אנטידיטון מושלם שכזה. זה דמה למזיקה כמו שהקהל המת הנוראי של סוהרין דמה לדיבור אנושי.

ובلتי אפשרי להתעלם מההמהות הנוראה זהה. הוא דומה לשיר ערש מוכר, אבל סוטה מהתבנית באופן לא צפוי. הוא מייצר ציפיות ואז מפר אותן, לעולם לא בתבנית קבועה שתאפשר להמהות לדעוך לركע. המוח של המאזין לא יכול למנוע מעצמו לצפות מהמשפטים האנטי-מוזיקליים שיישלמו, ולא יכול למנוע מעצמו להבחין בהפתעות.

הסביר האפשרי היחיד לאופן שבו צורת ההמהות זו הוא באheid קיום היא שהיא תוכננה במכoon על ידי גאון אכזר במידה שלא תיאמן שההטעורר יום אחד, מרגיש משועם מעינוי רגיל, והחליט להקשות על עצמו ולגלות האם הוא יכול לשבור שפויות של אדם רק באמצעות המהום אליהם.

ההילאי הקשיב להמהום הנורא במידה שלא תיאמן כבר ארבע שעות, בעוד נוכחות ענקית, קרה וקטלנית מביטה בו, מרגישה איזמה בין אם הוא מבית בה ישירות ובין אם הוא נותן לה לדחף בקצת שדה הראייה שלו –

ההמהום פסק.

השתררה שתיקה ארוכה. מספיק זמן כדי שתקוות שואת עליה ותימחץ על ידי זיכרונות של אכזבות קודמות. ואז, כספרק הזמן התארך, והתארך, התקווה הזה עלתה שוב ללא מעזר –

ההמהום החלשוב.

ההילאי נשבר.

מחגורתו, ההיילי הוציא מראה, נקש עליה פעם אחת, ואמר,
"כאן היילי זוטר ארג'ון אלטוני, אני מכירך על קוד RJ-L20 בתא
שלוש".

"קוד RJ-L20?" אמרה המראה בnimma מופתעת. נשמע קול של
דפים נהפקים, ואז, "אתה רוצה החלפה מסוימת שאסיר מנסה להזמה
פסיכולוגית ומצליח?"

(AMILIA בונז היא אינטיליגנטית למדי).

"מה האסיר אומר לך?" שאלת המראה.

(השאלה זו אינה חלק מפרוטוקול RJ-L20, אבל למרבה הצער
AMILIA בונז לא כללה הוראה מפורשת שמורה לקצין הבכיר לא
לשאלות).

"הוא – אמר היילי, והעיף מבט אל התא. המורה להתגוננות
מן פני כוחות האויפל נשען כתע לאחור בכיסאו, נראה רגוע למדי.
"הוא מביט بي! ומה מהם!"

השתרעה שתיקה.

המראה דיברה שוב. "ואתה מכירך על קוד RJ-L20 בغال זה?
אתה בטוח שאתה לא מנסה להתחמק מלשמור עליו?"
(AMILIA בונז מוקפת באידויוטים).

"אתה לא מבין!" צעק היילי אלטוני. "זה מהו ממש
נורא!"

המראה שידרה צליל של צחוק חנווק ברקע, שנשמע כאילו הגיע
מיותר מאדם אחד. ואז שוב דברו. "מר אלטוני, אם אתה לא רוצה
שייעיפו אותך להיות היילי זוטר דרג ב', אני מציע שתתאפס על
עצמך ותחזרו לעבוד – "

"קבל ביטול," אמר קול חד, נשמע מרוחק קלות בغال המרחק
שלו מהמראה.

(זו הסיבה שאAMILIA בונז יושבת לעיתים קרובות במרכז
השליטה של מאח"ק בעודה ממלאת את הנירית משרד הקසמים
דורש).

"ההילאי אלטוני", אמר הקול החד, נשמע כאילו הוא מתקרב למראה, "יחליפו אותן מהרה. ההילאי בן גוטיאר, הפרוטוקול של RJ-L20 לא מציין שאתה צריך לשאול למה. הוא אומר שעליך לוודא החלפה להילאי שהכריז עליו. אם אני אגלה שהילאים מנצלים אותו, אני אשנה את הפרוטוקול כדי למנוע את ניצולו –" השידור נقطع בפתאומיות.

ההילאי פנה בחזרה להביט בנזחון על המורה הנוכחי להתגוננות מפני כוחות האופל, שנשען לאחר מכן ב.FileInputStream המרופד. האיש הזה אמר אז את המילים הראשונות שעזבו את שפתיו מרגע שנכנס לתא.

"להתראות, מר אלטוני", אמר המורה להתגוננות מפני כוחות האופל.

כמה דקות לאחר מכן, הדלת לטה המעדן נפתחה, ופנימה נכנסה אישה אפורה שיעיר, לבושה בגימיות בגוון ארגמן של הילאים בעלי שם סימן דרגה או עיטור, נושא תיקית עור שחורה תחת זרועה השמאלית. "אתה משוחרר", אמרה האישה הזקנה בהדרות.

היה עיוב קל כשההילאי אלטוני ניסה להסביר מה קרה. זה נقطع באחת על ידי הנזון ואצבע שהצבעה עבר הדלת. "ערב טוב, מدام מנהלת", אמר המורה להתגוננות מפני כוחות האופל.

AMILIA BONI לא הכירה בהצהרה זו, אלא התישבה בתכליות ב FileInputStream. המכשפה הזקנה פתחה את התקינה השחורה וmbeta ירד אל ניירות הקלף שבתוכה. "رمזים אפשריים לזהותו של המורה הנוכחי להתגוננות מפני כוחות האופל של הוגוורטס, כפי שהזכיר על ידי הילאית רוברדס". קלף הכוורת נהפק והושם לצד. "המורה להתגוננות אומר שמוין לסלית/רין. טוען משפחתו נהרגה על ידי וולדמורט. טוען שלמד במרכז אומנויות-לחימה באסיה המוגلغית שהושמד על ידי וולדמורט.

בקשה שהוגשה למחילה לתיום בינלאומי זיהתה את האירוע הזה כתקנית יוני של 1969. "קלף נוסף לנפק". נראה גם שהמורה הזזה להתגוננות נשא נואם מרגש ביותר בפני תלמידיו, ממש לפני חג המולד האחרון, ונזף בדרך שלפניהם על פילוגו אל מול אוכלי המות". המכשפה הזקנה הרימה את מבטה מתיקית העור. "גברת לונగבורטס התרשמה ממנה מאוד, והתעתקה שאקרה את הכל. הטיעון הזזה נשמע לי מוכר, אם כי לא זכרתי את המקור בזמןנו. אבל, כמובן, חשבתי שאתה מת".

קצינת אכיפת החוק הראשית של בריטניה הקסומה הביטה במבט חד במוראה הנוכחי להתגוננות מפני כוחות האופל בהוגוורטס, מעבר לזכוכית מחוסמת בלחש שהפרידה ביניהם. הגבר שבתא השיב לה מבט שוקול, ללא בהלה הנראית לעין.

"לא אנקוב בשמות", אמרה המכשפה הזרקה. "אבל אספר סייפור, ואראה האם הוא נשמע מוכר". אAMILIA בונה השפילהשוב את מבטה, עוכרת לקלף הבא. "נולד בשנת 1927, סיים את לימודיו בשנת 1945. המשיך לטבול לאחר הלימודים בחו"ל ונעלם כשביקר באלבניה. נחשב למית עד שנת 1970, אז חזר לבריטניה הקסומה באותה פתאומיות, בלי שום הסבר לעשרים וחמש השנים החסרות. הוא לא חידש את הקשר עם משפחתו, חי בבדוד. בשנת 1971, כשביקר בסמנתה דיAGON, הוא סיכל ניסיון של בלטריקס בלבד לחטוף את בתו של שר הקסמים, והשתמש בקהלת ההרוגת לחסל שניים משלושת אוכלי-המות שליוו אותה. מעבר לכך כל בריטניה מכירה את הסייפור; האם יש צורך שאמשיך אותו?" המכשפה הזרקה הרימה את מבטה מהתיקייה שוב. "טוב ויפה. היה משפט בקסמהדרין, בהםלו הגבר הצעיר הזה קיבל מחילה על שימושו בקהלת ההרוגת, לא מעט בזכות המאמצים של סבתו, גבירת הבית שלו. הוא השלים עם משפחתו, והם ערכו כניסה משפחתי לחגוג את שובו. אורח הכבוד הגיע וגילה שככל משפחתו נרצה על ידי אוכלי-המות, עד רמת גמדוניהבית; והוא עצמו הנזכר האחרון

לבית עתיקי יומין".

המורה להתגוננות לא הגיע לדבר מכל זה, למעט העובדה שעיניו נצמו למחצה כאילו בעיפות.

"הגבר הצעיר הזה לקח את מקומה של משפחתו בקסמהדרין, הופך לאחד מהקהלות האיתנים ביותר כנגד גנד אטה-היודעמי. מספר פעמים הוא הוביל כוחות כנגד אוכליה המות, נלחם עם טקטיות מיוםנות וכוח מדחים. אנשים החלו לדבר עליו על הדמלדור הבא, האמינו שהוא יהפוך לשד הקסמים אחרי שאדון האופל ייפול. בשלושה ביולי, 1973, הוא לא הגיע להצבעה קרייטית בקסמהדרין, ומעולם לא שמעו ממנו שוב. הנחנו שאטהיודעמי הרג אותו. זו הייתה מכחה אנושה לנו, והענינים המשיכו בצורה גروעה הרבה יותר מזו". מבטה של המכשפה הזקנה היה תוהה: "התאבלתי עלייך בעצמי. מה קרה?"

כתבו של המורה להתגוננות נעו קלות, משיכת כתף קטנה. "את מנicha הנחות רבות", אמר המורה להתגוננות בשקט. "אני עצמי הייתי מאמין שהאדם הזה מת לפני שנים רבות. אבל אם האדם הזה בכל זאת בחיים – אז ברור שהוא לא רוצה שהעובדה הזו תוכרז ברבים, ויש לו סיבות מסוימות לשתקה. נשמע כאילו האדם הזה היה לך לעזר בעבר". שפטו של המורה להתגוננות התעללו בחיקון ציני. "אבל אני כבר לא מופתע לגנות שהכרת תודה חולפת. האם יש שהוא נוסף שתדרצי ממוני?"

המכשפה הזקנה נשענה לאחרור בכיסא משמר ההילאים שללה, נראה מופתעת למדרי, אולי אפילו פגועה. "לא –" היא אמרה לאחר רגע. האצבעות שלה תופפו על תיקית העור; בעצבנות, נתן היה לחשוב בהנחה שאAMILIA בונז מסוגלת להרגיש עצבנות. "אבל הבית שלך – לא נותרו עוד הרבה בתים עתיקי יומין –"

"לא ישנה הרבה למדינה הזו אם נותרו שמונה בתים עתיקי יומין, או שבעה."

המכשפה הזקנה נאנחה. "מה דמלדור חושב על זה?"

הגבר בתא המცר הניד בראשו. "הוא אינו יודע מי אני, והבטיח שלא לחקור".

גבותיה של המכשפה הזקנה התրוממו. "איך הוא זיהה אותי בפנוי לחשי ההגנה של הוגוורטס, אם כך?"
חויך קל. "המנהל ציר מעגל, ואמר להוגוורטסשמי שעומד בתוכו הוא המורה להתגוננות מפני כוחות האופל. ואם כבר מדברים –" ה nimma נעשתה נמוכה יותר, יבשה יותר. "אני מפספס את השיעורים שלי, המנהלת בונז".

"נראה שאתה – נח, לפעים בצורה מוזרה. גם זה דוח. ונראה שאתה נח בתרירות הולכת גברת, ככל שהזמן עבר". אצבעותיה של המכשפה הזקנה תופפו על TICKITY העור פעם נוספת. "אני לא יכולה לזכור שקרתי על סימפטום זהה, אבל כשהושמעים על דברים כאלה, מדמיינים... קוסמי אופל שנלחמו בהם, וקללות נוראות שננספו..."

המורה להתגוננות מפני כוחות האופל נותר נטול הבעה.
"האם אתה זקוק לעזרת מרפא?" שאלת אAMILIA בונז. המסכה שלה נשמטה, חושפת בגלוי את הכאב בעיניה. "האם יש משהו שנייתן לעשות בעבורך?"

"הסכמתי ללמד התגוננות בהוגוורטס", אמר הגבר שבתא בנימה שטוחה. "הסיקי את המסקנות שלך, מדאם. ואני מפספס את השיעורים שלי, מהם לא נותרו עוד הרבה. אשמה לחזור להוגוורטס עתה".

* * *

cashiermyoni התעוררה בפעם השלישייה (על אף שהרגיש כאילו עצמה את העיניים רק לרגע) המשמש הייתה נמוכה אף יותר בשםים, כמעט שקעה לגמרי. היא הרגישה קצר יותר בחיים ואפליו יותר מותשת, למובה הפלא. הפעם היה זה PROFESSOR פלייטיק שעמד לצד מיטתה וניער את כתפה, מגש של אוכל מהబיל

מרחף לצדיו. מסיבה מסוימת היא חשבה שהארי פוטר אמור להיות זה שישיון מעל מיטחה, אבל הוא לא היה פה. האם היא חלמה זאת? היא לא זכרה שחלה.

הסתבר (על-פי פרופסור פלייטיק) שהרמיוני החמיצה את ארוחת הערב באולם הגדול והווערה כדי לאכול. ואז היא יכולה לחזור לחדרה בריבנקלו ולMITTEDה שלה כדי לישון את שארית הלילה. היא אכלת בשתקה. היה חלק בה שרצה לשאול את פרופסור פלייטיק האם הוא חושב שהotel עליה לחשיזיכרון או שנייטה להרוג את דראקו מאלפיו מרצונה שלה –

– כמו שזכרה שעשתה –

– אבל יותר מהכל היא פחדה לגלות. פחדה לגלות זה סימן אזהרה, על-פי הארי פוטר והספרים שלו; אבל התודעה שלה הרגישה מותשת, חבולת, והיא לא הצליחה לגייס את הכוח לעקוף את זה.

כשהיא ופרופסור פלייטיק יצאו מהמרפאה הם גילו את הארי פוטר יושב ישיבה מוזחת מחוץ לדלת, קורא בשקט ספר לימוד בפסיכולוגיה.

"אני אקח אותה מפה", אמר הילדי-שנשאר-בחים. "פרופסור מקונגלו אמרה שהיא יהיה בסדר".

פרופסור פלייטיק נראה כאילו הוא מקבל את זה, ועוזב לאחר מבט חמוץ סבר שהופנה אל שניהם. היא לא הייתה מסוגלת לדמיין מה המבט הזה אמרו להביע, אלא אם זה אל תנסי להרוג עוד תלמידים.

קול צעדיו של פרופסור פלייטיק דעך והשניים עמדו לבדם מחוץ לדלתות המרפאה.

היא הביטה בעיניו הירוקות של הילדי-שנשאר-בחים, השיער הפרוע שלא הסתר לחלוותין את הצלקת שעל מצחו; היא הביטה בפניו של הילד שנתן את כל כספו כדי להציג אותה בלי מחשבה שנייה. היו בה רגשות – אשמה, בושה, מבוכה, דברים נוספים –

אבל לא מילימ. לא היה דבר שידעה איך לומר.
 "אז", אמר הארי בפתאומיות, "עשיתי רופוף מהיר בספרי הפסיכולוגיה שלי כדי לראות מה הם אומרים על הפרעת דחק פוסט-טרומטית. הספרים הישנים אומרים שצורך לדבר על החוויה עם יועץ מיד לאחר מכן. המחקרים החדשניים אומרים שכשהם עושים באמת את הניסוי, הסתבר שלדבר על זה מיד אחרכך הפך את זה לגrouch יותר. נראה מה שאותה צריכה לעשות זה לזרום עם הדחף הטבעי של התודעה שלו להדיח את הזיכרונות ופושט לא לחשוב על זה זמן מה."

זה היה כל-כך לגיל ביחס לצורה שבה היא והארי דיברו בדרכן כלל עד שהרגישה צריבה פתואמית בגרונה.
 אנחנו לא מוכלים לדבר על זה. זה היה מה שהארי אמר הרגע, פחות או יותר. זה הרגish כמו רמות, אולי אפילו שקר. שום דבר לא רגיל. כל מה שלא בסדר עדין לא בסדר ונוראי, כל מה שלא אמר עדין צריך להגיד...

"אוקיי", אמרה הרמיוני, משומש שלא היה דבר אחר לומר, שום דבר.

"אני מצטער שלא הייתי שם כשהעירו אותך", אמר הארי כשהחלו ללכת. "מדאם פומפרி לא הרשותה לי להיכנס, אז פשוט נשארתי פה בחוץ". הוא משך בכתפיו בתנועה קטנה ועצובה למראה. "אני מניח שעדייף היה לו הייתה מסתובב בחוץ לעשות בקרת נזקים על יחסיו הציבורי, אבל... בכנות, אף פעם לא הייתה ממש טוב בזה, אני פשוט מדבר בעוקצנות עם אנשים".

"עד כמה זה גrouch?" היא חשבה שקוללה היה צריך לצאת בלחישה, בקרקוך, אבל הוא לא.

"טוב –" אמר הארי בהיסוס גלו. "מה שאתה צריך להבין, הרמיוני, זה שהוא לך הרבה מגנים בזמן אرومota הבודק היום, אבל כל מי שהיה הצד שלך... המזיא דבלים. דראקו ניסה להרוג אותך קודם קודם, דברים כאלה. זה היה גרייניג'ר נגד מאלפי, ככה אנשים ראו

את זה, כמו מאזניים – לדוחף למטה את הצד שלו מעלה למעלה את הצד שלך. אמרתי להם שסביר להניח *שניכם חפים מפשע*, שעל שניכם הוטל לחשיזכון. הם לא הקשיבו, שני הצדדים התיחסו אליו כאל בוגד שמנסה לאחزو במקל משני קצחותיו. וכשאנשיהם שמעו שדראקו העיד תחת וריטסרום שהוא ניסה לעוזר לך לפני הקרב – תפיסקי לעשות את הפרצוף הזה, הרמיוני, לא באמת עשית לו שום דבר. בכל אופן, כל מה שנשים הבינו זה שהפלג החותם במאלווי צדק ושהפלג החותם בגריניגר טעה". הארי נאנח אנחה קטנה. "אני אמלת להם שכשהאמת תצא לאור בסופו של דבר הם יובכו..."

"עד כמה זה גרווע?" היא שאלה שוב. הפעם הקול שלה כן יצא חלש יותר.

"זכורת את ניסוי הקונפורמיות של אש?" שאל הארי, מפנה את ראשו להביט בה במבט רציני.

התודעה שלה התקשתה להיזכר לכמה שנים, מה שהבהיר אותה, אבל אז האזוכר חזר. בשנת 1951, סולומון אש לkah כמה נבדקים, וכל אחד מהם הושם בשורה ארוכה של אנשים אחרים שנראו כמוו, שנראו כמו נבדקים אחרים, אבל למשען היו משלפי פעולה של החוקר. הוצג בפניהם על צג קו שסמן באות A, לצד שלושה קווים אחרים, שסומנו באותיות A, B ו-C. החוקר שאל איזה מקווים באותו אורך כמו קו A. התשובה הנכונה הייתה C בבירור. הבדיקה' האחרים, משלפי הפעולה, אמרו אחד אחרי השני ש-A באותו אורך כמו B. הנבדק האמתי הושם אחד לפני האخرון בסדר כדי לא לעורר חשד בכך שהוא אחרון. המבחן היה לראות האם הנבדק האמתי 'ילך בתלים' עם התשובה השגויה הרגילה B, או יאמר את התשובה הנכונה הכרורה C.

75% מהנבדקים 'הלכו בתלים' לפחות פעם אחת. שלישי מהנבדקים הלכו בתקופה יותר מחצי מהפעמים. חלק דיווחו לאחר מכן שבאמת האמינו ש-X באותו אורך כמו B. וזה היה במקרה שבו

הנבדקים לא הכירו איש ממשתפי הפעולה. אם שמת אנשים עם אנשים שישיכים לאותה הקבוצה כמותם, כמו מישחו בכיסא גלגלים ליד אנשים אחרים בכיסא גלגלים, אפקט הקונפורמיות התחזק אף יותר... להרמוני הייתה תחושת בחילה בנוגע אליו זה הולך. "אני זוכרת", היא לחשה.

"ערכתי לליון הכאוס אימונים נוגדי-קונפורמיות, את יודעת. הכרחתי כל לגיון לעמוד במרכז ולומר 'שתים כפול שתים זה ארבע'! או 'DSA הוא ירוק!' כשכל השאר בליון הכאוס קוראים לו אידיות או לועגים לו בבו – אלן פלינט יכול לעוג בבו ממש טוב – או אפילו פשוט להביט בו בהבעות חתומות ואז ליכת. מה שआת צריכה לזכור הוא, רק לליון הכאוס התאמן במשהו כמו זה. אף אחד אחר בהוגוורטס אפילו לא יודע מה זה קונפורמיות".

"הארי!" קול רעך. "עד כמה זה גרווע?"

הארי משך בכתפיו בתנוחה עצובה פעם נוספת. "כולם מהשנה השנייה ומעלה, משומם שהם לא מכירים אותך. כל מי שבצaba דראון, כל סלית'רין, גם טוב, רוב שאר בריטניה הקסומה,

אני חשוב. תזכור, לוצ'וס מאלפוי שולט בנבייה היומי".

"מה שאנשים מאמינים בו לא מרגיש כמו אמונה, זה פשוט מרגיש כמו האופן שבו העולם הינו. את ואני עומדים בכוונה קטנה פרטית של היקום שבה הוטל על הרמוני גרייניג'ර לחשיז'יכרון. כל השאר חיים בעולם שבו הרמוני גרייניג'ר ניסתה לזכוח את דראקו מאלפוי. אם ארני מקמילן –"

ניסייתה נתעה בגרונה. **קפטן מקמילן –**

"– הושב שאסור לו מבחינה מוסרית להיות חבר שלך עכשו, טוב, הוא מנסה לעשות את הדבר הנכון כפי שהוא מבין אותו, בעולם שבו הוא חשוב שהוא חי". עיניו של הארי היו רציניות מאוד. "הרמוני, אמרת לי הרבה פעמים שאני מתנסה יותר מידי על אנשים אחרים. אבל אם אני אצפה מהם ליותר מדי – אם אני אצפה

מאנשים לעשות את הדבר הנכון – אני ממש אשנא אותם. אם נשים הצד אידיאלים, תלמידי הוגורטס לא באמת יודעים מספיק מדעי קוגניציה כדי לקחת אחריות על האופן שבו התודעה שלהם עובדת. זאת לא אשמתם שהם משוגעים". קולו של הארי היה עדין בצורה מוזרה, כמעט כמו של מבוגר. "אני יודע שהזיהה לך קשה יותר מכפי שהיא הייתה לי. אבל זכריו, בסופו של דבר האשם האמתי יתפס. האמת תצא לאור, כל מי שהיה בטוח בטעות שלו יובך".

"וזאת האשם האמתי לא ייתפס?" היא שאלת בקול רועה.

...או אם יתברר שהוא באמת אני בסופו של דבר?

"אז יכולת לעזוב את הוגורטס וללכת למכוון המכשפות של סילם באמריקה".

"לעזוב את הוגורטס?" היא מעולם לא חשבה על האפשרות הזה כמעט כל עונש אולטימטיבי.

"אני... הרמוני, אני חושב שאולי תרצי לעשות את זה בכל מקרה. הוגורטס הוא לא טירה, זה טירוף עם קירות. יש לך אפשרות נוספת נוספת".

"אני..." היא גמגמה. "אני א策ך... לחשוב על זה..."
הארי הנהן. "לפחות היום אף אחד לא ינסה להטיל עלייך קללה, לא אחרי מה שהנהל אמר באירועה הערב. هو, ורונ וויזלי ניגש אליו, נראה רציני מאוד, ואמר לי שגם אראה אותה לפני פניו, אני צריך לומר שהוא מצטער שחשב עלייך דברים רעים, והוא לעולם לא ידבר עלייךمرة שנייה".

"לון מאמין שאתה חפה מפשע?" שאלת הרמוני.
"טוב... הוא לא ממש חושב שאתה חפה מפשע, כשלעצמם..."

* * *

כל חדר המועדון של ריבנקלו השתק כשהם נכנסו.

בוחים בהםם.

בוחים בה.

(הייו לה סיוטים כאלה).

ואז, בזה אחר זה, אנשים הפנו את מבטם ממנה. פנולפה קלירוטר, המדריכת מהשנה החמישית שהייתה אחראית על תלמידי השנה הראשונה, הסבה את מבטה לאט ובכוונה, מפנה את ראהה להביט בכיוון אחר.

סו לי וליסה טורפין ומיכאל קורנר, שלכלום עזורה בשיעורי הבית שלהם, ושישבו בשולחן אחד, הסבו את מבטם כולם, פניהם מתחזות לפתע, ברגע שנייטה לצד את מבטם. מכשפה מהשנה השלישי ששם לטישה רנדל, אותה אלגר"ה הצילה פעמיים מבריוונים מסלית'רין, התכופפה בmahirot מעלה שולחנה ו חוזרת לעשות את שיעורי הבית שלה.

מנדי ברוקלהרסט הסבה את מבטה.

הרמוני לא פרצה אז בדמעות, אבל רק משומש ציפתה לכך, דמיינה זאת שוב ושוב בראשה. לפחות אנשים לא צרו עלייה או דחפו אותה או הטילו עליה קללות. הם פשוט הסבו את מבטם – הרמוני הילכה הירוש אל גرم המדרגות שהוביל לחדרי בנות השנה הראשונה. (הייא לא ראתה את פדמה פאטיל או את אנטוני גולדשטיין שהביטו בה, שני ראים בודדים מסתובבים לעקב אחריה כשעוזבה). מאחוריה, היא שמעה את הארי פוטר אומר בקול רגוע מאד, "עכשו, בסופו של דבר האמת תצא לאור, חברותה. אז אם אתם כליכך בטוחים שהיא אשמה, אני יכול לבקש ממכם לחתום על הניר הזה פה, שאומר שם אחריך יתברר שהיא חפה מפשע, היא יכולה לומר 'אמרתי לכם' ואז לזכור לכם את זה לשארית חייכם? בואו כולם, אל תהיו פחדניים, אם אתם באמת מאמנים בזה אתם לא-Amorim לפחד להמר –"

היא הייתה בחצי הדרך למעלה כשהבינה שהיא בנות גם בחדר שלה.

* * *

הכוכבים עוד לא ממש זרחו, רק אחד או שניים מהחזקים ביותר נראו מבעד לאובי האדמדס-סגול של האופק, על אף שהשמש שקעה לגמר.

ידיה של הרמוני אחזו באבן הקשה של המערה שומר על המרפא הקטנה, אליה התחמקה מהמדרגות לאחר שהבינה ש –
 – היא לא יכולה פשוט לחזור למיטה –
 – המילים הדהדו בתודעה כמו ש'את לא יכולה לחזור הביתה' צריך להישמע.

היא בהתחה במדשאות הריקות, בשקיעה הגועעת, בדשא הנובט הרוחק למיטה.

עיפוי, היא הייתה עייפה, היא לא הייתה מסוגלת לחשב, היא צריכה לשון. פרופסור פליטיק אמר לה שהיא צריכה לשון, והיה שיקוי נוסף באروحות הערב שלה. אולי מכנה חברת הקוסמים התמודדה עם טראומות נוראותليلדות קטנות ותמיינות, פשוט הכריחה אותה לשון הרבה אחריכך.

היא צריכה ללכת לחדר שלה ולישון, אבל היא חששה ללכת למקום בו יש אנשים אחרים. חששה מהצורה בה הם יכולים להביט בה, או להסביר את מבטם.

רשמי מחשבה רדף אחרי עצמן בתודעה מותשת מכדי לסייע או לחבר אותם כshalliah הגיע במלואו.

למה –

למה כל זה קרה –

הכל היה בסדר לפני שבוע –

למה –

מאחוריה נשמע קול חרייקה של דלת נפתחת.
 היא סובבאה את ראשה והביטה.

פרופסור קוירל נשען כנגד הדלת דרך יצאה, צלליתו כמו דמות קרטון לאור לפידי הוגורטס מאחוריו בדלת הפתוחה. היא לא הייתה מסוגלת לראות את הבעת פניו, על אף שפתח הדלת

מאחוריו היה מואר; עיניו, פניו, כל מה שהצליחה לראותו ממקומה נח בצללי הלילה.

המורה להתגוננות מפני כוחות האופל של הגוגרטס, מספן אחת בראשית האנשים שהיו יכולים לעשות זאת. היא לא הבינה שיש לה רשימת חשובים עד הרגע זהה.

האיש עמד בפתח הדלת ולא אמר דבר; והיא לא הייתה מסוגלת לראות את עיניו. מה הוא עושה פה בכלל –

”אתה פה כדי להרוג אותה?“ שאלת הרמיוני גריינגר.

פרופסור קוירל הייתה את ראשו למשמעות הדבר.

ואז המורה להתגוננות החלה להתקדם לעברה, הצללית האפלה מרימה יד אחת באיטיות ובכוננה, כאילו לדוחוף אותה מגדל ריבנקלו –

”שתק!“

פרץ האדרנליין דرس הכל, היא שלפה את שרביטה בלי לחשוב, שפתיה יצרו את המילה עצמן, קליע השיתוק נוראה משרביטה ו – – האט ונעדר לפני ידו המשותת של פרופסור קוירל, פועם באוויר כאילו הוא עדיין מנסה להתקדם ומשמע קול תסיסה כל. הזרה האדום האיר את פניו של פרופסור קוירל לראשונה, חושף חיוך מוזר ומלא חיבה.

”טוב יותר“, אמר פרופסור קוירל. ”העלמה גריינגר, אתה עדיין תלמידה בשיעורי ההתגוננות שלו. כזו, אם את רואה بي אום, אני לא מצפה ממך פשוט בבית בי בעצב ולשאול אם אני פה כדי להרוג אותך. פחות שתי נקודות קוירל.“

היא לא הייתה מסוגלת לחבר אותיות למילים.

המורה להתגוננות הצליף באגבויות עם אצבעו בקליע השיתוק המרחף ושלח את הקללה לאחר מרעל ראשה, הרחק אל הלילה, כך שהם עמדו שוב בחשכה, ואז פרופסור קוירל צעד הצידה מפתח הדלת, שנסגרה מאחוריו; ואור לבן ורך בקע מסביב לשניהם, כך ששוב היה מוארת לראות את פניו, עדיין עם החיוך המוזר ומלא

החברה.

"מה אתה – מה אתה עוזה פה?" כמה צעדים נוספים לקחו את פרופסור קוירל לנוקודה הגבוהה ביותר בביוזורי המרפשת, שם הניח את מרפקיו על האבן ונשען קדימה בכבדות, מביט מעלה אל שמי הלילה.

"הגעתי לכך מיד לאחר שחזרתי מחזקת ההילאים, ברגע ששסיימה לדוח למנהל", אמר פרופסור קוירל בקול שקט, "משום שאני המורה שלך, ואני אחראי לך".

הרמוני הבין אז; זכרת את מה שפרופסור קוירל אמר להاري בשיעור התגוננות השני, על שלשות בכוונו. היא הרגישה סומק של בושה שהחפט כל הדרך עד לחזה. לך רגע לאחר מכן כדי שהידע ידרוס את ההשלמה, כדי שתכרי את המילים לצאת מגרונה –

"אני –" אמרה הרמוני. "הארי חשב – שאני לא – איבדתי שליטה בمزגי, ככלומר –"

"כך שמעתי", אמר פרופסור קוירל בנימה יבשה למדי. הוא הניד בראשו, כאילו עבר הכוכבים עצמם. "הילד ברמזול שהצית את הקו מרגנו כלפי הנטייה שלו להרס עצמי לעבר סקרנות טהורה בנוגע למה שהוא עומד לעשות האלהה. אבל אני מסכים עם הערכתו של מר פוטר את העובדות. הרצת הזה תוכנן היטב כדי לחמק מגילויים גס על ידי לחשי ההגנה של הוגורטס וגם מעינו המתווונת היטב של המנהל. באופן טבעי, ברצת מתוכנן שכזה, חף מפשע כלשהו יוצב כדי לקחת את האשמה". חיווך קצר ואירוני עלתה על שפתיו של המורה להתגוננות, אם כי הוא לא הביט בה. "באשר למחלוקת שהיא עשית זאת בעצמך – אני מחשיב את עצמי כמורה מוכשר, אבל אפילו אני לא הייתי יכול ללמד כוונות רצניות שכאהלה תלמידה עיקשת וחסרת CISORIES כמו הרמוני גרייניג'."

החלק במוחה שאמור מה? בתרעומת, לא היה קרוב להיות חזק דיו כדי להגיע לשפתה.

"לא...". אמר פרופסור קוירל. "אין זו הסיבה שאני כאן. לא עשית שום מאמץ להסתיר את איבתךخلفי, העלה מה גרייניגר. אני מודה לך על חוסר העמדת הפנים, משומש אני מעדיף בהרבה שנאה אמיתית על פני אהבה כזובת. אבל את עדיין התלמידה שלי, ויש לי ממשו לומר לך, אם תסכים לשמו זאת".

הרמוני הביטה בו, עדיין נלחמת בהשפעות של האדרנלין מוקדם. המורה להתגוננות נראתה כאילו הוא פשוט מעלה אל השמיים הכהים, בהם כוכבים החלו להופיע.

"אני עמדתי להיות גיבור, פעם", אמר פרופסור קוירל, עדיין מבית מעלה. "את מסוגלת להאמין לזה, העלה מה גרייניגר?"
"לא."

"שוב תודה לך, העלה מה גרייניגר. זהה אמת בכל זאת. לפני זמן רב, הרובה לפני זמני זמנו של הארי פוטר, היה גבר שהולל כמושיע. הנצער המובהט, כזה שכולם יראו מהטיספורים, נושא צדק ונכמה כמו שרביטים תאומים כנגד היריב הנורא שלו". פרופסור קוירל צחק צחוק מריר ורך, מבית מעלה אלשמי הלילה. "את יודעת, העלה מה גרייניגר, בזמן שהוא חשבתי שאתה כבר ציני, אך עם זאת... טוב".

הדמייה התארכה בלילה הקר.

"בכנות", אמר פרופסור קוירל, מבית מעלה אל הכוכבים, "עדיין אני מבין זאת. הם בודאי ידעו שהחיהם תלויים בהצלחתו של האדם הזה. אך עם זאת נראה כאילו הם עשו כל שביכולותם להפוך את חייו ללא נעימים. להשליך כל מכשול אפשרי לדרכו. לא היה ניתן, העלה מה גרייניגר, לא ציפיתי שבבעלי השראה יתמככו בי מיד – לא בלי תמורה לעצם. אבל גם הכוח שלהם ניצב תחת איום; ולפיכך הייתה המום כשןראה היה שהם מסתפקים בacz'וד לאחרור ולהטיל על האדם הזה את כל עול האחוריות. הם לגלו על מה שעשה, מערים בין' לבין עצם כיצד היו מצליחים יותר במקומו, אם כי לא השפלו את עצם ולקחו צעד קדימה".

פרופסור קוירל הניד בראשו כאילו בבלבול. "והדבר המוזר היה – קוסם האופל, יריבו הנורא של האדם הזה – אלה ששירתו אותו זינקו בהתחלהות למשימותיהם. הקוסם האפל העשה אכזר יותר לתומכיו, והם תמכו בו עוד יותר. אנשים נלחמו על הזכות לשורת אותו, בעוד אלה שחייהם היו תלויים באדם לאחר זה הקשו על חייו... לא הצלחת לי הבין זאת, העלמה גרייניגר". פניו של פרופסור קוירל היו צל כשבית מעלה. "אולי, כשהקח על עצמו את קללה הפוליה, האיש הזה הסיר אותה מכל השאר? האם זו הסיבה שהרגישי חופשיים להקשوت על הקרב שלו כנגד הקוסם האפל שהיה משעבד אותם? האמונה שאנשים יפעלו מתוך האינטראס העצמי שלהם לא הייתה ציניות, משבור, אלא אופטימיות טהורה; במצבות אנשים לא עומדים בסטנדרט כה גבוה. וכך, כשהבר הזמן, האיש הזה הבין שהוא יצלה להילחם יותר טוב בקוסם האפל לבדו, מאשר עם חסידים שכאלת מאחוריו גבו".

"אז – קולה של הרמוני נשמע מוזר בלילה. "הוורתה מאחור את חבריך שיישארו מוגנים, וניסית לתקוף את הקוסם האפל בעצמך?"

"לא", אמר פרופסור קוירל. "הפסיקתי לנסתות להיות גיבור, והלכתי לעשות מהهو אחר שהוא לי נחמד יותר."

"מה? אمراה הרמוני בלי לחשוב. זה נורא!"

המורה להציגנותה מפני כוחות האופל הפנה את רأسו מהשמיים להביט בה; והיא ראתה, באור מפתח הדלת, שהוא מחייב – או לפחות, חצי מהפנים שלו מחיכים. "את הולכת לומר לי שאני אדם נורא, העלמה גרייניגר? טוב, אולי זה נכון. אבל האם אנשים שמעולם לא מנסים להיותגיבורים גרוועים יותר? אם לא הייתה עושה דבר, כמויהם, האם הייתה חושבת עליי דברים טובים יותר?"

הרמוני פתח את פיה וגילתה שפעם נוספת אין לה מה לומר.

זה לא בסדר, לונוח את עסקי הגבורה, איןך יכול פשוט לעשות את זה, אבל היא לא רצחה לומר שכלי מי שהוא לא גיבור הוא שום דבר, זו חשבית-קווירל...

החינוך, או החיזה-חינוך, נעלם. "הייתה שוטה." אמר המורה להתגוננות בשקט, "לצפות להכרת-תודעה מתמשכת מלאה עליהם ניסית להגן, ברגע שקרה עצמן גבורה. בדיקן כפי שציפייה מהאדם הזה שימוש להיות גיבור, וקרה לו נורא על שהפסיק, כשאלף נוספים מעולם לא נקבעו אבע. זה אך מזועפה שתילחמי בבריאונים. זה מה שאת חייבת, והם קיבלו זאת כמו נסיכים, עם זולול על האיחור בתשלום שלך. וכבר ראית, אני מהמר, שהחיבה שלהם נעלמה כמו אבק ברוח ברגע שכבר לא היה לטובתם להיות מזוהים איתך..."

המורה להתגוננות התיעשר לאיתו מהמרפסת, עומד כמעט צוקף, פונה אליה לגמרי.

"אבל אין את מוכרכה להיות גבורה, העלה גרייניגר," אמר פרופסור קוירל. "את יכולה להפסיק מתי שرك תרצוי." הרעיון הזה...

...בן עלה בדעתה לפניה כן, כמה פעמים ביוםיים האחרונים. אנשים עושים מי שהם אמורים להיות בכך שהם עושים את הדבר הנכון, אמר לה המנהל דמלדור. הצרה הייתה שנראה היה כאילו יש שני דברים נוכנים לעשות. היה בה חלק שאמר שנכון זה להמשיך להיות גבורה, ולהישאר בהוגוורתם, היא לא ידעה מה הולך אבל גבורה לא פשוט תברח.

והיה גם קול ההיגיון הבהיר שאמר שלילדים קטנים אסור אף פעם להיות בסכנה, שבשביל זה יש מבוגרים; הקול של כל כרזה בבית-ספר שאמרה לא לקחת ממתקים מזרים. גם זה נכון.

הרמוני גרייניגר עמדה על המרפסת, מביטה בצללית של פרופסור קוירל שנוצרה על ידי הכוכבים הזרוחים, ולא הבינה; היא לא הבינה איך המורה להתגוננות יכול להabit בה בפנים

שהראו דאגה; היא לא הבינה את נימת הכאב שהחטכה בה בקולו של המורה להתגוננות; היא לא הבינה لماذا נאמר לה כל זה.

"אתה אפילו לא אוהב אותה, פרופסור", אמרה הרמוני.

חויר קטן נצנץ על פניו של פרופסור קוירל. "אני מנהה שאני יכול לומר שמכעיס אותו האופן שבו העניין גזל את זמני היקר והפריע לשיעורי התגוננות שלי. אבל בעייר, העלמה גריניגר, את תלמידה שלי, ויהיו המקצועות האחים בהם עסתי בעבר, אני חושב שהייתי מורה טוב להוגורטס, לא כן?" לפתע עיניו של פרופסור קוירל היו עייפות מאוד. "בתור המורה שלך, אם כן, אני מיעץ לך לבחון את אפשרות התעסוקה האחרת שלך. לא הייתה רוזח לראות מישחו אחר הולך בדרכיו".

הרמוני בלעה את רוקה. היה זה צד בפרופסור קוירל שמעולם לא דמיינה, וזה כرسم בדעותיה הקדומות.

פרופסור קוירל הביט בה לרגע, ואז הסב ממנה את מבטושוב, מביט שוב בכוכבים. כשדיבר הפעם קולו היה שקט יותר. "מיישו פה סימן אותך כמטרה, העלמה גריניגר, ואני יכול להגן عليك מפני שהגנתי עליך מאלפי. המנהל מנע זאת, עקב מה שהוא טוען שהן סיבות טובות. קל להיקשר להוגורטס, אני יודע, משום שם אני נקשרתי אליה. אבל בצרפת מתייחסים לבתים עתיקים יומיין באופן שונה מאשר בבריטניה; ובכובאותן לא יתעללו בכך, אני חושב. לא משנה מה את חושבת עליי, אני נשבע שאם הייתה מבקשת מני להביא אותך בשלום לבובאטון, הייתי עושה כל שביכולתי להעביר אותך לשם".

"אני לא יכולה פשוט –" אמרה הרמוני.

"אבל אתה כן יכולה, העלמה גריניגר". כתע העיניים הכהולות החיוורות הביטו בה בכוונה רבה. "מה שתרצוי לעשות עם חייך, איןך יכולה להשיג זאת להוגורטס, לא עוד. המקום הזה הרוס בשビルך עכשו, אפילו אם נשאיר הצד את כל האioms האחים. פשוט בקשי מהاري פוטר לצוות עלייך ללקת לבובאטון ולהיות את

חיקם בשלום. אם תישארו פה, הוא אדרונך בעיני בריטניה וחוקיה! " היא אפילו לא חשבה על כך, זה החוויר כל'כ' בחשואה להיאכלות על ידי סוחרים נסחים; זה היה חשוב לה לפני כן, אבל עכשיו זה נראה ילדותי, לא חשוב, חסר תוכן, אז למה העניינים שלה צורבות?

"ואם זה לא מניע אותך, העלמה גרייניג'ר, חשוב גם על העובדה שמר פוטר, רק היום בזמן אראחות הצהרים, אים על לוציאו מאלפיו, אלבוס דמלדור, וכל הקסמהדרין משומש שהוא אינו מסוגל לחשוב בהיגיון כמשמעותו מאים לקחת אותך ממנו. האין את חששות מה שהוא עשה להבא?"

זה הגיוני. הגיוני ונורא. הגיוני ואיום ונורא.

זה יתמודד הגיוני –

היא לא הייתה מסוגלת לתאר זאת במילים, הדבר שגורם להבנה, אלא אם היה זה הלחץ הטהור שהמורה להתגוננות הפעיל עליו. שאם המורה להתגוננות הוא כן זה שעומד מ אחורי כל העניין – אז פרופסור קוירל עשה את כל זה רק כדי להזכיר אותה מהדרך בשבייל התוכניות שלו להאריך.

לא כל החלטה מודעת, היא העבירה את משקלה אל הרגל השניה, גופה מתרחק מהמורה להתגוננות –

"אז את חושבת שאני האחראי?" אמר פרופסור קוירל. קולו נשמע עצוב מעט כשאמר זאת, וליבתו שלה כמעט הפסק לפעום כששמעה זאת. "אני מניה שאני יכול להאשים אותן אותן. אני המורה להתגוננות מפני כוחות האופל בהוגוורתס, אחרי הכל. אבל העלמה גרייניג'ר, אפילו בהנחה שאני האויב שלך, היגיון בריא מכתיב שאתה צריכה להתפרק ממי מהר מאד. אתה לא יכולה להטיל את הקללה ההורגת, אז הטקטיקה הנכונה היא להתעתק הרחק מכאן. לא מספיק לי להיות הנבל בדמיון שלך, אם זה עושה את העניינים בהירים יותר. עוזבי את hogwarts, והשייר אותי לאלו המסוגלים להתמודד עימי. אני אסדר תחבורתך דרך משפחה כלשהי

עם מוניטין טוב, ומר פוטר ידע את מי להאשים אם לא תגעי
בשלום".

"אני –" היא הרגישה קור, אוויר הלילה הקפיא את עורה, או
שאoli התקrror ממנה. "אני צריכה לחשב על זה –"
פרופסור קוירל הניד בראשו. "לא, העלמה גרייניגר. ארגון
הឧיבה שלך ידרוש ממני זמן, ויש לי פחות זמן مماה שעת חושבת.
ההחלטה הזו אולי כואבת עבורה, אבל היא לא אמורה להיות
מעורפלת עבורה; הרבה נח על כפות המאזניים, אבל לא במידה
שווה. אני מוכrah לדעת הלילה אם את מתכוונת ללבת".

ואם לא –

האם המורה להתגוננות מזהיר אותה בכוננה? האם לא תברח
הוא יכה שוב? מה
למה זה משנה כלכך, מה_Professor קוירל רוצה לעשות עם
הארי?

הרמיוני גרייניגר, אהיה פחות מרומז מהנהוג לקוסם זקן
ומסתורי, ואומר לך מפורשות שאינך מסוגל לדמיין כמה גרוועים
יהיו הדברים אם האירועים הסוכבבים את הארי פוטר לא יתרחשו
כהלה.

הקוסם החזק בעולם אמר לה את זה, כשדיבר על עד כמה חשוב
שהיא לא תפסיק להיות חברתו של הארי.

הרמיוני בלהה, היא התנדדה מעט במקומה, על מרפסת האבן
של הטירה הקסומה. לפטע כל האבソורד שבמצב עלה ואחו
בגרונה, שילדות בנות שתים-עשרה לא אמודות להיות בסכנה, לא
אמורות לחשוב על דברים כאלה, שאימא תרצה שהיא תברח מכאן
ואבא שלה יחתוף התקף-לב אם ישמע שעמده מול שאלת צו.

והיא ידעה אז, כפי שהארי וDOBDELOR ניסו להזהיר אותה
שניהם, שככל מה שחשבה על להיות גיבורה היה טעות. אין באמת
דברים כמו גיבורים מחוץ לסיפורים. יש רק סכנה נוראית ולהיעזר
על ידי הילאים בהתאם ליד סוחרים,ocab ופחד ו –

"העלמה גרייניג'ר?" שאל המורה להתגוננות מפני כוחות האופל.

היא לא אמרה דבר. כל המילים נחסמו בגרונה.

"אני זוקק להחלטה, העלמה גרייניג'ר."

היא השeriaה את הולשת שלה נعلاה, לא נתנה לשום מילה לצאת.

לבסוף המורה להתגוננות נאנח. לאט דעך האור הלבן, ולאט נפתחה הדלת מאחוריו, כך שפעם נוספת הוא היה צללית שחורה כנגד הפתח. "לילה טוב, העלמה גרייניג'ר," הוא אמר, הפנה לעברה את גבו, ונכנס להוגוורתס.

לקח לנשימות שלה זמן להאט שוב. מה שלא קרה פה הלילה, זה לא הרגיש כמו ניצחון. היא התameda כלכך רק כדי למנוע מעצמה לומר כן ללחץ של המורה להתגוננות, ועכשו היא אפילו לא ידעה אם עשתה את הדבר הנכון.

כשנכנסה שוב אל האור בעצמה (לאחר שתשים השתלה על הכל ושינה הייתה אפשרית שוב), היא חשה ששמעה זאת כשהייתה בתוך המפטן, מאחוריה ומעליה, צוחחת קרוקו מרוחקת. אבל היא לא הייתה מיעדת לה, היא ידעה; אז היא החלה לטפס במעלה המדרגות לעבר החדר שלה.

הבנות האחירות בודאי ישנות כבר, ולא יבטו בה, או יסבו את מבטן -

היא הרגישה את הדמויות מתחילות, והפעם היא לא עצרה אותן.

פרק 5

ሚלופי טאטו, אסדיימט דבד ג', קדמק

איתי וקשה היה הטיפוס בגין המדרגות שהוביל בראש מגדל ריבנקלו. מבפנים, גرم המדרגות נראה כמו שיפור ישר מעלה, אם כי מבחוץ ניתן היה לראות שבחינה הגיונית הוא מוכחה להיות לולאה. אפשר להגיע לראש מגדל ריבנקלו רק כך, בלי קיזורי דרך, מדרגת אבן אחריה מדרגת אבן; המדרגות חלפו מתחת לנעליו של הארי, נדחפות מטה על ידי רגליו המתעיפות.

הארי שלח את הרמיוני בבטחה למיטהה.

הוא השתחה בחדר המועדון של ריבנקלו מספיק זמן כדי לאסוף כמה חתימות שעשוות להוועיל להרמיוני בהמשך. לא הרבה תלמידים חתמו; קוסמים לא אומנו לחשב בכלל המדע המוגלגי של שלם-אורשתוק, סקנ-אט-יערקי-זעורך-תיזית-ארהפק להעמיד-פניהם-שאתה-מאמיין-בתיאוריה-ישלך. וובם לא רוא משחו בעיתוי בכך שהיו לוחצים מכדי לחתום על הסכם שאומר שהרמיוני יכולה לזרוף זאת לחוכמת לשארית חייהם אם הם טועים, בעודם מתנהגים כלפי חז' בביטחון שהוא אשמה. אבל רק לדירוש את החתימות יהיה מספיק ברגע שהאמת התגללה, אם מישחו יחשוד שוב בהרמיוני במשהו אפל. היא לא תצטרך לעבור את זה פעמיים, לפחות.

אחריך הארי丑ב את חדר המועדון במהירות, משומם שהתקשה יותר ויוטר לזכור את הרגשות הנחמדים והסלוחניים עליהם חשב.

לפעמים הארי חשב שהபיצול העמוק ביותר באישיות שלו לא קשור כלל לצד האפל שלו, אלא לפחות שבין הארי האלטראיסטי והסלחן, החושב בצורה מופשטת, ובין הארי המתוסכל והכוועש של ההוואה.

המשטח המעלגי בראש מגדל ריבנקלו לא היה המקום הגבוה ביותר בהוגוורטס, אבל מגדל ריבנקלו יצא מהמבנה העיקרי של הטירה, כך שלא ניתן היה לראות את ראשו מגדל האסטרונומיה. מקום שקט לחשוב, אם יש לך הרבה לחשוב עליו. מקום אליו באו מעט תלמידים אחרים – ויש בו גומחות פרטיות נגימות יותר, אם פרטיות היא כל מה שאתה מבקש.

לפיidi הוגוורטס שנדרקו לקרוא הלילה היו הרחק מתחתיו. המשטח עצמו היה חשוף כמעט לחלוטין; המדרגות הסטימיו בפתח הרצפה ולא בדלת עומדת. מהמקום זהה, לפיכך, ניתן היה לראות את הכוכבים טוב יותר מאשר בכל מקום על פני כדור הארץ. הילד נשכב במרכז המשטח, איןנו מקודיש תשומת לב לגילומותיו העוללות להתכלך, מורייד את ראשו לנוח על הרצפה המרוצפת באבן; וכך שלמעט כמה ביצורים גלוים למחצה בקצתה שדה הראייה שלו, ופס דק של חרמש ירח, המציגות הפכה לאור כוכבים.

נקודות האור בקטיפה הכהה נצנצו, נעלמות וחזרות, יופי שונה מהזוהר היציב שלהם בלחש הלילה השקט.

הארי הביט החוצה, איןנו מתמקד במראה, תודעתו שקוועה בדברים אחרים.

היום הchlלה מלחמתך ונגנך וולדמורט...

דמבלדור אמר זאת אחרי התקritis שבזה הצל את בלטריקס בלק מאזקבאן. זו הייתה אוזעקה שווה, אבל האמירה ביטהה היבט את התחושה.

לפני שני לילות המלחמה שלו הchlלה, והארי לא ידע נגנך מי. דמבלדור חשב שזה לורד וולדמורט שחזר מה Kapoor, עושא את

הצעד הראשון כנגד הילד שהביס אותו בפעם הקודמת. פרופסור קוירל הטיל לחשי גילוי על דראקו, חושש שהמנהלה המשוגע של הוגוורטס ינסה להפليل את הארי במוות בנו של לוצ'וס.

או שפרופסור קוירל תכנן את הכל, וככה הוא ידע איפה למצוא את דראקו. סורוס סנייפ חשב שהמורה להtagוננות מפני כוחות האוּפֶל של הוגוורטס הוא חשוד מדי, אולי אפילו החשוד המידי. וسورוס סנייפ עצמו עשוי להיות או לא להיות ראוי ולוקמצוץ אמרון.

משהו הכריז מלחמה כנגד הארי, המתקפה הראשונה שלו הייתה אמורה להוציא את דראקו ואת הרמיוני מהמשחק, רק בקושי הארי הצליח להציל את הרמיוני.

אי אפשר לקרוא לזה ניצחון. דראקו נלקח מהוגוורטס, ואם אין זה מוות, לא ברור איך ניתן לבטל זאת, או איך דראקו יהיה לאחר שישוב. בריטניה הקסומה חשבה כתעתשה שהרמיוני ניסתה לרצוח אותו, מה שאולי יגרום לה להחליט את החלטת השפואה לעזוב, ואולי לא. הארי הקרוב את כל הוננו כדי לבטל את הפסד שלו, וזה מהלך שנייתן לעשות ורק פעם אחת.

כוח לא ידוע כלשהו הכה בו, ואף על פי שהמכה זו הוסטה חלקית מיעדה, היא עדין פגעה ממש חזק.

לפחות הצד האפל שלו לא ביקש ממנו דבר בתמורה להצלת הרמיוני. אולי משומם שהצד האפל שלו אינו קול דמיוני כמו הפלפאף; הארי אולי מאמין את הצד ההפלפאפי שלו כרוצה ממנו דברים, אבל הצד האפל שלו אינו כזה. "הצד האפל" שלו, למיטב הבנתו של הארי, הוא פשוט צורה שונה בה הארי הינו לפעמים. כרגע, הארי לא כאס; ולנסות לשאול מה "הاري האפל" היה רוצה, היה כמו טלפון שצלצל ללא מענה. המחשבה אפילו נראית מוזרה מעת; אתה יכול להיות חייב משהו לאופן שונה שבו אתה הינך לפחות?

הארי הביט מעלה אל הכוכבים האקראים, אל האורות המנוצצים המפוזרים שמוחות אנושיים לא יכולו שלא לעשות להם התאמתיות-תבניות.

וישנה גם השבואה שהארי נשבע.

שדראקו ייעזר להארי לתקן את בית סליית'רין. ושהארי ייקח כאובי את מי שיאמין, כמייטב יכולתו כרצionarioリスト, שהרג את נركישה מאלפיו. אם נركישה מעולם לא לכלה את דיה, אם היא באמת נשרפה בחים, אם הרוצה לא רומה – אלה היו כל התנאים שהארי זכר שדרש. הוא בטח היה צריך לרשום זאת, או יותר טוב,

לא היה צריך להישבע שבואה שדרשה כלכך הרובה סעיפים.

ישנן דרכים סבירות להימלט, לאדם מהסוג שייתן לעצמו ליצור דרך להימלט עליידי רציוונלייזציה. דמלבדו לא באמת התודעה. הוא לא בא ואמר שעשה זאת. ישנן סיבות סבירות לדמלבדוריאם להתנהג ככה. אבל זה גם מה שהיה מצפה לראות, אם מישו אחר

היה שורף את נركישה, ודמלבדו היה לוקח את הקredit.

הארי הניד בראשו, משתח צד אחד של שערו ואז את השני כנגד הרצפה המרוצפת אבניים. ישנה דרך מלוט אחרונה, דראקו עדיין יכול לשחרר אותו מהשבואה בכל רגע. הוא יכול, לפחות, לתאר את המצב לדראקו, ולדבר אותו על אפשרויות, כשיפגשו שוב. זה לא נראה כמו כיוון טוב במילויו לשחרור – אבל הרעיון של לדבר על מהهو בכנותו היה מספיק כדי לספק את החלק שבו שדרש קיום שבועות. אפילו אם זה רק אומר דחיה, זה עדיף על פני לקחת אדם טוב כאובי.

אבל האם דמלבדו אדם טוב? שאל קול הפלפוף. אם דמלבדו שرف מישהי בחים – חשבתי שככל הנקודה היא שאנשים טובים יכולים להרוג, אבל לעולם לא עם סבל?

אולי הוא הרג אותה מיד, אמר סליית'רין, וזה שיקד ללוויום בנווגע לחלק של השvipההבחים. אבל... אם יש לאוכליה-המותה דרך כלשיי לבדוק בקסם איך נركישה מתה... ואם להיתפס בשקר היה

מסכן משפחות של צד האור ...
תיזהו ממה שנחנו יכולים לעשות לו באמצעות רצינלייזציה
חכמה, זההיר גרייפינדור.

אתה מוכrho לצפות להשפעות מוניטיניות על איך שאנשים אחרים יתייחסו אליך, אמר הפלפאף. אם אתה מוחליט שיש סיבה מספקת לשודף אישة בחיים, אחת מהשפעות הלוזאי הצפויות היא שאנשים טובים יהלito שעברת את הגבול ויחלito שמוכרחים לעזור אותך. דמבלדור היה צריך לצפות לזה. אין לו זכות להתלונן.

או שאולי הוא מצפה שנחיה חכמים יותר, אמר סלית'רין.
עכשו כשהנחנו יודעים את הפרטים האלה – לא משנה מה הפרטים של הסיפור המלא – אנחנו באמת יכולים להאמין שדמבלדור הוא אדם אiom ונורא שמכrho להיות האויב שלנו?
באמצע מלחמה אiomת ונוראה, דמבלדור שרכ' בחיים אורה אויב אחד? זה רע ורק לפ' אמות מידת ספרי קומיקס, לא עלי' שום אמות מידת היסטוריות מציאותיות.

הארי הביט בשמי הלילה, נזכר בהיסטוריה.

בחים האמיתיים, במלחמות אמיתיות...

במהלך מלחמת העולם השני, היה פרויקט חבלה בתוכנית הנשקי הגרעיני של הנאצים. שניים לפני כן, ליאו סילארד, האדם שהיה הראשון להבין את האפשרות של תגבורת שרשורת הליתון גרעיני, שכנע את פרמי לא לפרסם את התגלית שగרפיט מותוර יכול לשמש כמעכב נוטרונים זול ויעיל. פרמי רצה לפרסם, למען הפרויקט הגדל והbinsלאומי של המדע, שמעבר ללאומיות. אבל סילארד שכנע את ראבי, ופרמי צוית לרוב בקונוניות שלושת האנשים שלהם. וכך, שניים לאחר מכן, מעכב הנוטרונים היחיד שהנאצים הכירו היה מים כבדים.

מקור המים הכבדים היחיד שהיה בשליטת הנאצים היה מתוך שלכדו בנורווגיה הכבושה, שהושבת על ידי פצצת וחבלה, שגרמו

לעשרים וארבעה מקרי מות של אゾרחים בסך הכל.
הנאצים ניסו לשלווח מים כבדים שזוקקו כבר לגרמניה
בעבורת נורווגית אゾרחת, האס.אס. הידרו.

קנות האוקlid ועווריו התגלו על ידי שומר הלילה של
המעבורת האゾרחת שהתגנוו אליה לחבל בה. האוקlid אמר
לשומר שם בורחים מהגסטפו, והשומר נתן להם לлечת. האוקlid
שקל להזuir את שומר הלילה, אבל זה היה מסכן את המשימה, אז
האוקlid רק לחץ את ידו. והسفינה האゾרחת שעה למקום העמוק
ביותר באגם, עם שמונה גרמנים הרוגים, שבעה חברי צוות הרוגים,
ולושה עובי אוורח אゾרחים הרוגים. חלק ממציל הسفינה
הנורווגים חשבו שצורך להשאיר את החיללים הגרמנים לטבעו,
אבל הדעה הזאת לא רווה, והשורדים הגרמנים הוצלו. וזה היה סוף
תוכנית הנשך הגראוני של הנאצים.

מה שאומר שקנות האוקlid הרוג אנשים חפים מפשע. אחד
מהם, שומר הלילה של הספינה, היה אדם טוב. מישחו שיצא מגדרו
כדי לעוזר לאוקlid, תוך סיכון לעצמו; מתווך טוב ליבו,
מהטעמים המוסריים הגבוהים ביותר; והוא נשלח לטבעה בתמורה.
לאחר מכן, באורה הקר של ההיסטוריה, נראה כאילו הנאצים
מעולם לא היו קרובים לנשך גראוני אחרי הכל.

והארוי מעולם לא קרא דבר שרמז שהאוקlid פעל שלא כשרה.
זהו מלחמה בחים האמיתיות. במונחים של נזק כוללומי
נפגע, מה שהאוקlid עשה היה גדול משמעותית ממה שדמלדור
אולי עשה לנרכישה מאלפי, או מה שדמלדור אולי עשה כדי
להבדיל את הנבואה שהובילה את לורד וולדמורט לתקוף את הוורי
של הארי.

אם האוקlid היה גיבור על בקומיקס, הוא אייכשהו היה מוריד
את כל האゾרחים מהמעבורת, הוא היה תוקף את החיללים הגרמנים
ישראל...
...במקום تحت אפילו לחף מפשע אחד למות...

...אבל קנות האוקlid לא היה גיבור-על.
וכך גם אלבוס דמלדור.

הארי עצם את עיניו, בולע את רוקו בחזקה כמה פעמים כנגד תחשות החנק. ברור לגמרי שבعود הארי הולך ומנסה להיות את חייו על-פי ערכיו הנארוות, דמלדור הוא זה שמשמש נלחם במלחמה. זול להחזיק באידיאלים לא-יאלימים אם אתה מಡען, שחי בתוכך בועת פרוטג'ו שהוטלה על ידי שוטרים וחילים שיש לך המותרות להטיל ספק בפעולותיהם. נראה כאילו אלבוס דמלדור התחיל עם אידיאלים חזקים לפחות כמו של הארי, אם לא חזקים יותר; ודמלדור לא עבר את המלחמה שלו בלי להרוג אויבים ולהקריב חברים.

האם אתה כלכ'ך הרבה יותר טוב מהאוקlid וدمבלדור, הארי פוטר, עד שתוכל להילחם בלי אף חלל? אפילו בעולם הקומיקס, הסיבה היחידה שגיבור כמו אתה נראה מוצלח היא שקוראי קומיקס שמיים לב רק כshedmoiyot בעלות שם מותה, לא כשהג'זוק יורה בעובר אורח אקרים וחסר שם כדי להראות עד כמה הוא נבל. באטמן הוא רוצח לא פחות מהג'זוק, על כל החיים שהג'זוק ל凱ח שבאטמן היה יכול להציג בכך שהיה הורג אותו. וזה מה שהאדם ששמו אלאסטור ניסה לומר לדמלדור, ולאחר מכן לדמלדור התחרת שלקח לו כלכ'ך הרבה זמן לשנות את דעתו. אתה באמת הולך לנסות ללכת בדרכו של גיבור-על, ולעולם לא להקריב שום כלי או להרוג שום אויב?

מוחש, הארי הפנה את תשומת ליבו מהדיлемה לרוגע, פכח את עיניו לבחון את חז'י הcadour של הלילה, שלא דרש ממנו שום החלטה.

קרוב לקצה שדה הראייה שלו, חז'י הסהר החיוור והלבן של הירח, שהאור ממנו נשלח לדרכו לפני שנייה ורביע, בערך 375,000 קילומטרים למרחב הסימולטניות של כדורי הארץ. מעליו ומצדיו, פולאריס, כוכב הצפון; הכוכב הראשון שהארי

למד לזהות בשםים, על ידי כך שעקב אחר קצה הדובה הגדולה. זו למעשה קבוצה של חמשה כוכבים עם ענק-על מרכז בווק, 434 שנוטה-אור מכדור הארץ. היה זה ה'כוכב' הראשון שאט שמו למד הארי מאבו, לפניו ככל-כך הרבה זמן שהוא אפילו לא יכול לנחש בכך. כמה היה.

הערפל העמוס שהיה שביל החלב, ככל-כך הרבה מיליארדים של כוכבים וחוקים שהפכו לנهر חסר צורה, מישור הגלקסיה שנפרש לאורך 100,000 שנה-אור מצד לצד. אם הארי הרגיש תחושת תדהמה כזו נאמר לו לראשונה, הוא היה צעריר מכדי לזכור את הפעם הראשונה הזאת בעת, ממראק השנהים.

במרכזו קבוצת אנדרומדה, הכוכב אנדרומדה, שלמעשה היה גלקסית אנדרומדה. הגלקסיה הקרויה ביותר לשביל החלב,

במרחך 2.4 מיליון שנה-אור, מכילה בערך טריליאון כוכבים. מספרים כאלה גרמו לאינסוף' להחויר בהשוואה אליהם, משום ש'אינסוף' הוא פשוט חסר תוכנות ואטום. לחשוב שהכוכבים במרחב 'אינסופי' זה הרבה פחות מפחיד מאשר לנסota להבין כמה זה 2.4 מיליון שנה-אור במטרים. 2.4 מיליון שנה-אור, כפול 31 מיליון שנים בשנה, כפול מהירות של פוטון הנע ב... 300,000,000 מטרים לשנייה...

מוזר לחשב מרחקים כאלה אינם וחוקים מעבר להשגה. קסם החופש בעולם, דברים כמו מחולץ-זמן ומטאטאים. האם יש קוסם שנייה למדוד את מהירות מפתח המעבר, או עזיזה-חול ? וההבנה האנושית של הקסם לא יכולה להיות קרובה לחוקים

היסודיים. מה תוכל לעשות עם קסם אם ממש תבין אותו ? לפניו שנה, בא הלאן לאוניברסיטה האוסטרלית הלאומית בקנברה אליה הוזמן כנוואם, והואלקח אליו את אימה והאר. וهم כולם ביקרו במוזיאון הלאומי של אוסטרליה כי, כפי שהתרבר, יש בדיק שום דבר לעשות בקנברה. בארונות התצוגה מהזוכחות היו מכשירים להטלה אבני שנוצרו על ידי האבורייג'ינים – דברים

שנראו כמו כפות-ענקים ענקיות מעץ, אבל חלקות ומגולפות ומקושטות בהקפדה מדויקת. ב-40,000 השנים מאז שבניאנו שמודרניים מבחינה אנטומית נדדו לאוסטרליה מסיה, איש לא המציא את החץ והקשת. זה באמת גרם לך להעריך עד כמה לא ברוד מאליו הוא הרעיון של קידמה. למה שbullet תחשוב על המזאה בעל משחו חשוב, אם כל סיפורי הגבורה של ההיסטוריה שלך הם על לוחמים ומגנים דגולים במקום על תומס אדיסון? איך מישחו יכול לחשוד, בעודו מגלף משליכי-אבנים בהקפדה מדויקת, שיום אחד בני אדם ימציאו חלליות ואנרגיה גרעינית? האם הוא היה מבית בשםים, ואור הבוקח של השמש, ומסיק שהיקום מכיל מקורות כוח גדולים יותר מסתם אש? האם הוא מבין שם חוקי הפיזיקה היסודיים ירשו זאת, יום אחד בני אדם ינצלו את אותן האנרגיות שהניעו את השמש? אפילו אם שום דבר שהוא יכול לדמיין שאפשר לעשות עם משליכי-אבנים או כסים קלוועים – שום תבנית ריצה לאורך הסוענה ושום דבר שנייתן להשיג מצד חיוט – לא יכול להשיג זאת אפילו בדמיון?

זה לא כאילו מוגלים בני-זמננו הגיעו קרוב למוגבלות שחזהה פיזיקה מוגלית. אך עם זאת כמו צידים-לתקטים שכבולמים מחשבתיות למשליכי-האבנים שלהם, רוב המוגלים היו בעולם שהוגדר על ידי המוגבלות של מה שניתן לעשות עם מכוניות ועם טלפונים. אף על פי שפיזיקה מוגלית הרשתה במפורש בדברים כמו ננו-טכנולוגיה מולקולרית או את ההליך פנרווז להפקת אנרגיה מחרורים, רוב האנשים קתלגו את זה במוחם שלהם באותו אגף שאחנן מעשיות וספרי ההיסטוריה, הרחק מהמציאות האישית שלהם: היה היה פעם, בארץ רחווה. לא מפתיע, אם כן, שעולם הקוסמים חי ביקום מחשבתי חסום – לא על ידי חוקי קסם יסודים שאיש אפילו לא הביר – אלא על ידי החוקים שעיל פני השטח, של לחשים והקסמות מוכחות. אכן אפשר להביט בקסם כפי שהוא נעשה ביום ולא להזכיר במוזיאון הלאומי של אוסטרליה, ברגע שאתה

מבין מה אתה רואה. אפילו אם הניחוש הראשון של הארי מוטעה, בדרך זו או אחרת עדיין בلتיה נחפש שהחוקים היסודיים של היקום מכילים טיפול במקרה פרטי של שפטים אונשיות שאומנות את הביטוי 'זווינגרדים לבוסה'. ועם זאת אפילו התפיסה הרפה הזו בקסם אפשרה דברים שפייזיקה מוגלאית אמרה שבתאי אפשריים לעד: מחולל-זמן, מים שנוצרים מכלום על ידי אגואמןטי. מה han האפשרויות הסופיות של המציאות, אם החוקים היסודיים של היקום אפשרו לילד בן אחד-עשר עם מקל לחולל כמעט כל מגבלה בגיןה המוגלאית של פיזיקה?

כמו צירידים-לקטים שמנסים להרים את מבטם אל השימוש ולנחש שהיקום צריך להיות בניו בצורה מסוימת כדי לאפשר אנרגיה גרעינית...

זה גורם לכך לתהות אם עשרים אלף מיליוןוני מיליוןוני מטרים אינם מרחק כזה גדול, אחרי הכל.

ישנו צעד מעבר להאריך החושב מופשט שהוא יכול לקחת, בהינתן מספיק זמן לאorgan את עצמו והנסיבות המתאימה; משהו מעבר להאריך החושב מופשט, כמו שהוא מעבר להאריך של ההוויה. בהבטה מעלה אל הכוכבים, ניתן לדמיין מה הצזאים הרוחקים של האנושות יחשבו על הדילמה הזו – בעוד מאה מיליון שנה, כשהכוכבים יסתובבו בתחוםה הגלקטית הגדולה למיקומים חדשים לגמרי, כל הקבוצות מתחזרות. משפט בסיסי בהסתברות אומר שאם אתה יודעת מה תהיה התשובה שלך לאחר שתתעדכן בריאות עתידות, אתה צריך לאמץ את התשובה הזה כבר עכשיו. אם אתה יודע מה היעד שלך, אתה כבר שם. ובאנלוגיה, גם אם לא בדיק על-פני המשפט, אם אתה יכול לנחש מה צazzi האנושות יחשבו על מהו, אתה צריך לאמץ אותו בתור הניחוש הטוב ביותר שלך. מנוקדת המבט הזה הרעיון להרוג שני שליש מהקסמהדרין הרבה פחות קסם לו מאשר לפני כמה שעות. אפילו אם אתה מוכלה לעשות זאת, אפילו אם אתה יודע בעובדה מוצקה שזו יהיה הדבר

הטוב ביותר לבריטניה הקסומה ושביפור הזמן השלם ייראה גרווע יותר אם לא תעשה זאת... אפיילו בתור הכרת, המות של ישויות תבוניות עדין יהיה טרגדיה. עוד מרכיב אחד בערך של פני כדורי הארץ; כדורי הארץ עתיקי-היוםין ממנה הכל התחליל, לפני שנים רבות, בארץ רחוקה.

הוא איננו כמו גריינדלולד, הארי. לא נותר בו דבר אנושי. אותו אתה מוכרא להשמיד... שמו את עמק לך, ודק לך – הארי הניד קלותו בראשו, מטה הצידה את הכוכבים שבשדה הראייה שלו, בעודו שוכב על רצפת האבן, מבית מעלה והחוצה וקידמה בזמן. אפיילו אם דמבלדור צודק, והאויב האמתי משוגע ומרושע לחלוטין... בעוד מאה מיליון שנים צורת החיים האורגנית ששמה לורד וולדמורט לא תיראה שונה כלכך מכל שאר הילדים המבולבלים של כדורי הארץ העתיק. יהיה מה שהיה מה שלورد וולדמורט עשה לעצמו, אילו טקסיים אפלים שנראו בלתי הפיכים לגמרי בקנה מידת אנושי, זה לא יהיה מעבר לירפי עם הטכנולוגיה של עוד מאה מיליון שנה. להרוג אותו, אפיילו אם זה מוכדח להישות, יהיה סתום עוד מות אחיד שישיות התבוניות עתידיות יהיו עצובות בגלו. איך הוא יכול להביט מעלה אל הכוכבים ולהאמין במשהו אחר?

הארי הביט באורות המנצחים של הנצח ותהה מה ילדיילדי הילדים יחשבו על מה שדמבלדור אולייעשה לנركיסה. אבל אפיילו אם אתה מנסה את השאלה ככה, לשאול מה צאצאי האנושות יחשבו, זה עדין שואב מהידע שלך, לא משליהם. החשובה עדין באה ממך, והיא עדין יכולה להיות שגואה. אם אתה לא יודע את הספרה המאה אחורי הנקודה של פאי, אז אתה לא יודע איך ילדיילדי הילדים יחשבו זאת, לא משנה עד כמה זה מובן מאליו.

* * *

בائيות – הוא שכש שם, מבית בכוכבים, זמן רב יותר מכפי שהכנן – הארי התורם לישיבה על הקרקע. דוחף את עצמו להיעמד על רגלו, שריריו מוחים, הוא ניגש לקצה במת האבן בראש המגדל של ריבנקלו. ביצורי האבן שהקיפו את קצה המגדל לא היו גבויים, לא גבוים מספיק כדי שייהו בטוחים. הם היו סמנים, בבירור, לא עמוקות. הארי לא התקרב יותר מדי לקצה; אין סיבה לקחת סיכוניים. בעודו מביט מטה אל מדשאות הוגורות הרחק מתחתיו, הוא הרגיש תחושת סחרחות צפואה, תחושת הרעד ברגליים הקרויה וורטיגו. המוח שלו דאג, נראה, משומש שהקרקע למטה הייתה כלכך וחוקה. היא הייתה במרקח של אולי 50 מטרים מתחתינו.

הלקח, כך נראה, היה שדברים צריכים להיות ממש קרובים לפני שהוא שלך מסוגל להבין אותם טוב מספיק כדי לפחד. דרוש מוח נדריך כדי שירגש רגש חזק ביחס למשהו, אם הוא לא קרוב במרקח, קרוב בזמן, בהישג יד...
לפני כן, הארי דמיין שלילכת לאזקבאן ידרוש תכנון ושיתוף פעולה משותף-סוד מבוגר. מפתחות מעבר, מטאטים, לחשי היעלמות. דרך כלשהיל הגעה למפלסים התחתונים בעלי שההילאים ישימו לב, כך שיוכל לפלט את דרכו אל הבור המרכזי בו המתינו צללייהמוות.

זה היה מספיק כדי לשים את המחשבה מצד, בעתיד, במרקח בטוח מהעcessין.

הוא לא הבין עד היום שזה פשוט כמו למצוא את פוקס ולומר לעופף-החול שהגיע הזמן.

זכרוןנות עלו שוב, זיכרונות שהארי מעולם לא הצליח לשכוח זמן רב. על אף שהאבנים שתחת רגלו לא היו חלוקות כמו מתכת, על אף שהשמות המוארים באור הירח התפרשו מעליו לכל עבר, אייכשהו הוא לא התקשה לדמיין את עצמו כלוא במסדרון מתכת ארוך מואר באור כחום עmom.

* *

ሚלְפִי טאטו, אַפּוֹרִיתֶת דָבָר גַן, קָדְמָק

הלילה נעשה שקט, שקט מספיק כדי שהזיכרונות יוכלו להישמע.

לא, לא התכוונתי, בבקשה אל תמות!

לא, לא התכוונתי, בבקשה אל תמות!

אל תיקח את זה, אל אל אל –

העולם היטשטש והארى מחה את עיניו בשרוולו.

אם הלמיוני הייתה מהורי הדلت הו –

אם הרמוני הייתה נלקחת לאזקבאן, הארי היה קורא לעוף החול והחולך לשם ושורף את הסוחרים עד האחרון שבם ולא משנה העובדה שזה מטורף, או כל שאר הדברים שהוא רוצה לעשותות בחיו. זה פשוט – זה פשוט איך שזה.

והאישה שכן הייתה מהורי הדلت – האם אין מישחו, אפילו שעבורו גם היא יקרה? האין זה רק המרחק מהו של הארי שמנוע מהמוות שלו לשלוח אותו לאזקבאן כדי להציל אותה לא משנה מה? מה היה נדרש כדי לשכנע אותו? האם הוא היה צריך להכיר את פניה? את שמה? את הצבע האהוב עליה? האם הוא היה מרגיש שהו מוכarah לכלת להציל את טרייסי דיוויס? האם הוא היה מרגיש שהו מוכarah לכלת להציל את פרופסור מקונגנגל? את אמא ואבא – אין שאלה בכלל. והאישה הזו אמרה שהיא אימה של מישחו. כמה אנשים ייחלו לשבור את אזקבאן? כמה אסירים באזקבאן חלמו כל לילה על הצלחה פלאית שכזו?

אפס. זו מחשبة שמחה.

אולי הוא צריך להחריב את אזקבאן. כל מה שהוא צריך לעשות הוא למצוא את פוקס ולומר לו שהגיע הזמן. לדמיין את מרכז בור הסוחרים כמו שראה אותו מהמטאטא ולתת לעופף-החול לקחת אותו לשם. להטיל את לחש הפטרונים האמתי מטווח אפס ולעוזז עם מה שיבוא אחרכך.

כל מה שהוא צריך זה לכלת למצוא את פוקס.

זה יהיה פשוט כמו לחסוב על הלהבה, לקרוא לציפורה האש

בליבו.

כוכב הבלתי בלילה.

עד שעינו של הארי קפצו ברפלקס שאומן לאתר מתחי מטאורים, חלק אחר בו הופעתה שהתוועה האסטרונומית עדין שם; כוכב עמוס שבחיותו הלכה והתחזקה. לרגע מופתע אחד הארי תהה האם הוא רואה לא מטאור אלא נובה או סופרנובה – האם אפשר לדאות אותו מתחזקות ככזה? האם השלב הראשון של נובה אמור להיות בצע צהוב-כתום שכזה?

ואז הכוכב החדש נעשוב, ונראה כאילו הוא גדול בנוסף להבהירתו. הוא נראה קרוב יותר לפצע, כבר לא רחוק כל-כך עד שהמרחב לא רלוונטי. כאילו מה שחשבת שהוא כוכב הוא בעצם מטוס, צורה מוארת שאתה יכול לראותו...
לא, לא מטוס...
...ציפור.

ההבנה התפשטה מחזוו של הארי בגל של עקצוצי זיעה המחכה לפrox. ציפור.

צווחה חודרת פילה את הלילה, מהדרדת מגמות הוגוורטס. היצור המתקרב הותיר אחוריו שובל אש במאפו, משל להבות זהובות כמו ניצוצות מנוצחות כשהחכניים הגדולים הכו והכושוב. אפילו כשפנה בעיקול גדול לרוחף כמה צעדים מהארי, אפילו כשהלהבות שליוו את מעברו נעלמו, הייצור לא נראה פחות בוהק, לא פחות בהיר; כאילו שמש נעלמת וזרחת עליו ומאירה אותו. כנפים גדולים ובהוקות, אדומות כמו השקיעה, ועיניהם כמו פנינים נוצצות, בוהקות באש זהובה ובנחישות.

המקור של עופיהחול נפער ושיחרר קרכור גדול שהארי הבין כאילו היה מילה:

בוא!

בלי לשים לב, הילד צעד הרחק מקצה הגג, עיניו עדין נועלות על עופיהחול, כל גופו רועד ומתחה, אגרופיו נקמצים ונפתחים

בצד י גופו ; צועד לאחר מכן, מתרחק.
עוֹפֵה הַחֹל קָרְקָר שׁוֹב, צָלִיל נֹאשׁ וּמִפְצִיר. הַוָּא לֹא עֲבָר בְּמַלְיִים
הַפָּעָם, אֶלָּא בְּרֶגֶשֶׁת, הַדָּשֶׁל כָּל מַה שַׁהְאִי הַרְגִּישׁ בְּקַשְׁר לְאַזְקָבָאן
וְכָל פִּיתְיוֹ לְפָעָולָה, פָּשׁוֹט לְעַשּׂוֹת מַשְׁהוּ בְּקַשְׁר לְזָהָה, הַצּוֹרָךְ הַנֹּאשׁ
לְעַשּׂוֹת מַשְׁהוּ עַכְשִׁיו וְלֹא לְהַתְעַכְּבָּעַד, כָּוֹלָם נָאָמָרוּ בְּקַרְיאָת
צִיפּוֹר.

בּוֹא נָלַךְ. הַגִּיעַ הַזָּמָן. הַקּוֹל בְּקֻעַּ מִהָּאָרִי, לֹא מַעֲופֵה הַחֹל;
מִמְקוֹם כָּה עַמּוֹק בְּתוּכוּ שֶׁלֹּא יִכּוֹל לְהִיּוֹת לוֹ שֵׁם נְפִיד כָּמוֹ
'גַּרְיִפְינְדוֹר'.

כָּל מַה שַׁהְאִי צָרֵיךְ לְעַשּׂוֹת הַוָּא לְצָעֹוד קְדִימָה וּלְגַעַת בְּטֶפְרִיוֹ
שֶׁל עַוְּפֵה הַחֹל, וְהַוָּא יִקַּח אֶתְּהוֹתָה לְהִיכָּן שַׁהְאִי צָרֵיךְ לְהַגִּיעַ, לְמִקְומָם
שֶׁבוּ הַוָּא חָוָשׁ שַׁהְאִי צָרֵיךְ לְהִיּוֹת, אֶל הַבּוֹר בְּמִרְכָּזָה שֶׁל אַזְקָבָאן.
הָאָרִי רָאָה את הַתְּמִוֹנָה בְּעֵינֵי רָוּחוֹ, בְּוַהֲקַת בְּצָלִילּוֹת בְּלִתי נְסֶבלָת,
הַתְּמִוֹנָה שֶׁלוּ מַחְיִיךְ בְּתַחְוֹשָׁת שְׁחָרוֹר מְאוֹשָׁרָת לְאַחֲרָה שְׁהַשְּׁלִיךְ אֶת
כָּל הַפְּחָדִים שֶׁלוּ וּבְחָר –

"אַבְלָ אַנְיִ –" לְחַשׁ הָאָרִי, אֲפִילּוּ לֹא מַודָּע לִמְהַוָּא אָוֹמֵר.
הָאָרִי הָרִים אֶת יָדָיו הַרוּעָdot לְנֶגֶב אֶת עַינֵּיו מִהְדָּמָעוֹת שִׁצְבָּוּ בְּהַן,
בְּעוֹד עַוְּפֵה הַחֹל מַרְחֵךְ לְפִנֵּיו בְּתְנוּעוֹת כַּנֶּף גְּדוּלוֹת. "אַבְלָ אַנְיִ – יִשְׁ
אַנְשִׁים אֶחָרִים שֶׁאַנְיִ צָרֵיךְ לְהַצִּיל, דְּבָרִים אֶחָרִים שֶׁאַנְיִ צָרֵיךְ
לְעַשּׂוֹת –"

צִיפּוֹרְהָאָשׁ שְׁחָרוֹרָה צֻוְחָה חֹודְרָת, וְהַילְד נַרְתָּעַ לְאַחֲרָה כָּמוֹ
מִמֶּכֶה. זֹו לֹא הִיִּתְהַפְּקֹדָה, זֹו לֹא הִיִּתְהַתְּגַדְּדָה, זֹה הִיָּה הַדִּיעָ –
הַמְּסִדְרוֹנוֹת הַמוֹאָרִים בָּאוֹרְכָּתָם הַעֲמָםָם.

זֹה הַרְגִּישׁ כָּמוֹ לְחַץ מַתְהַדֵּק בְּחַזְחוֹ שֶׁל הָאָרִי, הַתְּשׁוֹקָה פָּשׁוֹט
לְעַשּׂוֹת אֶת זֹה וּלְסִימֵם עִם זֹה. הַוָּא עַלְלָל לִמְוֹת, אַבְלָ אָם הַוָּא לֹא
יִמּוֹת הַוָּא יוּכָל לְהַרְגִּישׁ שׁוֹבְנִיקִי. שִׁישׁ לֹד עֲקָרוֹנוֹת שֶׁהָם יוֹתֵר מִסְתָּם
תִּירּוֹצִים לְאיְפָעָולָה. אֶלְהָ הַחַיִים שֶׁלֹּו. וְהַוָּא יוּכָל לְהַשְׁקִיעַ אָוֹתָם
בְּכֶךָ, אָם יִבְחַר. הַוָּא יִכּוֹל לְעַשּׂוֹת זֹאת מִתִּי שִׁירְצָה...
... אָם הַוָּא לֹא אָדָם טוֹב.

* * *

הילד עמד שם על הרגל, עיניו נעוולות על שתי נקודות אש. לכוכבים היה מספיק זמן לשנות את קבוצותיהם בעודו עומד שם, מתישראל על הבחירה...

...שלא...

...תשנה.

עיניו של הילד הבזיקו פעם נוספת אל הכוכבים שמעל; ואז הוא הבית שוב בעופף החול.

"עדין לא", אמר הילד בקול שבוקשי נשמעו. "עדין לא. יש יותר מדי דברים אחרים שאני מוכרא לעשוו. בבקשה תחזור אחרך, אחרי שאמצא אחרים שיכולים להטיל את לחש הפטרונוֹן האמתי – בעוד שיישה חודשים, אולי –"

לא מילה, ללא קול, כדור של אש הקיף את גוף הציפור, מתפצע ובוער בעורקים לבנים וארגוני, נראה כאילו הוא עומד לכלות את מה שבתוכו; וכשהיא התפזרה לעשן אפור, לא נותר עופף החול.

השתראה דממה על גג המגדל של ריבנקלו. הילד הוריד בהדרגה את ידיו מאוזניו, עוצר רק כדי לנגב את לחיו הרטבות. לאיתו, הסתווב הילד –

ואז צעק וזינק לאחור וכמעט נפל מגדר ריבנקלו; אם כי מעידה לא הייתה משנה משחו כשהקוסם الآخر נמצא שם. "וכך זה נעשה", אמר אלבוס דמלדור, כמעט בלחשיה. "כך זה נעשה." פוקס היה על כתפו, מבית במקומו בו היה עופף החול השני במבט ציפוריו סתומות.

"מה אתה עושה פה?"

"אה?" אמר הגבר העתיק שעמד בפינה הנגדית של גג המגדל. "הרגשתי בnocחותו של יצור שהוגורטס לא הכירה, והגעתי לראות, כמובן." ידו הרועדת של הקוסם הזקן עלתה והסירה את

משמעותי חzieהסהר, ידו השניה מוחה את עיניו ומצחו בשרוול גלימותיו. "לא – לא העוצתי לדבר – ידעת, ידעת שהבחירה הזה מעל לכל האחרות צריכה להיות שלך –"
חשש מזוזר החל למלא את הארי, מציף אותו כמו תחשוש בחילה בבטנו.

"שהכל תלוי בכך," אמר אלבוס דמבלדור, עדרין בכמעט לחישה, "זאת ידעת. אבל איזו בחירה מובילה לאפליה, זאת לא הייתה מסוגל לנחש. לפחות הבחירה הייתה שלך."
"אני לא –" אמר הארי, ואז קולו עצר.

השערה נוראה, עליה בסבירותה...

"עוֹפֵה חֻול בָּא," אמר הקוסם הזקן. "לאלה המוכנים להילחם לאלה שיפعلו אפילו מהיר חייהם, עוֹפֵה חֻול בא. עוֹפֵה חֻול אינם נבונים, הארי, אין להם אמצעים לשפט אותנו, למעט לצפות בבחירה. אני חשבתי שאל מותי אני הולך, כשבועֹפֵה חֻול לך אותה לhilachm בגראנדולולד. לא ידעת שפוקס ייתן לי כוח, ויישאר לצידי –" קולו של הקוסם הזקן דעך לרגע. "אין מדברים על כך – עלייך להבין, הארי, לעולם אין מדברים על כך – מי שיודע, עופֵה החול לא יבוא בשבילו. אבל לך, הארי, אני רשאי לומר זאת כעת, שעופֵה חֻול מגיע רק פעם אחת."

הקוסם הזקן חזה את גג מגדל רייבנקלו אל הילד, שעמד נטווע באימה מפציעה, אימה מוחלטת מפציעה.

בדוקרב שלי, כנגד גראנדולולד לא הייתה מסוגל לנצח, ורק להילחם בו במשך שעות ארוכות עד שקרס בתשישות; והייתי מת מכח לאחר מכן, אלמלא פוקס –

הארי לא ידע שהוא מדבר עד שהלחישה נמלטה ממנו –
או היה יכול –"

"האם הייתה יכול?" שאל הקוסם העתיק, קולו נשמע זקן מהרבה מאשר מבדרך כלל. "שלוש פעמים עד כה עופֵה חֻול הגיע לאחד מתלמידי. אחת שליחה את שלה, והיגון שכך שבר אותה, אני

חושכ. והאחרון היה בזידוד של חברתו לבנדר בראון, והוא – קולו של הקוסם הוזקן נשבר. "הוא לא שב, גיון המסכן, והוא לא הצליל איש מלאה שהיא אמור להצליל. נאמר, בקרוב המלומדים המעתים של תורה עופותיה החול, שלא יותר מחד מארבעה שבין מהמשימה שלהם. ואפילו אם הייתה שורר – לחיים שעלייך לחיות, הארי ג'יימס פוטר-אוואנסיזורס – לבחירות שעלייך לבחור ולדרוך בה אתה מוכראת לכת – לשמעו תמיד את קריאות עופתיה החול – מי יכול לומר האם זה לא היה מוציא אותה?" הקוסם הוזקן הרים שוב את שרווולו, מעביר אותו על פניו פעם נוספת. "ננהניyi

יותר מחברתו של פוקס ביום שלפני שנלחמתי בולדמורת". הילד לא נראה כאילו הוא מקשיב, כל תשומת ליבו הייתה על הציפור האדומה-זהובה שעל כתף הקוסם העתיק. "פוקס?" אמר הילד בקול רועד. "למה אתה לא מסתכל עליי, פוקס?" פוקס קימר את צווארו להביט בילד בסקרנות, ואז הסתובב שוב וזר להביט באדונו.

"אתה רואה?" אמר הקוסם הוזקן. "הוא איןנו דוחה אותן. פוקס אמרנו איןנו מעוניין בכך בצורה זו כעת; והוא יודע –" הקוסם חין חיוך אירוני, "– שאין אתה ממש נאמן לאדונו. אבל אחד אליו מגיע עופתיה – איןנו יכול להיות אחד שעופתיה ישנא." קולו של הקוסם הוזקן נחלש ללחישה. "מעולם לא הייתה ציפור על כחפו של גודרייך גרייפינדור. אף על פי שאין זה כתווב אפילו בסודותיו, אני חושב שהוא בודאי שליח את שלו, לפני שהבחר את האדום והזהב להיות צבעיו. אולי האשמה שכך דחפה אותו למחרקים גדולים מכפי שהיא מעז להרחיק אל מללא כן. או שאולי זה לימד אותו ענווה, וככבוד לשברירות האנושית, וכיכישלון..." הקוסם הרclip את ראשו. "באמת אני יודע האם בחירתך הייתה נבונה. באמת אני יודע האם היה זה הדבר הנכון, או הדבר הלא נכון. לו ידעת, הארי, הייתי אומר. אבל אני –" קולו של דמלדור נשבר אז. "איני אלא נער צעיר ושוטה שהפך לגבר זקן ושותה, ואין בי

שם חוכמה".

הארי לא היה מסוגל לנשום, הבהיר מילאה את גופו וניסתה לפרווץ, קיבתו הייתה נעה. לפתע היה לו ביטחון נורא שנכשל, נכשל במובן סופי כלשהו, נכשל בערב זה ממש –
הילד הסתובב ורץ אל קצה הגג של ריבנקלו. "חזרו!" קולו נשבר, עולה לצואה. "חזרו!"

* * *

אחרית דבר אהרוןנה:

היא התעוררה בהשתנקות של אימה, היא התעוררה בחרחה, שלא נשמעה על שפתיה, ללא מילים, היא לא הבינה מה ראתה, היא לא הבינה מה ראתה –
"מה השעה?" היא לחשה.

השעון המעורר המוזהב המשובץ ביהלומים לחש בחורה, "בערך אחת-עשרה בלילה. חוזרי לישון."
הסדין שלה היה ספוג בזיעה, הכוותונה שלה הייתה ספוגה בזיעה, היא לקחה את שרביטה ממוקומו ליד הクリת וניקתה את עצמה לפני שניסתה לחזור לישון, לאחר זמן מה הצליחה. סיביל טרלוני חזרה לישון.

בעיר האסור, קנטאור שהתעורר בגלל תחושת חשש חסרת שם הפסיק לסרוק את שמי הלילה, אחרי שמצא רק שאלות ולא השיבות; ולאחר מכן קיפל את רגליו הרבות, פירנזה חזר לישון.
בארכות המרווחקות של אסיה הקסומה, מכשפה עתיקה בשם פאן טונג, שישה בעיפויות כדי להעביר את ימיה, אמרה לנינינץ נינה שהיא בסדר, שהיא זה רק חלום, וחזרה לישון.
באرض שבה בני-מוגלים לא קיבלו מכתבים מסוימים סוג, ילדה עיריה מכדי שייהיה לה שם משלה נודנה בזועות אימה המרווחגות והאהבת, עד שהפסיקה לבכות וחזרה לישון.
איש מהם לא ישן היבט.